#1 BESTSELLER *NEW YORK TIMES*

Cinder

Cronicile lunare

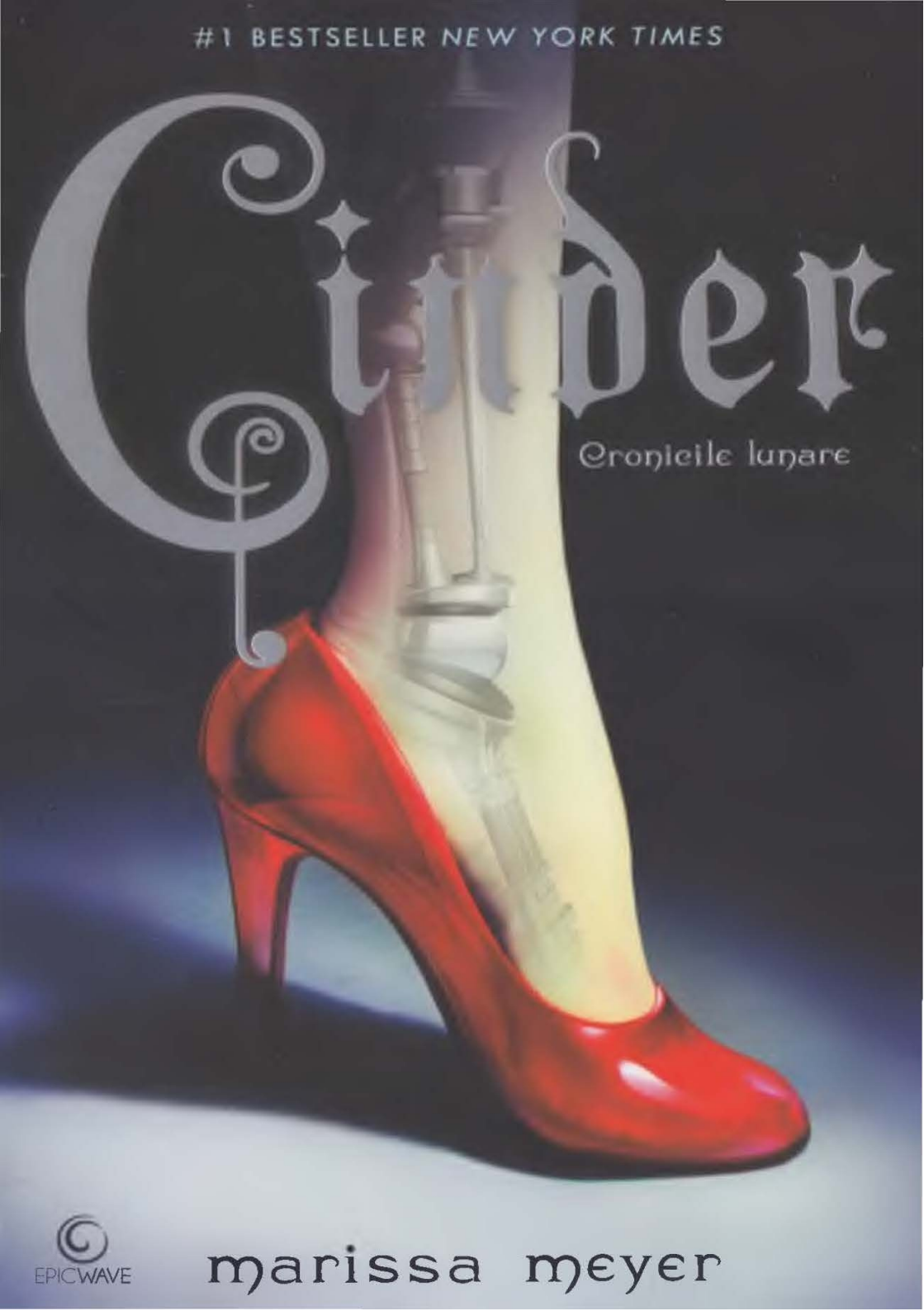

EPICWAVE

marissa meyer

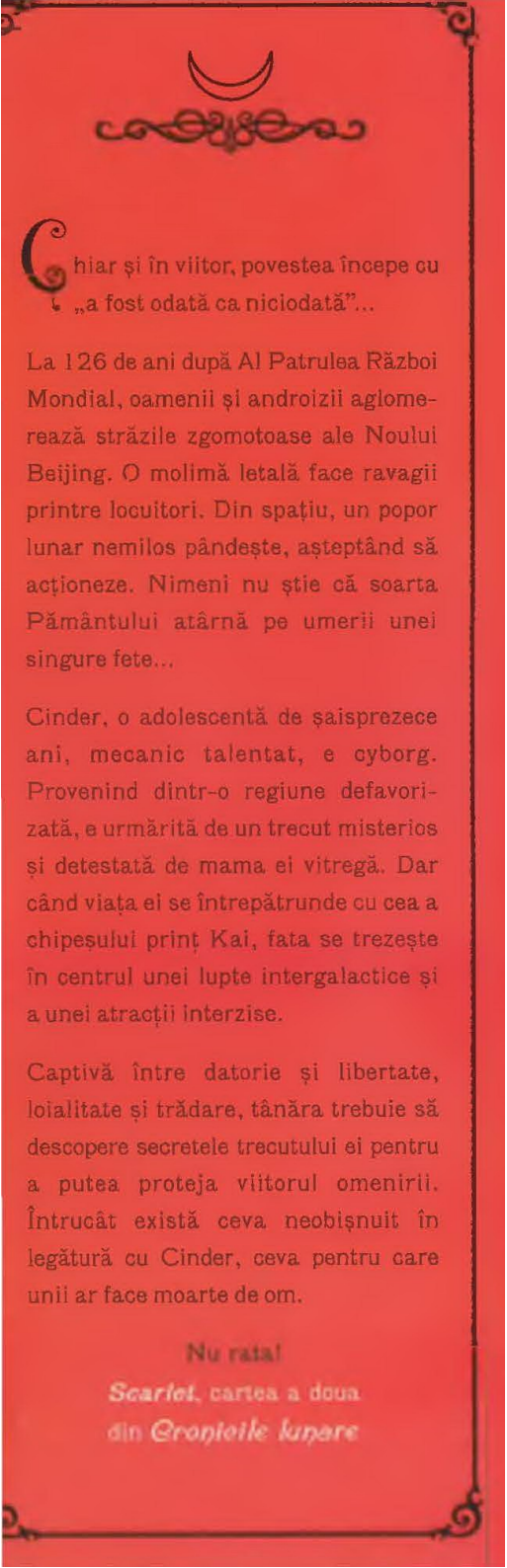
Chiar și în viitor, povestea începe cu „a fost odată ca niciodată”...
La 126 de ani după Al Patrulea Război Mondial, oamenii și androizii aglomerează străzile zgomotoase ale Noului Beijing. O molimă letală face ravagii printre locuitori. Din spațiu, un popor lunar nemilos pândește, așteptând să acționeze. Nimeni nu știe că soarta Pământului atârnă pe umerii unei singure fete...
Cinder, o adolescentă de șaisprezece ani, mecanic talentat, e cyborg. Provenind dintr-o regiune defavorizată, e urmărită de un trecut misterios și detestată de mama ei vitregă. Dar când viața ei se întrepătrunde cu cea a chipeșului prinț Kai, fata se trezește în centrul unei lupte intergalactice și a unei atracții interzise.
Captivă între datorie și libertate, loialitate și trădare, tânăra trebuie să descopere secretele trecutului ei pentru a putea proteja viitorul omenirii. Întrucât există ceva neobișnuit în legătură cu Cinder, ceva pentru care unii ar face moarte de om.
Nu rata!
Scarlet, cartea a doua din Cronicile lunare

Chiar şi în viitor, povestea începe cu „a fost odată ca niciodată”...

La 126 de ani după Al Patrulea Război Mondial, oamenii şi androizii aglomerează străzile zgomotoase ale Noului Beijing. O molimă letală face ravagii printre cetăţeni. Din spaţiu, un popor lunar nemilos priveşte cu atenţie, aşteptând să acţioneze. Nimeni nu ştie că soarta Pământului atârnă pe umerii unei singure fete...

Cinder, o adolescentă de şaisprezece ani, mecanic talentat, e cyborg. Provenind dintr-o regiune defavorizată, e urmărită de un trecut misterios şi detestată de mama ei vitregă. Dar când viaţa ei se întrepătrunde cu cea a chipeşului prinţ Kai, fata se trezeşte în centrul unei lupte intergalactice şi a unei atracţii interzise.

Captivă între datorie şi libertate, loialitate şi trădare, tânăra trebuie să descopere secretele trecutului ei pentru a putea proteja viitorul omenirii. Întrucât există ceva neobişnuit în legătură cu Cinder, ceva pentru care unii ar face moarte de om.

Nu rata!

Scarlet*, cartea a doua din *Cronicile lunare

Pentru comenzi şi informaţii vă rugăm contactaţi:
Editura EPICA
Str. Vasile Lucaciu, nr. 115, sector 3
Bucureşti, cod poştal 030693
Tel. 0787 757 395, 0774 027 442
E-mail: vanzari@edituraepica.ro
office@edituraepica.ro
Magazinul virtual şi blog:
www.edituraepica.ro

Format: 16/54x84
Coli tipo: 23

Tipar: ARTPRINT
Email:office@artprint.ro
Tel: 021.336.36.33

Marissa Meyer

Cronicile lunare

Cartea I
Cinder

Traducere din limba engleză şi note de
SHAUKI AL-GAREEB

© EPICWAVE
Editura Epica, Bucureşti, 2017

Editor: Anca EFTIME
Redactor: Raluca MIHEŞAN
Tehnoredactare computerizată: EPICA DTP

Cinder © 2012 by Marissa Meyer

Toate drepturile asupra ediţiei în limba română aparţin Editurii Epica.
© 2017, Editura Epica.

Bucureşti, 2017

La preţul de vânzare se adaugă 2%,
reprezentând valoarea timbrului literar ce se virează
Uniunii Scriitorilor din România
cont nr. R044 RNCB 5101 0000 0171 0001,
BCR Unirea, Bucureşti

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
MEYER, MARISSA
Cronicile lunare / Marissa Meyer; trad. din lb. engleză şi note de Shauki Al-Gareeb. – Bucureşti: Epica, 2017 – 3 vol.

Cartea 1: Cinder. – 2017. –
I. Al-Gareeb, Shauki (trad.)

Bunicii mele, Samalee Jones, cu mai multă dragoste decât ar putea încăpea vreodată între aceste file

Cartea întâi

În vreme ce surorile ei primiseră rochii frumoase şi conduri eleganţi,
Cenuşăreasa avea doar un combinezon murdar şi o pereche de pantofi din lemn.

Unu

Şurubul din glezna lui Cinder ruginise, iar capul în formă de cruce era atât de uzat, încât arăta ca un cerc neregulat. Degetele o dureau din cauza forţei cu care împingea şurubelniţa în articulaţie, încercând să slăbească şurubul puţin câte puţin. Când reuşi să îl extragă suficient cât să-l smulgă cu mâna protetică din oţel, descoperi că filetul se tocise de tot.

Azvârlind şurubelniţa pe masă, Cinder strânse bine călcâiul şi trase cu putere pentru a-l desprinde. O scânteie îi pârli buricele degetelor şi o făcu să dea înapoi, lăsând piciorul să atârne de o încâlceală de cabluri roşii şi galbene.

Se lăsă pe spate, gemând uşurată. La capătul acelor cabluri plutea o senzaţie de eliberare. După ce blestemase vreme de patru ani acel picior mult prea mic, jurase că nu avea să mai folosească vreodată acea vechitură. Spera doar ca Iko să apară mai repede cu înlocuitorul.

Cinder era singurul mecanic din piaţa săptămânală a Noului Beijing care oferea servicii complete. Fără o firmă, standul ei putea fi identificat numai datorită rafturilor pline de piese de android care acopereau toţi pereţii. Acesta se afla într-un cotlon întunecat, înghesuit între baraca unui bişniţar de monitoare uzate şi cea a unui negustor de mătăsuri, care se plângeau constant în legătură cu mirosul înţepător de metal şi vaselină care venea dinspre standul lui Cinder, chiar dacă de obicei era acoperit de aroma melcilor cu miere de la brutăria de peste scuar.

Cinder ştia că, de fapt, lor nu le surâdea gândul de a se afla lângă *ea*.

O faţă de masă pătată o despărţea pe Cinder de curioşii care se aflau în trecere prin piaţă. Scuarul era plin de clienţi şi vânzători ambulanţi, copii şi gălăgie. Strigătele bărbaţilor în timp ce se tocmeau cu negustori robotici, încercând să convingă computerele să scadă adaosul dorit. Bâzâitul scanerelor de identificare şi chitanţele vocale monotone în timp ce banii făceau schimb de conturi. Monitoarele care acopereau fiecare clădire şi inundau aerul cu ciripitul reclamelor, ştirilor şi bârfelor.

Interfaţa auditivă a lui Cinder înăbuşi zgomotele şi le transformă într-un susur vibrant, dar astăzi nu putea să alunge acea melodie insistentă care acoperea totul. Un cerc de copii se afla chiar lângă standul ei, cântând – „Cenuşă, cenuşă, cu toţii cădem!” – şi apoi râzând isteric în timp ce se prăbuşeau pe asfalt.

Cinder schiţă un zâmbet. Nu datorită piesei – un cântec anonim despre pandemie şi moarte, care redevenise popular în ultima decadă. Cântecul în sine o dezgusta. Însă adora căutăturile urâte ale trecătorilor în timp ce copiii care chicoteau cădeau în drumul lor. Deranjul de a ocoli trupurile care se zbăteau îi făcea pe cumpărători să bombăne, iar Cinder îi adora pe copii pentru asta.

— Sunto! *Sunto!*

Amuzamentul lui Cinder păli. O zări pe Chang Sacha, brutăreasa, facându-şi loc prin mulţime cu şorţul ei plin de făină.

— Sunto, vino-ncoa’! Ti-am spus să nu te joci atât de aproape de...

Sacha îşi îndreptă privirea spre Cinder, strânse din buze, după care îşi apucă fiul de o mână şi se întoarse. Băiatul scâncea, târşâindu-şi picioarele în timp ce Sacha îi poruncea să stea mai aproape de prăvălia lor. Cinder strâmbă din nas spre femeia care se îndepărta. Ceilalţi copii se făcură nevăzuţi prin mulţime, luând cu ei şi râsetele lor colorate.

— Nu e ca şi când cablurile ar fi contagioase, bombăni Cinder spre standul ei gol.

Cu o întindere care îi făcu şira spinării să trosnească, îşi trecu degetele murdare prin păr, prinzându-l într-o coadă neîngrijită, după care înşfăcă mănuşile de lucru înnegrite. Mai întâi îşi acoperi mâna de oţel, şi cu toate că palma ei dreaptă începu să transpire imediat în interiorul materialului gros, se simţi mult mai bine cu mănuşile puse, ascunzând placarea metalică a mâinii ei stângi. Răsfiră degetele larg, încercând să scape de crampa care se formase la baza cărnoasă a degetului ei mare după ce

strânsese cu putere şurubelniţa, iar apoi miji din nou ochii spre scuarul oraşului. Zări destui androizi albi şi plinuţi în agitaţie, dar niciunul nu era Iko.

Oftând, Cinder se aplecă deasupra trusei de unelte de sub masa de lucru. După ce cotrobăi prin harababura de şurubelniţe şi chei, scoase cleştele de dezizolare, care stătuse multă vreme îngropat la fund. Rând pe rând, deconectă firele care încă îi legau laba piciorului de gleznă, fiecare scoţând câte o mică scânteie. Datorită mănuşilor, nu le simţea, însă afişajul retinal îi sări în ajutor pentru a o informa cu un text roşu intermitent că pierdea conexiunea cu membrul ei.

După ce smulse şi ultimul cablu, piciorul căzu pe jos cu un zăngănit.

Schimbarea avu loc instantaneu. Pentru prima dată în viaţa ei se simţea… uşoară.

Făcu loc pe masă pentru piciorul scos şi îl instală printre chei şi piuliţe de parcă i-ar fi clădit un sanctuar, după care se aplecă deasupra gleznei şi curăţă murdăria din montură cu o cârpă veche.

ZDRANG!

Cinder tresări şi se izbi cu capul de tăblia mesei. Se îndepărtă de biroul de lucru şi privirea ei iritată poposi prima oară pe un android dezactivat, care stătea întins pe masa ei de lucru, şi apoi pe bărbatul care aştepta în spatele lui – un tânăr cu o claie de păr negru până la nivelul umerilor, o pereche de ochi căprui-arămii speriaţi şi nişte buze pe care fiecare fată din ţară le admirase de mii de ori.

Încruntarea ei dispăru pe loc.

Privirea surprinsă a tânărului fu de scurtă durată, transformându-se în vină.

— Te rog să mă ierţi, se scuză el, nu ştiam că e cineva aici.

Cinder era atât de uluită, încât de-abia îl auzi. Cu pulsul din ce în ce mai accelerat, afişajul ei retinal scană trăsăturile lui, atât de familiare după numeroşii ani în care îl văzuse pe monitoarele din oraş. Părea mai înalt în realitate, iar hanoracul gri cu glugă nu semăna câtuşi de puţin cu hainele elegante în care îşi făcea de obicei apariţia, şi totuşi, scanerul lui Cinder avu nevoie de doar 2,6 secunde pentru a măsura punctele chipului său şi pentru a transmite imaginea spre baza de date a reţelei. Încă o secundă şi afişajul îi spuse ceea ce deja ştia; detaliile apărură la baza câmpului ei vizual, derulându-se într-un flux de text verde.

PRINŢUL KAITO, PRINŢUL MOŞTENITOR AL COMUNITĂŢII ORIENTALE

ID #0082719057

DATA NAŞTERII: 7 APRILIE 108 T.E.

URM. 88.987 DE APARIŢII ÎN PRESĂ, CRONOLOGIE INVERSĂ

PUBLICAT PE 14 AUGUST 126 T.E.: *PRINŢUL MOŞTENITOR KAI VA ORGANIZA PE 15 AUGUST O CONFERINŢĂ DE PRESĂ PENTRU A NE OFERI INFORMAŢII ÎN LEGĂTURĂ CU MUNCA DE CERCETARE CE SE DESFĂŞOARĂ ÎN PREZENT ÎN PRIVINŢA LETUMOZEI ŞI POSIBILELE METODE DE GĂSIRE A UNUI ANTIDOT...*

Cinder sări de pe scaunul ei şi aproape că se duse grămadă la pământ când uită de piciorul lipsă. Se prinse cu ambele mâini de masă pentru a-şi recăpăta echilibrul şi făcu o reverenţă stângace. Afişajul retinal se stinse imediat.

— Alteţă, se bâlbâi ea, cu capul plecat, bucuroasă că el nu-i putea vedea glezna goală pe după faţa de masă.

Prinţul se schimonosi şi aruncă o privire peste umăr înainte să se aplece spre ea:

— Poate că, ăăă, putem să... – îşi trecu degetele peste buze – în ceea ce priveşte Alteţa şi toate alea?

Cu ochii cât cepele, Cinder încuviinţă cu o mişcare tremurată a capului.

— Da. Fireşte. Cum... pot să... Sunteţi...

Înghiţi, şi cuvintele i se lipiră de limbă de parcă ar fi fost făcute din pastă de fasole.

— Îl caut pe Linh Cinder, spuse prinţul. Ştii unde l-aş putea găsi?

Cinder îndrăzni să ridice o mână de pe masă, folosind-o pentru a trage marginea mănuşii mai sus. Privind ţintă spre pieptul prinţului, răspunse bâlbâit:

— E-Eu sunt Linh Cinder.

Privi cum prinţul îşi lăsă mâna pe capul protuberant al androidului.

— *Tu eşti* Linh Cinder?

— Da, Alteţa Voa...

Cinder îşi muşcă buza.

— Mecanicul? insistă el.

Fata încuviinţă.

— Cu ce vă pot fi de folos?

În loc să răspundă, prinţul se aplecă, întinzându-şi gâtul în aşa fel încât ea nu avu de-ales decât să-l privească în ochi, şi îi oferi un zâmbet încântător. Cinder simţi cum îi sare inima din piept.

Prinţul se îndreptă, obligând-o să-şi ridice privirea.

— Nu prea eşti ceea ce mă aşteptam.

— Ei bine, nici dumneavoastră nu prea... ceea ce... ăăă.

Incapabilă să-i susţină privirea, Cinder se întinse spre androidul de pe masă şi îl trase spre ea.

— Ce s-a întâmplat cu androidul, Alteţă?

Androidul arăta de parcă tocmai ieşise din fabrică, însă Cinder îşi putea da seama după încercarea de a imita formele feminine că era un model demodat. Totuşi, avea un aspect elegant, cu un cap sferic deasupra unui trup în formă de pară şi un finisaj alb strălucitor.

— Nu reuşesc s-o pornesc, îi explică prinţul Kai, privind cum Cinder examina robotul. Ieri funcţiona fără probleme, iar azi... nimic.

Cinder întoarse androidul, astfel încât lumina senzorului să fie îndreptată spre prinţ. Îi plăcea că avea sarcini de rutină pentru mâinile ei şi întrebări de rutină pentru gura ei – ceva asupra căruia să se concentreze, astfel încât să nu se fâstâcească şi să piardă din nou controlul asupra conexiunii de reţea a creierului.

— Aţi mai avut probleme cu ea?

— Nu. Mecanicii casei regale îi fac o revizie în fiecare lună şi până acum n-a mai avut probleme.

Aplecându-se, prinţul Kai ridică de pe masa de lucru picioruşul de metal al lui Cinder, răsucindu-l curios. Cinder se încordă, privindu-l pe tânăr cum studiază cavitatea plină de cabluri şi atinge încheieturile degetelor. Îşi folosi mâneca mult prea lungă a hanoracului pentru a curăţa o pată.

— Nu vă e cald? Poate c-ar trebui să vă daţi jos hanoracul, spuse Cinder, regretând imediat cele spuse când el îşi îndreptă din nou atenţia asupra ei.

Preţ de o clipă, prinţul păru aproape stânjenit.

— Mor de cald, răspunse el, dar încerc să nu atrag atenţia asupra mea.

Cinder ar fi vrut să-i spună că asta nu funcţiona, însă alungă ideea. Lipsa unei gloate de fete gălăgioase care să-i înconjoare standul era o dovadă clară că acest lucru funcţiona mult mai

bine decât bănuia ea. În loc să arate ca un idol cu sânge regal, arăta ca un nebun.

Dregându-şi vocea, Cinder îşi întoarse din nou atenţia asupra androidului. Găsi încuietoarea aproape invizibilă şi deschise panoul din spate.

— De ce nu o repară mecanicii casei regale?

— Au încercat, dar n-au putut să-i dea de capăt. Cineva m-a sfătuit să ţi-o aduc ţie.

Prinţul Kai puse piciorul ei jos şi îşi îndreptă atenţia spre rafturile pline de piese vechi şi uzate – piese pentru androizi, planotoare, monitoare, ecrane portabile. Piese pentru cyborgi.

— Umblă vorba că eşti cel mai bun mecanic din Noul Beijing. Mă aşteptam la un om în vârstă.

— Aşa umblă vorba? murmură ea.

Prinţul Kai nu era primul care să dea glas surprinderii. Cei mai mulţi clienţi ai ei nu puteau pricepe cum de o tânără putea fi cel mai bun mecanic din oraş, iar ea nu divulga niciodată motivul pentru care era atât de talentată. Cu cât ştiau mai puţini oameni că ea e cyborg, cu atât mai bine. Era sigură că ar fi luat-o razna dacă *toţi* vânzătorii din piaţă ar fi privit-o cu acelaşi dispreţ cu care o facea Chang Sacha.

Dădu la o parte cu degetul mic câteva dintre cablurile androidului.

— Uneori, androizii pur şi simplu obosesc. Poate c-a sosit timpul să treceţi la un model nou.

— Mă tem că nu pot face asta, căci deţine informaţii confidenţiale. E o chestiune de securitate naţională, pe care trebuie s-o recuperez... înainte s-o facă altcineva.

Cinder se opri brusc din verificat şi ridică ochii spre el.

Prinţul îi susţinu privirea timp de trei secunde, după care schiţă un zâmbet.

— Glumesc! Nainsi a fost primul meu android. E o chestiune sentimentală.

O lumină portocalie pâlpâi la marginea câmpului vizual al lui Cinder. Optobionica ei detectase ceva, cu toate că ea nu ştia ce anume – o înghiţire în plus, o clipire din ochi prea rapidă, o strângere a maxilarului prinţului.

Era obişnuită cu luminiţa portocalie. Se aprindea tot timpul.

Însemna că cineva minte.

— Securitate naţională, repetă ea. Nostim.

Prinţul lăsă capul într-o parte, ca şi când o provoca să-l contrazică. O şuviţă de păr negru îi căzu peste ochi. Cinder îşi mută privirea în altă parte.

— Modelul Tutor 8.6, spuse ea, citind panoul slab luminat din interiorul craniului de plastic.

Androidul avea aproape douăzeci de ani. Antic pentru un android.

— Pare a fi într-o condiţie impecabilă.

Ridicând pumnul, Cinder lovi cu putere în tâmpla androidului, prinzând capul la ţanc, înainte să se rostogolească pe masă. Prinţul tresări.

Cinder puse androidul la loc pe şenile şi apăsă pe butonul de pornire, însă nu se întâmplă nimic.

— Aţi fi surprins să aflaţi cât de des funcţionează asta.

Prinţul scoase un chicotit stângaci.

— Sigur eşti Linh Cinder? Mecanicul?

— Cinder! L-am găsit!

Iko ieşi din mulţime şi se opri în faţa mesei de lucru, în timp ce senzorul ei arunca lumini albastre. Ridicând o mână bifurcată, trânti pe birou, în umbra androidului adus de prinţ, un picior nou-nouţ, placat cu oţel.

— E mai bun decât ăla vechi, a fost doar puţin folosit şi cablajul pare a fi compatibil. În plus, l-am convins pe bişniţar să-l lase la doar 600 de univi.

Pe Cinder o cuprinse panica. Balansându-se în continuare pe piciorul uman, îl înşfăcă pe cel nou de pe masă şi îl aruncă în spatele ei.

— Bună treabă, Iko! Nguyen-shìfu va fi încântat să aibă un înlocuitor pentru escort-droidul său.

Senzorul lui Iko scăzu în intensitate.

— Nguyen-shìfu? Nu procesez.

Zâmbind printre dinţii încleştaţi, Cinder gesticulă spre prinţ.

— Iko, te rog să-ţi prezinţi omagiile clientului nostru. Coborându-şi vocea, adăugă: Alteţa Sa Imperială.

Iko răsuci capul, îndreptând senzorul rotund în direcţia prinţului, care era cu un metru mai înalt decât ea. Lumina ei se intensifică atunci când scanerul îl recunoscu.

— Principe Kai! chiţcăi ea cu vocea ei metalică. Sunteţi şi mai chipeş în realitate.

Lui Cinder i se strânse stomacul de jenă, chiar şi atunci când prinţul râse.

— Iko, suficient! Treci în stand!

Iko se supuse, dând la o parte faţa de masă şi aplecându-se pe sub birou.

— Nu îţi este dat să vezi în fiecare zi o asemenea personalitate, spuse prinţul Kai, rezemându-se de cadrul uşii, ca şi când aducea tot timpul androizi la piaţă. Tu ai programat-o?

— Vă vine să credeţi sau nu, aşa am primit-o. Bănuiesc că e vorba de o eroare de programare, ceea ce probabil că explică de ce mama mea vitregă a cumpărat-o pe te miri ce.

— Nu am nicio eroare de programare! protestă Iko din spatele ei.

Cinder întâlni privirea prinţului, fiind pe moment luată prin surprindere de un alt râset lejer, şi îşi coborî capul în spatele androidului de pe masă.

— Aşadar, care crezi că e problema? întrebă el.

— Va trebui s-o supun unor teste. Îmi va lua câteva zile, poate o săptămână.

Dându-şi o şuviţă de păr pe după ureche, Cinder se aşeză, bucuroasă să-i ofere piciorului ei un moment de odihnă în timp ce examina circuitul intern al androidului. Ştia că probabil încălca anumite reguli de etichetă, dar prinţului nu păru să-i pese când se aplecă în faţă, urmărindu-i mişcările.

— Ai nevoie de-o plată în avans?

Ridică încheietura mâinii stângi spre ea, unde avea implantat cipul de identificare, însă Cinder flutură din mână spre el.

— Nu, mulţumesc. Va fi onoarea mea!

Prinţul Kai dădu să protesteze, dar apoi lăsă mâna jos.

— Bănuiesc că nu există nicio speranţă de a o avea reparată înainte de festival?

Cinder închise panoul androidului.

— Nu cred că asta va fi o problemă. Dar fără să ştiu ce e în neregulă cu ea...

— Ştiu, ştiu, o întrerupse el, lăsându-se înapoi pe călcâie. Sunt doar dorinţe deşarte.

— Cum o să vă pot contacta când e gata?

— Trimite un com la palat. Sau vii aici şi la sfârşitul săptămânii viitoare? M-aş putea opri atunci.

— A, da! exclamă Iko din spatele standului. Suntem la piaţă în fiecare zi. Ar trebui să reveniţi. Ar fi minunat!

Cinder se înfioră.

— Nu trebuie să...

— Va fi plăcerea mea!

Plecă politicos din cap în semn de la revedere, în acelaşi timp trăgându-şi mai bine peste faţă marginile glugii. Cinder îi întoarse mişcarea, ştiind c-ar fi trebuit să se ridice şi să facă o plecăciune, însă nu îndrăznea să-şi testeze pentru a doua oară echilibrul.

Aşteptă ca umbra lui să dispară de pe tăblia mesei înainte să supravegheze scuarul. Prezenţa prinţului prin mulţimea grăbită păru să treacă neobservată. Cinder îşi permise să se relaxeze.

Iko îşi puse şenilele în mişcare şi se deplasă spre ea, strângându-şi cleştii metalici la piept.

— Prinţul Kai! Verifică-mi ventilatorul, cred că m-am supraîncălzit!

Cinder se aplecă şi îşi ridică piciorul înlocuitor, ştergându-l de pantalonii ei de lucru. Verifică învelişul, bucuroasă că nu-l strâmbase.

— Îţi imaginezi ce reacţie o să aibă Peony când o să afle despre asta? întrebă Iko.

— Îmi imaginez o mulţime de ţipete piţigăiate.

Cinder mai scrută o dată mulţimea înainte să se lase cuprinsă de un sentiment de euforie. De-abia aştepta să-i povestească lui Peony. *Însuşi prinţul!* Un hohot de râs scurt îi scăpă de pe buze. Era ireal. Era de necrezut. Era...

— O, *vai mie!*

Zâmbetul lui Cinder păli.

— Ce e?

Iko gesticulă spre fruntea ei cu un deget bifurcat.

— Eşti murdară de vaselină.

Cinder tresări şi îşi frecă fruntea.

— Glumeşti.

— Sunt convinsă că n-a observat.

Cinder lăsă mâna jos.

— Ce mai contează? Hai, ajută-mă să-mi pun ăsta înainte să-şi mai facă apariţia vreun cap încoronat.

Îşi propti glezna pe genunchiul opus şi începu să conecteze firele aranjate după culori, întrebându-se dacă nu cumva prinţul fusese tras pe sfoară.

— Merge mănuşă, nu-i aşa? întrebă Iko, ţinând un pumn de şuruburi în timp ce Cinder le răsucea în găurile prefabricate.

— E foarte frumos, Iko, îţi mulţumesc! Sper doar ca Adri să nu-l observe. M-ar omorî dac-ar şti c-am cheltuit 600 de univi pe-un picior.

Strânse bine ultimul şurub şi îşi întinse piciorul, rotindu-şi glezna înainte, înapoi, şi mişcând din degete. Era un pic ţeapăn, iar senzorii nervilor necesitau câteva zile pentru a se acomoda cu noul cablaj, însă cel puţin nu mai trebuia să şchiopăteze.

— E perfect, spuse ea, punându-şi gheata.

Zări piciorul ei vechi în cleştii lui Iko.

— Poţi să arunci mizeria aia de...

Un ţipăt răsună în urechile lui Cinder. Se înfioră când sunetul crescu în intensitate în interfaţa ei auditivă şi se întoarse în direcţia lui. În piaţă se aşternu tăcerea. Copiii, care trecuseră la un joc de-a v-aţi ascunselea printre standurile înghesuite, ieşiră din ascunzătorile lor.

Ţipătul venise dinspre brutăreasa, Chang Sacha. Consternată, Cinder se ridică şi se căţără pe scaunul ei pentru a privi peste mulţime. O zări pe Sacha în standul ei, în spatele vitrinei de sticlă cu pâini dulci şi pateuri cu carne de porc, holbându-se spre mâinile ei întinse.

Cinder îşi acoperi nasul cu mâna în acelaşi moment în care toţi ceilalţi din scuar conştientizară ce se întâmplase.

— Molima! strigă cineva. S-a îmbolnăvit de molimă!

Strada fu cuprinsă de panică. Mamele îşi ridicau copiii, acoperindu-le feţele cu mâini disperate în timp ce se străduiau să se îndepărteze de standul Sachei. Comercianţii îşi închideau uşile rulante.

Sunto ţipă şi goni spre mama lui, însă ea îşi întinse mâinile spre el. *Nu, nu, nu te apropia!* Un comerciant din apropiere îl înşfăcă pe băiat, ridicându-l la subraţ în timp ce fugea. Sacha strigă ceva după el, însă cuvintele se pierdură în zarvă.

Lui Cinder i se făcu stomacul ghem. Nu puteau fugi, altminteri Iko avea să fie călcată în picioare în haosul de afară.

Ţinându-şi respiraţia, se întinse spre sfoara din colţul standului şi trase în jos uşa metalică. Întunericul le învălui aproape de tot, cu excepţia unei singure fâşii de lumină care se infiltra pe dedesubt. Căldura se ridica din podeaua de ciment, înăbuşind spaţiul înghesuit.

— Cinder? spuse Iko îngrijorată cu vocea ei robotică.

Îşi intensifică senzorul, scăldând standul într-o lumină albastră.

— Nu-ţi face griji, o linişti Cinder, sărind de pe scaun şi înşfăcând cârpa murdară de vaselină de pe masă.

Ţipetele se auzeau din ce în ce mai puţin, transformând standul într-un univers pustiu.

— E taman peste scuar. Suntem bine aici.

Însă se strecură oricum spre peretele cu rafturi, ghemuindu-se la pământ şi acoperindu-şi gura şi nasul cu cârpa.

Aşteptară acolo, cu Cinder respirând cât mai superficial cu putinţă, până ce auziră sirenele planotoarelor de urgenţă sosind şi luând-o de-acolo pe Sacha.

Doi

Sunetele sirenelor de urgenţă nici nu apucaseră să se stingă înainte ca huruitul altui motor să se audă în scuar. Tăcerea pieţei fu străpunsă de tropăieli pe asfalt şi apoi de cineva lătrând comenzi. Apoi, o altă voce, guturală, răspunse primei persoane.

Agăţându-şi geanta de spate, Cinder se furişă pe podeaua prăfuită a standului ei şi trecu pe sub faţa de masă care îi acoperea biroul de lucru. Îşi vârî degetele prin raza de lumină de sub uşă şi o deschise, ridicând-o puţin. Lipindu-şi obrazul de asfaltul cald şi grunjos, putu să desluşească peste scuar trei perechi de bocanci galbeni. O echipă de urgenţe. Trase uşa şi mai sus şi urmări cum trei bărbaţi – cu toţii protejaţi de măşti de gaz – stropeau interiorul brutăriei cu lichid dintr-un flacon galben. Chiar şi din celălalt capăt al scuarului, Cinder se strâmbă din pricina duhorii.

— Ce se întâmplă? întrebă Iko din spatele ei.

— Or să dea foc standului lui Chang-jie.

Cinder îşi plimbă privirea de-a lungul scuarului, observând planotorul de un alb imaculat parcat aproape de colţ. În afară de cei trei bărbaţi, scuarul fusese abandonat. Întorcându-se pe spate, Cinder privi spre senzorul lui Iko, care încă lumina vag pe întuneric.

— O să plecăm când izbucnesc flăcările, fiindcă atunci vor avea atenţia distrasă.

— Suntem în bucluc?

— Nu. Doar că azi nu am chef să fac o plimbare până la carantină.

Unul din bărbaţi lătră un ordin, urmat de câţiva paşi târşâiţi. Cinder îşi întoarse capul şi miji ochii prin fantă. În stand fu aruncată o limbă de foc. Mirosul de benzină se amestecă imediat cu cel de pâine arsă. Bărbaţii se dădură înapoi, cu uniformele profilate pe fundalul flăcărilor tot mai mari.

Întinzând mâna, Cinder apucă androidul prinţului Kai de gât şi îl trase jos, lângă ea. Vârându-l la subraţ, ridică uşa suficient cât să se poată târî pe dedesubt, stând cu ochii pe bărbaţii întorşi cu spatele. Iko o urmă imediat şi o şterse spre următorul stand în timp ce Cinder coborî uşa. Ţâşniră pe lângă vitrinele magazinelor – cele mai multe lăsate deschise în timpul exodului în masă – şi cotiră pe prima alee îngustă dintre magazine. Cerul era acoperit de fum negru. Câteva secunde mai târziu, o hoardă de planotoare de ştiri huruiră deasupra clădirilor în drumul lor spre scuarul pieţei.

Cinder încetini când stabili că se distanţaseră suficient de piaţă, ieşind din labirintul de alei. Soarele trecuse pe deasupra şi cobora în spatele zgârie-norilor, spre asfinţit. Aerul era înăbuşitor din pricina căldurii de august, dar printre clădiri se mai strecura din când în când câte o briză călduţă, ridicând vârtejuri de gunoaie din şanţuri. La patru cvartale de piaţă, pe străzi apăreau din nou semne de viaţă – pietoni grupându-se pe trotuare şi bârfind despre focarul de molimă din centrul oraşului. Monitoarele implantate în zidurile clădirilor transmiteau imagini în direct cu focul şi fumul din centrul Noului Beijing şi titluri panicarde în care numărul de infectaţi creştea cu fiecare secundă – cu toate că, din câte ştia Cinder, numai o singură persoană fusese confirmată a fi bolnavă.

— Toţi acei melci cu miere, spuse Iko în timp ce treceau pe lângă un cadru în primplan cu standul carbonizat.

Cinder îşi molfăi colţul obrazului. Niciuna din ele nu gustase vreodată celebrele dulciuri ale brutăriei din piaţă. Iko nu avea papile gustative, iar Chang Sacha nu vindea cyborgilor.

Birourile impozante şi centrele comerciale făceau loc treptat unui amestec dezorganizat de clădiri de apartamente, construite atât de aproape, încât deveneau o întindere infinită de sticlă şi beton. Apartamentele din această zonă a oraşului fuseseră cândva spaţioase şi dezirabile, dar de-a lungul timpului conducerea le subdivizase şi remodelase – încercând mereu să îngrămădească cât mai mulţi oameni în acelaşi număr de metri pătraţi –, astfel încât clădirile deveniseră labirinturi de coridoare şi scări.

Însă toată urâţenia aglomerată fu dată uitării pe moment în timp ce Cinder coti pe strada ei. Pentru o jumătate de pas, Palatul Noului Beijing putea fi zărit printre complexe, întins şi liniştit pe ţărmul stâncos care domina oraşul. Acoperişurile ascuţite şi aurite ale palatului străluceau oranj în lumina soarelui,

iar ferestrele propagau lumina înspre oraş. Frontoanele ornamentate, pavilioanele supraetajate care se legănau periculos de aproape de marginea ţărmului, templele rotunjite care se întindeau spre ceruri. Cinder se opri mai mult decât de obicei pentru a-l admira, gândindu-se la o persoană anume care locuia în spatele acelor ziduri, care probabil se afla acolo chiar în aceste clipe.

Nu era ca şi cum nu *ar fi ştiut* că prinţul locuia acolo de fiecare dată când mai văzuse palatul, dar astăzi simţi o legătură pe care n-o mai avusese niciodată, iar odată cu ea sosi şi o încântare aproape arogantă. Făcuse cunoştinţă cu prinţul. El venise la standul ei. El îi ştia numele.

Inspirând aerul umed, Cinder se forţă să se întoarcă, simţind că se comportă ca un copil. Începea să semene cu Peony.

Mută androidul regal în cealaltă mână în timp ce ea şi Iko intrară în complexul de apartamente numit Turnul Phoenix.

Flutură încheietura mâinii eliberate spre scanerul de identificare de pe perete şi auzi încuietoarea deschizându-se.

Iko îşi folosi extensiile din braţe pentru a descinde pe scări în timp ce coborau la subsol, un labirint slab luminat de spaţii de depozitare separate cu plase din sârmă. Atunci când fură întâmpinate de un val de aer stătut, androidul îşi aprinse lumina proiectoare, alungând umbrele formate de cele câteva becuri cu halogen. Era un drum familiar de la casa scării la spaţiul de depozitare numărul 18-20 – celula înghesuită, mereu rece, unde Adri o lăsase pe Cinder să-şi desfăşoare munca.

Cinder eliberă un loc pentru android printre lucrurile împrăştiate pe masa de lucru şi îşi puse geanta pe jos. Îşi schimbă mănuşile greoaie de lucru cu o pereche de bumbac mult mai puţin murdară, înainte să încuie camera de depozitare.

— Dacă întreabă ceva Adri, spuse ea în timp ce se îndreptau spre ascensoare, standul nostru nu se află deloc aproape de cel al brutăresei.

Lumina lui Iko pâlpâi.

— S-a notat.

Erau singure în lift. Abia atunci când ajunseră la cel de-al optsprezecelea etaj clădirea deveni agitată ca un stup de albine – copii fugărindu-se pe coridoare, pisici domesticite şi vagaboande furişându-se pe lângă pereţi, murmurul constant şi incoerent al monitoarelor revărsându-se din fiecare uşă. Cinder îşi ajustă nivelul zgomotului alb al interfeţei neuronale în timp ce se ferea de copii în drumul ei spre apartament.

Uşa era larg deschisă, făcând-o pe Cinder să se oprească şi să verifice numărul înainte de a intra.

Auzea din camera de zi vocea băţoasă a lui Adri.

— Un decolteu mai mare pentru Peony. Arată ca o bunică.

Cinder trase cu ochiul pe după colţ. Adri stătea cu o mână pe poliţa şemineului holografic, purtând un halat brodat cu crizanteme, care se asorta cu colecţia de evantaie de hârtie de prost gust care acoperea peretele din spatele ei – reproduceri făcute să pară antice. Cu faţa care îi strălucea de la prea multă pudră şi cu buzele vopsite într-o nuanţă înfiorător de colorată, Adri aproape că semăna cu o reproducere de-a ei. Se machiase de parcă intenţiona să iasă undeva, cu toate că foarte rar părăsea apartamentul.

Dacă o observă pe Cinder tândălind în cadrul uşii, alese s-o ignore.

Monitorul aflat deasupra flăcărilor reci difuza un material filmat în piaţă. Standul brutăresei fusese redus la un morman de moloz, iar în picioare nu mai rămăsese decât scheletul unui cuptor portabil.

În mijlocul încăperii, Pearl şi Peony stăteau învăluite în mătase şi tul. Peony îşi ţinea ridicat părul negru cârlionţat în timp ce o femeie, pe care Cinder n-o ştia, lucra la decolteul rochiei. Peony o zări pe Cinder peste umărul femeii şi ochii îi licăriră, luminându-i toată faţa. Gesticulă spre rochie cu un chiţcăit pe care de-abia reuşi să şi-l înăbuşe.

Cinder îi întoarse zâmbetul. Sora ei vitregă mai mică avea un aspect angelic, rochia ei fiind toată argintie şi sclipitoare, cu tente de culoarea lavandei când flăcările focului se reflectau în ea.

— Pearl!

Adri gesticulă cu degetul spre fiica ei mai mare, iar Pearl se răsuci, dezvăluind un şir de nasturi din perle pe spate. Rochia ei se asorta cu a lui Peony, cu corsajul ei mulat şi fusta înfoiată, numai că era aurie ca praful de stele.

— Hai să mai luăm puţin din talie.

Trecând un bold prin marginea decolteului lui Peony, străina tresări la vederea lui Cinder în cadrul uşii, dar se întoarse imediat să-şi vadă de treabă. Făcând un pas înapoi, femeia scoase o grămăjoară de bolduri ascuţite dintre buze şi îşi lăsă capul într-o parte.

— E deja foarte strâmt, zise ea. Vrem să poată dansa, nu-i aşa?

— Vrem să-şi găsească un soţ, o corectă Adri.

— Nu, nu, ţâţâi croitoreasa chiar şi atunci când întinse mâna şi strânse materialul în jurul lui Pearl.

Cinder putea să-şi dea seama că Pearl îşi sugea burta pe cât de mult putea; zări marginile coastelor pe sub material.

— E mult prea tânără pentru măritiş.

— Am şaptesprezece ani! protestă Pearl, aruncându-i o privire urâtă femeii.

— Şaptesprezece! Vedeţi? O copilă. Acum e vremea să te distrezi, nu-i aşa, fato?

— E mult prea scumpă pentru *distracţie*, zise Adri. Mă aştept la rezultate bune de la această ţinută.

— Nu-ţi face griji, Linh-jiě. Va fi la fel de încântătoare ca roua dimineţii.

Vârând boldurile la loc în gură, femeia trecu la decolteul lui Peony.

Adri îşi ridică bărbia şi recunoscu într-un final prezenţa lui Cinder, coborându-şi privirea spre ghetele murdare şi pantalonii de lucru ai fetei.

— De ce nu eşti la piaţă?

— Azi s-a închis mai devreme, răspunse Cinder, aruncând o privire insistentă spre monitor, însă Adri n-o băgă în seamă.

Cu o falsă nonşalanţă, Cinder îşi îndreptă degetul spre culoar.

— Mă duc repede să mă spăl şi vin imediat să mi se ia şi mie măsurile.

Croitoreasa se opri din treabă.

— Încă o rochie, Linh-jiě? N-am adus suficient material pentru...

— Ai înlocuit cureaua magnetică a planotorului?

Zâmbetul lui Cinder păli.

— Nu, încă n-am apucat.

— Păi, niciuna din noi n-o să meargă la bal dacă nu reparăm chestia aia, nu-i aşa?

Cinder îşi înăbuşi iritarea. Mai purtaseră această conversaţie de două ori în ultima săptămână.

— Am nevoie de bani ca să cumpăr o nouă curea magnetică. Pe puţin 800 de univi. Dacă veniturile de la piaţă n-ar intra direct în contul tău, aş fi cumpărat una până acum.

— Şi să am încredere în tine că n-o să-i cheltuieşti pe toţi pe jucăriile tale frivole?

Adri rosti *jucării* cu o încruntătură şi o buză ridicată a dispreţ spre Iko, chiar dacă, teoretic, Iko îi aparţinea.

— În plus, nu-mi pot permite o curea magnetică şi o rochie nouă pe care o vei purta doar o dată. Va trebui să găseşti altă cale de-a repara planotorul sau să-ţi faci rost singură de o rochie pentru bal.

Cinder deveni si mai iritată. Ar fi vrut să comenteze că Pearl şi Peony puteau să primească rochii de-a gata în loc să li se facă unele speciale, astfel încât bugetul să o includă şi pe-a lui Cinder. Ar fi vrut să comenteze că şi ele aveau să poarte rochiile numai o dată. Ar fi vrut să comenteze că, atât timp cât ea era cea care muncea, banii trebuiau să îi aparţină şi să-i cheltuie după bunul plac. Dar toate argumentele erau în van. În mod legal, Cinder îi aparţinea lui Adri, la fel ca androidul casei, şi la fel se întâmpla şi în cazul banilor, al celor câtorva obiecte personale, ba chiar şi al noului picior pe care tocmai şi-l montase. Adri adora să-i amintească asta.

Aşa încât îşi înăbuşi furia, înainte ca Adri să poată zări scânteia unei revolte.

— S-ar putea să mă pot tocmi pentru cureaua magnetică. Am să verific la magazinele din zonă.

Adri pufni.

— Ce-ar fi să dăm la schimb androidul ăla inutil?

Iko se ascunse pe după picioarele lui Cinder.

— N-am primi prea mult pe ea, zise Cinder. Nimeni nu-şi doreşte un model atât de vechi.

— Nu. Nimeni nu-şi doreşte, nu-i aşa? Poate c-ar trebui să vă vând pe amândouă ca piese de schimb.

Adri ridică mâna şi pipăi tivul neterminat de pe mâneca lui Pearl.

— Nu-mi pasă cum repari planotorul ăla, însă repară-l înainte de bal – şi cu bani puţini. N-am nevoie ca mormanul ăla de fiare vechi să ocupe de pomană un loc de parcare costisitor.

Cinder îşi vârî mâinile în buzunarele de la spate.

— Vrei să spui că dacă repar planotorul şi fac rost de-o rochie chiar pot să merg şi eu anul ăsta?

Adri schiţă un zâmbet.

— Va fi un miracol dacă vei găsi ceva potrivit care să-ţi ascundă – îşi lăsă privirea spre ghetele lui Cinder – *excentricităţile*. Dar, da. Dacă repari planotorul, bănuiesc că poţi merge şi tu la bal.

Peony îi aruncă lui Cinder o jumătate de zâmbet, în vreme ce Pearl se răsuci spre mama ei.

— Doar nu vorbeşti serios! *Ea?* Să meargă cu *noi?*

Cinder îşi lipi umărul de cadrul uşii, încercând să-şi ascundă dezamăgirea faţă de Peony. Izbucnirea lui Pearl nu era necesară. O luminiţă portocalie pâlpâise la marginea câmpului vizual al lui Cinder – Adri nu vorbise serios.

— Ei bine, spuse ea, încercând să pară înviorată. Bănuiesc c-ar trebui să mă duc să caut o curea magnetică.

Adri flutură din mână spre Cinder, atenţia fiindu-i din nou atrasă de rochia lui Pearl. O concediere tăcută.

Cinder mai aruncă o privire spre ţinutele somptuoase ale surorilor ei vitrege înainte să iasă din încăpere cu spatele. Nici bine nu se întorsese cu faţa spre coridor, că o auzi pe Peony scoţând un ţipăt strident:

— Prinţul Kai!

Înlemnind, Cinder aruncă o privire spre monitor. Alertele de molimă fuseseră înlocuite cu o transmisiune în direct din sala de presă a palatului. Prinţul Kai se adresa unei mulţimi de jurnalişti – oameni şi androizi.

— Porneşte volumul, spuse Pearl, făcându-i semn croitoresei să se dea la o parte.

— ...cercetările continuă să fie prioritatea noastră numărul unu, spunea prinţul Kai, strângând marginile unui pupitru. Echipa noastră de cercetare e hotărâtă să descopere un vaccin pentru această boală care până acum mi-a luat un părinte şi ameninţă să mi-l ia şi pe celălalt, ca să nu mai vorbim de zecile de mii de cetăţeni. Situaţia s-a agravat şi mai tare din pricina focarului descoperit astăzi în centrul oraşului. Nu mai putem pretinde că această boală se rezumă doar la comunităţile sărace, rurale, ale ţării noastre. Letumoza ne ameninţă pe toţi, iar noi vom găsi o cale de-a o opri. Abia atunci vom putea începe să reconstruim economia noastră şi să redevenim acea Comunitatea Orientală prosperă care am fost cândva.

Mulţimea aplaudă fără nicio tragere de inimă. Cercetările întreprinse în privinţa molimei începuseră odată cu apariţia primului focar într-un orăşel din Uniunea Africană în urmă cu câteva zeci de ani. Se părea că nu progresaseră mai deloc. Între timp, boala îşi făcuse apariţia în toată lumea, în sute de comunităţi aparent fără nicio legătură. Sute de mii de oameni se îmbolnăviseră, suferiseră, muriseră. Inclusiv soţul lui Adri o contractase într-o călătorie în Europa – aceeaşi călătorie în care

el fusese de acord să devină tutorele unui cyborg orfan în vârstă de unsprezece ani. Într-una din puţinele amintiri pe care Cinder le avea cu bărbatul, el era dus pe targă spre carantină, în timp ce Adri urla la el că nu era cu putinţă s-o lase cu *chestia* asta.

De atunci, Adri nu mai vorbise niciodată despre soţul ei, iar în apartament nu existau prea multe lucruri care să evoce amintirea sa. Singura dovadă că el existase vreodată se regăsea într-un şir de plăci holografice şi medalii gravate, înşiruite pe poliţa şemineului – premii dobândite în timpul carierei sale profesionale şi plăci comemorative primite la un târg tehnologic internaţional, unde participase trei ani consecutiv. Cinder habar nu avea ce anume inventase. Evident, indiferent ce era, nu avusese cine ştie ce succes, ţinând cont că atunci când murise îşi lăsase familia aproape fără niciun sfanţ.

Pe ecran, discursul prinţului fu întrerupt când un străin păşi pe podium şi îi înmână un bilet prinţului Kai. Ochii prinţului se împăienjeniră. Ecranul se înnegri.

Sala de presă fu înlocuită cu un birou în faţa unui ecran albastru. În spatele lui se afla o femeie inexpresivă, cu degetele albite ridicate pe birou.

— Întrerupem conferinţa de presă a Alteţei Sale Imperiale cu veşti legate de Maiestatea Sa Imperială împăratul Rikan. Medicii împăratului tocmai ne-au informat că Maiestatea Sa a intrat în al treilea stadiu al letumozei.

Icnind, croitoreasa îşi scoase boldurile din gură.

Cinder se lipi de cadrul uşii. Uitase cu desăvârşire să-şi prezinte condoleanţele lui Kai sau să-i ureze însănătoşire grabnică împăratului. Probabil o considera foarte insensibilă. Foarte ignorantă.

— Ni s-a comunicat că în prezent se fac toate demersurile necesare pentru a asigura confortul Maiestăţii Sale, iar oficialii de la palat ne-au transmis că cercetătorii caută fără încetare un vaccin. Chiar dacă recrutarea de cyborgi continuă, este în continuare nevoie urgentă de voluntari pentru a testa antidoturile. Din pricina îmbolnăvirii împăratului, au existat multe controverse legate de cea de-a 126-a ediţie a Festivalului Anual de Pace, însă prinţul Kaito a declarat că festivalul va continua după cum a fost programat şi că speră să aducă ceva bucurie în această perioadă altminteri tragică.

Prezentatoarea se opri, şovăind, chiar şi cu prompterul în faţa ei. Chipul i se îmblânzi, iar glasul ei băţos tremură un pic când termină.

— Trăiască împăratul!

Croitoreasa repetă în şoaptă cuvintele rostite de prezentatoare. Ecranul deveni din nou negru înainte să se întoarcă la conferinţa de presă, însă prinţul Kai părăsise scena, iar jurnaliştii transformaseră sala într-un haos în timp ce transmiteau ultimele veşti către camerele de filmat.

— Cunosc un cyborg care s-ar putea oferi voluntar pentru testările de molimă, comentă Pearl. De ce să aştepte recrutarea?

Cinder îşi coborî privirea şi îi aruncă o căutătură urâtă lui Pearl, care era cu vreo cincisprezece centimetri mai scundă decât ea, în pofida faptului că era cu un an mai mare.

— Bună idee, zise ea. Şi atunci *tu* ai putea să-ţi găseşti un loc de muncă ca să plăteşti pentru rochia ta frumoasă.

Pearl mârâi.

— Familiile voluntarilor primesc indemnizaţii, cablato.

Recrutarea cyborgilor fusese creată în urmă cu un an de o echipă de cercetare a casei regale. În fiecare dimineaţă, un nou număr de identificare era extras din urna cu mii de cyborgi care locuiau în Comunitatea Orientală. Subiecţii era aduşi chiar şi din provincii îndepărtate ca Mumbai şi Singapore pentru a fi folosiţi drept cobai în căutarea antidotului potrivit. O făceau să sune de parcă era o onoare, să-ţi dai viaţa pentru binele omenirii, însă de fapt era doar o aducere-aminte că cyborgii nu aveau drepturi egale cu ceilalţi. Mulţi dintre ei primiseră o a doua şansă la viaţă datorită generozităţii oamenilor de ştiinţă şi, prin urmare, le datorau existenţa celor care îi creaseră. Mulţi se considerau norocoşi că trăiseră atât de mult. Li se părea firesc ca ei să fie primii care să-şi dea vieţile pentru găsirea leacului.

— Nu o putem oferi voluntar pe Cinder, spuse Peony, adunându-şi fustele în mâini. Am nevoie de ea să-mi repare ecranul portabil.

Pearl pufni şi se îndepărtă de amândouă. Peony strâmbă din nas spre spatele surorii ei.

— Nu vă mai certaţi! spuse Adri. Peony, îţi şifonezi fusta.

Cinder păşi înapoi pe coridor atunci când croitoreasa îşi reluă treaba. Iko era deja cu vreo doi paşi înaintea ei, dornică să scape de prezenţa lui Adri.

Fireşte, aprecia că Peony îi luase apărarea, dar ştia că în final asta nu conta. Adri nu ar oferi-o niciodată voluntar pentru testări, întrucât asta ar fi însemnat sfârşitul singurului ei venit, iar Cinder era sigură că mama ei vitregă nu muncise niciodată în viaţa ei.

Însă dacă recrutarea o alegea, nimeni nu putea face nimic în această privinţă. Şi se părea că în ultima vreme un număr disproporţionat din cei aleşi proveneau din Noul Beijing şi din suburbiile înconjurătoare.

De fiecare dată când una din victimele recrutării era o adolescentă, Cinder îşi imagina un ceas ticăind în capul ei.

Trei

— Mergi la bal! exclamă Iko, bătând din cleştii ei într-o încercare de a aplauda. Trebuie să-ţi găsim o rochie, şi pantofi. N-am să-ţi permit să porţi ghetele alea îngrozitoare. O să facem rost de o pereche nouă de mănuşi şi...

— Vrei, te rog, să aduci lumina încoace? întrebă Cinder, deschizând sertarul de sus al dulapului ei cu scule.

Cotrobăi prin el, făcând şuruburile şi piuliţele să zăngănească în timp ce Iko se apropie de ea. O rază de lumină albăstruie alungă întunericul din camera de depozitare.

— Gândeşte-te ce mâncăruri alese vor avea, spuse Iko. Şi rochii. Şi muzică!

Cinder o ignoră, alegând câteva unelte şi aranjându-le pe torsul magnetic al lui Iko.

— Pe stelele mele! Gândeşte-te la prinţul Kai! Ai putea dansa cu prinţul Kai!

Asta o făcu pe Cinder să se oprească şi să privească mijit spre lumina orbitoare a lui Iko.

— De ce ar dansa prinţul cu mine?

Ventilatorul lui Iko hurui în timp ce căută un răspuns.

— Pentru că de data asta n-o să mai ai vaselină pe faţă.

Cinder îşi înăbuşi un chicotit. Logica androizilor era atât de simplistă.

— Iko, îmi pare rău să te dezamăgesc, spuse ea, trântind sertarul şi trecând la următorul, dar nu am de gând să merg la bal.

Ventilatorul lui Iko se opri pe moment, după care porni la loc.

— Nu procesez.

— În primul rând, tocmai mi-am cheltuit economiile de-o viaţă pe un picior nou. Dar chiar dacă aş avea bani, de ce i-aş da pe o rochie, pe o pereche de pantofi şi pe una de mănuşi? Ce risipă!

— Pe ce altceva i-ai cheltui?

— Pe un set complet de chei? Un dulap cu sertare care nu se blochează?

Trânti al doilea sertar cu umărul, pentru a demonstra cele spuse.

— Un avans pentru un apartament, unde nu va mai trebui să fiu servitoarea lui Adri?

— Adri nu-ţi va semna niciodată actele de eliberare.

Cinder deschise al treilea sertar.

— Ştiu. Oricum ar costa mai mult decât o rochie tâmpită.

Înşfăcă o cheie reglabilă şi câteva de dimensiuni diferite şi le puse pe dulap.

— Poate că îmi voi face o grefă de piele.

— Pielea ta n-are nimic.

Cinder o privi pe Iko cu coada ochiului.

— A, te refereai la părţile tale de cyborg.

Închizând al treilea sertar, Cinder înşfăcă geanta aflată sub masa de lucru şi vârî toate uneltele în ea.

— Ce altceva crezi c-o să ne mai... Of, cricul! Pe ăsta unde l-am pus?

— Eşti absurdă, protestă Iko. Poate că poţi da ceva la schimb pentru o rochie sau să-ţi iei una de la consignaţie. De când aşteptam să intru în magazinul ăla de rochii vintage de pe Sakura. Ştii la care mă refer?

Cinder cotrobăi prin diferitele unelte care se adunaseră sub masa de lucru.

— Nu contează. Nu merg.

— Ba contează. E balul. Şi prinţul!

— Iko, eu pur şi simplu repar un android pentru el. Nu e ca şi cum am fi prieteni la cataramă acum.

Menţionarea androidului îi trezi o amintire, şi o clipă mai târziu Cinder trase cricul de mâner.

— Si nu contează, deoarece Adri n-o să mă lase niciodată să merg.

— A spus că dacă vei repara planotorul...

— Sigur. Şi după ce repar planotorul? Ce-ar fi să arunc un ochi pe ecranul portabil al lui Peony, care face mereu figuri? Ce-ar fi să arunc un ochi pe...

Cercetă încăperea şi zări un android ruginit vârât într-un colţ.

— Ce-ar fi să arunc un ochi pe vechitura aia de Gard 7.3?

— Şi ce mă rog ar vrea Adri de la vechitura aia? Nu mai are grădină. Nici măcar balcon.

— Ceea ce vreau să spun e că ea nu are nicio intenţie să mă lase să merg. Atât timp cât poate găsi lucruri de reparat, „îndatoririle” mele nu se vor termina niciodată.

Cinder mai vârî un cric în geantă, spunându-şi în sinea ei că nu-i pasă. Nu chiar.

Oricum nu s-ar simţi în largul ei la un bal formal. Chiar dacă ar găsi mănuşi care să se asorteze cu rochia şi pantofi care să-i ascundă monstruozităţile metalice, părul ei sârmos nu putea fi coafat în bucle, iar despre machiaj nu ştia mai nimic. Pur şi simplu avea să sfârşească lângă ringul de dans şi să se amuze pe seama fetelor care leşinau pentru a-i atrage atenţia prinţului Kai, prefăcându-se că nu e geloasă. Prefacându-se că nu o deranjează.

Însă era curioasă în privinţa meniului.

Iar într-un fel prinţul o cunoştea acum. Fusese amabil cu ea la piaţă. Poate că avea s-o invite la dans. Din politeţe. Ca un cavaler, când ar vedea-o stând singură.

Fantezia nejustificată se nărui în jurul ei la fel de iute pe cât începuse. Era imposibil. Nu merita să se gândească la asta.

Ea era cyborg şi nu avea să se ducă la bal.

— Cred că asta-i tot, spuse ea, potrivindu-şi geanta pe umăr pentru a-şi masca dezamăgirea. Eşti gata?

— Nu procesez, răspunse Iko. Dacă repararea planotorului n-o va convinge pe Adri să te lase să mergi la bal, atunci de ce mai mergem la cimitirul de vechituri? Dacă îşi doreşte atât de tare o curea magnetică, de ce nu scormoneşte ea prin gunoaie ca să găsească una?

— Deoarece, cu sau fără bal, eu *chiar* cred că, dacă i-am oferi vreun motiv, te-ar vinde pe doi bani fără să stea pe gânduri. În plus, cu ele plecate la bal, vom avea apartamentul numai pentru noi. Nu sună bine?

— Sună minunat!

Cinder se întoarse s-o vadă pe Peony străduindu-se să intre pe uşă. Încă purta rochia argintie de bal, însă acum tivurile de la gât şi mâneci erau terminate. O bucată de dantelă fusese adăugată la decolteu, accentuând faptul că, la paisprezece ani, Peony începuse deja să aibă forme la care Cinder nici măcar nu putea să viseze. Dacă trupul lui Cinder fusese cândva predispus la trăsături feminine, acestea fuseseră distruse de ceea ce îi făcuseră chirurgii, lăsând-o ca o scândură. Prea unghiulară. Prea băieţoasă. Prea ciudată cu piciorul ei artificial greoi.

— Am s-o strâng de gât pe mama! bombăni Peony. Mă înnebuneşte de cap. „Pearl trebuie să-şi găsească un soţ”, „Fetele mele mă omoară cu zile”, „Nimeni nu apreciază ce fac pentru ele”, bla, bla, bla.

Îşi flutură degetele prin aer, ridiculizându-şi mama.

— Ce faci aici?

— Am venit să mă *ascund*. A, şi să te rog să arunci un ochi pe ecranul meu portabil.

Scoase ecranul de la spate şi i-l întinse lui Cinder.

Cinder i-l luă, însă rămase cu privirea aţintită pe partea inferioară a rochiei lui Peony, urmărind cum tivul sclipitor aduna scame în jurul lui.

— Ai să-ţi strici rochia. Şi atunci Adri va deveni un adevărat tiran.

Peony scoase limba, dar îşi adună fusta în ambii pumni, ridicând tivul până la genunchi.

— Aşadar, ce părere ai? întrebă ea, săltând uşor pe picioarele goale.

— Arăţi extraordinar!

Peony se umflă în pene, strângând şi mai tare materialul în mâini. Dar apoi deveni brusc serioasă.

— Ar fi trebuit să facă şi pentru tine una. Nu e drept!

— Chiar nu vreau să merg.

Cinder ridică din umeri. Tonul lui Peony era atât de compătimitor, încât nu îşi bătu capul să-i explice motivele. De obicei putea să ignore gelozia pe care o simţea faţă de surorile ei vitrege – cât de tare le iubea Adri, cât de catifelate erau mâinile lor –, mai ales când Peony era singura prietenă umană pe care o avea. Dar nu putu să-şi reprime junghiul de invidie la vederea lui Peony în acea rochie.

Schimbă subiectul.

— Ce s-a întâmplat cu portabilul?

— A început iarăşi să facă figuri.

Peony împinse câteva unelte de pe un maldăr de cutii de vopsea goale, alegând cel mai curat loc înainte să se aşeze, cu fusta umflată în jurul ei. Îşi legăna picioarele în aşa fel încât călcâiele i se loveau ritmic de plastic.

— Iar ai descărcat aplicaţiile alea tâmpite cu celebrităţi?

— Nu.

Cinder ridică dintr-o sprânceană.

— O aplicaţie de limbă. Asta-i tot. Şi aveam nevoie de ea la şcoală. Ah, înainte să uit, Iko, ţi-am dus ceva.

Iko îşi puse şenilele în mişcare şi se apropie de Peony, care scoase o panglică de catifea din corset, rămasă de la croitoreasă. Lumina din cameră se intensifică atunci când Iko o văzu.

— Mulţumesc! spuse androidul în timp ce Peony îi legă panglica în jurul articulaţiei sale subţiri de la încheietură. E minunată!

Cinder puse ecranul portabil pe masa de lucru, lângă androidul prinţului Kai.

— Am să mă uit mâine să văd ce are. Mergem să căutăm o bandă magnetică pentru Maiestatea Sa.

— A, da? Unde anume?

— La cimitirul de vechituri.

— O să fie tare amuzant, spuse Iko, scanând întruna cu senzorul ei brăţara improvizată.

— Serios? întrebă Peony. Pot să vin şi eu?

Cinder râse.

— Glumeşte. Iko îşi exersează sarcasmul.

— Nu-mi pasă. Orice variantă e mai bună, decât să mă întorc în apartamentul ăla înăbuşitor.

Peony îşi făcu vânt cu mâna şi, căzută pe gânduri, se rezemă de un raft metalic.

Întinzând mâna, Cinder o trase înapoi.

— Ai grijă, rochia ta!

Peony îşi analiză rochia, apoi rafturile mânjite de vaselină, după care flutură din mână pentru a alunga grijile lui Cinder.

— Zău aşa, pot să vin? Pare interesant.

— Pare murdar şi urât mirositor, răspunse Iko.

— Tu de unde ştii? întrebă Cinder. Nu ai receptori de miros.

— Am o imaginaţie fantastică!

Rânjind, Cinder îşi împinse sora spre uşă.

— Bine, du-te şi te schimbă. Dar repede. Trebuie să-ţi povestesc ceva.

Patru

Peony o lovi pe Cinder peste umăr, aproape împingând-o într-un munte de şenile de android foarte uzate.

— De ce-ai aşteptat atât de mult să-mi spui? Ai venit acasă de, cât, *patru ore!*

— Ştiu, ştiu, scuze, spuse Cinder, frecându-şi umărul. N-a fost niciun moment propice şi nu voiam ca Adri să ştie. Nu vreau să profite de asta.

— Cui îi pasă de ceea ce crede mama? Eu vreau să profit de asta. Pe stelele mele, prinţul! În standul tău. Nu pot să cred că n-am fost acolo. De ce n-am fost acolo?

— Erai ocupată să-ţi probezi mătăsurile şi brocarturile.

— Of!

Peony trase cu şutul într-un far care-i stătea în cale.

— Ar fi trebuit să-mi trimiţi un com. Aş fi venit acolo în două secunde, cu rochia de bal neterminată si toate alea. *Îhh!* Te urăsc! E oficial, te *urăsc!* Ai să-l vezi din nou? Vreau să zic, trebuie să-l vezi, nu-i aşa? S-ar putea să nu te mai urăsc dacă-mi *promiţi* că mă iei cu tine. Bine? S-a făcut?

— Am găsit unul! strigă Iko de la vreo zece metri depărtare.

Lumina ei proiectoare era fixată asupra unui planotor ruginit, învăluind în întuneric munţii de moloz din spatele lui.

— Şi? Cum arăta? întrebă Peony, străduindu-se să ţină pasul în timp ce Cinder se grăbea spre vehiculul incapabil să zboare, ca şi cum faptul că se afla în preajma ei era acum acelaşi lucru cu a se afla în preajma Alteţei Sale Imperiale.

— Nu ştiu, răspunse Cinder, deschizând capota vehiculului şi ridicând-o pe tija de sprijin.

— A, bun, n-a fost devalizat.

Iko se dădu la o parte din calea lui Cinder.

— A fost suficient de politicos cât să nu remarce uriaşa pată de vaselină de pe fruntea ei.

Peony icni.

— Oh, sper că nu-i adevărat!

— Ce? Sunt mecanic. Mă murdăresc. Dacă voia să mă împopoţonez, trebuia să-mi trimită un com înainte să apară pe-acolo. Iko, m-ar ajuta un pic de lumină aici.

Iko îşi înclină capul, iluminând compartimentul motorului. De cealaltă parte a lui Cinder, Peony plescăi din limbă.

— Poate credea că e un neg?

— Asta mă face să mă simt mult mai bine.

Cinder scoase un patent din geantă. Cerul nopţii era limpede, şi cu toate că luminile oraşului acaparau stelele, semiluna ascuţită pândea în apropierea orizontului, un ochi adormit care privea mijit prin negură.

— E la fel de chipeş cum pare pe monitoare?

— Da, răspunse Iko. Ba chiar mai chipeş. Şi îngrozitor de înalt.

— Ţie toţi ţi se par înalţi, zise Peony, rezemându-se de spoilerul din faţă, cu braţele încrucişate la piept. Vreau să aud opinia lui Cinder.

Cinder se opri din împuns cu patentul prin motor în timp ce amintirea zâmbetului său relaxat năvăli în mintea ei. Deşi prinţul Kai fusese de mult unul din subiectele de discuţie preferate ale lui Peony – probabil că era membră în toate grupurile de fani de pe reţea –, Cinder nu-şi imaginase niciodată c-ar putea să împărtăşească această admiraţie. De fapt, mereu considerase că pasiunea pe care Peony o făcuse pentru el era un pic absurdă, un pic copilărească. *Prinţul Kai în sus, prinţul Kai în jos*. O fantezie imposibilă.

Dar acum…

Probabil că expresia lui Cinder spusese destule, căci, brusc, Peony începu să ţipe şi se năpusti spre ea, cuprinzând-o cu braţele pe după talie şi sărind în sus şi-n jos.

— Ştiam eu! *Ştiam* eu că şi ţie-ţi place de el! Nu-mi vine să cred că tu chiar l-ai întâlnit! Nu e corect! Ţi-am spus cât de tare te urăsc?

— Da, da, ştiu, spuse Cinder, desfăcând braţele lui Peony de pe ea. Acum, du-te şi bucură-te în altă parte. Încerc să lucrez.

Peony se bosumflă şi porni în pas săltăreţ, învârtindu-se printre mormanele de vechituri.

— Şi ce s-a mai întâmplat? Spune-mi totul. Ce-a zis? Ce-a făcut?

— Nimic, răspunse Cinder. M-a rugat doar să-i repar androidul.

Îndepărtă pânzele de păianjen de pe ceea ce fusese cândva generatorul solar al planotorului, dar care acum era ceva mai mult decât o carcasă de plastic. Un nor de praf i se stârni drept în faţă şi se dădu înapoi, tuşind.

— Cheia reglabilă?

Iko îşi desprinse cheia de pe tors şi i-o întinse lui Cinder.

— Ce fel de android e? întrebă Peony.

Cinder smulse generatorul din compartiment cu un geamăt şi îl puse jos, lângă planotor.

— Unul vechi.

— Tutor 8.6, adăugă Iko. Mai vechi decât mine. Şi a spus că va veni la piaţă săptămâna viitoare ca să-l ia.

Peony trase cu şutul într-un gresor înainte să se aplece deasupra motorului.

— La ştiri s-a spus că piaţa va fi închisă săptămâna viitoare din cauza focarului.

— Oh, n-am auzit asta.

Cinder îşi şterse mâinile de pantaloni şi aruncă o privire în compartimentul de jos al motorului.

— Bănuiesc că va trebui să i-l duc la palat atunci.

— Da! se bucură Peony, dansând în loc. O să mergem împreună, şi-o să ne faci cunoştinţă, şi... şi...

— Aha! exclamă Cinder, radiind. Cureaua magnetică!

Peony îşi cuprinse obrazul cu palma, ridicând vocea.

— *Şi apoi,* el o să mă recunoască la bal, şi eu am să dansez cu el, şi... Pearl va fi *lividă!*

Râse, de parcă să-şi înfurie sora mai mare era cea mai notabilă reuşită în viaţă.

— Dacă androidul va fi gata înainte de bal.

Cinder alese o cheie de pe cureaua cu scule pe care o purta la brâu. Nu voia s-o informeze pe Peony că cel mai probabil nu prinţul Kai primea livrările la palat.

Peony îşi învârti mâna prin aer.

— Ei bine, când o fi să se-ntâmple.

— Vreau şi eu să merg la bal, spuse Iko, privind către cer. Androizii nu au voie să participe din cauza prejudecăţilor.

— Atunci, fă o petiţie la guvern. Sunt sigură că Peony va fi fericită să pledeze pentru tine în faţa prinţului.

Cinder îşi lipi mâna de capul sferic al lui Iko şi o forţă să-şi poziţioneze lumina înapoi spre capotă.

— Acum, stai nemişcată. Mai am puţin şi detaşez capătul ăsta.

Cinder lipi cheia de Iko, apoi scoase cureaua magnetică din suport, lăsând-o pe jos cu un zăngănit.

— Am rezolvat o parte, mai am una.

Ocoli planotorul, făcând o cărare prin gunoaie, astfel încât şenilele lui Iko să nu se blocheze pe undeva.

Peony o urmă şi se căţără pe portbagajul planotorului, strângându-şi picioarele sub ea.

— Ştii, se zvoneşte c-o să-si caute o mireasă la bal.

— O mireasă! exclamă Iko. Ce romantic!

Cinder se întinse pe-o parte lângă spoilerul din spate al planotorului şi luă o lanternă mică de la cureaua cu unelte de la brâu.

— Vrei, te rog, să-mi dai din nou cheia aia?

— Nu m-ai auzit? O *mireasă,* Cinder! Cum ar fi, o prinţesă!

— Cum ar fi, asta n-o să se întâmple. Ce, câţi ani are? Nouăsprezece?

Vârând lanterna între dinţi, Cinder luă cheia de la Iko. Şuruburile din spate aveau mai puţină rugină pe ele, fiind protejate mai bine de portbagaj, şi nu fu nevoie decât de vreo două răsuciri rapide pentru a le slăbi.

— Optsprezece şi jumătate, răspunse Peony. Şi e adevărat. Toate paginile de bârfe spun asta.

Cinder mormăi.

— M-aş căsători cu prinţul Kai cât ai zice peşte.

— Si eu, interveni Iko.

Cinder scuipă lanterna şi se târî spre cel de-al patrulea colţ.

— Tu şi toate celelalte fete din Comunitate.

— De parcă tu n-ai face-o, bombăni Peony.

Cinder nu răspunse în timp ce slăbi ultimul şurub care strângea cureaua magnetică. Aceasta cedă şi căzu pe pământ cu un zdrăngănit puternic.

— Gata.

Ieşi de sub maşină şi băgă cheia şi lanterna în compartimentul din piele de viţel înainte să se ridice.

— Aţi mai văzut pe-aici vreun planotor care să merite să fie demontat?

Trăgând cureaua magnetică de sub planotor, o împături la balamale, formând o bară metalică mai puţin împovărătoare.

— Am văzut ceva acolo, răspunse Iko, mutând lumina în jurul mormanelor. Nu sunt sigură ce model e.

— Perfect! Condu-ne tu.

Cinder o împunse uşor cu capătul curelei. Iko porni, bombănind ceva despre faptul că ea trebuia să scormonească prin gropile de gunoi, în timp ce Adri stătea bine-mersi acasă, într-un loc curat şi tihnit.

— În plus, zise Peony, sărind de pe portbagaj, zvonul că-şi caută soţie la bal e mult mai bun decât *celelalte* zvonuri pe care le-am auzit.

— Lasă-mă să ghicesc. Prinţul Kai e de fapt marţian? Sau nu, nu – are un copil ilegitim cu o escortă, nu-i aşa?

— Escort-droizii pot avea *copii?*

— Nu.

Peony pufai, îndepărtându-şi o şuviţă de păr de pe frunte.

— Ei bine, ce-am auzit eu e mult mai rău. Se zvoneşte că se poartă tratative ca el să se căsătorească cu...

Peony îşi coborî tonul într-o şoaptă răguşită.

— Regina Levana.

— *Regina...*

Cinder înlemni şi îşi duse mâna la gură, aruncând o privire prin jur, de parcă cineva putea să stea ascuns printre munţii de gunoaie, trăgând cu urechea. Îşi îndepărtă mâna, dar păstră vocea şoptită.

— Zău aşa, Peony! Tabloidele alea o să te strice la cap.

— Nici eu nu vreau să cred asta, dar toate spun acelaşi lucru. De asta vrăjitoarea aia de ambasadoare a reginei a stat atâta vreme la palat, ca să poată întări o alianţă. Totul e un joc politic.

— Nu prea cred. Prinţul Kai nu s-ar căsători niciodată cu ea.

— N-ai de unde şti.

Dar ştia. Cinder poate că nu ştia multe despre politicile intergalactice, însă ştia că prinţul Kai ar fi fost un prost să se însoare cu regina Levana.

Statornica Luna îi captă atenţia lui Cinder şi un fior îi străbătu trupul, făcându-i pielea ca de găină. Luna îi oferise mereu o senzaţie de paranoia, ca şi când oamenii care locuiau acolo puteau s-o vadă, şi dacă se uita prea mult, le putea atrage atenţia. Absurdităţi superstiţioase, însă tot ceea ce avea legătură cu locuitorii lunari era învăluit într-o aură de mister şi superstiţie.

Lunarii reprezentau o societate care evoluase cu secole în urmă dintr-o colonie de origine terestră, însă nu mai erau de mult umani. Oamenii spuneau că lunarii puteau altera creierul unei persoane – te făceau să vezi lucruri pe care nu trebuia să le vezi, să simţi lucruri pe care nu trebuia să le simţi, să faci lucruri pe care nu voiai să le faci. Puterea lor supranaturală îi transformase într-o rasă avidă şi violentă, iar regina Levana era cea mai rea dintre toţi.

Se spunea că ea ştia când oamenii o bârfeau, chiar şi de la mii de kilometri depărtare. Chiar şi de pe Pământ.

Se spunea că-şi omorâse sora mai mare, regina Channary, astfel încât să-i poată lua tronul. Se spunea că pusese să-i fie omorât şi soţul, astfel încât să poate fi liberă să-şi aleagă o partidă mult mai avantajoasă. Se spunea că îşi obligase fiica vitregă să-şi mutileze chipul, deoarece, la frageda vârstă de treisprezece ani, devenise mult mai frumoasă decât putea suporta geloasa regină.

Se spunea că-şi omorâse nepoata, singura ei ameninţare la tron. Prinţesa Selene avea numai trei ani când camera ei luase foc, omorând-o pe ea şi pe doică.

Cei care se ocupau de teoriile conspiraţiei erau de părere că prinţesa supravieţuise şi că încă era în viaţă pe undeva, aşteptând momentul potrivit să-şi revendice coroana şi să pună capăt domniei tiranice a Levanei, însă Cinder ştia că disperarea era cea care alimenta aceste zvonuri. La urma urmei, găsiseră în cenuşă bucăţi din carnea copilei.

— Aici.

Iko ridică mâna şi ciocăni într-o bucată de metal care se iţea dintr-un morman de vechituri, speriind-o pe Cinder.

Fata alungă gândurile. Prinţul Kai nu s-ar însura niciodată cu acea vrăjitoare. Nu se putea căsători cu o lunară.

Cinder dădu la o parte câteva flacoane ruginite de aerosoli şi o saltea veche înainte să poată vedea vârful planotorului.

— Bună treabă!

Împreună, îndepărtară suficiente vechituri, astfel încât să poată vedea întreaga parte din faţă a vehiculului.

— N-am mai văzut niciodată modelul ăsta, zise Cinder, trecându-şi o mână peste emblema cromată şi corodată.

— E oribil, spuse Peony cu un zâmbet şiret. Ce culoare îngrozitoare!

— Probabil că e foarte vechi.

Cinder găsi maneta şi deschise capota. Făcu un pas înapoi, clipind la harababura de metale şi plastic care o întâmpină.

— *Foarte* vechi.

Miji ochii spre un colţ al motorului, însă şasiul ascundea clemele curelei magnetice.

— Ha! Vrei, te rog, să îndrepţi lumina aici?

Cinder se întinse pe pământ. Îşi strânse coada de cal înainte să se strecoare sub planotor, împingând la o parte harababura de părţi componente vechi care fuseseră lăsate să ruginească în iarba de sub el.

— Pe stelele mele, murmură ea, când aruncă o privire mai atentă.

Lumina lui Iko se infiltra pe deasupra, printre cabluri şi fire, tuburi şi ţevi, şuruburi şi piuliţe.

— Chestia asta e antică.

— Se află într-un cimitir de vechituri, la ce te aşteptai? comentă Peony.

— Vorbesc serios. N-am mai văzut niciodată aşa ceva.

Cinder îşi trecu o mână peste un cablu de cauciuc.

Lumina se mişca de la stânga la dreapta în timp ce senzorul lui Iko scana motorul de deasupra.

— Există vreo parte folositoare?

— Bună întrebare.

Câmpul vizual al lui Cinder deveni albastru în timp ce se conecta la reţea.

— Vrei, te rog, să-mi citeşti numărul şasiului de pe parbriz?

Căută numărul în timp ce Peony i-l citi şi descărcă planurile maşinii în câteva minute, afişajul creând o imagine suprapusă peste motorul aflat deasupra ei.

— Pare a fi intact, murmură ea, trecându-şi buricele degetelor de-a lungul unui mănunchi de fire aflat deasupra capului ei.

Lăsă capul într-o parte pentru a urmări cu privirea drumul pe care îl efectuau furtunurile, roţile de transmisie şi osiile, încercând să descifreze cum se îmbinau unele cu altele. Cum funcţionau.

— E fascinant!

— M-am plictisit, se plânse Peony.

Oftând, Cinder căută cureaua magnetică pe planul maşinii, însă un mesaj verde de eroare îi apăru în câmpul vizual. Încercă doar *magnetică*, apoi doar *curea*, găsind în cele din urmă un rezultat. Planul lumină o bandă de cauciuc înfăşurată în jurul unui set de roţi dinţate, încapsulate într-un înveliş metalic – ceva numit „curea de distribuţie”. Încruntându-se, Cinder întinse mâna şi pipăi şuruburile şi şaibele care ataşau învelişul pe blocul cilindrilor.

Credea că acele curele de distribuţie nu mai erau folosite de când motoarele cu combustie internă deveniseră demodate.

Gâfâind, îşi răsuci gâtul într-o parte. În întunericul de sub vehicul putea distinge ceva rotund lângă ea, conectat de barele de deasupra capului. Un volan.

— Nu e un planotor. E o maşină. O maşină pe benzină.

— Serios? făcu Peony. Credeam că maşinile adevărate erau... nu ştiu. Elegante.

Cinder se indignă.

— Are personalitate, spuse ea, pipăind suprafaţa unei anvelope.

— Carevasăzică, interveni Iko o secundă mai târziu, asta înseamnă că nu putem folosi nimic din ea?

Ignorând-o, Cinder scană cu atenţie planul din faţa ei. Baie de ulei, injectoare, ţevi de eşapament.

— E din a două eră.

— Fascinant? *Nu prea*, spuse Peony.

Brusc, fata începu să ţipe, sărind de lângă maşină.

Cinder se ridică atât de repede, că se lovi cu capul de amortizorul din faţă.

— Peony, ce s-a întâmplat?

— Un şobolan a ieşit pe geam! Unul mare, păros şi gras. Oh, ce *scârbos!*

Gemând, Cinder îşi lăsă capul înapoi pe pământ, masându-şi fruntea. A doua lovitură la cap în acea zi. În ritmul ăsta, curând avea să fie nevoită să-şi cumpere şi un nou panou de control.

— Cred că-şi făcuse cuib în tapiţerie. Probabil că l-am speriat.

— *Noi* l-am speriat *pe el?* protestă Peony pe un glas tremurat. Putem să plecăm, te rog?

Cinder oftă.

— Bine.

Închizând planul în câmpul vizual, ieşi de sub maşină, acceptând cleştele întins al lui Iko pentru a se ridica.

— Credeam că toate maşinile pe benzină care au supravieţuit se află în muzee, spuse ea, scuturându-şi pânzele de păianjen din păr.

— Nu sunt sigură că pe asta aş numi-o „supravieţuitoare”, comentă Iko, iar senzorul i se întunecă de dezgust. Seamănă mai mult cu un dovleac putrezit.

Cinder închise capota cu un zdrang, împroşcând androidul cu un nor considerabil de praf.

— Cum rămâne cu imaginaţia ta fantastică? Cu puţină atenţie şi o spălare bună, am putea să-i redăm splendoarea.

Mângâie capota. Caroseria sub formă de dom a maşinii avea o nuanţă de galben-portocaliu care părea bolnăvicioasă în lumina lui Iko – o culoare pe care nimeni n-ar fi ales-o în acele zile –, însă stilul antic al vehiculului îi conferea un aspect fermecător. Rugina începea să se întindă din scobitura aflată sub farurile spulberate, arcuindu-se de-a lungul aripilor strâmbate. Unul din geamurile din spate lipsea, însă scaunele erau intacte, chiar dacă acoperite de mucegai şi sfâşiate, şi probabil căminul unor rozătoare. Volanul şi bordul păreau să fi suferit numai câteva daune minore de-a lungul anilor.

— Poate c-am putea fugi cu ea.

Peony privi pe geamul locului din dreapta.

— De cine să fugim?

— De Adri. De Noul Beijing. Am putea ieşi cu totul din Comunitate. Am putea merge în Europa!

Cinder dădu un ocol maşinii şi ajunse lângă locul şoferului. Şterse geamul cu mănuşa şi aruncă o privire pe podeaua maşinii, unde trei pedale îi făcură cu ochiul. Deşi planotoarele erau controlate de computere, citise suficiente despre vechea tehnologie ca să aibă habar ce anume era un ambreiaj, şi ştia cât de cât cum să opereze unul.

— Rabla asta n-o să ne ducă nici măcar până la periferie, spuse Peony.

Făcând un pas înapoi, Cinder îşi scuturã mâinile de praf. Probabil că aveau dreptate. Poate că acesta nu era cine ştie ce vehicul, poate că nu era cheia salvării lor, dar cumva, într-o zi, ea avea să plece din Noul Beijing. Avea să găsească un loc unde nimeni să nu ştie cine era – sau ce era.

— În plus, nu ne-am permite benzina, continuă Iko. Am putea să dăm la schimb piciorul tău şi tot nu ne-am putea permite suficient combustibil pentru a ieşi de-aici. În plus, ar mai fi şi amenzile de poluare. În plus, eu nu mă sui în chestia asta.

Probabil că sub scaunele alea se află zeci de ani de excremente de şobolani.

Peony se strâmbă.

— *Bleah!*

Cinder râse.

— Bine, am înţeles. N-am să vă oblig să împingeţi maşina până acasă.

— Pfui, şi ce griji îmi făcusem, spuse Peony, după care zâmbi, căci nu fusese deloc îngrijorată, şi îşi dădu părul peste umăr.

Cinder zări ceva – un punct întunecat pe clavicula lui Peony, vizibil imediat deasupra gulerului.

— Nu te mişca, spuse ea, întinzând mâna.

Peony făcu taman opusul, panicându-se şi alungând lucruri invizibile de pe pieptul ei.

— Ce? Ce e? Un gândac? Un păianjen?

— Am spus să nu te mişti!

Cinder o apucă pe Peony de încheietura mâinii, îşi trecu degetul peste locul care îi atrăsese atenţia – şi înlemni.

Dând drumul mâinii lui Peony, se împletici îndărăt.

— Ce? Ce e?

Peony se trase de tricou, încercând să vadă cu ochii ei, dar apoi zări o altă pată pe dosul palmei.

Ridică ochii spre Cinder şi tot sângele i se scurse din obraji.

— O... o eczemă? întrebă ea. De la maşină?

Cinder înghiţi în sec şi se apropie de ea cu paşi şovăitori, ţinându-şi respiraţia. Se întinse din nou spre clavicula lui Peony şi trase de materialul tricoului, scoţând la iveală, în lumina lunii, întreaga zonă afectată. O bubă roşie, mărginită de un mov-vineţiu.

Degetele îi tremurară. Dădu înapoi, întâlnind privirea lui Peony, care începu să ţipe.

Cinci

Ţipetele lui Peony inundară cimitirul de vechituri, strecurându-se în crăpăturile maşinăriilor stricate şi ale computerelor demodate. Interfaţa auditivă a lui Cinder nu reuşi s-o protejeze de ecoul strident, nici măcar atunci când vocea lui Peony se frânse şi ea căzu pradă isteriei.

Cinder continua să tremure, incapabilă să facă vreo mişcare. Îşi dorea s-o liniştească pe Peony. Îşi dorea să fugă.

Cum era cu putinţă aşa ceva?

Peony era tânără, sănătoasă. Nu putea fi bolnavă.

Peony plângea, frecându-şi întruna pielea, încercând să şteargă petele.

Reţeaua lui Cinder se activă imediat, aşa cum o făcea în momentele în care nu putea gândi de una singură. Căutând, conectând, oferindu-i informaţii pe care nu le voia.

Letumoză. Febra albastră. Pandemie mondială. Sute de mii de morţi. Cauză necunoscută, remediu necunoscut.

— Peony...

Întinse o mână şovăitoare, dar Peony se împletici îndărăt, ştergându-şi obrajii umezi şi nasul.

— Nu te apropia de mine! Ai s-o iei şi tu! O s-o luaţi cu toţii!

Cinder îşi retrase mâna. O auzi pe Iko lângă ea, cu ventilatorul zumzăind. Văzu lumina albastră rotindu-se peste Peony, de jur împrejurul cimitirului de vechituri, pâlpâind. Era speriată.

— Am spus să nu te apropii!

Peony se prăbuşi în genunchi, aplecându-se în faţă.

Cinder făcu doi paşi înapoi, apoi se opri, urmărind-o pe Peony legănându-se înainte şi înapoi în lumina lui Iko.

— Trebuie... Trebuie să chem un planotor de urgenţă. Să...

Să vină să te ia.

Peony nu răspunse. Tremura din toate încheieturile. Cinder îi putea auzi dinţii clănţănindu-i printre tânguieli.

Cinder se înfioră. Îşi frecă braţele, căutându-le de pete. Nu găsi niciuna, însă îşi privi mănuşa dreaptă cu neîncredere, nedorind să şi-o scoată, nedorind să verifice.

Făcu din nou un pas înapoi. Umbrele cimitirului de vechituri ameninţau s-o înghită. Molima. Era aici. În aer. Printre gunoaie. Cât dura ca primele simptome ale molimei să-şi facă apariţia?

Sau...

Se gândi la Chang Sacha la piaţă. Mulţimea îngrozită fugind din standul ei. Urletele sirenelor.

I se puse un nod în gât.

Era vina ei? Oare ea adusese molima acasă de la piaţă?

Îşi verifică din nou braţele, îndepărtând gândacii invizibili care îi mişunau pe piele. Se împletici îndărăt. Suspinele lui Peony puseseră stăpânire pe capul ei, sufocând-o.

Un avertisment roşu începu să clipească pe afişajul ei retinal, informând-o că detectase niveluri înalte de adrenalină. Clipi pentru a-l dezactiva, apoi, cu inima cât un purice, deschise conexiunea de comuri şi trimise un mesaj simplu, înainte să se poată răzgândi.

URGENŢĂ, CIMITIRUL DE VECHITURI DIN DISTRICTUL TAIHANG. LETUMOZĂ.

Strânse din maxilar, simţind uscăciunea dureroasă a ochilor ei. Pulsaţiile durerii de cap îi spuneau că trebuia să plângă, că suspinele ei trebuiau să corespundă cu cele ale surorii ei.

— De ce? întrebă Peony cu o voce bâlbâită. Ce-am făcut?

— N-ai făcut nimic, răspunse Cinder. Nu e vina ta.

Dar s-ar putea să fie a mea.

— Ce-ar trebui să fac? întrebă Iko, aproape prea încet pentru a putea fi auzită.

— Nu ştiu, răspunse Cinder. Un planotor e pe drum.

Peony îşi frecă nasul cu antebraţul. Ochii i se înroşiseră.

— Trebuie s-să pleci. O s-o iei şi tu.

Simţindu-se ameţită, Cinder îşi dădu seama că respirase mult prea superficial. Făcu un alt pas înapoi înainte să-şi umple plămânii.

— Poate că deja o am. Poate că e vina mea c-ai luat-o. Focarul de azi de la piaţă... N-nu credeam c-am fost suficient de aproape, dar... Peony, îmi pare atât de rău!

Peony închise ochii strâns şi îşi îngropă din nou faţa. Părul ei şaten era o harababură de încâlceli peste umeri, contrastând puternic cu pielea ei albă. Un sughiţ, urmat de un alt suspin.

— Nu vreau să plec!

— Ştiu...

Asta e tot ceea ce Cinder putu să spună. Nu-ţi fie teamă? Va fi bine? Nu putea minţi, nu când era atât de evident.

— Mi-aş dori să pot face ceva...

Tăcu brusc. Auzi sirenele înaintea lui Peony.

— Îmi pare rău!

Peony îşi şterse nasul cu mâneca, lăsând o dâră de muci. Apoi continuă să plângă. Nu răspunse până ce tânguielile sirenelor nu ajunseră la urechea ei, făcând-o să-şi ridice brusc capul. Privi în depărtare, căci intrarea în cimitirul de vechituri se afla undeva după munţii de gunoaie. Ochii mari. Buzele tremurânde. Faţa roşie.

Lui Cinder i se strânse inima.

Nu se putu abţine. Dacă avea s-o ia, o făcuse deja.

Căzu în genunchi, cuprinzând-o cu ambele braţe pe Peony. Cureaua ei de unelte îi pătrunse în şold, dar o ignoră în timp ce Peony o strânse de tricou, suspinând din nou.

— Îmi pare atât de rău!

— Ce-ai să le spui mamei şi lui Pearl?

Cinder îşi muşcă buzele.

— Nu ştiu, răspunse ea, apoi adăugă: Adevărul, cred.

Simţi gust de bilă în gură. Poate că era un semn. Poate că greaţa la stomac era un simptom. Îşi privi antebraţul, trăgând-o pe Peony într-o îmbrăţişare. Încă nu avea pete.

Peony o îmbrânci, dând înapoi.

— Stai departe de mine! Poate că încă nu te-ai molipsit şi tu. Dar te vor lua şi pe tine. Trebuie să pleci!

Cinder şovăi. Auzi scârţâitul şenilelor peste bucăţile de aluminiu şi plastic împrăştiate prin cimitir. Nu voia s-o abandoneze pe Peony, dar dacă ea avea dreptate şi încă nu se molipsise?

Se lăsă pe călcâie, apoi se ridică în picioare.

Nişte lumini galbene se apropiau de ele din întuneric.

Mâna dreaptă a lui Cinder asuda în mănuşă. Respiraţia îi devenise din nou superficială.

— Peony...

— Du-te! Pleacă!

Cinder făcu un pas înapoi. Încă unul. Deşi era năucită, îşi aminti să se oprească şi să ia cureaua magnetică pe care o împăturise. Se îndreptă spre ieşire, piciorul uman fiind la fel de amorţit ca proteza. Suspinele lui Peony se auzeau în urma ei.

Trei androizi albi o întâmpinară după un colţ. Aveau senzori albi şi cruci roşii vopsite pe capete şi doi dintre ei împingeau o targă care levita între ei.

— Tu eşti victima letumozei? întrebă unul dintre ei pe o voce neutră, ridicând un scaner de identificare.

Cinder îşi ascunse încheietura mâinii.

— Nu. Sora mea, Linh Peony. Ea-ea e pe-acolo, la stânga.

Med-droizii cu targa îşi puseră şenilele în mişcare şi se îndepărtară de ea, urmând calea indicată.

— Ai avut contact direct cu victima în ultimele douăsprezece ore? o întrebă androidul rămas.

Cinder deschise gura, şovăind. Vina şi teama îi cuprinseră stomacul.

Putea să mintă. Încă nu exista nicio dovadă că se îmbolnăvise, dar dacă o duceau la carantină, nu avea nicio şansă.

Dar dacă se ducea acasă, putea infecta pe toată lumea. Pe Adri. Pe Pearl. Pe acei copii gălăgioşi şi veseli care alergau pe coridoare.

De-abia îşi auzi vocea.

— Da.

— Ai avut vreun simptom până acum?

— N-nu. Nu ştiu. Mă simt ameţită, dar nu...

Tăcu brusc.

Med-droidul se apropie de ea, şenilele lui lăsând urme în pământ. Cinder se îndepărtă împleticit de el, dar el nu spuse nimic, ci doar se apropie până ce gambele lui Cinder se lipiră de grilajul putrezit al unui depozit. Med-droidul ridică scanerul de identificare cu o mâna bifurcată, iar apoi un al treilea braţ apăru din interiorul torsului său – cu o seringă în loc de cleşte.

Cinder se înfioră, dar nu se opuse când androidul îi înşfăcă cotul mâinii drepte şi îi înfipse acul în pliul lui. Tresări, privind cum un lichid închis la culoare, aproape negru în lumina galbenă a androidului, fu tras în seringă. Nu îi era teamă de ace, dar lumea începu să se lase într-o parte. Androidul îl scoase la timp, exact când ea se prăbuşi rezemată de grilaj.

— Ce faci? şopti ea.

— Iniţiez o analiză de sânge în căutarea agenţilor patogeni ai letumozei.

Cinder auzi un motoraş pornind undeva înlăuntrul androidului, fiecare etapă fiind anunţată de bipuri de-abia perceptibile.

Lumina androidului scăzu în intensitate în timp ce sursa de curent îşi schimbă punctul principal de folosire.

Îşi ţinu respiraţia până ce panoul ei de control preluă frâiele şi îi forţă plămânii să se contracte.

— Datele de identificare, spuse androidul, întinzând scanerul spre ea.

O lumină roşie îi traversă încheietura mâinii şi scanerul bipăi. Androidul îl băgă în torsul lui gol.

Cinder se întreba cât avea să dureze ca el să finalizeze analiza şi să stabilească dacă era purtătoare, confirmându-i astfel că ea era de vină. Pentru tot.

Auzi nişte şenile apropiindu-se de ei. Cinder îşi întoarse capul în timp ce androizii apărură cu Peony pe targă. Ea stătea în capul oaselor, cu mâinile petrecute în jurul genunchilor. Ochii ei umflaţi aruncau priviri agitate prin cimitirul de vechituri, ca şi când căutau o cale de evadare. Ca şi când dăduse peste un coşmar.

Dar nu încercă să fugă. Nimeni nu îndrăznea să facă vreo mişcare când era dus la carantină.

Privirile li se întâlniră. Cinder deschise gura, dar nu ieşi nimic. Încercă să-i ceară iertare cu privirea.

O urmă de zâmbet atinse buzele lui Peony. Ridică o mână şi flutură doar din degete.

Cinder îi întoarse salutul, ştiind că ea ar fi trebuit să fie în locul ei.

Mai reuşise o dată să învingă moartea. Ea trebuia să se afle pe targă. Ea trebuia să fie pe moarte. Ea trebuia s-o păţească.

Şi avea să se întâmple.

Încercă să vorbească, să-i spună lui Peony că va fi chiar în spatele ei. Că nu va fi singură. Dar, apoi, androidul bipăi.

— Analiza a fost finalizată. Nu au fost detectaţi agenţii patogeni ai letumozei. Subiectului i se recomandă se stea la cincisprezece metri distanţă de pacientul infectat.

Cinder clipi. Uşurarea şi groaza se vânzoleau înlăuntrul ei.

Nu era bolnavă. Nu avea să moară.

Nu trebuia să meargă cu Peony.

— Vă vom alerta printr-un com când Linh Peony va intra în următoarele stadii ale bolii. Vă mulţumim pentru cooperare.

Cinder se cuprinse cu braţele şi o privi pe Peony întinzându-se în timp ce era dusă departe, ghemuindu-se ca un copil pe targă.

Şase

Cinder înainta leneş prin noaptea înmiresmată, târşâindu-şi ghetele pe asfalt, ca şi când ambele picioare îi erau din oţel. Noaptea pustie era un cor de sunete amuţite în capul ei: crănţănitul nisipos al şenilelor lui Iko, bolboroseala felinarelor stradale aflate deasupra lor, bâzâitul constant al supraconductorului magnetic de sub stradă. La fiecare pas, cheia franceză pe care Cinder o ţinea în interiorul gambei clămpănea. Dar toate astea erau insignifiante prin comparaţie cu materialul video care se tot relua în mintea ei.

Interfaţa ei făcea asta uneori – înregistra momente de puternic impact emoţional şi le difuza iar şi iar. Precum un déjà-vu sau ca atunci când ultimele cuvinte ale unei conversaţii pluteau în aer mult timp după ce se aşternuse tăcerea. De obicei, putea opri amintirea înainte ca aceasta s-o scoată din minţi, dar în seara asta nu avea energia necesară pentru a o face.

Pata neagră de pe pielea lui Peony. Ţipătul ei. Seringa med-droidului trăgând sângele lui Cinder din carnea braţului ei. Peony, mică şi tremurând pe targă. Deja murind.

Se opri, apucându-se de abdomen când greaţa începu să-şi facă simţită prezenţa. Iko se opri la câţiva paşi mai în faţă, aruncând reflectorul ei pe chipul schimonosit al lui Cinder.

— Te simţi bine?

Lumina coborî pe corpul lui Cinder, iar ea era sigură că Iko căuta cercuri asemănătoare cu vânătăile, chiar dacă med-droidul spusese că nu era infectată.

În loc să răspundă, Cinder îşi scoase mănuşile şi le vârî în buzunarul de la spate. De îndată ce senzaţia de leşin îi trecu, se sprijini cu umărul de un felinar stradal şi inspiră aerul umed. Aproape că ajunseseră acasă. Turnul Phoenix, cel care găzduia apartamentele, se afla imediat după primul colţ, şi numai ultimul etaj capta lumina slabă a semilunii, restul clădirii fiind cufundat

în beznă. Ferestrele erau negre, cu excepţia câtorva lumini şi raze alb-albăstrii de la monitoarele pâlpâitoare. Cinder numără etajele, găsind ferestrele de la bucătărie şi de la camera lui Adri.

Deşi de-abia se vedea, o lumină tot era aprinsă pe undeva în apartament. Adri nu era o persoană nocturnă, dar poate că descoperise că Peony încă nu sosise. Sau poate că Pearl era trează, lucrând la un proiect pentru şcoală sau trimiţând comuri prietenilor ei târziu în noapte.

Probabil că era mai bine aşa. Nu voia să trebuiască să le trezească.

— Ce-am să le spun?

Senzorul lui Iko se îndreptă o clipă spre clădirea de apartamente, apoi pe pământ, pentru a detecta şi evita pietrişul împrăştiat pe trotuar.

Cinder îşi frecă de pantaloni palma transpirată şi se forţă să înainteze. Oricât încerca, nu îi venea în minte nicio vorbă potrivită. Nicio explicaţie, nicio scuză. Cum să-i spui unei mame că fiica ei e pe moarte?

Îşi scană încheietura mâinii şi de data asta intră pe uşa principală. Vestibulul cenuşiu era decorat doar cu un monitor care difuza anunţuri pentru locuitori – o mărire a taxelor de întreţinere, o petiţie pentru un nou scaner de identificare la uşa principală, o pisică pierdută. Apoi liftul, zgomotos din pricina sistemului învechit. Culoarul era pustiu, cu excepţia unui bărbat din apartamentul 1807, care aţipise pe covoraşul de la intrare. Cinder fu nevoită să-i împingă braţul întins, astfel încât Iko să nu i-l strivească. În aer plutea o combinaţie de respiraţie urâtă si aroma dulce a vinului din orez.

Şovăi în faţa apartamentului 1820, cu pulsul accelerat. Nu-şi putea aduce aminte când anume materialul video cu Peony încetase să se reia în capul ei, eclipsat de agitaţia care o cuprinsese.

Ce avea să spună?

Cinder îşi muşcă buza şi ridică încheietura mâinii spre scaner. Luminiţa se făcu verde. Deschise uşa încercând să nu facă gălăgie.

Lumina puternică din camera de zi se revărsă pe culoarul întunecat. Cinder zări o parte a monitorului, care încă difuza imagini din piaţă, filmate mai devreme în acea zi, standul brutăresei luând foc iar şi iar. Ecranul era dat pe mut.

Cinder intră în încăpere, dar se opri brusc. Iko se izbi de piciorul ei.

În faţa ei, în mijlocul camerei de zi, se aflau trei androizi cu cruci roşii vopsite pe capetele lor sferice. Med-droizi de urgenţă.

În spatele lor, Adri, îmbrăcată în capotul ei de mătase, se sprijinea de poliţa şemineului, deşi focul holografic era oprit. Pearl era în continuare îmbrăcată în haine de zi, stând pe sofa cu genunchii ridicaţi la piept. Ambele ţineau cârpe uscate la nas şi o priveau pe Cinder cu un amestec de repulsie şi teamă.

Cinder simţi un gol în stomac. Făcu un pas înapoi pe culoar, întrebându-se care din ele era bolnavă, dar îşi dădu repede seama că niciuna nu putea fi. Androizii le-ar fi luat imediat de-acolo. Nu şi-ar fi protejat respiraţia. Întreaga clădire ar fi fost închisă.

Observă un mic bandaj pe pliul cotului lui Adri. Fuseseră deja testate.

Cinder îşi luă geanta de pe umăr şi o puse pe jos, dar păstră cureaua magnetică.

Adri îşi drese vocea şi îşi coborî cârpa pe claviculă. În lumina palidă semăna cu un schelet, piele albă şi constituţie osoasă.

Fără machiaj, cearcănele arătau umflate sub ochii ei injectaţi. Plânsese, dar acum buzele îi erau strânse într-o linie băţoasă.

— Am primit un com acum o oră, spuse ea de îndată ce tăcerea îngheţă în încăpere. M-a informat că Peony a fost ridicată din cimitirul de vechituri din districtul Taihang şi dusă...

Vocea i se frânse. Îşi lăsă privirea în jos, iar când o ridică din nou, ochii ei o fulgerau pe Cinder.

— Dar tu ştiai asta deja, nu-i aşa?

Cinder se foi, încercând să nu se uite la med-droizi.

Fără să aştepte vreun răspuns de la Cinder, Adri spuse:

— Iko, poţi începe să aduni lucrurile lui Peony. Tot ce a purtat în ultima săptămână se poate duce la gunoi – dar ai grijă să le duci chiar tu pe alee, nu vreau să înfunde jgheaburile. Presupun că toate celelalte lucruri pot fi vândute la piaţă.

Vocea îi era ascuţită şi fermă, ca şi când această listă se repetase în mintea ei din momentul în care primise veştile.

— Da, Linh-jie, spuse Iko, punându-şi şenilele în mişcare şi ieşind pe culoar.

Cinder rămase înlemnită, ţinând cureaua magnetică la piept, de parcă era un scut. Deşi androidul era incapabil să ignore poruncile lui Adri, era clar după felul lent în care se deplasa că nu voia s-o lase pe Cinder singură atât timp cât med-droizii priveau cu senzorii lor galbeni şi goi.

— De ce, întrebă Adri, răsucind cârpa, se afla cea mai mică fiică a mea în această seară în cimitirul de vechituri din districtul Taihang?

Cinder lipi cureaua magnetică de ea, întinzând-o de la umăr la degetele de la picioare. Fabricată din acelaşi oţel cu mâna ei şi la fel de lustruită, părea a fi o extensie a ei.

— A venit cu mine să căutăm o curea magnetică.

Cinder inspiră adânc. Simţea că limba i se umflă şi gâtul i se contractă.

— Îmi pare atât de rău! Nu ştiam... Am văzut petele şi am chemat planotorul de urgenţă. Nu ştiam ce să fac.

Câteva lacrimi se adunară în ochii lui Adri, dar pentru scurtă vreme, căci clipi imediat pentru a le alunga. Îşi lăsă mâna jos, privind cârpa răsucită. Se sprijini de poliţă.

— Nu eram sigură c-ai să te întorci, Cinder. Mă aşteptam să primesc din minut în minut un alt com prin care să mă anunţe că şi pupila mea a fost luată.

Adri se îndreptă de spate, ridicându-şi privirea. Momentul de slăbiciune trecu, iar ochii ei negri se înăspriră.

— Aceşti med-droizi ne-au testat pe mine şi Pearl. Deocamdată, niciuna din noi n-a contractat molima.

Cinder dădu din cap uşurată, dar Adri continuă:

— Spune-mi, Cinder. Dacă Pearl şi cu mine nu suntem bolnave, de unde a luat-o Peony?

— Nu ştiu.

— Nu ştii? Dar *ştiai* despre focarul de azi de la piaţă.

Cinder rămase cu gura deschisă. Fireşte. Cârpele. Med-droizii. Ei credeau că ea era infectată.

— Nu te înţeleg, Cinder. Cum ai putut să fii atât de *egoistă?*

Cinder înălţă capul brusc. Nu.

— M-au testat şi pe mine, la cimitirul de vechituri. Nu o am. Nu ştiu de unde a luat-o.

Întinse braţul, arătându-i vânătaia care înflorea la pliul cotului.

— Pot să verifice din nou, dacă vor.

Unul dintre med-droizi arătă primul semn de viaţă, îndreptându-şi lumina spre mica pată roşie făcută de ac. Dar ei nu făcură nicio mişcare, iar Adri nu îi încurajă. În schimb, îşi întoarse privirea spre un ecran portabil mic, înrămat, de pe poliţă, care derula poze cu Pearl şi Peony din copilărie. Poze cu fosta lor casă, cea cu grădina. Poze cu Adri, înainte să-şi fi pierdut zâmbetul. Poze cu tatăl lor.

— Îmi pare enorm de rău, spuse Cinder. Şi eu o iubesc.

Adri strânse rama.

— Nu mă insulta! se răsti ea, trăgând rama mai aproape de ea. Ştie neamul tău ce e dragostea? Tu poţi să simţi ceva sau totul e... programat?

Adri vorbea mai mult cu sine, dar cuvintele o dureră pe Cinder. Îndrăzni să arunce o privire spre Pearl, care se afla în continuare pe canapea, cu faţa pe jumătate ascunsă în spatele genunchilor, dar nu-şi mai ţinea cârpa pe faţă. Când observă că Cinder se uita la ea, îşi coborî privirea în podea.

Cinder îşi flexă degetele pe cureaua magnetică.

— Fireşte că ştiu ce e iubirea.

Şi tristeţea. Îşi dorea să poată plânge pentru a-i demonstra.

— Bun. Atunci vei înţelege că fac ceea ce trebuie să facă o mamă, pentru a-mi proteja copiii.

Adri întoarse rama cu faţa în jos pe poliţa şemineului. Pe canapea, Pearl îşi întoarse faţa, lipindu-şi obrazul de genunchi.

O senzaţie de teamă puse stăpânire pe stomacul lui Cinder.

— Adri?

— Au trecut cinci ani de când faci parte din această familie, Cinder. Cinci ani de când Garan mi te-a lăsat. Tot nu ştiu de ce anume a făcut-o, nu ştiu de ce s-a simţit obligat să călătorească în Europa, dintre toate locurile, pentru a găsi un... mutant de care să aibă grijă. Nu mi-a explicat niciodată. Poate c-ar fi facut-o într-o bună zi. Dar eu nu te-am dorit niciodată. Ştii asta.

Cinder strânse din buze. Med-droizii cu feţe albe o mâncau din priviri.

Ştia asta, dar nu credea că Adri o mai spusese vreodată atât de clar şi răspicat.

— Garan a vrut ca cineva să aibă grijă de tine, aşa că eu mi-am dat toată silinţa. Chiar şi când el a murit, chiar şi când am rămas fără niciun ban, chiar şi când... totul s-a năruit.

Vocea i se frânse, şi îşi lipi o palmă peste gură. Cinder se uită cum îi tremurau umerii şi ascultă icnetele pe care le scotea în timp ce se străduia să-şi înăbuşe suspinele.

— Dar Garan ar fi fost de acord. Peony e pe primul loc. *Fetele noastre sunt pe primul loc.*

Cinder tresări când auzi vocea ridicată. Putea să audă justificarea în tonul lui Adri. Hotărârea.

Nu mă lăsa cu chestia asta.

Se înfioră.

— Adri...

— Dacă n-ai fi fost tu, Garan poate că încă mai trăia. Iar Peony...

— Nu, nu e vina mea.

Cinder zări o strălucire albă şi o văzu pe Iko zăbovind pe culoar, nesigură. Senzorul i se făcuse aproape negru.

Cinder îşi căută vocea. Pulsul îi zvâcnea, pete albe pâlpâind în câmpul ei vizual. Un avertisment roşu clipea într-un colţ – o recomandare să se calmeze.

— Nu eu am cerut să fiu făcută aşa. Nu ţi-am cerut ţie sau altcuiva să mă adopte. Nu e vina mea!

— Şi nici a mea! izbucni Adri, împingând monitorul de pe suport cu o singură lovitură.

Acesta căzu şi se prăbuşi, trăgând după el două dintre trofeele soţului ei. Bucăţele de plastic ricoşară pe mocheta uzată.

Cinder sări îndărăt, însă criza de isterie se risipi la fel de repede precum apăruse. Respiraţia precipitată a lui Adri se potolea deja. Avea mereu grijă să nu-şi deranjeze vecinii. Să nu fie observată. Să nu facă gălăgie. Să nu facă vreodată ceva care să le distrugă reputaţia. Chiar şi acum.

— Cinder, spuse Adri, frecându-şi degetele cu cârpa, de parcă îşi putea şterge cumpătul pierdut. Ai să mergi cu aceşti med-droizi. Să nu faci vreo scenă.

Cinder simţi că-i fuge pământul de sub picioare.

— Poftim? De ce?

— Întrucât cu toţii avem datoria să facem ceea ce ne stă în putinţă, şi tu ştii cât de mare e cererea pentru... genul tău. Mai ales acum.

Tăcu o clipă. Chipul îi devenise roz şi plin de pete.

— Încă o putem ajuta pe Peony. Ei au nevoie de cyborgi, pentru a găsi un leac.

— M-ai oferit voluntară pentru a se face experimente pe mine?

Gura ei de-abia putea forma cuvintele.

— Ce *altceva* aş fi putut face?

Cinder rămase cu gura căscată. Clătină din cap, fără să zică nimic, în timp ce toţi cei trei senzori galbeni se îndreptară spre ea.

— Dar... nimeni nu supravieţuieşte testărilor. Cum ai putea să...

— Nimeni nu supravieţuieşte *molimei.* Dacă îţi pasă de Peony la fel de mult pe cât pretinzi, ai să faci cum îţi spun. Dacă n-ai fi

fost atât de egoistă, te-ai fi oferit voluntară singură după ce ai plecat azi de la piaţă, înainte să vii aici şi să-mi distrugi familia. Din nou.

— Dar...

— Luaţi-o! Vă aparţine.

Cinder era prea uluită ca să facă vreo mişcare în timp ce androidul cel mai apropiat ridică un scaner la încheietura mâinii ei. Acesta bipăi şi ea tresări.

— Linh Cinder, spuse androidul pe o voce metalică, sacrificiul tău voluntar este admirat şi apreciat de toţi cetăţenii Comunităţii Orientale. Cei dragi ţie vor primi o sumă de bani în semn de recunoştinţă pentru contribuţia adusă studiilor pe care le desfăşurăm în momentul de faţă.

Cinder îşi înăspri strânsoarea pe cureaua magnetică.

— Nu... Despre *asta* e vorba cu adevărat, nu-i aşa? Nu-ţi pasă de Peony, nu-ţi pasă de mine, tu vrei doar plata aia tâmpită!

Adri făcu ochii mari şi tâmplele i se întinseră la maximum pe craniu.

Traversă încăperea în doi paşi, trăgându-i un dos de palmă lui Cinder. Cinder se izbi de tocul uşii şi îşi duse mâna la obraz.

— Luaţi-o! le porunci Adri. Să n-o mai văd în faţa ochilor!

— Nu m-am oferit voluntară. Nu mă puteţi lua împotriva voinţei mele!

Androidul rămase impasibil.

— Tutorele tău legal ne-a autorizat să te luăm în custodie chiar şi prin folosirea forţei, în cazul în care aceasta va fi necesară.

Cinder îşi strânse degetele, ridicând pumnul în dreptul urechii.

— Nu mă poţi obliga să merg ca subiect pentru testări.

— Ba da, o contrazise Adri, cu o respiraţie controlată. Pot. Atât timp cât te afli sub tutela mea.

— Tu nu crezi cu adevărat că asta o va salva pe Peony, aşa că nu te mai preface că e despre ea. Ea mai are *câteva zile* de trăit. Şansele ca ei să găsească un leac înainte...

— Atunci, singura mea greşeală a fost să aştept prea mult ca să scap de tine, o întrerupse Adri, petrecându-şi cârpa printre degete. Crede-mă, Cinder. Tu eşti un sacrificiu pe care n-am să-l regret niciodată.

Şenilele unuia dintre med-droizi zăngăniră pe mochetă.

— Eşti pregătită să vii cu noi?

Cinder strânse din buze şi îşi luă mâna de pe faţă. Se uită urât la Adri, dar nu găsi nicio urmă de milă în ochii mamei ei vitrege. Un nou sentiment de ură începu să fiarbă înlăuntrul ei. Avertismentele începură să clipească în câmpul ei vizual.

— Nu. Nu sunt!

Cinder roti cureaua magnetică, izbind-o cu putere de craniul androidului. Robotul căzu pe jos, cu şenilele rotindu-se în aer.

— N-am să merg. Oamenii de ştiinţă mi-au făcut deja suficiente!

Un al doilea android porni spre ea.

— Se iniţiază procedura 240B: transferul forţat al subiectului ales la recrutarea de cyborgi.

Cinder zâmbi cu dispreţ şi împunse capătul curelei magnetice în senzorul androidului, spulberându-i lentilele şi aruncându-l pe spate.

Se întoarse pentru a-l înfrunta pe ultimul android, gândindu-se deja cum să fugă din apartament. Întrebându-se dacă nu era prea riscant să cheme un planotor. Întrebându-se unde ar putea găsi un cuţit pentru a-şi tăia cipul de identificare, altminteri cu siguranţă aveau s-o depisteze. Întrebându-se dacă Iko era suficient de rapidă pentru a o urma. Întrebându-se dacă picioarele ei o puteau duce taman până în Europa.

Med-droidul se apropie prea repede. Cinder se împletici, schimbând traiectoria curelei magnetice, dar cleştii metalici ai androidului o apucară de încheietura mâinii. Electrozii se activară. Electricitatea sfârâi prin sistemul nervos al lui Cinder. Voltajul îi copleşi cablurile. Cinder deschise gura, dar ţipătul îi rămase blocat în gâtlej.

Scăpă cureaua magnetică şi se prăbuşi la pământ. Avertismente roşii clipiră în câmpul ei vizual, până ce, într-un act de autoconservare bionică, creierul ei o obligă să se stingă.

Şapte

Dr. Dmitri Erland îşi trecu degetele peste ecranul portabil, studiind informaţiile pacientului. Sex masculin. Treizeci şi doi de ani. Avea un copil, însă nu era menţionată nicio soţie. Şomer. Devenise cyborg în urmă cu trei ani, după un accident de muncă care îl debilitase. Era evident că-şi cheltuise o mare parte din economii pe operaţie. Venise tocmai din Tokio.

Prea mulţi factori împotriva lui, însă Dr. Erland nu putea explica asta nimănui. Scoţând limba printre dinţi, dădu glas dezamăgirii.

— Ce părere aveţi, domnule doctor? întrebă asistenta de azi, o fată tuciurie al cărei nume nu şi-l amintea niciodată şi care era mai înaltă decât el cu cel puţin zece centimetri.

Îi plăcea să-i dea sarcini care o făceau să stea locului în timp ce lucra.

Dr. Erland inspiră adânc, după care eliberă aerul deodată. Deschise diagrama mult mai relevantă a trupului pacientului. Reconstrucţia lui era la un procentaj de abia 6,4 la sută – piciorul drept, câteva cabluri şi un panou de control de mărimea degetului mare, implantat în coapsă.

— Prea bătrân, spuse el, aruncând portabilul pe blatul din faţa geamului de observaţie.

De cealaltă parte a geamului, pacientul era întins pe masa de laborator. Părea liniştit, cu excepţia bătăilor exasperante ale degetelor pe salteaua de plastic. Era desculţ, însă grefa de piele îi acoperea proteza.

— Prea bătrân? întrebă asistenta.

Se ridică şi se duse la geam, fluturându-şi ecranul portabil spre el.

— Mai nou, la treizeci şi doi de ani înseamnă că eşti bătrân?

— Nu ne este de ajutor.

Asistenta îşi adună buzele într-o parte.

— Domnule doctor, este al şaselea subiect recrutat pe care îl refuzaţi luna asta. Nu ne putem permite să facem asta în continuare.

— Are un copil. Un fiu. Scrie chiar aici.

— Da, un copil care-şi va putea permite să cineze în seara asta datorită faptului că tăticul lui a fost suficient de norocos să se încadreze în profilul nostru de subiecţi căutaţi pentru testare.

— Să se încadreze în profilul nostru? Cu un coeficient de 6,4 la sută?

— E mai bine decât să facem teste pe oameni, spuse ea, lăsând ecranul portabil lângă o tavă cu vase Petri. Chiar vreţi să-l lăsaţi să plece?

Dr. Erland aruncă o privire urâtă spre salonul de carantină, scoţând un mârâit. Se îndreptă de spate şi îşi aranjă halatul de laborator.

— Îi vom da un placebo.

— Un pla... Dar nu e bolnav!

— Da, dar dacă nu-i dăm nimic, trezoreria se va întreba ce anume facem noi aici. Aşadar, dă-i un placebo şi fă-i externarea, ca să poată pleca.

Fata pufni şi înşfăcă un flacon de pe raft.

— Ce *anume* facem noi aici?

Dr. Erland ridică un deget, dar fata îi oferi o privire atât de iritată, încât el uită ce anume fusese pe cale să spună.

— Cum spuneai că te cheamă?

Ea îşi dădu ochii peste cap.

— Zău aşa! Nu e ca şi cum aş fi fost asistenta dumneavoastră în fiecare zi de luni din ultimele patru luni.

Se întoarse cu spatele la el, cosiţa ei lungă şi neagră lovindu-i-se de şold. Dr. Erland ridică din sprâncene în timp ce privi cosiţa, fascinat de felul în care aceasta şerpuia în sus şi se pierdea în ea însăşi. Un şarpe negru strălucitor ridicându-şi capul. Sâsâind la el. Pregătit de atac.

Închise ochii şi numără până la zece. Când îi redeschise, cosiţa era din nou doar o cosiţă. Păr negru strălucitor. Inofensiv.

Scoţându-şi basca, Dr. Erland îşi aranjă propriul păr, sur şi mai rar decât al asistentei lui.

Viziunile lui se înrăutăţeau.

Uşa laboratorului se deschise.

— Domnule doctor?

Tresări şi îşi ascunse părul la loc sub bască.

— Da? spuse el, ridicându-şi ecranul portabil.

Li, un alt asistent, zăbovea cu mâna pe clanţă. Doctorului Erland îi plăcuse mereu de Li – care era de asemenea înalt, dar nu la fel de înalt ca fata.

— Vă aşteaptă un voluntar în 6D, îl anunţă Li. L-au adus aseară.

— Un voluntar? întrebă fata. A trecut ceva timp de când n-am mai avut aşa ceva.

Li scoase un ecran portabil din buzunarul de la piept.

— E chiar tânără, o adolescentă. Încă nu i-am făcut analizele, dar cred că va avea un coeficient destul de înalt. Nu are grefă de piele.

Dr. Erland ridică iute capul, scărpinându-se la tâmplă cu colţul ecranului portabil.

— O adolescentă, spui? Ce...

Se strădui să găsească o descriere adecvată. *Neobişnuit? Coincidenţă? Noroc?*

— Suspicios, completă fata, pe un ton coborât.

Dr. Erland se întoarse şi o găsi privindu-l încruntată.

— Suspicios? Ce vrei să spui?

Ea se rezemă de marginea blatului, lăsându-se uşor în jos, astfel încât să fie la acelaşi nivel, însă tot părea intimidantă, cu braţele încrucişate şi cu încruntătura placidă.

— Doar că sunteţi mereu foarte dispus să le daţi un placebo cyborgilor de sex masculin care sosesc la noi, însă sunteţi ochi şi urechi când auziţi de o fată, mai ales de alea *tinere*.

El deschise gura, o închise, după care o luă de la capăt.

— Cu cât mai tinere, cu atât mai sănătoase, şpuse el. Cu cât sunt mai sănătoase, cu atât mai puţine complicaţii vom avea. Şi nu e vina *mea* că cei care se ocupă cu recrutarea continuă să adune femei.

— Mai puţine complicaţii. Corect. În orice caz, ele vor muri.

— Ei bine, da. Ce să zic, îţi mulţumesc pentru optimism!

Gesticulă spre bărbatul aflat de cealaltă parte a geamului.

— Placebo, te rog. Alătură-ni-te când termini aici.

Ieşi din laborator, însoţit de Li, şi îşi acoperi gura cu mâna.

— Cum ziceai că o cheamă?

— Pe Fateen?

— Fateen! Niciodată nu pot să-mi amintesc numele ăsta. Mâine-poimâine am să-mi uit propriul nume!

Li chicoti şi Dr. Erland era bucuros că făcuse o glumă. Oamenii păreau să treacă cu vederea un bătrân care-şi pierdea minţile, dacă acesta făcea din când în când haz de necaz.

Culoarul era pustiu, cu excepţia a doi med-droizi care tândăleau pe lângă casa scării, aşteptând ordine. Drumul spre laboratorul 6D era scurt.

Dr. Erland scoase un stylus de după ureche şi păcăni în ecranul său, descărcând informaţiile pe care i le trimisese Li. Profilul noului pacient se deschise.

LINH CINDER, MECANIC AUTORIZAT
ID #0097917305
NĂSCUTĂ PE 29 NOIEMBRIE 109 T.E.
0 APARIŢII ÎN PRESĂ
DOMICILIATĂ ÎN NOUL BEIJING, COMUNITATEA ORIENTALĂ. PUPILA LUI LINH ADRI.

Li deschise uşa laboratorului. Vârând stylusul înapoi după ureche, Dr. Erland intră în sală simţind furnicături în degete.

Fata stătea întinsă pe masa aflată de cealaltă parte a geamului de observaţie. Salonul de carantină steril era atât de luminos, încât el se văzu nevoit să strângă din ochi. Un med-droid tocmai punea capacul unei fiole de plastic pline cu sânge şi o trânti în tubul pneumatic, trimiţând-o la laboratorul de sânge.

Mâinile si încheieturile fetei fuseseră imobilizate cu benzi metalice. Mâna stângă era din oţel, oxidată şi neagră între articulaţii, ca şi când avea nevoie de o curăţare. Cracii pantalonilor îi fuseseră suflecaţi până la gambe, scoţând la iveală faptul că avea un picior uman şi unul artificial.

— A fost activată? întrebă el, vârându-şi ecranul în buzunarul de la halat.

— Nu încă, răspunse Li. Dar priviţi-o.

Dr. Erland mormăi, ascunzându-şi dezamăgirea.

— Da, coeficientul ei ar trebui să fie impresionant. Dar nu e de cea mai bună calitate, nu-i aşa?

— Poate nu la exterior, dar ar fi trebuit să-i vedeţi cablurile. Autocontrol şi un sistem nervos de gradul patru.

Dr. Erland ridică o sprânceană şi o coborî la fel de repede.

— A fost cumva neascultătoare?

— Med-droizii s-au cam chinuit să pună mâna pe ea. I-a scos din funcţiune pe doi dintre ei cu o... o curea, sau ceva asemănător, înainte ca ei să-i poată electrocuta sistemul. A fost dezactivată toată noaptea.

— Şi s-a oferit voluntară?

— Tutorele ei legal a facut-o. Femeia bănuieşte că pacienta a intrat deja în contact cu boala. O soră – luată ieri.

Dr. Erland trase microfonul pe birou.

—Trezirea, frumoasa adormită! cântă el, bătând cu degetele în geam.

— Au năucit-o cu 200 de volţi, spuse Li. Dar mă aştept să-şi revină din clipă-n clipă.

Dr. Erland îşi vârî degetele mari în buzunarele halatului.

— Ei bine, nu e necesar să fie conştientă. Hai să trecem la treabă.

— A, bun, spuse Fateen din cadrul uşii.

Tocurile ei clămpăniră pe podeaua din gresie în timp ce intră în laborator.

— Mă bucur c-aţi găsit una pe potriva gusturilor dumneavoastră.

Dr. Erland lipi un deget de geam.

— Tânără, spuse el, ochind strălucirea metalică a membrelor fetei. Sănătoasă.

Cu un surâs batjocoritor, Fateen se aşeză pe scaunul din faţa unui monitor care afişa informaţiile personale ale cyborgului.

— Dacă treizeci şi doi de ani înseamnă bătrân şi decrepit, asta ce vă face pe dumneavoastră?

— Foarte valoros la târgul de antichităţi.

Dr. Erland îşi apropie buzele de microfon.

— Med? Pregăteşte, te rog, detectorul de coeficient.

Opt

Era întinsă pe un rug aprins, cărbuni încinşi sub spatele ei. Flăcări. Fum. Băşici bolborosind pe pielea ei. Piciorul şi mâna îi dispăruseră, lăsând cioturi acolo unde chirurgii îi prinseseră protezele. De ele atârnau cabluri moarte. Încercă să se târască, dar era la fel de neputincioasă ca o ţestoasă întoarsă pe spate. Întinse o mână, încercând să-şi târască trupul departe de foc, dar stratul de cărbuni se întindea cât vedeai cu ochii.

Mai avusese acest vis de câteva sute de ori. Totuşi, de data asta era diferit.

În loc să fie singură, ca de obicei, era înconjurată. Alte victime schilodite se zvârcoleau printre cărbuni, gemând, cerşind apă. Tuturor le lipseau diferite membre. Unele nu erau decât un cap, un tors şi o gură, implorând fără încetare. Cinder încerca să se ferească de ei, observându-le petele albăstrui de pe piele. Gâturile lor, coapsele care li se terminau în cioturi, încheieturile zbârcite.

O zări pe Peony. Urlând. Acuzând-o pe Cinder. Ea îi făcuse asta. Ea adusese molima în casa lor. Era numai vina ei.

Cinder deschise gura pentru a-şi cere iertare, dar se opri când îşi văzu mâna sănătoasă. Pielea îi era acoperită de puncte albastre.

Focul începu să topească pielea bolnavă, scoţând la iveală metalul şi cablurile de sub carne.

Întâlni din nou privirea lui Peony. Sora ei deschise gura, dar vocea îi suna bizar, profundă.

— Pregăteşte, te rog, detectorul de coeficient.

Cuvintele bâzâiau ca albinele în urechile lui Cinder. Trupul i se zgudui, dar ea nu se putea mişca. Membrele îi erau prea

grele. Mirosul de fum persista în nările ei, însă căldura flăcărilor se îndepărta, lăsându-i doar spatele inflamat şi înfierbântat. Imaginea lui Peony se risipi. Patul de cărbuni se topi în pământ.

Un text verde începu să se deruleze în colţul de jos al câmpului ei vizual.

Dincolo de întuneric, auzi huruitul familiar al şenilelor de androizi. Iko?

VERIFICAREA DIAGNOSTICELOR A FOST FINALIZATĂ. TOATE SISTEMELE AU FOST STABILIZATE. SE REINIŢIALIZEAZĂ ÎN 3... 2...1...

Ceva zăngăni deasupra capului ei. Bâzâitul electricităţii. Cinder îşi simţi degetul zvâcnind, singurul lucru asemănător cu mişcarea pe care trupul ei era capabil să-l producă.

Întunericul începu să se încălzească – o lumină stacojie subtilă dincolo de pleoapele ei închise.

Deschise ochii cu forţa, mijindu-i din pricina neoanelor puternice.

— Ah! Se trezeşte Julieta!

Închise ochii din nou, lăsându-i să se obişnuiască. Încercă să ridice o mână pentru a-i acoperi, dar descoperi că acestea îi erau legate.

Începu să se panicheze. Deschise ochii din nou şi întoarse capul, străduindu-se să vadă cine vorbise.

Pe perete era o oglindă. Chipul ei o privea înapoi cu ochi mari şi îngroziţi. Părul ei era o harababură: fără viaţă, încâlcit, cu o nevoie urgentă de a fi spălat. Pielea îi era prea palidă, aproape transparentă, ca şi când voltajul o secase şi de altceva, nu numai de energie.

Îi scoseseră mănuşile şi ghetele şi îi suflecaseră pantalonii. Ceea ce vedea în oglindă nu era o fată, ci o maşinărie.

— Cum te simţi, domnişoară, ăăă... domnişoară Linh? întrebă o voce fără chip.

Avea un accent pe care nu-l putea repera. European? American?

Îşi umezi buzele crăpate şi îşi răsuci gâtul pentru a arunca o privire spre androidul din spatele ei. Acesta umbla la un aparat mic de pe un blat, aflat printre alte douăsprezece aparate. Echipament medical. Jucării chirurgicale. Intravenoase. Ace. Cinder îşi dădu seama că era conectată la unul din aparate, cu senzori lipiţi pe piept şi pe frunte.

Un monitor atârna pe peretele din dreapta ei, afişându-i numele şi numărul de identificare. În rest, încăperea era goală.

— Dacă stai liniştită şi cooperezi cu noi, nu îţi vom răpi prea mult timp, spuse vocea.

Cinder se încruntă.

— Ce amuzant! comentă ea, trăgând viguros de benzile metalice. Nu m-am înscris la asta. Nu m-am oferit voluntară pentru testele voastre tâmpite.

Tăcere. Ceva bipăi în spatele ei. Aruncând o privire peste cap, văzu androidul scoţând dintr-un aparat doi cleşti legaţi de nişte cabluri subţiri. Un fior îi străbătu şira spinării.

— Ţine chestiile alea departe de mine!

— N-o să doară deloc, domnişoară Linh.

— Nu-mi pasă! Stai departe de capul meu! Nu sunt unul dintre voluntarii voştri sinucigaşi!

Vocea chicoti.

— Am o semnătură aici de la doamna Linh Adri. O cunoşti?

— Nu e mama mea! Ea e doar...

Inima i se făcu cât un purice.

— Tutorele tău legal?

Cinder îşi lăsă capul cu putere pe masa de examinare căptuşită. Hârtia de protecţie foşni sub ea.

— Nu e corect.

— Nu te agita, domnişoară Linh. Le faci un mare serviciu concetăţenilor tăi prin faptul că eşti aici.

Aruncă o căutătură urâtă spre oglindă, sperând că îl fulgera cu privirea pe măgarul care se afla de cealaltă parte a ei.

— A, da? Şi ce mă rog au făcut ei vreodată pentru mine?

În loc să răspundă, el spuse simplu:

— Med, te rog, continuă.

Şenilele se puseră în mişcare spre ea. Cinder se trase într-o parte, răsucindu-şi gâtul în speranţa că se va putea feri de cleştii reci, însă androidul o prinse de scalp cu o putere mecanică şi îi apăsă obrazul de hârtia de protecţie. Ea dădea din mâini şi din picioare, dar era inutil.

Dacă opunea rezistenţă, poate că aveau s-o lase din nou inconştientă. Nu era sigură dacă asta era mai bine sau mai rău, însă când îşi aminti de stratul cu cărbuni încinşi, încetă să se mai zbată.

Inima i-o luă la galop când androidul deschise încuietoarea de la ceafa ei. Închise ochii, încercând să-şi imagineze că se afla oriunde altundeva, numai nu în această cameră rece, sterilă. Nu

voia să se gândească la cei doi cleşti metalici care îi erau inseraţi în panoul ei de control – în creierul ei –, dar era imposibil să nu se gândească la asta în timp ce auzea cum erau manevraţi înăuntru.

Greaţă. Îşi înghiţi bila.

Auzi clicul cleştilor. Nu simţi nimic – nu avea terminaţii nervoase. Însă fu străbătută de un fior, care îi făcu pielea de găină. Afişajul ei retinal o informă că acum era conectată la DETECTORUL DE COEFICIENT 2.3. ÎN CURS DE SCANARE... 2%... 7%... 16%...

Aparatul bâzâia pe masa din spatele ei. Cinder îşi imagina un curent de electricitate subtil alunecând prin cablurile ei. Îl simţea cel mai mult acolo unde pielea se unea cu metalul, o furnicătură acolo unde sângele fusese întrerupt.

63%...

Cinder îşi încleştă maxilarul. Mai fusese cineva acolo – în capul ei. Un fapt niciodată uitat, mereu ignorat. Un chirurg, un străin, deschizându-i craniul şi inserând sistemul lor inventat de cabluri şi conductori în timp ce ea zăcuse neputincioasă. Cineva îi alterase creierul. Cineva o alterase pe ea.

78%...

Îşi înăbuşi ţipătul care încerca să iasă cu forţa din ea. Era nedureros. Nedureros. Dar cineva era în capul ei. În interiorul ei. O invazie. O violare. Încercă să se zbată, dar androidul o ţinea ferm.

— *Ieşi afară!*

Strigătul reverberă între pereţii reci.

SCANARE FINALIZATĂ.

Med-droidul îi deconectă cleştii. Cinder tremura, în timp ce inima i se zbătea cu putere lovind cutia toracică.

Med-droidul nu se deranjă să închidă panoul de la ceafa ei.

Cinder îl ura. O ura pe Adri. Ura vocea dementă din spatele oglinzii. Îi ura pe oamenii fără nume care o transformaseră în aşa ceva.

— Îţi mulţumim pentru această cooperare exemplară, spuse vocea fără chip. Va dura câteva clipe să înregistrăm reconstrucţia ta cibernetică, iar apoi vom continua. Te rog să te faci comodă şi să te relaxezi.

Cinder îl ignoră, întorcându-se cu spatele la oglindă. Era unul dintre acele rare momente când era bucuroasă că nu avea

canale lacrimale, altminteri era sigură că ar fi fost un dezastru de smiorcăieli şi s-ar fi detestat şi mai tare pentru asta.

Încă putea auzi voci la difuzoare, dar cuvintele lor constau într-o păsărească ştiinţifică murmurată pe care ea n-o înţelegea. Med-droidul se fâţâia în spatele ei, punând deoparte detectorul de coeficient. Pregătind următorul instrument de tortură.

Cinder deschise ochii. Monitorul de pe perete se schimbase şi nu mai afişa datele ei biometrice. Numărul ei de identificare încă era sus, deasupra unei diagrame holografice.

A unei fete.

O fată plină de cabluri.

Era ca şi când cineva o tăiase la mijloc, împărţind-o în două, iar apoi pusese imaginea ei ca de desen animat într-un manual medical. Inima ei, creierul ei, intestinele ei, muşchii ei, venele ei albastre. Panoul ei de control, mâna şi piciorul artificiale, cablurile care porneau de la baza craniului şi coborau pe şira spinării şi la membrele protetice. Ţesutul cicatrizat unde carnea se unea cu metalul. Un pătrat mic şi negru la încheietura mâinii ei – cipul ei de identificare.

Însă ştia deja acele lucruri. Se aşteptase să le vadă.

Dar nu ştiuse despre vertebrele metalice de-a lungul şirei spinării, sau despre cele patru coaste metalice, sau despre ţesutul sintetic din jurul inimii ei, sau despre atelele metalice de-a lungul oaselor din piciorul ei drept.

La baza ecranului scria:

COEFICIENT: 36,28%

Era 36,28 la sută non-umană.

— Îţi mulţumesc pentru răbdare, se auzi vocea, speriind-o. Aşa după cum fără îndoială ai observat, domnişoară, eşti o paradigmă a ştiinţei moderne.

— Lasă-mă-n pace, şopti ea.

— Permite-mi să-ţi explic ce se va întâmpla în continuare: med-droidul îţi va injecta o soluţie care va conţine zece la sută microbi de letumoză. Au fost marcaţi magnetic, astfel că vor apărea într-o nuanţă de verde deschis pe diagrama holografică, în timp real. Odată ce trupul tău va intra în primul stadiu al bolii, sistemul tău imunitar va prelua frâiele şi va încerca să distrugă microbii, dar va eşua. Trupul tău va intra atunci în al doilea stadiu al bolii, unde, firește, vom vedea puncte asemănătoare cu vânătăile pe pielea ta. În acel moment, îţi vom injecta cel mai

recent lot de anticorpi, care, dacă vom avea succes, va dezactiva permanent patogenii. Abracadabra! Vei ajunge acasă la timp pentru o porţie de găluşte. Eşti gata?

Cinder privi lung spre hologramă şi îşi imagină cum ar fi să moară. În timp real.

— Prin câte loturi diferite de anticorpi aţi trecut până acum?

— Med?

— Douăzeci şi şapte, răspunse med-droidul.

— *Dar*, zise vocea cu accent străin, de fiecare dată mor tot mai greu.

Cinder strânse hârtia de protecţie cu degetele.

— Cred că suntem pregătiţi. Med, te rog să continui cu seringa A.

Ceva zdrăngăni pe masă, iar apoi androidul apăru lângă ea. În tors avea deschis un panou, scoţând la iveală un al treilea braţ, care se termina într-o seringă, precum cele ale androizilor de urgenţă.

Cinder încercă să se tragă, dar nu avea unde să plece. Închipuindu-şi vocea fără cap de cealaltă parte a oglinzii, privind, râzând la strădaniile ei în van, înlemni şi îşi dădu silinţa să stea nemişcată. Să fie puternică. Să nu se gândească la ceea ce îi făceau.

Furcile androidului erau reci când o prinseră pe Cinder de cot, al cărui pliu încă era învineţit după ce îi fusese luat sânge de două ori în ultimele douăzeci şi patru de ore. Făcu o grimasă, încordându-şi muşchii la maximum.

— E mult mai uşor să-ţi găsim vena dacă stai relaxată, o sfătui androidul cu o voce inexpresivă.

Cinder îşi încordă muşchii braţului până ce începură să tremure. Prin difuzoare se auzi un pufnet, ca şi cum vocea fără chip era amuzată de purtarea ei.

Androidul era foarte bine programat. În pofida rebeliunii ei, acul îi nimeri vena din prima. Cinder icni.

O pişcătură. Doar o pişcătură. Lupta o părăsi în timp ce lichidul incolor pătrunse în ea.

Cartea a doua

Nu avea nici măcar un pat, iar seara, când era istovită de muncă, trebuia să se culce în faţa şemineului, într-un strat de cenuşă.

Nouă

— Transmiterea agenţilor microbieni s-a încheiat cu succes, spuse Li. Toate reacţiile par să fie normale. Presiunea arterială e stabilă. Simptomele stadiului al doilea sunt aşteptate mâine-dimineaţă în jurul orei 0100.

Îşi uni palmele şi se roti în scaunul lui pentru a li se adresa doctorului Erland şi lui Fateen.

— Asta înseamnă că putem merge acasă să tragem un pui de somn, nu-i aşa?

Dr. Erland inspiră adânc. Îşi plimbă degetul de-a lungul ecranului din faţa lui, întorcând încet imaginea holografică a pacientului. Douăzeci de luminiţe verzi pâlpâiau de-a lungul fluxului sanguin, împrăştiindu-se lent prin venele ei. Dar el mai văzuse asta înainte, de zeci de ori. Celelalte părţi ale ei erau cele care îi atrăgeau atenţia acum.

— Aţi mai văzut vreodată ceva asemănător? întrebă Fateen, stând lângă el. Numai vânzarea panoului ei de control ar acoperi toată indemnizaţia oferită familiei.

Dr. Erland încercă să-i arunce o privire neimpresionată, dar nu avu aproape niciun efect atunci când fu nevoit să-şi dea capul pe spate ca s-o privească. Mârâind, renunţă şi se întoarse spre hologramă. Bătu cu degetul în vârful coloanei luminoase, unde două vertebre metalice se uneau, şi mări imaginea. Ceea ce înainte fusese o mică umbră, acum era prea substanţială, prea geometrică.

Fateen îşi împreună braţele şi se aplecă.

— Ce-i aia?

— Nu sunt sigur, răspunse Erland, rotind imaginea ca s-o vadă mai bine.

— Seamănă cu un cip, opină Li, ridicându-se pentru a li se alătura.

— Pe coloana vertebrală? întrebă Fateen. La ce ar folosi?

— Spuneam doar că asta pare a fi. Sau poate că i-au rasolit vertebrele şi au trebuit să le sudeze la loc sau ceva de genul.

Fateen întinse degetul.

— Asta e mai mult decât o simplă sudare. Vedeţi crestele astea de-aici? E ca şi cum e conectată la...

Şovăi.

Ambii se întoarseră cu faţa spre Dr. Erland, ai cărui ochi urmăreau un punct verde mic care tocmai plutise în câmpul vizual al holoramei.

— Precum un licurici verde nemilos, murmură el în sinea lui.

— Domnule doctor, spuse Fateen, făcându-l din nou atent, de ce ar avea un cip prins în sistemul ei nervos?

Doctorul îşi drese vocea.

— Poate că, spuse el, scoţându-şi ochelarii din buzunarul de la piept şi punându-şi-i pe nas, sistemul ei nervos a suferit daune traumatice.

— De la vreun accident cu un planotor? întrebă Li.

— Leziunile pe coloana vertebrală erau destul de des întâlnite înainte ca navigarea să fi fost înlocuită de computere.

Dr. Erland îşi trecu unghia peste ecran, trăgând holograma înapoi pentru a le arăta torsul ei întreg. Strânse din ochi, dând din degete pe deasupra imaginii.

— La ce vă uitaţi? întrebă Fateen.

Dr. Erland lăsă mâna jos şi privi spre fata nemişcată aflată de cealaltă parte a geamului.

— Lipseşte ceva.

Ţesutul cicatrizat din jurul încheieturii ei. Strălucirea stinsă a piciorului artificial. Vaselina de sub buricele degetelor ei.

— Ce e? întrebă Li. Ce anume lipseşte?

Dr. Erland se apropie de geam şi îşi lipi o palmă transpirată de blat.

— Un mic licurici verde.

În spatele lui, Li şi Fateen făcură schimb de priviri, înainte să se întoarcă la hologramă. Amândoi începură să numere, el în gând, ea cu voce tare, dar Fateen se opri la numărul doisprezece cu un icnet.

— Unul tocmai a dispărut! exclamă ea, arătând cu degetul un loc gol de lângă coapsa dreaptă a fetei. Un microb, era chiar aici, mă uitam fix la el, iar acum a dispărut.

În timp ce priveau, încă două puncte pâlpâiră şi dispărură, ca nişte becuri stinse.

Li îşi înşfăcă ecranul portabil de pe un birou şi începu să-l lovească cu degetele.

— Sistemul ei imunitar o ia razna!

Dr. Erland se apropie de microfon.

— Med, te rog să-i mai iei o mostră de sânge. Repede!

Fata deveni atentă la auzul vocii lui.

Fateen i se alătură la geam.

— Încă nu i-am administrat antidotul.

— Nu.

— Păi, atunci cum...

Dr. Erland îşi muşcă o unghie pentru a-şi potoli senzaţia tot mai mare de ameţeală.

— Trebuie să mă duc să iau prima mostră de sânge, zise el, dând înapoi, fiindu-i aproape frică să-şi ia ochii de pe fata cyborg. După ce îi dispar toţi microbii, duceţi-o în laboratorul patru.

— Laboratorul patru nu e pregătit pentru carantină, spuse Li.

— Într-adevăr. Nu va fi contagioasă.

Dr. Erland pocni din degete, pe jumătate ieşit pe uşă.

— Şi poate c-ar fi cazul să-i spuneţi medului s-o dezlege.

— S-o dezlege...

Fateen se strâmbă a neîncredere.

— Sunteţi sigur că e o idee bună? A fost violentă cu med-droizii, vă aduceţi aminte?

Li îşi împreună braţele.

— Are dreptate. Eu unul ştiu sigur că n-aş dori să mă aflu de cealaltă parte a pumnului ei dacă se înfurie.

— În acest caz, n-ai de ce să te temi, spuse Dr. Erland. Am să mă întâlnesc cu ea între patru ochi.

Zece

Cinder tresări când vocea misterioasă inundă din nou încăperea, cerând o nouă mostră de sânge de la mielul de sacrificiu. Aruncă o căutătură urâtă spre oglindă, ignorând med-droidul care pregătea cu o eficienţă robotică un nou ac.

Înghiţi adânc pentru a-şi umezi gâtul.

— Cât va mai dura până ce voi primi aşa-zisul antidot?

Aşteptă, dar nu primi niciun răspuns. Androidul o prinse de braţ cu cleştele lui metalic. Tresări din pricina răcelii, apoi din nou când acul pătrunse în pliul inflamat al cotului ei.

Vânătaia avea să ţină câteva zile bune.

Apoi îşi aminti că a doua zi avea să fie moartă. Sau pe moarte.

Precum Peony.

Simţi un gol în stomac. Poate că Adri avea dreptate. Poate că era cel mai bun lucru pe care îl putea face.

Un fior îi zgudui tot trupul. Piciorul ei metalic zăngăni cu putere în legăturile strânse.

Sau poate că nu. Poate că antidotul avea să funcţioneze.

Îşi umplu plămânii cu aerul rece şi steril din laborator şi privi cum holograma de pe perete o imită. Două puncte verzi zăboveau lângă piciorul ei drept.

Med-droidul scoase acul şi folosi un tampon de vată pentru a acoperi rana. Fiola umplută cu sângele ei fu pusă într-o cutie metalică prinsă de perete.

Cinder îşi lăsă capul pe masa din laborator.

— Ţi-am pus o întrebare. Antidotul? Zilele astea? Cel puţin o să *încercaţi* să-mi salvaţi viaţa, nu-i aşa?

— Med, spuse o voce nouă, femeiască.

Cinder întoarse capul ca să se privească din nou în oglindă.

— Deconectează pacienta de la aparatele de monitorizare şi condu-o în laboratorul 4D.

Cinder îşi înfipse unghiile în hârtia de protecţie de sub ea. Laboratorul 4D. Oare acolo te trimiteau ca să te vadă cum mori?

Androidul îi închise panoul de la ceafă şi îi înlătură electrozii de pe piept. Aparatul care îi controla ritmul cardiac afişa o linie continuă.

— Alo? făcu Cinder. Poţi să-mi spui ce se petrece?

Niciun răspuns. O lumină verde pâlpâi lângă senzorul androidului, iar uşa se deschise spre un culoar cu gresie albă. Med-droidul o scoase pe Cinder din laborator cu tot cu masa de examinare, trecând pe lângă oglindă. Culoarul era pustiu şi mirosea a dezinfectant, iar una din roţile mesei scârţâia în sincron cu şenilele androidului.

Cinder îşi răsuci capul, dar nu reuşi să ajungă cu privirea la senzorul med-droidului.

— Cred că am ceva ulei în gambă, dacă vrei să-ţi repar roata aia.

Androidul rămase tăcut.

Cinder strânse din buze. Treceau pe lângă o mulţime de uşi albe numerotate.

— Ce se află în laboratorul 4D?

Tăcere.

Cinder bătea din degete, ascultând foşnetul hârtiei de protecţie şi scârţâitul roţii, care erau pe punctul de-a o scoate din minţi. Auzi nişte voci undeva departe, pe un alt culoar, şi într-un fel se aştepta să audă şi ţipete din spatele uşilor închise. Apoi, una din uşi se deschise, iar androidul o împinse pe lângă un 4D negru. Încăperea era aproape un duplicat exact al celeilalte, dar fără oglinda de observaţie.

Cinder fu împinsă lângă o altă masă de examinare, pe care se aflau o pereche de ghete şi nişte mănuşi familiare. Apoi, spre mirarea lui Cinder, cătuşele se desprinseră cu un fâsâit simultan.

Îşi trase mâinile şi picioarele din cercurile metalice deschise, înainte ca androidul să-şi dea seama că făcuse o greşeală şi s-o lege la loc, însă androidul nu avu nicio reacţie, retrăgându-se pe culoar fără să zică nimic. Uşa se trânti în urma lui.

Tremurând, Cinder se ridică în capul oaselor şi începu să caute prin încăpere camere de supraveghere ascunse, dar nu găsi nimic evident. Un blat de pe un perete avea aceleaşi aparate de control al ritmului cardiac şi detectori de coeficient pe care le avea şi celălalt. Monitorul din dreapta ei nu afişa nimic. Uşa. Două mese de examinare. Şi ea.

Îşi trecu picioarele peste margine şi îşi luă mănuşile şi ghetele. În timp ce îşi lega şireturile la gheata stângă, îşi aduse aminte de uneltele pe care le vârâse în picior înainte să plece din cimitirul de vechituri, lucru care părea să se fi întâmplat în urmă cu mulţi eoni. Deschise compartimentul şi fu uşurată să descopere că nu fusese golit. Inspirând adânc, înşfăcă cea mai mare şi mai grea unealtă pe care o avea – o cheie – înainte să închidă compartimentul şi să-şi lege şiretul.

Cu membrele ei artificiale acoperite şi cu o armă în mână, se simţi mai bine. Era în continuare încordată, dar nu la fel de vulnerabilă ca mai devreme.

Mai derutată ca niciodată.

De ce îi dădeau lucrurile înapoi, dacă urmau s-o omoare? De ce o mutaseră într-un laborator nou?

Frecă vânătaia de la încheietură cu cheia ei rece. Aproape că semăna cu o pată de molimă. O apăsă cu degetul mare, bucuroasă să simtă durerea surdă care dovedea că nu e.

Scrută din nou încăperea în căutarea unei camere de supraveghere, aşteptându-se într-un fel ca o mică armată de med-droizi să dea buzna în salon înainte ca ea să poată distruge tot echipamentul de laborator, dar nu sosi nimeni. Pe culoarul de afară nu se auzea nici urmă de paşi.

Alunecând de pe masa de examinare, Cinder se duse la uşă şi verifică clanţa. Încuiată. Un scaner de identificare era inserat în cadrul uşii, dar rămase roşu când ea îşi trecu încheietura mâinii prin faţa lui, aşa că probabil fusese codat şi putea fi activat numai de personal.

Se duse spre dulapuri şi încercă să deschidă sertarele, dar niciunul nu cedă.

Lovindu-şi uşor cheia de coapsă, porni monitorul. Acesta prinse viaţă brusc şi afişă o imagine holografică. Era din nou ea, cu diagrama medicală tăiată în două.

Îşi trecu cheia prin abdomenul holoramei. Aceasta pâlpâi, după care reveni la normal.

În spatele ei, uşa se deschise cu un scârţâit.

Cinder se răsuci pe călcâie, ascunzând cheia într-o parte.

În faţa ei se afla un bătrân cu o bască gri, ţinând un ecran portabil în mâna stângă şi două fiole cu sânge în cealaltă. Era mai scund decât Cinder. Un halat alb atârna pe umerii lui la fel ca pe un schelet. Ridurile adâncite de pe chipul lui sugerau că petrecuse mulţi ani meditând profund asupra unor probleme foarte dificile. Însă ochii săi erau mai albaştri decât cerul şi, în acel moment, zâmbeau.

Lui Cinder îi aducea aminte de un copil care salivează la vederea unui melc cu miere.

Uşa se închise în urma lui.

— Bună ziua, domnişoară Linh!

Cinder strânse mai tare cheia în mână. Accentul ciudat. Vocea fără chip.

— Eu sunt Dr. Erland, omul de ştiinţă care se află în fruntea echipei de cercetare a letumozei de la casa regală.

Ea îşi forţă umerii să se relaxeze.

— N-ar trebui să purtaţi o mască de protecţie?

Sprâncenele lui sure se ridicară mirate.

— De ce aş face-o? Eşti bolnavă?

Cinder scrâşni din dinţi şi îşi înfipse cheia în coapsă.

— Ce-ar fi să luăm un loc? Trebuie să discut câteva chestiuni importante cu tine.

— Oh, *acum* vreţi să vorbim, comentă ea, apropiindu-se de el. Trăiam cu impresia că nu vă pasă prea tare de părerile cobailor dumneavoastră.

— Eşti un pic diferită faţă de voluntarii noştri obişnuiţi. Cinder îl privi lung, în timp ce unealta de metal se încălzea în palma ei.

— Poate că asta e din cauză că *nu m-am oferit voluntară*. Într-o mişcare fluidă, îşi ridică braţul. Ţinti spre tâmpla lui.

Şi-l imagină prăbuşindu-se la pământ.

Dar Cinder înlemni şi câmpul vizual îi deveni neclar. Ritmul cardiac îi scăzu şi valul de adrenalină dispăru înainte ca afişajul ei retinal s-o poată avertiza în această privinţă.

Fu năpădită de gânduri, agere şi limpezi prin starea de confuzie care îi încetinea creierul. El era un bătrân simplu. Un bătrân fragil, neputincios. Cu cei mai drăguţi şi mai nevinovaţi ochi albaştri pe care îi văzuse vreodată. Nu voia să-i facă rău.

Braţul îi tremură.

Luminiţa portocalie se aprinse şi cheia franceză îi căzu din pricina surprizei. Zăngăni pe gresie, dar era prea ameţită pentru a-şi face griji în privinţa ei.

El nu spusese nimic. Cum ar fi putut să mintă?

Doctorul nici măcar nu tresări. Ochii îi radiau, încântaţi de reacţia lui Cinder.

— Te rog, spuse el, întinzând mâna spre masa de examinare. Nu vrei să iei un loc?

Unsprezece

Cinder clipi iute, încercând să alunge negura din creierul ei. Lumina portocalie de la marginea câmpului ei vizual dispăru – tot nu ştia ce anume o provocase.

Poate că şocul pe care sistemul ei îl suferise mai devreme îi dăduse peste cap programarea.

Doctorul trecu pe lângă ea şi gesticulă spre holograma care răsări din monitor.

— Sunt convins că recunoşti asta, spuse el, trecându-şi degetele de-a lungul ecranului, astfel încât trupul să se învârtă lent. Hai să-ţi spun ce anume îl face deosebit.

Cinder îşi ridică mănuşa, trăgându-i marginea peste ţesutul cicatrizat. Se apropie de el. Lovi cheia cu piciorul, trimiţând-o sub masa de examinare.

— Aş spune că aproximativ 36,28 la sută din el e destul de deosebit.

Când Dr. Erland nu fu atent, Cinder se aplecă şi îşi ridică cheia de pe jos. Părea mai grea ca de obicei. De fapt, totul părea greu. Mâna ei, piciorul ei, capul ei.

Doctorul întinse degetul spre pliul cotului drept de pe hologramă.

— Aici e locul în care am injectat microbii purtători de letumoză. Au fost marcaţi, astfel încât să le putem monitoriza progresul prin trupul tău.

Îşi retrase degetul, lovindu-şi buza.

— Acum vezi ce anume e deosebit?

— Faptul că nu sunt moartă şi că pe dumneavoastră nu vă îngrijorează că vă aflaţi în aceeaşi încăpere cu mine?

— Într-un fel, da.

Se întoarse cu faţa spre ea, scărpinându-se în cap prin basca de lână.

— După cum vezi, microbii au dispărut.

Cinder scărpină o mâncărime de pe umăr cu cheia franceză.

— La ce vă referiţi?

— La faptul că s-au dus. Au dispărut. Bum!

Făcu un gest cu mâinile, imitând un foc de artificii.

— Carevasăzică... nu sunt bolnavă de molimă?

— Corect, domnişoară Linh! Nu eşti bolnavă de molimă.

— Şi n-am să mor.

— Corect.

— Şi nu sunt contagioasă?

— Nu, nu, nu. O senzaţie minunată, nu-i aşa?

Cinder se rezemă de perete. Fu cuprinsă de un sentiment de uşurare, urmat la scurt timp de unul de suspiciune. O îmbolnăviseră de molimă, dar acum era vindecată? Fără vreun antidot?

Părea o capcană, dar lumina portocalie nu mai era vizibilă pe nicăieri. El îi spunea adevărul, indiferent cât de incredibil părea.

— S-a mai întâmplat asta vreodată?

Un rânjet diabolic se aşternu pe chipul îmbătrânit al doctorului.

— Tu eşti prima. Am câteva teorii care ar putea să explice cum de acest lucru e cu putinţă, dar, fireşte, va trebui să fac câteva analize.

Abandonă holograma şi se îndreptă spre blat, punând acolo cele două fiole.

— Acestea sunt mostrele tale de sânge, una luată înainte de injecţie, alta după. Sunt *foarte* încântat să descopăr ce secrete conţin.

Cinder aruncă o privire spre uşă, după care înapoi la doctor.

— Vreţi să spuneţi că sunt *imună?*

— Da! Se pare că exact asta eşti. Foarte interesantă. Foarte specială.

Doctorul îşi împreună mâinile.

— E posibil ca tu să te fi născut cu asta. Ceva în ADN-ul tău care a predispus ca sistemul tău imunitar să se lupte cu această boală aparte. Sau e posibil ca la un moment dat, în trecutul tău, poate în copilărie, să fi intrat în contact cu letumoza într-o cantitate foarte mică, iar trupul tău a putut să-i fată faţă, creând, prin urmare, o imunitate pe care tu ai utilizat-o azi.

Cinder se făcu mică, nesimţindu-se în largul ei sub privirea lui curioasă.

— Îţi aduci aminte ceva din copilăria ta care ar putea avea vreo legătură cu asta? continuă el. Vreo boală îngrozitoare? Vreo întâlnire cu moartea?

— Nu. De fapt...

Şovăi, vârând cheia franceză într-unul din buzunarele laterale ale pantalonilor.

— Poate că da. Tatăl meu vitreg a murit de letumoză. În urmă cu cinci ani.

— Tatăl tău vitreg. Ai idee de unde ar fi putut s-o ia?

Cinder ridică din umeri.

— Nu ştiu. Mama... Tutorele meu, Adri, era mereu convinsă că a luat-o de undeva de prin Europa. Când el m-a adoptat.

Mâinile doctorului tremurară, ca şi când numai degetele lui strânse îl împiedicau să nu ia foc.

— Aşadar, eşti din Europa.

Ea încuviinţă din cap, nesigură. Era ciudat când se gândea că provenea dintr-un loc despre care nu avea nicio amintire.

— Ce-ţi aminteşti, erau mulţi oameni bolnavi în Europa? Vreun focar aparte în provincia ta?

— Nu ştiu. Ca să fiu sinceră, nu am nicio amintire de dinainte de operaţie.

Sprâncenele lui se ridicară, iar ochii săi albaştri adunară toată lumina din încăpere.

— Operaţia cibernetică?

— Nu, schimbarea de sex.

Zâmbetul doctorului păli.

— Glumeam!

Dr. Erland îşi recăpătă calmul.

— La ce te referi când spui că nu-ţi aminteşti nimic? Cinder îşi suflă o şuviţă de păr de pe faţă.

— Exact la asta. Când mi-au instalat interfaţa neuronală, s-a întâmplat ceva care mi-a produs oarecare daune la... În fine, ştiţi dumneavoastră. Partea aceea a creierului care îşi aminteşte lucruri.

— Hipocampul.

— Probabil.

— Si câţi ani aveai?

— Unsprezece.

— Unsprezece.

Doctorul expiră precipitat şi îşi coborî privirea în pământ, ca şi când motivul imunităţii ei era scris pe podea.

— Unsprezece, repetă el. Din cauza unui accident cu un planotor, nu-i aşa?

— Corect.

— Accidentele cu planotoarele sunt aproape imposibile în ziua de azi.

— Până ce un idiot îi scoate senzorul de coliziune, încercând să-l facă să meargă mai repede.

— Chiar şi-aşa, nu e ca şi când câteva cucuie şi vânătăi ar justifica toate acele reparaţii pe care le-ai suferit.

Cinder îşi lovi degetele de şold. *Reparaţii* – un termen foarte tehnic.

— Da, păi, mi-a omorât părinţii şi m-a aruncat prin parbriz. Forţa impactului a împins planotorul de pe şinele cu levitaţie magnetică. S-a rostogolit de câteva ori şi m-a prins dedesubt. Mai târziu, câteva dintre oasele piciorului meu aveau consistenţa rumeguşului.

Cinder făcu o pauză, jucându-se cu mănuşile.

— Cel puţin, asta mi s-a povestit. După cum am spus, nu-mi amintesc nimic din cele întâmplate.

De-abia îşi aducea aminte de negura indusă de droguri, de gândurile ei incoerente. Şi apoi durerea. Fiecare muşchi parcă luase foc. Fiecare articulaţie urla. Trupul ei revoltându-se când descoperise ce i se făcuse.

— De-atunci ai întâmpinat vreodată probleme să reţii amintiri sau să formezi unele noi?

— Nu, din câte ştiu, răspunse ea, după care îi aruncă o privire urâtă. Are vreo relevanţă?

— E fascinant! spuse Dr. Erland, evitând întrebarea.

Îşi scoase ecranul portabil, luând câteva notiţe.

— Unsprezece ani, murmură el, după care adăugă: Probabil c-ai schimbat multe proteze până să ajungi la astea.

Cinder se schimonosi. Ar fi *trebuit* să schimbe multe proteze, dar Adri refuzase să plătească componente noi pentru ciudăţenia de fiică vitregă a ei. În loc să răspundă, îşi îndreptă privirea spre uşă, apoi spre fiolele cu sânge.

— Aşadar... sunt liberă să plec?

Ochii doctorului Erland licăriră, ca şi când întrebarea ei l-ar fi rănit.

— Să pleci? Domnişoară Linh, probabil că poţi să-ţi dai seama şi singură cât de valoroasă ai devenit cu această descoperire.

Muşchii ei se încordară şi începu să-şi plimbe degetele în jurul conturului dur al cheii franceze din buzunar.

— Aşadar, încă sunt prizonieră. Doar că acum sunt una valoroasă.

Chipul lui se îmblânzi, iar el puse jos ecranul portabil.

— Situaţia asta e mult mai complexă decât îţi poţi imagina. Habar nu ai cât de importantă... Habar nu ai cât valorezi.

— Şi ce se întâmplă acum? O să-mi injectaţi boli şi mai letale, ca să vedeţi cum reacţionează trupul meu la ele?

— Pe stelele mele, nu. Eşti mult prea preţioasă pentru a fi omorâtă.

— Nu prea v-am auzit spunând asta şi în urmă cu o oră. Dr. Erland îşi mută privirea spre hologramă, cu sprâncenele ridicate, ca şi când medita la cuvintele ei.

— Domnişoară Linh, lucrurile sunt destul de diferite faţă de cum erau acum o oră. Cu ajutorul tău, am putea salva sute de mii de vieţi. Dacă eşti ceea ce cred eu că eşti, am putea... Ei bine, pentru început, am putea opri recrutarea de cyborgi. Îşi lipi pumnul de buze.

— În plus, te-am plăti foarte bine, fireşte.

Trecându-şi degetele mari prin găicile pantalonilor ei, Cinder se sprijini de blatul care susţinea toate aparatele ce mai devreme păruseră atât de ameninţătoare.

Era imună.

Era *importantă*.

Banii erau tentanţi, desigur. Dacă reuşea să demonstreze că era independentă, poate că putea să anuleze custodia legală a lui Adri. Îşi putea cumpăra înapoi libertatea.

Dar până şi acea perspectivă se risipi când se gândi la Peony.

— Chiar credeţi că vă pot ajuta?

— Da. De fapt, cred că fiecare persoană de pe Pământ ar putea curând să-ţi fie extrem de recunoscătoare.

Cinder înghiţi puternic pentru a-şi reprima emoţia şi se urcă pe masa de examinare, strângându-şi picioarele sub ea.

— În regulă, atât timp cât cădem de acord asupra unui lucru – acum *mă aflu* aici ca voluntară, ceea ce înseamnă că pot pleca oricând doresc. Fără întrebări, fără certuri.

Chipul doctorului se lumină, iar ochii îi străluceau ca nişte felinare printre riduri.

— Da. Desigur!

— Şi mă aştept la o plată, aşa cum aţi spus, dar am nevoie de un cont separat. Ceva ce tutorele meu legal nu poate accesa. Nu vreau ca ea să ştie că am fost de acord cu asta sau să aibă acces la banii mei.

Spre surprinderea ei, el nu ezită.

— Fireşte.

Cinder inspiră adânc, încercând să-şi potolească respiraţia.

— Şi încă un lucru. Sora mea. A fost dusă în carantină ieri. Dacă găsiţi antidotul, sau orice altceva care ar putea ţine loc de antidot, vreau ca ea să fie prima care-l primeşte.

De data asta, privirea doctorului şovăi. Se întoarse şi porni spre hologramă, frecându-şi mâinile de partea din faţă a halatului.

— *Asta* mă tem că nu-ţi pot promite.

Cinder strânse tare din pumni.

— De ce nu?

— Întrucât împăratul trebuie să fie cel care va primi antidotul primul.

Pe pleoapele lui se formară riduri de compasiune.

— Dar îţi *pot* promite că sora ta va fi a doua.

Doisprezece

Prinţul Kai urmărea prin geamul de sticlă cum un med-droid introduse o perfuzie în braţul tatălui său. Nu trecuseră decât cinci zile de când împăratul arătase primele semne ale febrei

albastre, dar părea să fi trecut o veşnicie. Ani întregi de griji şi durere se îngrămădiseră în câteva ore.

Dr. Erland îi povestise odată de o veche suspiciune de-a lui, cum că lucrurile rele vin mereu în grupuri de câte trei.

În primul rând, androidul său, Nainsi, se stricase înainte să-i poată comunica informaţiile găsite.

Iar acum, tatăl său era bolnav, fără vreo speranţă de supravieţuire.

Ce avea să se întâmple în continuare? Ce putea fi mai rău de-atât?

Poate că lunarii aveau să declare război.

Se schimonosi, dorindu-şi să poată retrage acel gând de îndată ce se ivi.

Konn Torin, sfetnicul tatălui său şi singura fiinţă umană în afară de el căreia îi era permis să-l vadă pe împărat într-o asemenea situaţie, puse o mână pe umărul lui Kai.

— Va fi bine, îl asigură el, fără nicio emoţie în glas, în acea manieră aparte pe care o avea de a citi gândurile altei persoane.

Tatăl lui Kai gemu şi îşi deschise ochii umflaţi. Încăperea fusese transformată în carantină la etajul al şaptelea al aripii de cercetare din palat, însă o făcuseră cât mai confortabilă cu putinţă pentru împărat. De-a lungul pereţilor se găseau numeroase ecrane, astfel încât să se poată bucura de muzică şi divertisment, şi să i se poată citi. Florile sale preferate fuseseră aduse cu braţul din grădini – crini şi crizanteme umpleau încăperea altminteri sterilă. Patul era îmbrăcat cu cele mai fine mătăsuri pe care Comunitatea le avea de oferit.

Însă aproape nimic nu schimba cu ceva situaţia. Încăperea era în continuare menită să-i separe pe muribunzi de cei sănătoşi.

Un geam transparent îl separa pe Kai de tatăl său. Acum se uita cu privirea mijită spre Kai, însă ochii îi erau la fel de goi ca sticla.

— Maiestatea Voastră, spuse Torin. Cum vă simţiţi?

Ochii împăratului formară cute în colţuri. Nu era un om bătrân, însă boala îl îmbătrânise iute. Tenul său era galben şi palid, iar pe gât avea pete negre şi roşii.

Îşi ridică degetele de pe pătură, cel mai apropiat lucru de un salut.

— Aveţi nevoie de ceva? întrebă Torin. Un pahar de apă? Mâncare?

— Poate o Escortă 5.3? sugeră Kai.

Torin îi aruncă prinţului o căutătură dezaprobatoare, dar împăratul chicoti şuierat.

Kai simţi cum i se împăienjenesc ochii şi fu nevoit să-şi mute privirea în jos, la buricele degetelor lipite de pervazul geamului.

— Cât mai are? întrebă el, suficient de încet ca tatăl său să nu audă.

Torin clătină din cap.

— Câteva zile, cu puţin noroc.

Kai simţi privirea lui Torin asupra lui, înţelegătoare, dar, de asemenea, dură.

— Ar trebui să fii recunoscător pentru timpul pe care îl mai ai alături de el. Cei mai mulţi oameni nu apucă să-şi vadă oamenii dragi când sunt luaţi de lângă ei.

— Cine-ar vrea să-şi vadă apropiaţii în halul ăsta?

Kai ridică privirea. Tatăl său făcea eforturi să rămână treaz, deşi pleoapele i se zbăteau să se închidă.

— Med, adu-i nişte apă.

Androidul porni spre patul împăratului şi îi ridică speteaza, ducând paharul de apă spre buzele lui şi ştergând picăturile cu o cârpă albă. Nu bău mult, dar păru răcorit când îşi lăsă din nou capul în pernă.

— Kai...

— Sunt aici, spuse Kai, aburind geamul cu respiraţia lui.

— Fii puternic. Ai încredere...

Cuvintele i se transformară în tuse. Med-droidul duse un prosop la gura lui, iar Kai zări câteva picături de sânge pe bumbac. Închise ochii, încercând să-şi controleze respiraţia.

Când îi redeschise, med-droidul umplea perfuzia cu un lichid transparent, ceva care să-i uşureze durerea. Kai şi Torin priveau în timp ce împăratul se scufunda într-un somn adânc. Era ca şi cum priveau un străin. Kai îl iubea, dar nu prea putea lega bărbatul bolnav din faţa lui cu tatăl plin de viaţă pe care îl avusese în urmă cu o săptămână.

O săptămână.

Simţi un fior pe şira spinării, iar Torin îl strânse de umăr. Kai uitase că mâna lui se afla acolo.

— Alteţă.

Kai nu spuse nimic, privind cum pieptul tatălui său se ridica şi cobora.

Degetele de pe umărul lui se strânseră uşor, apoi căzură.

— Alteţă, veţi fi împărat. Trebuie să vă pregătim. Am amânat deja asta prea mult.

Prea mult. O săptămână.

Kai se prefăcu că nu-l aude.

— Aşa cum a spus şi Maiestatea Sa, trebuie să fiţi puternic. Ştiţi că voi face tot ce-mi stă în putinţă pentru a vă ajuta.

Torin făcu o pauză, după care continuă: Veţi fi un conducător excelent.

— Ba nu, n-am să fiu.

Kai îşi trecu o mână prin păr, dându-şi-l pe spate.

Avea să fie împărat.

Cuvintele păreau pustii.

Adevăratul împărat era acolo, în acel pat. *El* era un impostor.

— Mă duc să vorbesc cu Dr. Erland, spuse el, îndepărtându-se de geam.

— Domnul doctor e ocupat, Alteţă. N-ar trebui să-l deranjaţi.

— Vreau doar să ştiu dacă a avansat în vreun fel.

— Sunt convins că vă va spune imediat ce are vreo veste în acest sens.

Kai strânse din maxilar şi îl fixă cu privirea pe Torin, bărbatul care fusese sfetnicul tatălui său încă de dinainte ca el să se fi născut. Chiar şi acum, să stea în aceeaşi încăpere cu Torin îl făcea să se simtă ca un copil, să simtă o nevoie aparte de a fi neascultător. Se întreba dacă avea vreodată să treacă peste asta.

— Simt nevoia să fac *ceva*, spuse el. Nu pot să stau aici pur şi simplu şi să-l privesc cum moare.

Torin îşi coborî privirea.

— Ştiu, Alteţă. E dificil pentru noi toţi.

Nu e acelaşi lucru, voia Kai să spună, dar se abţinu.

Torin se întoarse cu faţa spre geam şi îşi coborî uşor capul.

— Trăiască împăratul!

Kai repetă cuvintele, şoptind în pofida uscăciunii din gât.

— Trăiască împăratul!

Părăsiră sala de vizite şi străbătură culoarul spre ascensoare în linişte.

Acolo îi aştepta o femeie. Kai ar fi trebuit să se aştepte la asta – în ultima vreme se afla mereu prin preajmă, când de fapt ea era ultima persoană de pe Pământ pe care el voia s-o vadă.

Sybil Mira. Întâiul taumaturg al Coroanei Lunare. Extraordinar de frumoasă, cu părul negru şi lung până la talie şi cu ochii calzi de culoarea mierii. Purta o uniformă pe potriva rangului şi titlului: o mantie albă, lungă, cu un guler înalt şi mâneci sub formă de

clopot, cu rune şi hieroglife brodate pe manşete, care pentru Kai nu însemnau nimic.

La câţiva paşi mai în spate se afla paznicul ei atotprezent şi mereu tăcut. Era un tânăr la fel de chipeş ca Sybil, cu părul blond strâns într-o coadă şi cu trăsături pe care Kai încă nu văzuse nicio expresie.

Buzele lui Sybil schiţară un zâmbet când Kai şi Torin se apropiară, însă ochii ei gri rămaseră reci.

— Alteţa Voastră Imperială, spuse ea cu o coborâre graţioasă a capului. Cum se mai simte onorabilul împărat Rikan?

Când Kai nu răspunse, Torin interveni:

— Nu prea bine. Vă mulţumim pentru griji!

— Nici nu ştiţi cât de rău îmi pare să aud asta!

După tonul folosit, îi părea la fel de rău ca unei pisici care tocmai încolţise un şoarece.

— Stăpâna mea vă transmite condoleanţe şi îi urează însănătoşire grabnică.

Îl fixă cu privirea pe prinţ, iar imaginea ei păru să tremure în faţa lui precum un miraj. Şoaptele puseră stăpânire pe capul lui. Respect şi admiraţie, compasiune şi griji.

Kai îşi mută privirea, amuţind vocile. Dură câteva secunde ca pulsul său să revină la normal.

— Ce doriţi? întrebă el.

Sybil gesticulă spre ascensoare.

— Să schimb două vorbe cu bărbatul care va deveni curând împărat... dacă soarta va considera acest lucru necesar.

Kai aruncă o privire spre Torin, însă expresia pe care acesta i-o oferi nu era deloc compătimitoare. Tact. Diplomaţie. Întotdeauna. Mai ales când venea vorba de afurisiţii de lunari.

Oftând, se întoarse pe jumătate spre androidul care îi aştepta.

— Etajul al treilea.

Senzorul se lumină.

— Alteţă, vă rog să vă îndreptaţi spre ascensorul C.

Urcară în ascensor, cu Sybil plutind înăuntru precum o pană în bătaia vântului. Paznicul intră ultimul, stând lângă uşă, cu faţa spre ei trei, ca şi când taumaturgul era în pericol de moarte. Privirea lui glacială îl facea pe Kai să se simtă nelalocul lui, însă Sybil păru să uite că paznicul se afla acolo.

— Ce moment inoportun ca Maiestatea Sa să se îmbolnăvească, comentă ea.

Kai se prinse de bară şi se întoarse cu faţa spre ea, împingându-şi ura în lemnul lustruit.

— V-ar fi convenit mai mult să se întâmple luna viitoare?

Sybil îşi păstră calmul.

— Vorbesc, firește, despre discuţiile legate de alianţă pe care stăpâna mea le-a iniţiat cu împăratul Rikan. Suntem nerăbdători să ajungem la o înţelegere care să satisfacă atât Luna, cât şi Comunitatea.

Să se uite la ea îl făcea să se simtă ameţit şi să-şi piardă echilibrul, aşa că îşi mută privirea şi urmări cum numerele de deasupra uşilor coborau.

—Tatăl meu a încercat să încheie o alianţă cu regina Levana încă de când a intrat în posesia tronului, dar *ea* mereu l-a refuzat.

— El încă nu a acceptat cerinţele ei de bun-simţ.

Kai strânse din dinţi. Sybil continuă:

— Speranţa mea e că, atunci când veţi ajunge împărat, veţi fi mai înţelept, Alteţă.

Kai rămase tăcut în timp ce ascensoarele treceau de etajele şase, cinci, patru.

— Tatăl meu e un om înţelept. În momentul de faţă, nu intenţionez să aduc vreo schimbare deciziilor pe care le-a luat. Sper din toată inima că vom putea ajunge la o înţelegere, dar mă tem că *stăpâna* dumitale va fi nevoită să mai reducă din cerinţele ei de bun-simţ.

Zâmbetul lui Sybil îngheţă.

— Ei bine, spuse ea, în timp ce uşile se deschiseră la etajul al treilea, sunteţi tânăr.

El coborî uşor din cap, prefacându-se că tocmai primise un compliment, după care se întoarse cu faţa spre Torin.

— Dacă ai câteva minute libere, poţi, te rog, să mă însoţeşti la cabinetul doctorului Erland? S-ar putea ca tu să ai întrebări la care eu nu m-am gândit.

— Sigur că da, Alteţă.

Niciunul din ei nu le dădu vreo atenţie taumaturgului sau paznicului ei în timp ce ieşiră din ascensor, dar Kai auzi vocea ei mieroasă în urma lor – „Trăiască împăratul!” –, înainte ca uşile să se închidă.

Kai mârâi.

— Ar trebui s-o întemniţăm.

— O ambasadoare lunară? Ce dovadă de pace ar mai fi asta?

— E un tratament mai bun decât ne-ar oferi ei, răspunse Kai, trecându-şi o mână prin păr. Of, *lunarii* ăştia!

Dându-şi seama că Torin se oprise, Kai lăsă mâna jos şi se întoarse. Privirea lui Torin era intensă. Îngrijorată.

— Ce s-a întâmplat?

— Ştiu că e o perioadă dificilă pentru Alteţa Voastră.

Kai simţi că i se urcă sângele la cap şi încercă să-şi reprime acea senzaţie.

— E o perioadă dificilă pentru toată lumea.

— Alteţă, la un moment dat tot va trebui să discutăm despre regina Levana şi despre ceea ce intenţionaţi să faceţi în ceea ce o priveşte. Ar fi înţelept să avem un plan.

Kai se apropie de Torin, ignorând un grup de tehnicieni de laborator care fură forţaţi să se separe şi să-i înconjoare pentru a-şi continua drumul.

— Am un plan. Planul meu e să *nu* mă însor cu ea. S-o ia naiba de diplomaţie! Poftim! Gata cu discuţia asta!

Torin îşi încordă maxilarul.

— Nu te uita aşa la mine! Ea ne va distruge.

Kai îşi coborî vocea.

— Ne va transforma în sclavi.

— Ştiu, Alteţă.

Privirea lui compătimitoare reduse furia tot mai mare a lui Kai.

— Vă rog să mă credeţi când spun că nu v-aş cere asta. Aşa cum nu i-am cerut-o niciodată tatălui Alteţei Voastre.

Kai dădu înapoi şi se sprijini de peretele culoarului. Oamenii de ştiinţă îşi continuară drumul în halatele lor albe, şenilele androizilor huruind pe linoleum, dar nimeni nu dădu vreun semn că i-ar fi văzut pe prinţ şi pe sfetnic.

— Prea bine, ascult, spuse el. Care-i planul tău?

— Alteţă, aici nu e un loc...

— Nu, nu, sunt ochi şi urechi. Te rog, oferă-mi ceva la care să mă gândesc, în afară de boala asta tâmpită.

Torin inspiră adânc.

— Nu sunt de părere c-ar trebui să rescriem politica noastră de afaceri externe. Vom urma exemplul tatălui Alteţei Voastre. Deocamdată, vom continua să cerem un acord de pace, un tratat.

— Şi dacă n-o să-l semneze? Dacă se plictiseşte să aştepte şi se hotărăşte să-şi ducă la capăt ameninţările? Îţi poţi imagina un

război acum, cu molima, şi economia, şi... pur şi simplu ne va distruge. Iar ea ştie asta.

— Dacă voia să pornească un război, ar fi făcut-o până acum.

— Asta dacă nu cumva trage de timp, aşteptând ca noi să ajungem atât de vulnerabili, încât nu vom avea de ales decât să ne predăm.

Kai se scărpină la ceafă, urmărind agitaţia de pe culoar. Toată lumea atât de ocupată, atât de neclintită în căutarea unui antidot.

Dacă exista vreun antidot.

Oftă.

— Ar fi trebuit să mă căsătoresc. Dacă aş fi fost deja căsătorit, regina Levana n-ar mai fi fost o problemă. N-ar fi avut *de ales* decât să semneze tratatul de pace... dacă voia pace.

Văzând că Torin tace, se forţă să-şi ridice privirea spre sfetnicul său, surprins să găsească o candoare atât de rar întâlnită pe chipul lui.

— Poate că veţi întâlni o fată la festival, spuse Torin. Aşa veţi avea parte de o mare idilă, de un „fericiţi până la adânci bătrâneţi" şi nu vă veţi mai face griji pentru tot restul vieţii.

Kai încercă să-i arunce o privire urâtă, dar nu reuşi s-o menţină. Torin foarte rar glumea.

— Genială idee! Eu de ce nu m-am gândit la asta?

Se întoarse, rezemându-se cu umărul de perete, şi îşi împreună braţele la piept.

— De fapt, poate că există o opţiune pe care tu şi tata încă nu aţi luat-o în considerare. Un lucru la care mă gândesc de ceva vreme.

— Haideţi s-auzim, Alteţă.

Kai îşi coborî vocea.

— În ultima vreme am făcut nişte investigaţii.

Făcu o pauză, după care continuă:

— Asupra... asupra moştenitoarei lunare.

Torin făcu ochii mari.

— Alteţă...

— Ascultă-mă doar, spuse Kai, ridicând mâinile pentru a-l reduce la tăcere pe Torin înainte ca acesta să-l poată certa.

Ştia deja ce avea să spună Torin: prinţesa Selene, nepoata reginei Levana, era moartă. Decedase într-un incendiu în urmă cu treisprezece ani. Nu exista nicio moştenitoare lunară.

— Există zvonuri în fiecare zi, continuă Kai. Oameni care au văzut-o sau au ajutat-o, teorii...

— Da, am auzit cu toţii teoriile. Ştiţi la fel de bine ca mine că acestea sunt nefondate.

— Dar dacă sunt adevărate? Kai îşi încrucişă braţele şi îşi coborî capul spre Torin, şoptind: Dacă există pe undeva o fată care ar putea s-o uzurpe pe Levana? O persoană şi mai puternică?

— Vă auziţi ce spuneţi? O persoană *mai puternică* decât Levana? Vă referiţi la sora ei, care a pus să i se ciopârţească picioarele croitoresei sale preferate, astfel încât să nu aibă altceva mai bun de făcut decât să-i creeze ţinute elegante?

— Nu vorbim despre regina Channary.

— Nu, vorbim despre *fiica* ei. Principe Kai, nu există vreun membru al descendenţei lor care să nu fi fost lacom, violent sau corupt de propria putere. E în sângele lor. Credeţi-mă când vă spun că prinţesa Selene, chiar dacă ar fi în viaţă, n-ar fi cu nimic mai bună.

Kai îşi dădu seama că braţele îl dureau din cauză că le strângea prea tare şi că pielea i se albise în jurul degetelor.

— Înseamnă că mai rău de-atât nu se poate, spuse el. Şi cine ştie? Dacă zvonurile sunt adevărate şi ea s-a aflat pe Pământ în tot acest timp, poate că *este* diferită. Poate că va fi înţelegătoare cu noi.

— Vă bazaţi aceste dorinţe deşarte pe nişte *zvonuri*.

— N-au găsit niciun cadavru...

Torin strânse din buze.

— Au găsit ceea ce-a mai rămas din el.

— Nu se întâmplă nimic rău dacă facem nişte investigaţii, nu-i aşa? întrebă Kai, începând să se simtă disperat.

Trecuse ceva timp de când îşi investise toate speranţele în acea idee şi în acea investigaţie. Nu suporta să se gândească că totul fusese doar o dorinţă deşartă, cu toate că acea posibilitate aşteptase mereu pe undeva prin apropiere.

— Ba da, s-ar *putea* întâmpla ceva rău, îl contrazise Torin. Dacă Levana ar afla că vă gândiţi la asta, ar spulbera orice şansă de a obţine un tratat. Nici măcar n-ar trebui să vorbim despre asta aici – e periculos.

— Acum cine pleacă urechea la zvonuri?

— Alteţă, haideţi să punem punct discuţiei. Obiectivul Înălţimii Voastre în momentul de faţă este să preveniţi un război, nu să vă faceţi griji în privinţa unei prinţese lunare inexistente.

— Şi dacă *nu* îl pot preveni?

Torin deschise palmele, părând epuizat după acea discuţie în contradictoriu.

— Atunci, Uniunea va lupta.

— Bun. Un plan excelent! Mă simt mult mai bine acum, că am purtat această discuţie.

Se întoarse şi porni ofuscat spre laboratoare.

Nu exista nicio îndoială că Uniunea Pământeană urma să lupte. Dar, împotriva Lunii, aveau să piardă.

Treisprezece

— Panoul tău de control e minunat de complex. Una dintre cele mai avansate tehnologii pe care le-am văzut vreodată într-un cyborg.

Dr. Erland roti holograma într-o parte, apoi în cealaltă.

— Şi priveşte cablurile de pe şira spinării. Se contopesc aproape perfect cu sistemul nervos central. O lucrare impecabilă. Şi, ooo! Priveşte aici! o îndemnă el, arătându-i pelvisul hologramei. Sistemul tău reproducător e aproape neatins. Ştii, multe femei cyborgi rămân infertile din cauza procedurilor invazive, dar, din câte se pare, nu cred că tu vei întâmpina probleme.

Cinder se aşeză pe una din mesele de examinare, sprijinindu-şi bărbia în ambele palme.

— Ce noroc pe capul meu!

Doctorul flutură un deget spre ea.

— Ar trebui să fii recunoscătoare, întrucât chirurgii tăi au avut mare grijă.

— Sunt convinsă că voi fi mult mai recunoscătoare când o să găsesc un tip care crede că nişte cabluri complexe într-o fată sunt excitante.

Îşi lovi călcâiele de baza metalică a mesei.

— Asta are ceva de-a face cu imunitatea mea?

— Poate că da, poate că nu.

Doctorul scoase o pereche de ochelari din buzunar şi şi-i puse pe nas, studiind în continuare cu atenţie holograma.

Cinder îşi lăsă capul într-o parte.

— Nu vă plătesc suficient ca să vă faceţi o operaţie la ochi?

— Îmi place senzaţia pe care mi-o oferă ochelarii.

Dr. Erland trase holograma în jos şi monitorul afişă interiorul capului lui Cinder.

— Apropo de operaţiile la ochi, ţi-ai dat seama că duci lipsă de canale lacrimale?

— Ce? Serios? Şi eu care credeam că sunt doar retrasă emoţional.

Îşi ridică picioarele, îmbrăţişându-şi genunchii.

— De asemenea, sunt incapabilă să roşesc, dacă asta avea să fie următoarea observaţie genială.

Doctorul se întoarse, cu ochii măriţi în spatele ochelarilor.

— Incapabilă să roşeşti? Cum aşa?

— Creierul îmi monitorizează temperatura corpului şi mă obligă să mă răcesc dacă mă încălzesc prea tare, prea repede. Bănuiesc că nu era suficient să transpir ca o fiinţă umană normală.

Dr. Erland îşi scoase ecranul portabil şi tastă ceva pe el.

— Foarte inteligent, murmură el. Probabil că-şi făceau griji ca nu cumva sistemul tău să se supraîncălzească.

Cinder îşi lungi gâtul, dar nu putea să vadă micul ecran de pe portabilul său.

— E important?

El o ignoră.

— Şi priveşte cum arată inima ta, zise el, gesticulând din nou spre hologramă. Aceste două camere sunt făcute în principal din silicon, amestecat cu ţesut bio. Uimitor!

Cinder îşi lipi mâna de piept. Inima ei. Creierul ei. Sistemul ei nervos. Oare ce anume *nu* fusese atins?

Mâna i se duse spre gât, pipăind crestele de pe şira spinării în timp ce privirea i se plimbă peste vertebre, acei invadatori metalici.

— Ce e asta? întrebă ea, întinzându-se şi arătând spre o umbră de pe diagramă.

— A, da, eu şi asistenţii mei am discutat despre asta mai devreme, răspunse Dr. Erland, scărpinându-şi capul prin bască. Pare a fi făcută dintr-un material diferit de vertebre şi se află deasupra unui mănunchi de nervi central. Poate că era menită să corecteze o defecţiune.

Cinder strâmbă din nas.

— Minunat! Sunt defectă!

— Te-a deranjat vreodată gâtul?

— Doar atunci când lucrez toată ziua sub un planotor.

Şi când visez. În coşmarul ei, focul întotdeauna părea mai intens pe gât, de unde căldura se propaga spre coloană. Durerea era constantă, ca şi cum îi intrase pe sub piele un cărbune încins. Se înfioră, aducându-şi aminte de Peony în visul avut cu o seară înainte, ţipând şi plângând, învinuind-o pe Cinder de ceea ce devenise.

Dr. Erland o urmărea cu privirea, lovindu-şi ecranul portabil de buze.

Cinder se schimonosi.

— Am o întrebare.

— Da? spuse doctorul, băgând portabilul în buzunar.

— Aţi spus că nu sunt contagioasă după ce trupul meu a scăpat de microbii ăia.

— Corect.

— Aşadar... dacă aş fi contractat molima în mod natural, să zicem... în urmă cu câteva zile, cât timp ar fi trebuit să treacă pentru a nu mai fi contagioasă?

Dr. Erland îşi ţuguie buzele.

— Păi... Presupun că trupul tău se descurcă mult mai bine să scape singur de patogeni de fiecare dată când intră în contact cu ei. Aşadar, dacă de data asta i-a luat douăzeci de minute să-i distrugă pe toţi... Oh, aş spune că n-ar fi durat mai multă de o oră înainte de asta. Cel mult două. E dificil de precizat, fireşte, având în vedere că fiecare boală si fiecare om funcţionează diferit.

Cinder îşi împreună mâinile în poală. Durase un pic mai mult de o oră să ajungă de la piaţă acasă.

— Ce ştiţi despre... Ar putea să se agaţe, să zicem, de haine?

— Doar pentru scurt timp. Patogenii nu pot supravieţui fără o gazdă, răspunse el, încruntându-se. Eşti bine?

Cinder începu să se joace cu degetele mănuşilor ei. Încuviinţă.

— Când o să-ncepem să salvăm vieţi?

Dr. Erland îşi aranjă basca pe cap.

— Mă tem că nu putem face prea multe până ce nu îţi analizez mostrele de sânge şi îţi decodific secvenţa ADN. Dar mai întâi aş vrea să înţeleg mai bine reconstrucţia trupului tău, în cazul în care ar putea afecta rezultatele.

— Să fii cyborg nu poate să-ţi schimbe ADN-ul, nu-i aşa?

— Nu, dar există studii care sugerează că în urma operaţiilor trupurile omeneşti dezvoltă hormoni diferiţi, dezechilibre

chimice, anticorpi, chestii de genul ăsta. Desigur, cu cât procedura e mai invazivă, cu atât...

— Credeţi că are ceva de-a face cu imunitatea mea? Faptul că sunt cyborg?

Ochii doctorului licăriră entuziasmaţi, ceea ce o stânjeni pe Cinder.

— Nu chiar, răspunse el. Dar, aşa cum am mai spus... am câteva teorii.

— Plănuiaţi să-mi împărtăşiţi şi mie vreuna din teoriile dumneavoastră?

— O, da! Imediat ce sunt convins că am dreptate, plănuiesc să împărtăşesc descoperirea mea întregii lumi. De fapt, am o oarecare idee cam ce ar putea să însemne umbra aceea misterioasă de pe coloana ta. Te superi dacă încerc ceva?

Îşi scoase ochelarii şi îi băgă la loc în buzunar, lângă ecranul portabil.

— Ce vreţi să faceţi?

— Doar un mic experiment, nimic de care să te îngrijorezi. Cinder îşi întoarse capul când Dr. Erland ocoli masa şi îşi lipi buricele degetelor de gâtul ei, pişcând vertebrele de la baza lui. Se încordă la atingerea lui. Mâinile sale erau calde, dar ea se înfioră oricum.

— Spune-mi dacă simţi ceva... neobişnuit.

Cinder deschise gura, pe cale să anunţe că *orice* atingere umană părea neobişnuită, dar i se tăie respiraţia.

Focul şi durerea îi străpunseră şira spinării, invadându-i venele. Scoase un strigăt agonizat şi căzu de pe masă, prăbuşindu-se pe podea.

Paisprezece

O lumină roşie îi străpunse pleoapele. Afişajul retinal începu să meargă anapoda, trimiţând o înşiruire de cuvinte neinteligibile verzi pe partea interioară a pleoapelor. Ceva era în neregulă cu cablurile ei – degetele de la mâna stângă continuau să zvâcnească, pulsând incontrolabil.

— Linişteşte-te, domnişoară Linh! N-ai păţit absolut nimic! Vocea, calmă şi lipsită de compasiune cu accentul ei străin, fu urmată de una mult mai panicată.

— N-a păţit absolut nimic? Aţi înnebunit? Ce i *s-a întâmplat?*

Cinder gemu.

— Doar un mic experiment. Va fi bine, Alteţă. Vedeţi? Tocmai se trezeşte.

Un alt protest sugrumat înainte să-şi deschidă ochii cu forţa. Albeaţa laboratorului ar fi orbit-o dacă n-ar fi fost cele două umbre din raza ei vizuală. Ochii ei se concentrară si transformară formele în basca de lână şi ochii albaştri ca cerul ai doctorului Erland şi în prinţul Kai, cu şuviţele sale de păr negru atârnând dezordonat peste frunte.

În timp ce afişajul retinal începu să ruleze o diagnoză de bază pentru a doua oară în acea zi, Cinder închise din nou ochii, uşor îngrijorată că prinţul Kai va observa lumina verde de la baza pupilei ei.

Bine măcar că-şi pusese mănuşile.

— Eşti în viaţă? întrebă Kai, dându-i la o parte de pe frunte părul încâlcit.

Degetele lui păreau să fie fierbinţi şi lipicioase pe pielea ei, înainte să-şi dea seama că ea era cea febrilă.

Ceea ce n-ar fi trebuit să fie posibil. Nu putea să roşească, nu putea face febră.

Nu putea să se supraîncălzească.

Ce anume îi făcuse doctorul?

— S-a lovit la cap? întrebă Kai.

Zvâcnetul încetă. Cinder îşi lipi mâinile de trup într-un efort instinctual de a şi le ascunde.

— O, e în *regulă*, spuse Dr. Erland din nou. A tras o mică sperietură – dar nu s-a întâmplat nimic rău. Îmi pare rău pentru asta, domnişoară Linh. Nu m-am gândit că eşti atât de sensibilă.

— Ce anume mi-aţi făcut? întrebă ea, având grijă să articuleze clar cuvintele.

Kai o cuprinse cu braţul şi o ajută să se ridice în capul oaselor. Cinder se schimonosi lipită de el şi îşi trase în jos cracul pantalonului, în cazul în care strălucirea metalică a tibiei sale era vizibilă.

— N-am făcut decât să-ţi ajustez coloana.

Cinder miji ochii spre doctor, neavând nevoie de luminiţa portocalie ca să-şi dea seama că minţea, dar aceasta oricum se aprinse.

— Ce e în neregulă cu coloana ei?

Mâna lui Kai coborî mai jos pe şira spinării ei.

Cinder inspiră adânc, fiind străbătură de un fior. Se temea că durerea avea să revină, că atingerea prinţului avea cumva să-i

afecteze sistemul aşa cum o făcuse cea a doctorului Erland – dar nu se întâmplă nimic, şi curând Kai îşi slăbi strânsoarea.

— Nu e nimic în neregulă cu ea, răspunse Dr. Erland. Dar regiunea spinală este locul în care se adună cei mai mulţi nervi înainte să trimită mesaje spre creier.

Cinder îl privi pe doctorul Erland cu ochii măriţi de groază. Putea deja să-şi imagineze cât de repede urma Kai să se îndepărteze de ea când doctorul avea să-i spună că sprijinea un cyborg.

— Domnişoara Linh se plângea de o durere la ceafă...

Cinder strânse tare din pumni, până ce degetele începură s-o doară.

— ...aşa că i-am făcut o mică modificare. Se numeşte *chiropractică*, e un tratament curativ foarte vechi, deşi surprinzător de eficace. Probabil că domnişoara Linh avea coloana mai strâmbă decât mă aşteptam, aşa că brusca realiniere a vertebrelor a creat un şoc temporar sistemului ei.

Îi zâmbi prinţului, cu ochii lipsiţi de îngrijorare. Lumina portocalie rămase aprinsă.

Cinder îl privi cu gura deschisă, aşteptând să continue, să treacă de minciuna sa absurdă şi să înceapă să-i povestească prinţului toate secretele ei. Că era cyborg, că era imună la molimă, că era noul lui cobai preferat.

Dar doctorul Erland nu spuse nimic, ci doar îi zâmbi lui Cinder cu o privire năstruşnică ce îi stârni un val de suspiciune.

Simţind privirea lui Kai aţintită asupra ei, Cinder se întoarse spre el, intenţionând să dea din umeri, ca şi când explicaţia doctorului Erland avea la fel de multă noimă pentru ea cât avea şi pentru el, dar intensitatea privirii prinţului o lăsă fără cuvinte.

— Sper că-mi spune adevărul, căci ar fi păcat să mori când tocmai am avut plăcerea de-a face cunoştinţă.

Ochii lui scânteiară, ca şi când i-ar fi împărtăşit o glumă secretă, iar ea scoase cel mai fals hohot de râs pe care îl auzise vreodată ieşind de pe buzele ei.

— Te simţi bine? întrebă el, luându-i mâna într-a lui – şi ţinând-o în continuare cu celălalt braţ pe după spate. Poţi să stai în picioare?

— Cred că da.

O ajută să se ridice. Durerea sfâşietoare se risipise complet.

— Vă mulţumesc!

Se îndepărtă de el, scuturându-se, chiar dacă podeaua laboratorului era imaculată. Se lovi cu coapsa de masa de examinare.

— Ce cauţi aici? întrebă el, lăsându-şi mâinile să cadă în lateral şi să atârne incomod pentru o clipă, înainte să-şi croiască drum spre buzunarele lui.

Cinder deschise gura, dar fu întreruptă de doctorul Erland, care îşi drese vocea.

— Vă cunoaşteţi? întrebă el, sprâncenele sale stufoase dispărând sub bască.

— Ne-am cunoscut ieri, răspunse Kai. La piaţă.

Cinder îşi vârî mâinile în buzunare, imitându-l pe Kai, şi descoperi cheia franceză.

— Eu sunt, ăăă, aici... deoarece... ăăă...

— Unul dintre med-droizi începuse să facă figuri, Alteţă, o întrerupse doctorul Erland. I-am cerut să vină să arunce o privire. Atelierul ei mecanic e unul dintre cele mai bune care există.

Kai începu să încuviinţeze din cap, dar se opri şi scrută încăperea.

— Care med-droid?

— Nu mai e aici, desigur, răspunse doctorul Erland pe un ton vesel, ca şi când minţitul era un joc distractiv. Probabil că în momentul de faţă se află pe undeva recoltând sânge.

— E-Exact, spuse Cinder, forţându-se să nu mai stea cu gura căscată ca o proastă. L-am reparat deja. E ca nou.

Scoase cheia şi o răsuci între degete, pentru a evidenţia cele spuse.

Deşi Kai păru derutat, încuviinţă ca şi cum nu avea rost să mai pună întrebări. Cinder era recunoscătoare că doctorul născocise cu atâta uşurinţă o poveste, dar, de asemenea, o făcea să nu se simtă în largul ei. Care era motivul pentru care păstra secrete faţă de Prinţul Moştenitor, mai ales când se apropia de o descoperire atât de importantă în ceea ce privea cercetările efectuate asupra molimei? Nu merita Kai să ştie despre asta? Nu merita toată lumea?

— Presupun că n-ai avut timp să-i arunci o privire lui Nainsi, nu-i aşa? întrebă Kai.

Cinder încetă să mai învârtă cheia şi o strânse cu ambele mâini, ca să nu se mai agite.

— Nu, încă nu. Îmi pare rău. A fost... Ultimele douăzeci şi patru de ore...

El ridică din umeri, ca şi când nu era nicio problemă, însă gestul dădu de gol o oarecare îmbăţoşare.

— Probabil că ai o listă de clienţi infinită. N-ar trebui să mă aştept să beneficiez de un tratament regal, zise el, schiţând un zâmbet. Deşi bănuiesc că oricum mă aştept la unul.

Lui Cinder îi stătu inima în loc, de vreme ce zâmbetul lui o luă prin surprindere, la fel de şarmant şi de neaşteptat precum fusese la piaţă. Apoi ea zări hologramа din spatele lui, care afişa în continuare interiorul ei – de la vertebrele metalice la cablurile adunate şi la ovarele ei perfect intacte. Îşi întoarse privirea înapoi la Kai în timp ce pulsul i-o luă razna.

— Vă promit c-am să arunc o privire de îndată ce pot. Înainte de festival. Categoric.

Kai se întoarse, urmându-i privirea spre hologramă. Cinder strânse din pumni, simţind un gol în stomac, în timp ce Kai sări brusc de lângă imagine.

O fată. O maşinărie. Un monstru.

Cinder îşi muşcă buza, resemnându-se că nu va mai primi niciodată unul din zâmbetele năucitoare ale prinţului, când Dr. Erland păşi spre hologramă şi opri monitorul cu o fluturare din mână.

— Scuzele mele, Alteţă, dar e vorba de confidenţialitatea medic-pacient. Asta era de la subiectul recrutat azi.

O altă minciună.

Cinder strânse cheia franceză, simţindu-se atât recunoscătoare, cât şi suspicioasă.

Kai clătină din cap pentru a alunga surprinderea.

— De fapt, de asta am venit aici. Mă întrebam dacă aţi făcut vreun progres.

— E dificil de spus în acest moment, Alteţă, dar e posibil să fi găsit o potenţială sursă. Fireşte, am să vă ţin la curent dacă apar noutăţi.

Zâmbi inocent, mai întâi spre Kai, iar apoi spre Cinder. Privirea era limpede – nu avea să-i spună nimic lui Kai.

Ea nu înţelegea de ce.

Dregându-şi vocea, Cinder porni cu spatele spre ieşire.

— Ar trebui s-o iau din loc, ca să vă puteţi întoarce la treabă, zise ea, lovind cu cheia în palmă. Cred că... ăăă... am să mă întorc să mă asigur că medul funcţionează cum trebuie? Să zicem... mâine?

— Perfect, spuse doctorul. De asemenea, am numărul tău de identificare, în cazul în care va trebui vreodată să te găsesc.

Zâmbetul i se întunecă, doar puţin, ca şi când ar fi vrut să-i spună că statutul de „voluntar” al lui Cinder avea să persiste atât timp cât ea se întorcea în mod voluntar. Acum era valoroasă. El nu avea nicio intenţie să-i permită să plece pentru totdeauna.

— Te conduc eu, spuse prinţul, trecându-şi încheietura mâinii prin faţa scanerului, deschizând uşa.

Cinder ridică mâinile acoperite cu mănuşi, strângând bine cheia.

— Nu, nu, e în regulă. Mă descurc şi singură.

— Eşti sigură? Nu e niciun deranj.

— Da. Absolut. Sunt sigură că aveţi lucruri foarte importante... regale... guvernamentale... de cercetare. De discutat. Dar vă mulţumesc. Alteţă.

Încercă o plecăciune stângace, bucuroasă că cel puţin de data asta amândouă picioarele ei rămaseră ferm pe poziţii.

— Prea bine. Păi, mă bucur că ne-am revăzut. O surpriză plăcută!

Ea râse în mod ironic, surprinsă să descopere că expresia lui era serioasă. Ochii lui erau calzi şi un pic curioşi.

— Ş-şi eu.

Ieşi cu spatele pe uşă. Zâmbind. Tremurând. Rugându-se să nu fie mânjită de vaselină pe faţă.

— Atunci, am să vă trimit un com. Când e gata androidul dumneavoastră.

— Îţi mulţumesc. Linh-mèi.

— Puteţi să-mi spuneţi Cin...

Uşa se închise între ei.

— ...der. Cinder. Simplu. Alteţă.

Se rezemă posacă de uşă, lovindu-şi articulaţiile degetelor de frunte.

— *Am să vă trimit un com. Puteţi să-mi spuneţi Cinder*, repetă ea, după care îşi muşcă buza. N-o băgaţi în seamă pe fata asta care vorbeşte ca o moară hodorogită.

Nu exista o fată în acea ţară care să nu viseze la prinţul Kai. El era atât de departe de tărâmul ei, de *lumea* ei, încât ar fi trebuit să înceteze să se mai gândească la el din clipa în care uşa se închisese între ei. Trebuia să înceteze imediat să se mai gândească la el. Nu trebuia să se mai gândească vreodată la el, decât poate în calitate de client – şi de prinţ.

Şi totuşi, amintirea degetelor lui pe pielea ei refuza s-o părăsească.

Cincisprezece

Cinder trebui să descarce o hartă a aripii de cercetare a palatului pentru a-şi găsi drumul spre ieşire. Din cauza prinţului, a lui Peony, a *tuturor lucrurilor*, era cu nervii la pământ. Se simţea ca o impostoare umblând cu capul plecat pe coridoarele strălucitor de albe, evitând contactul vizual cu oamenii de ştiinţă şi androizii albi. Chiar dacă acum era voluntară. Una valoroasă.

Trecu pe lângă o sală de aşteptare – dotată cu două monitoare şi trei fotolii – şi înlemni când aruncă o privire pe fereastră.

Priveliştea.

Oraşul.

Privit de jos, Noul Beijing era un adevărat haos – prea multe clădiri înghesuite în prea puţin spaţiu, străzi neîngrijite, alei străbătute dintr-o parte în alta de cabluri electrice şi sârme de rufe, lujeri de viţă-de-vie sâcâitori urcând pe fiecare perete de beton.

Dar de-aici, din vârful stâncii şi de la etajul al treilea, oraşul era frumos. Soarele era sus pe cer, iar lumina lui îmbrăca zgârie-norii de sticlă şi acoperişurile vopsite în auriu. Cinder putea să vadă mişcarea constantă a monitoarelor uriaşe şi a planotoarelor scânteietoare în timp ce ţâşneau printre clădiri. De aici, oraşul fremăta – dar fără tot acel bâzâit tehnologic.

Cinder căută conglomeratul de clădiri zvelte, în nuanţe de albastru şi crom, care stăteau de strajă deasupra pieţei, apoi încercă să traseze un drum de acolo înspre nord, căutând clădirea de apartamente Turnul Phoenix, dar aceasta era acaparată de oraş şi de prea multe umbre.

Vraja se risipi.

Trebuia să se întoarcă. La apartament. La închisoarea ei.

Trebuia să repare androidul lui Kai. Trebuia s-o protejeze pe Iko, care nu avea să reziste nici măcar o săptămână înainte ca lui Adri să-i treacă prin cap s-o dezmembreze pentru a o vinde bucată cu bucată, sau mai rău – să-i înlocuiască cipul de personalitate „defectuos”. Încă de când Cinder venise să locuiască cu ea, Adri se plânsese că androidul era mult prea încrezut.

În plus, nu avea unde să meargă. Până ce Dr. Erland avea să descopere o metodă de a face plata în contul lui Cinder fără ca Adri să descopere, nu avea nici bani şi nici planotor, şi singura ei prietenă umană era ea însăşi o prizonieră la carantină.

Îşi făcu mâinile pumn.

Trebuia să se întoarcă. Dar nu avea să stea mult. Adri dăduse de înţeles că n-o vedea pe Cinder decât ca pe o povară, lipsită de valoare. Nu avusese niciun regret să scape de ea când descoperise o manieră profitabilă de-a o face, o metodă care o scutea de remuşcări, deoarece, la urma urmei, ei trebuiau să găsească un antidot. Peony avea nevoie de un antidot.

Şi poate că avusese dreptate s-o facă. Poate că era de datoria lui Cinder ca cyborg să se sacrifice, astfel încât toţi oamenii normali să poată fi vindecaţi. Poate că avea logică să-i folosească pe cei care fuseseră deja alteraţi. Dar Cinder ştia că nu avea s-o ierte niciodată pe Adri pentru asta. Femeia aceea trebuia s-o protejeze, s-o ajute. Dacă Adri şi Pearl reprezentau singura ei familie rămasă, avea să-i fie mai bine singură.

Trebuia să plece. Şi ştia deja cum avea s-o facă.

Expresia de pe chipul lui Adri când Cinder intră în apartament reuşi s-o convingă pe fată că experienţa înspăimântătoare meritase tot efortul.

Adri stătea pe sofa, citind ceva pe ecranul portabil. Pearl se afla în celălalt capăt al încăperii, jucând un joc de societate holografic în care pionii erau modelaţi după vedetele preferate ale fetelor – inclusiv trei versiuni ale prinţului Kai. Fusese de mult jocul preferat al ei şi al lui Peony, dar Pearl se bătea acum cu străini pe reţea şi părea deopotrivă plictisită şi nefericită în legătură cu asta. Când Cinder intră, atât Pearl, cât şi Adri rămaseră cu gura căscată, iar o versiune în miniatură a prinţului căzu în sabia lungă a adversarului său virtual. Pearl puse jocul pe pauză mult prea târziu.

— Cinder, spuse Adri, lăsând ecranul portabil pe masă. Cum de eşti…?

— Mi-au făcut câteva analize şi s-au hotărât că nu sunt ceea ce au ei nevoie. Aşa că m-au trimis înapoi, răspunse Cinder, afişând un zâmbet cu buzele strânse. Nu-ţi face griji, sunt convinsă că vor recunoaşte în continuare sacrificiul tău nobil. Poate că-ţi vor trimite un com de mulţumire.

Privind-o pe Cinder cu neîncredere, Adri se ridică.

— Nu e posibil ca ei să te trimită înapoi!

Cinder îşi scoase mănuşile şi le vârî în buzunar.

— Bănuiesc că va trebui să depui o plângere oficială. Îmi pare rău pentru întrerupere. Văd că erai foarte ocupată cu treburi domestice. Te rog să mă scuzi, aş face mai bine să mă duc să-mi câştig existenţa, astfel încât, data viitoare când găseşti o metodă convenabilă de a scăpa de mine, să cumpăneşti un pic.

Porni spre hol. Iko îşi iţise capul lucios din bucătărie, senzorul ei albastru luminând uluit. Cinder era uimită de cât de uşor sentimentele ei trecură de la amărăciune la uşurare. O vreme crezuse că n-o s-o mai vadă niciodată pe Iko.

Bucuria de moment păli când Adri dădu buzna în hol după ea.

— Cinder, stai!

Deşi era tentată s-o ignore, Cinder se opri şi se întoarse cu faţa spre tutorele ei.

Se priviră lung una pe alta, Adri mişcând din maxilar în timp ce încerca să facă faţă surprinderii. Părea bătrână. Mult mai bătrână ca înainte.

— Voi contacta centrul de cercetare pentru a verifica povestea ta şi să mă asigur că nu minţi în legătură cu asta, o avertiză ea. Dacă ai făcut ceva... dacă ai distrus singura şansă pe care o aveam de a-mi ajuta fiica...

Furia din vocea lui Adri se frânse, după care se ridică într-un ţipăt asurzitor. Cinder o putea auzi îngropându-şi lacrimile în cuvinte.

— Nu poţi fi atât de nefolositoare!

Îşi trase umerii înapoi, apucându-se cu mâna de clanţă.

— Ce altceva vrei să fac? strigă Cinder drept răspuns, dând din mâini. Bine, contactează-i pe cercetători! N-am greşit cu nimic. Am fost acolo, mi-au făcut nişte analize si nu m-au vrut. Îmi pare tare rău că nu m-au expediat acasă într-o cutie de carton, dacă asta sperai.

Adri strânse din buze.

— Poziţia ta în această casă nu s-a schimbat şi nu apreciez ca *orfana* pe care am acceptat-o sub acoperişul meu să-mi vorbească într-o manieră atât de nerespectuoasă.

— Serios? făcu Cinder. Vrei să-ti fac o listă cu toate lucrurile la care am fost supusă azi şi pe care *eu* nu le-am apreciat? Mi-au vârât ace în corp şi cleşti în cap şi microbi otrăvitori...

Lăsă fraza în aer, nedorind ca Adri să ştie adevărul. Adevărata ei valoare.

— Zău aşa, în momentul de faţă nu prea-mi pasă ce faci şi ce nu apreciezi. Tu eşti cea care m-a trădat, când eu nu ţi-am făcut absolut nimic!

— Suficient! Ştii prea bine ce mi-ai făcut. Ce i-ai făcut acestei familii.

— Moartea lui Garan n-a fost vina mea!

Îşi întoarse capul într-o parte şi în câmpul vizual îi apărură puncte albe de furie.

— Bine, spuse Adri, pe acelaşi ton de superioritate. Aşadar, te-ai întors. Bun venit acasă, Cinder. Dar atât timp cât continui să locuieşti sub acoperişul meu, vei continua să faci după cum îţi spun. Ai înţeles?

Cinder îşi lipi mâna bionică de perete, cu degetele răsfirate, pedepsindu-se singură.

— Să fac după cum îmi spui. Corect. Cum ar fi, „Fă curat, Cinder. Găseşte-ţi un serviciu ca să-mi pot plăti facturile, Cinder. Du-te să fii cobai pentru cercetătorii ăia duşi cu capul, Cinder.” Da, te-am înţeles perfect!

Aruncă o privire în spate, dar Iko intrase înapoi în bucătărie.

— Şi sunt sigură că *tu* vei înţelege că tocmai am pierdut o jumătate de zi în care aş fi putut foarte bine să muncesc, aşa c-aş face mai bine să împrumut Serv 9.2-ul tău pentru a recupera timpul pierdut. Nu te deranjează, nu-i aşa?

Fără să aştepte vreun răspuns, porni valvârtej spre debaraua pe care o numea dormitor şi trânti uşa în urma ei.

Rămase cu capul lipit de uşă până ce mesajul de avertizare de pe retina ei dispăruse şi mâinile încetaseră să-i mai tremure. Când deschise ochii, descoperi că vechiul ei monitor, cel pe care Adri îl aruncase de pe perete, fusese trântit peste mormanul de pături care ţinea loc de pat. Bucăţi de plastic alunecaseră pe perna ei.

Nu observase dacă Adri cumpărase deja unul nou sau dacă peretele din camera de zi era gol.

Oftând, îşi schimbă hainele, nerăbdătoare să scape de mirosul de antiseptic care persista pe ele. Aruncă bucăţile de plastic în trusa ei de scule şi ridică ecranul la subraţ înainte să se aventureze înapoi în apartament. Iko nu se mişcase, pe jumătate ascunsă în cadrul uşii de la bucătărie. Cinder dădu din cap spre partea din faţă a apartamentului, iar androidul o urmă.

Nu privi înspre camera de zi în timp ce trecu, însă avu impresia că aude sunetul sugrumat al prinţului Kai, care murea în jocul lui Pearl.

De-abia păşiseră pe culoarul principal – destul de tăcut, de vreme ce copiii vecinilor erau la şcoală –, când Iko o cuprinse pe Cinder de picior cu braţele ei subţiri.

— Cum e posibil aşa ceva? Eram sigură că vei fi omorâtă. Ce s-a întâmplat?

Cinder îi întinse trusa de unelte robotului şi se îndreptă spre ascensoare.

— Am să-ţi povestesc totul, dar avem treabă.

Aşteptă până ce rămaseră singure şi se aflau în drum spre subsol înainte s-o pună pe Iko la zi cu tot ce se întâmplase, evitând doar partea în care prinţul Kai intrase şi o găsise inconştientă pe podea.

— Vrei să spui că trebuie să te întorci? întrebă Iko când intrară la subsol.

— Da, dar e în regulă. Doctorul a spus că acum sunt în afara oricărui pericol. În plus, mă vor plăti, iar Adri nu va şti despre asta.

— Cu cât?

— Nu sunt sigură, dar mult, cred.

Iko o apucă pe Cinder de încheietura mâinii tocmai când fata deschise uşa cu plasă din sârmă care dădea spre atelierul ei.

— Îţi dai seama ce înseamnă asta?

Cinder ţinu uşa deschisă cu piciorul.

— La care parte te referi?

— Înseamnă că-ţi poţi permite o rochie frumoasă – *mai frumoasă* decât a lui Pearl! Poţi să mergi la bal, iar Adri nu va putea spune nimic ca să te oprească!

Cinder strâmbă din buze de parcă tocmai muşcase dintr-o lămâie şi îşi retrase mâna din strânsoarea lui Iko.

— Zău, Iko? zise ea, examinând harababura de unelte şi părţi componente. Chiar crezi că Adri o să mă lase să merg acum, doar fiindcă pot să-mi cumpăr o rochie? Probabil c-o va rupe de pe mine şi va încerca să vândă nasturii.

— Păi... bine, n-o să-i spunem despre rochie sau că te vei duce la bal. Nu trebuie să mergi cu ele. Eşti mai bună decât ele. Eşti *valoroasă*.

Ventilatorul lui Iko bâzâia înnebunit, ca şi când procesorul ei de-abia putea ţine pasul cu toate aceste dezvăluiri.

— Imună la letumoză. Pe stelele mele, ai putea fi vedetă datorită acestor lucruri!

Cinder o ignoră, aplecându-se să rezeme monitorul de rafturi. Privirea îi aterizase pe un morman de material argintiu

mototolit şi ascuns într-un colţ, care de-abia strălucea în lumina prăfoasă.

— Ce-i aia?

Ventilatorul lui Iko se reduse la un zumzet.

— Rochia de bal a lui Peony. N-am... N-am putut s-o arunc. Nu credeam că cineva o să mai coboare aici vreodată, ţinând cont că tu... Aşa că mă gândeam s-o păstrez. Pentru mine.

— Foarte rău, Iko! Ar fi putut fi infectată!

Cinder şovăi doar pentru o clipă înainte să se îndrepte spre rochie şi s-o apuce de mânecile brodate cu perle. Era pătată de noroi şi şifonată, şi *exista* posibilitatea de a fi fost expusă letumozei, dar doctorul spusese că boala nu supravieţuia prea mult pe haine.

În plus, nimeni nu avea s-o mai poarte acum.

Aruncă rochia peste aparatul de sudură şi se întoarse.

— N-o să folosim banii pe o rochie, spuse ea. Tot nu vom merge la bal.

— De ce nu? întrebă Iko, cu un scâncet aparte în vocea ei robotică.

Apropiindu-se de birou, Cinder îşi ridică piciorul şi începu să scoată uneltele depozitate în interiorul gambei.

— Îţi aduci aminte de maşina aia pe care am văzut-o la cimitirul de vechituri? Cea veche, pe benzină?

Difuzoarele lui Iko scoaseră un zgomot răguşit, ceva apropiat de un mormăit.

— Ce-i cu ea?

— Am să folosesc tot timpul şi toţi banii pe care îi avem pentru a o repara.

— Nu. Cinder! Spune-mi că glumeşti!

Cinder înregistră o listă mentală în timp ce închise compartimentul de depozitare şi trase în jos cracul pantalonului. Cuvintele se derulau în câmpul ei vizual. Du-te şi ia maşina. Evaluează-i starea. Găseşte piese. Descarcă diagrama cablurilor. Comandă benzină.

Zări androidul lui Kai pe masa de lucru. Repară androidul.

— Vorbesc serios.

Îşi prinse părul într-o coadă strânsă, extrem de entuziasmată. Ducându-se spre dulapul cu unelte din colţ, începu să pescuiască diverse lucruri care îi puteau veni în ajutor – cordoane elastice şi lanţuri, cârpe şi generatoare, orice o putea ajuta să cureţe maşina şi s-o pregătească de reparaţii.

— Ne întoarcem acolo în seara asta. O s-o ducem în parcarea acoperită dacă putem, altminteri o să trebuiască s-o reparăm la cimitirul de vechituri. Pe urmă, mâine-dimineaţă trebuie să mă întorc la palat şi după-amiază mă voi ocupa de androidul prinţului, dar, dacă suntem harnice, cred c-am putea să reparăm maşina în câteva săptămâni, poate chiar mai puţin. În funcţie de ceea ce necesită, fireşte.

— Dar *de ce?* De ce o reparăm?

Cinder vârî uneltele în geanta ei.

— Fiindcă maşina aia o să ne scoată de-aici.

Şaisprezece

Asistentele şi androizii din tura de noapte se făcură una cu pereţii când prinţul Kai trecu pe coridor ca un glonţ. Alergase tocmai din dormitorul său de la etajul al şaisprezecelea din aripa privată a palatului, oprindu-se să-şi recapete răsuflarea numai atunci când fu obligat să aştepte ascensorul. Dădu buzna pe uşa sălii de vizite şi se opri brusc în acelaşi timp, stând în continuare cu mâna pe clanţă.

Ochii săi înnebuniţi îl găsiră pe Torin, cu braţele încrucişate în timp ce se rezema de peretele îndepărtat. Sfetnicul îşi dezlipi privirea de pe geamul de sticlă şi întâlni resemnat expresia panicată a lui Kai.

— Am auzit... începu Kai, îndreptându-se de spate.

Umezindu-şi gura uscată, intră în salon. Uşa se închise cu un clic în urma lui. Mica încăpere de aşteptare era luminată doar de o veioză şi de neoanele puternice din carantină.

Kai aruncă o privire în salon tocmai atunci când un med-droid trase un cearşaf alb peste ochii închişi ai tatălui său. Inima lui, care bătea nebuneşte, i se opri în loc.

— Am ajuns prea târziu...

Torin se foi.

— S-a întâmplat în urmă cu câteva minute, spuse el, dezlipindu-se de perete.

Kai aruncă o privire spre chipul ridat şi ochii obosiţi ai sfetnicului şi spre o ceaşcă de ceai neatinsă, care stătea lângă ecranul său portabil. Rămăsese să lucreze până târziu, în loc să se întoarcă la el acasă, în patul lui.

Epuizarea îl ajunse din urmă pe Kai şi îl făcu să-şi lipească fruntea fierbinte de geamul rece. Şi el ar fi trebuit să se afle acolo.

— Am să pregătesc o conferinţă de presă, spuse Torin cu un glas stins.

— O conferinţă de *presă?*

— Ţara are nevoie să ştie. Vom deplânge împreună pierderea.

Preţ de o clipă, Torin păru profund afectat, dar respiraţia controlată disimulă acest lucru.

Kai închise ochii strâns şi îi frecă cu degetele. Chiar dacă ştiuse că era inevitabil, că tatăl lui avea o boală incurabilă, tot nu avea noimă pentru el. Toate astea tocmai fuseseră pierdute, luate atât de repede. Nu doar tatăl lui. Nu doar împăratul.

Tinereţea lui. Libertatea lui.

— Veţi fi un bun împărat, spuse Torin. La fel cum a fost şi Maiestatea Sa.

Kai tresări şi se îndepărtă de el. Nu voia să se gândească la asta, la toate imperfecţiunile lui. Era prea tânăr, prea prost, prea optimist, prea naiv. Nu putea face asta.

Ecranul din spatele lor scoase un *ding*, urmat de o voce feminină dulce:

— Com în aşteptare pentru Prinţul Moştenitor Kaito al Comunităţii Orientale, din partea Reginei Levana a Lunii.

Kai se întoarse spre monitor, care era alb cu excepţia unui glob ce se învârtea în colţ, semnalând un nou com. Toate lacrimile care ameninţau să curgă se transformară într-o durere de cap. Aerul deveni mai dens, dar niciunul din ei nu făcu vreo mişcare.

— Cum de-a aflat? Atât de repede? întrebă Kai. Probabil că are spioni.

Cu coada ochiului, îl văzu pe Torin aruncându-i o privire urâtă. Un avertisment să nu care cumva să înceapă cu teoriile conspiraţiei.

— Poate că taumaturgul sau paznicul ei v-au văzut, opină el. Alergând prin castel în toiul nopţii. Ce altceva ar putea să însemne?

Încleştându-şi maxilarul, Kai se îndreptă de spate, gesticulând spre ecran de parcă acesta îi era un duşman.

— Bănuiesc că perioada noastră de doliu s-a dus, bombăni el. Ecran, acceptă comul.

Ecranul se lumină. Kai se zbârli la vederea Reginei Lunare, cu capul şi umerii acoperiţi de un văl bogat împodobit de culoare crem, precum o veşnică mireasă. Tot ceea ce se putea vedea pe sub giulgiu era o idee de păr lung şi negru şi nişte trăsături fantomatice. Conform explicaţiilor oferite de lunari, frumuseţea reginei lor era un dar care nu merita văzut de nedemnii pământeni, dar Kai auzise că, în realitate, farmecul reginei – abilitatea ei de a-i face pe oameni s-o vadă ca fiind extraordinar de frumoasă prin manipularea undelor lor cerebrale – nu se putea transmite şi prin monitoare, ceea ce însemna că nu-şi permitea niciodată să fie văzută prin intermediul lor.

Oricare ar fi fost motivul, pe Kai îl usturau întotdeauna ochii când privea prea mult silueta înveşmântată în alb.

— Dragul meu Prinţ Regent, începu Levana pe o voce mieroasă, permite-mi să fiu prima care îţi transmite condoleanţe pentru pierderea tatălui tău, bunul împărat Rikan. Odihnească-se în pace!

Kai aruncă o privire glacială spre Torin. *Spioni?*

Torin nu-i întoarse privirea.

— În pofida acestor circumstanţe tragice, aştept cu nerăbdare să continuăm discuţiile de alianţă cu tine, ca nou conducător al Comunităţii Orientale de pe Pământ. De vreme ce nu văd niciun motiv pentru care am amâna aceste conversaţii până la încoronarea ta, oricând va avea loc aceasta, cred că se cuvine să stabilim o întâlnire cât mai curând consideri că e oportun în această perioadă de doliu. Naveta mea spaţială e pregătită. Pot porni la primul răsărit al vostru, ca să vin să-mi exprim condoleanţele şi felicitările în carne şi oase. Îmi voi anunţa taumaturgul să-mi aştepte sosirea. Ea va avea grijă ca dormitorul meu să fie amenajat în mod corespunzător. Îţi cer să nu te preocupi pentru confortul meu. Sunt sigură că ai numeroase alte griji în această perioadă dificilă. Sunt alături de tine şi de Comunitate.

Îşi termină mesajul cu o înclinare a capului şi ecranul se înnegri.

Rămas cu gura căscată, Kai se întoarse spre Torin. Îşi strânse pumnii în lături înainte să înceapă să tremure.

— Vrea să vină *aici?* Acum? N-a trecut nici măcar un sfert de oră!

Torin îşi drese vocea.

— Ar trebui să discutăm despre asta mâine-dimineaţă. Presupun că înainte de conferinţa de presă.

Kai se întoarse, lovindu-şi capul de geam. Dincolo de acesta, silueta unghiulară a tatălui său rămânea ascunsă sub cearşaful alb, spre deosebire de regină şi de vălul ei. Împăratul scăzuse atât de tare în greutate în ultimele săptămâni, încât forma lui părea să semene mai mult cu un manechin, decât cu un bărbat.

Tatăl său nu mai era acolo. Nu-l mai putea proteja pe Kai. Nu-i mai putea oferi sfaturi. Nu-şi mai putea conduce ţara vreodată.

— Ea mă consideră slab, spuse Kai. O să încerce să mă convingă să accept alianţa matrimonială acum, cât totul e cufundat în haos.

Trase un şut în perete, înăbuşindu-şi un strigăt de durere când îşi aduse aminte că nu purta pantofi.

— Nu putem s-o refuzăm? Să-i spunem că nu e binevenită aici?

— Nu sunt sigur că asta ar fi dovada de pace pentru care tatăl Alteţei Voastre s-a luptat atât de mult.

— *Ea* e cea care a ameninţat cu războiul în ultimii doisprezece ani!

Torin strânse din buze şi grija întipărită în privirea lui potoli furia lui Kai.

— Discuţiile sunt cu dus-întors, Alteţă. Vom asculta cerinţele ei, dar şi ea va trebui să le asculte pe ale noastre.

Kai îşi lăsă umerii în jos. Se întoarse, lăsându-şi capul pe spate, şi privi spre tavanul întunecat.

— La ce se referea când a spus că taumaturgul îi va amenaja dormitorul?

— Bănuiesc că se referea la înlăturarea oglinzilor.

Kai închise ochii strâns.

— Oglinzile. Corect. Am uitat.

Îşi masă fruntea. Ce era cu lunarii? Si nu doar cu orice lunar. Regina Levana. Pe Pământ. În ţara lui, în *casa* lui. Se înfioră.

— Oamenilor n-o să le placă asta.

— Deloc, oftă Torin. Mâine va fi o zi neagră pentru Comunitate.

Şaptesprezece

Un clopoţel sună în capul lui Cinder, urmat de un mesaj ce se derulă pe fundalul întunecos al somnului.

COM PRIMIT DIN DISTRICTUL 29 AL NOULUI BEIJING, CARANTINA BOLNAVILOR DE LETUMOZĂ. LINH PEONY A INTRAT ÎN AL TREILEA STADIU AL LETUMOZEI LA 04:57 PE 17 AUGUST 126 T.E.

Dură un minut să alunge ameţeala somnului şi să priceapă cuvintele înşiruite. Deschise ochii spre dormitorul fără ferestre şi se ridică în capul oaselor. Toţi muşchii o usturau de la călătoria întreprinsă la miezul nopţii în cimitirul de vechituri. Spatele o durea atât de tare, încât ziceai că acea maşină veche trecuse peste ea, nu că stătuse scoasă din viteză în timp ce ea şi Iko o împinseseră şi o trăseseră pe drumurile neasfaltate. Dar reuşiseră. Maşina era a ei, mutată într-un colţ întunecat al parcării subterane de sub clădirea de apartamente, unde spera să o poată repara în fiecare moment liber. Atât timp cât nimeni nu se plângea de miros, avea să rămână micul secret al ei şi-al lui Iko.

Când se întorseseră într-un târziu acasă, Cinder se prăbuşise de parcă cineva apăsase pe butonul ei de oprire. Pentru prima dată, nu avusese parte de niciun coşmar.

Asta până la sosirea mesajului.

Gândul că Peony era singură la izolare o îmboldi să iasă din maldărul de pături cu un geamăt înăbuşit. Îşi puse o pereche de mănuşi, şterpeli o pătură verde din brocart din dulapul de aşternuturi de pe hol şi trecu pe lângă Iko – setată pe modul de conservare şi conectată la o staţie de încărcare în camera de zi. Părea ciudat să plece neînsoţită de android, dar plănuia să meargă direct la palat după aceea.

Ieşind pe culoarul din afara apartamentului, auzi pe cineva plimbându-se la etajul de mai sus în timp ce un monitor murmura ştirile de dimineaţă. Cinder comandă un planotor pentru prima dată în viaţa ei, iar acesta o aştepta deja când ieşi pe stradă. Îşi scană datele de identificare şi dădu coordonatele carantinei înainte să se aşeze în spate de tot. Cinder se conectă la reţea, astfel încât să poată înregistra drumul planotorului spre carantină. Harta care i se desfăşură în câmpul vizual sugera că aceasta se afla în districtul industrial, la douăzeci şi patru de kilometri în afara periferiei.

Oraşul era tot numai umbre, un vârtej de apartamente somnoroase şi trotuare pustii. Clădirile se micşorau şi câştigau mai mult spaţiu între ele pe măsură ce inima oraşului era lăsată în urmă. Palida lumină a soarelui se strecura pe străzi, trimiţând umbre lungi peste asfalt.

Cinder ştia fără ajutorul hărţii că ajunseseră în districtul industrial. Clipi pentru a stinge harta şi privi pe geam cum treceau fabricile, printre care se aflau intercalate depozite de beton nu foarte înalte, cu uşi gigantice care se rulau, unde puteau fi adăpostite cele mai mari planotoare existente. Probabil că şi cargoboturi.

Cinder îşi scană datele de identificare în timp ce coborî, astfel încât planotorul să-i poată debita contul aproape golit, după care îi comandă s-o aştepte. Se îndreptă spre cel mai apropiat depozit, unde un grup de androizi stăteau lângă uşă. Deasupra intrării se afla un monitor nou-nouţ, care afişa un singur mesaj:

CARANTINA BOLNAVILOR DE LETUMOZĂ. ACCESUL PERMIS NUMAI PACIENŢILOR ŞI ANDROIZILOR.

Îşi puse pătura peste antebraţe şi încercă să adopte o expresie încrezătoare în timp ce mergea, gândindu-se ce avea să spună dacă androizii o luau la întrebări. Dar med-droizii probabil că nu fuseseră programaţi să aibă de-a face cu oamenii sănătoşi care veneau la carantină; de-abia o băgau în seamă în timp ce trecea. Spera că avea să fie la fel de uşor să plece. Poate c-ar fi trebuit să-i ceară doctorului Erland un permis de trecere.

Duhoarea de excremente şi putreziciune o întâmpină de îndată ce păşi în depozit. Dădu înapoi, acoperindu-şi nasul cu palma în timp ce stomacul i se revoltă, dorindu-şi ca interfaţa cerebrală să poată opri mirosurile la fel de uşor cum o făcea cu zgomotele.

Inspirând adânc prin mănuşă şi ţinând-o lipită de nas, se forţă să intre în depozit.

Înăuntru era mai rece, podeaua de beton nefiind atinsă de razele soarelui. O prelată verde din plastic opac acoperea un şir îngust de ferestre din apropierea tavanelor înalte, scăldând clădirea într-o ceaţă sumbră. Becuri gri bâzâiau deasupra, dar nu făceau mare lucru pentru a alunga întunericul.

Sute de paturi erau înşiruite între pereţii distanţi, acoperite cu pături neasortate – donaţii şi vechituri. Era bucuroasă că

adusese una frumoasă pentru Peony. Cele mai multe paturi erau goale. Această carantină fusese construită în grabă în ultimele săptămâni, de vreme ce boala se apropia tot mai tare de oraş. Totuşi, muştele se obişnuiseră deja cu locul şi bâzâiau prin încăpere.

Cei câţiva pacienţi pe lângă care Cinder trecu dormeau sau priveau în gol, cu pielea acoperită de erupţii negre-albăstrui. Cei care încă mai aveau simţuri stăteau aplecaţi deasupra ecranelor portabile – ultima lor legătură cu lumea de afară. În timp ce trecu în grabă pe lângă ei, observă că era urmărită de mai multe perechi de ochi înroşiţi.

Alţi med-droizi se plimbau printre paturi, oferind mâncare şi apă, dar niciunul n-o opri pe Cinder.

O găsi pe Peony dormind, încurcată într-o pătură bleu. Cinder nu era sigură că ar fi recunoscut-o fără buclele ei castanii răsfirate pe pernă. Petele purpurii i se întinseseră pe toată suprafaţa braţelor. Deşi tremura, pe frunte îi lucea sudoarea. Semăna cu o bătrână care avea zilele numărate.

Cinder îşi scoase mănuşa şi îşi lipi dosul palmei de fruntea lui Peony. Caldă la atingere şi umedă. Al treilea stadiu al letumozei.

Întinse pătura verde peste Peony, apoi se ridică, întrebându-se dacă ar trebui s-o trezească sau dacă era mai bine s-o lase să se odihnească. Legănându-se pe călcâie, aruncă o privire prin jur. Patul din spatele ei era gol. Cel de lângă Peony era ocupat de o siluetă minionă, cu spatele la ea, ghemuită în poziţie fetală. O copilă.

Cinder tresări când simţi o atingere la încheietura mâinii stângi. Peony o ţinea de degetele ei din oţel, strângându-le cu ultimele puteri pe care le mai avea. Ochii ei o urmăreau pe Cinder, imploratori. Temători. Uluiţi, ca şi când Peony vedea o fantomă.

Cinder înghiţi cu putere şi se aşeză pe pat. Era aproape la fel de tare ca podeaua din dormitorul ei.

— Mă iei acasă? întrebă Peony cu o voce răguşită.

Cinder tresări. Îi acoperi mâna lui Peony.

— Ţi-am adus o pătură, spuse ea, ca şi când asta îi explica prezenţa.

Peony îşi luă privirea de la ea. Mâna ei liberă mângâie textura brocartului. Nu spuseră nimic o vreme, până ce un strigăt asurzitor le atrase atenţia. Mâna lui Peony se strânse când Cinder se răsuci, căutând sursa zgomotului, fiind sigură că cineva era omorât.

O femeie aflată la patru culoare distanţă se zbătea în pat, ţipând, implorând să fie lăsată în pace în timp ce un med-droid calm aştepta să-i facă o injecţie. Un minut mai târziu, încă doi androizi sosiră pentru a ţine femeia nemişcată, forţând-o să stea lipită de pat, întinzându-i braţul pentru a i se face injecţia.

Simţind-o pe Peony cuibărindu-se lângă ea, Cinder se întoarse. Peony tremura.

— Sunt pedepsită pentru ceva ce-am făcut, spuse Peony, închizând ochii.

— Nu fi absurdă, o contrazise Cinder. Molima e doar... Nu e corect. Ştiu. Dar n-ai greşit cu nimic.

O mângâie pe fată pe mână.

— Mama şi Pearl au...?

— Inima frântă, răspunse Cinder. Tuturor ne e tare dor de tine. Dar ele încă nu au luat-o.

Peony deschise ochii. Studie cu atenţie faţa şi gâtul lui Cinder.

— Unde sunt petele tale?

Deschizând buzele, Cinder se frecă pe gât căzută pe gânduri, dar Peony nu aşteptă un răspuns.

— Poţi să dormi acolo, nu-i aşa? întrebă ea, gesticulând spre patul gol. Nu îţi vor da un pat departe de mine, nu-i aşa?

Cinder strânse mâinile lui Peony.

— Nu, Peony, eu nu sunt...

Aruncă o privire prin jur, dar nimeni nu le băga în seamă. Un med-droid aflat la două paturi de ele ajuta un pacient să bea apă.

— Nu sunt bolnavă.

Peony înălţă capul.

— Dar eşti aici.

— Ştiu. E complicat. Vezi tu, am fost ieri la centrul de cercetări pentru letumoză, mi-au făcut nişte analize şi... Peony, sunt imună. Nu mă pot îmbolnăvi de letumoză.

Sprâncenele arcuite ale lui Peony se lăsară în jos. Cercetă din nou faţa, gâtul şi braţele lui Cinder, ca şi când imunitatea ei era cumva vizibilă, ceva ce-ar fi trebuit să fie evident.

— Imună?

Cinder frecă mâna lui Peony şi mai repede, nerăbdătoare acum că îi spusese cuiva secretul ei.

— Mi-au cerut să mă întorc azi. Medicul şef crede că mă poate folosi pentru a găsi un antidot. I-am spus că dacă găseşte

ceva, orice, tu trebuie să fii prima persoană care îl va primi. L-am făcut să-mi promită.

Cinder privi uimită cum ochii lui Peony începură să se umple de lacrimi.

— Serios?

— Absolut! O să găsim unul.

— Cât va dura?

— N-nu sunt sigură.

Cealaltă mână a lui Peony îi găsi încheietura şi strânse. Unghiile ei lungi pătrunseră în pielea lui Cinder, dar ei îi luă ceva timp să fie conştientă de durere. Peony începu să respire mai iute. Şi mai multe lacrimi i se adunară în ochi, dar o parte a speranţei se risipise, lăsând-o disperată.

— Cinder, nu mă lăsa să mor! Voiam să merg la bal. Îţi aminteşti? Tu urmai să mă prezinţi prinţului...

Îşi întoarse capul, frecându-şi faţa într-o încercare inutilă de a-şi reţine lacrimile, sau de a le ascunde, sau de a le vărsa cât mai repede cu putinţă. Apoi o tuse puternică explodă din gura ei, împreună cu un firicel de sânge.

Cinder făcu o grimasă, apoi se întinse şi şterse sângele de pe bărbia lui Peony cu colţul păturii din brocart.

— Peony, nu te da bătută! Dacă eu sunt imună, atunci înseamnă că există o metodă de a o combate. Iar ei o vor găsi. Vei merge la bal!

Se gândea să-i spună lui Peony că Iko reuşise să-i salveze rochia, dar îşi dădu seama că asta ar fi însemnat să-i spună că toate celelalte lucruri pe care le atinsese fuseseră aruncate. Îşi drese vocea şi îi dădu părul pe după urechi.

— Pot face ceva ca să te simţi mai bine?

Peony clătină din cap pe perna ponosită, ţinând pătura la gură. Dar apoi îşi ridică privirea.

— Ecranul meu portabil?

Cinder tresări vinovată.

— Îmi pare rău. E tot stricat. Dar am să încerc să-l repar diseară.

— Vreau doar să comunic cu Pearl. Şi cu mama.

— Desigur. Am să ţi-l aduc de îndată ce pot.

Ecranul portabil al lui Peony. Androidul prinţului. Maşina.

— Îmi pare rău, Peony, dar trebuie să plec.

Mâinile mici îşi înăspriră strânsoarea.

— Mă întorc cât de repede pot. Îţi promit!

Peony inspiră tremurat, îşi trase nasul, după care îi dădu drumul. Îşi ascunse mâinile fragile sub pătură, îngropându-se până la bărbie.

Cinder se ridică şi descâlci părul lui Peony cu degetele.

— Încearcă să te odihneşti. Păstrează-ţi puterile.

Peony o urmări pe Cinder cu ochii ei înlăcrimaţi.

— Te iubesc, Cinder! Mă bucur că nu eşti bolnavă.

Lui Cinder i se strânse inima. Unindu-şi buzele, se aplecă şi lipi un sărut de fruntea umedă a lui Peony.

— Şi eu te iubesc.

Se strădui să respire când se îndepărtă fără nicio tragere de inimă, încercând să se păcălească pentru a fi optimistă. Exista o şansă. O şansă.

Nu se uită la niciunul din ceilalţi pacienţi în timp ce-şi croi drum spre ieşirea din carantină, dar apoi îşi auzi numele. Se opri, gândindu-se că vocea răguşită fusese doar în imaginaţia ei, amestecată cu prea multe ţipete isterice.

— Cin... der?

Se întoarse şi zări o faţă familiară pe jumătate acoperită de un pled îngălbenit de vreme.

— Chang-jiě?

Se apropie de picioarele patului, strâmbând din nas la mirosul înţepător care plutea dinspre patului femeii. Chang Sacha, brutăreasa de la piaţă, de-abia putea fi recunoscută cu pleoapele umflate şi cu tenul pământiu.

Încercând să respire normal, Cinder ocoli patul.

Pledul care era întins peste nasul şi gura Sachei se mişca odată cu respiraţia ei îngreunată. Ochii îi erau umezi şi larg deschişi. Era pentru prima dată când Sacha o privea fără dispreţ.

— Şi tu, Cinder?

În loc să răspundă, Cinder zise, pe un ton nesigur:

— Cu ce pot să te-ajut?

Acestea erau cele mai amabile vorbe pe care cele două le schimbaseră vreodată. Pătura se mişcă, coborând de pe faţa Sachei. Cinder îşi înăbuşi un icnet când văzu petele albastre de pe mandibula şi gâtul femeii.

— Fiul meu, zise ea, şuierând fiecare cuvânt. Poţi să-l aduci pe Sunto? Trebuie să-l văd.

Cinder nu se mişcă, aducându-şi aminte cum în urmă cu câteva zile Sacha îi poruncise lui Sunto să stea departe de standul ei.

— Poţi să-l aduci?

Sacha scoase un braţ de sub pături şi îl întinse spre Cinder, apucând-o de încheietură, acolo unde pielea se unea cu metalul. Cinder se schimonosi, încercând să dea înapoi, dar Sacha o ţinu bine. Pielea îi era însemnată de un pigment albăstrui în jurul unghiilor îngălbenite.

Al patrulea şi ultimul stadiu al febrei albastre.

— Am să-ncerc, spuse ea.

Ridică mâna, şovăi, după care o mângâie pe Sacha pe articulaţiile degetelor. Degetele albastre îi dădură drumul şi se prăbuşiră pe pat.

— Sunto, murmură Sacha.

Privirea ei încă era îndreptată spre chipul lui Cinder, însă n-o mai recunoaştea.

— Sunto...

Cinder făcu un pas înapoi, privind cum cuvintele se ofileau pe buzele femeii. Viaţa se stingea în ochii negri ai Sachei.

Lui Cinder i se făcu greaţă şi se prinse cu braţele de abdomen. Aruncă o privire prin jur. Niciunul din ceilalţi pacienţi nu o băgau în seamă pe ea sau pe femeia – cadavrul – de lângă ea. Dar apoi văzu un android pornind spre ele. Med-droizii trebuie să fie cumva conectaţi la reţea, gândi ea, pentru a şti când cineva moare.

Oare cât avea să dureze ca notificarea trimisă prin com să ajungă la familie? Oare cât avea să dureze ca Sunto să afle că era orfan de mamă?

Voia să se întoarcă, să plece, dar se simţea de parcă prinsese rădăcini în acel loc în timp ce androidul ajunse lângă pat şi apucă mâna fără vlagă a Sachei în cleştele lui. Tenul Sachei era cadaveric, cu excepţia petelor vineţii de pe mandibulă. Ochii încă îi erau deschişi, întorşi către cer.

Poate că med-droidul avea să-i pună întrebări lui Cinder. Poate că cineva voia să ştie care fuseseră ultimele cuvinte ale femeii. Fiul ei cu siguranţă voia să ştie. Cinder trebuia să îi spună cuiva.

Dar senzorul med-droidului nu se întoarse spre ea.

Cinder îşi linse buzele. Deschise gura, dar nu ştia ce să spună.

Un panou se deschise în trupul med-droidului. Acesta cotrobăi cu cleştele liber si scoase un bisturiu. Cinder urmări, fermecată şi dezgustată, cum androidul apăsă lama pe încheietura Sachei. Un şuvoi de sânge se scurse în palma femeii.

Cinder clătină din cap uluită şi înaintă împleticit. Picioarele patului îi pătrunseră în coapsă.

— Ce faci? întrebă ea, mai tare decât intenţionase.

Med-droidul se opri cu bisturiul înfipt în carnea Sachei. Vizorul lui galben lumină puternic spre Cinder, după care scăzu în intensitate.

— Cu ce te pot ajuta? întrebă el cu politeţea lui prefabricată.

— Ce îi faci? repetă ea.

Voia să se întindă şi să înşface bisturiul, dar se temea că înţelesese greşit. Cu siguranţă exista un motiv bine întemeiat, ceva logic. Med-droizii funcţionau numai pe bază de logică.

— Îi scot cipul de identificare, răspunse androidul.

— De ce?

Vizorul lumină din nou, iar androidul îşi întoarse atenţia spre încheietura Sachei.

— Nu mai are nevoie de el.

Med-droidul schimbă bisturiul cu o pensetă, iar Cinder auzi subtilul clic de metal pe metal. Făcu o grimasă când androidul extrase micul cip. Carcasa protectoare din plastic strălucea într-o nuanţă stacojie.

— Dar... nu ai nevoie de el ca să identifici corpul?

Androidul puse cipul într-o tăviţă care se deschise în învelişul lui din plastic. Cinder îl văzu căzând printre alte câteva zeci de cipuri murdare de sânge.

Androidul trase pătura zdrenţăroasă peste ochii nemişcaţi ai Sachei. În loc să-i răspundă la întrebare, spuse simplu:

— Am fost programat să urmez instrucţiunile.

Optsprezece

Un med-droid se înfiinţă în faţa lui Cinder în timp ce ea ieşea din depozit, blocându-i calea cu braţe lui deşirate.

— Pacienţilor le este strict interzis să plece din zona de carantină, spuse el, împingând-o pe Cinder înapoi în bezna din cadrul uşii.

Cinder îşi înăbuşi senzaţia de panică şi lipi o palmă de fruntea netedă a robotului pentru a-l opri.

— Eu nu sunt pacient, se apără ea. Nici măcar nu sunt bolnavă. Poftim.

Întinse braţul, arătându-i mica vânătaie pe care o căpătase după ce în ultimele două zile fusese înţepată de prea multe ace.

Măruntaiele androidului începură să zumzăie în timp ce acesta procesa afirmaţia ei, căutând o reacţie logică în baza de date. Apoi, un panou se deschise în torsul lui şi un al treilea braţ, cel cu seringa, se întinse spre Cinder. Fata tresări, căci încă avea zona inflamată, dar încercă să se relaxeze în timp ce androidul extrase o mostră proaspătă de sânge. Seringa dispăru în trupul androidului şi Cinder aşteptă, trăgându-şi mâneca în jos, peste marginea mănuşii.

Testul păru să dureze mai mult decât la cimitirul de vechituri şi pe Cinder o luă cu fiori de panică pe şira spinării – dacă doctorul Erland se înşelase? –, dar apoi auzi un bip scurt şi androidul se dădu înapoi, eliberându-i calea.

Expiră uşurată şi nu privi înapoi spre robot sau spre tovarăşii lui în timp ce traversă asfaltul fierbinte. Planotorul încă o aştepta. Aşezându-se pe bancheta din spate, îi comandă s-o ducă la Palatul Noului Beijing.

Fiind inconştientă prima dată când fusese adusă la palat, Cinder stătu cu nasul lipit de geamul planotorului în timp ce era dusă pe drumul abrupt şi şerpuitor spre vârful stâncilor care străjuiau oraşul. Reţeaua ei începu să caute informaţii, spunându-i că palatul fusese construit după Al Patrulea Război Mondial, când oraşul era un pic mai mult decât un morman de moloz. Fusese proiectat în tradiţia vechii lumi, cu o mare încărcătură de simbolism nostalgic şi inginerie de ultimă oră. Acoperişurile în stil pagodă erau construite din ţigle cu tente aurii şi mărginite de garguie *qilin*, însă ţiglele erau de fapt oţel galvanizat, acoperit cu capsule solare minuscule, care creau suficientă energie cât să alimenteze întregul palat, inclusiv aripa de cercetare, iar garguiele erau echipate cu senzori de mişcare, scanere de identificare, camere de supraveghere de 360 de grade şi radare care puteau detecta apropierea aeronavelor şi planotoarelor pe o rază de o sută de kilometri. Totuşi, aceste tehnologii erau invizibile, ascunse în grinzile elegant gravate şi în pavilioanele etajate.

Însă ceea ce îi atrase atenţia lui Cinder nu era tehnologia modernă, ci un drum pavat, mărginit de cireşi japonezi. Intrările în grădină erau încadrate de paravane din bambus. Printr-o vizetă se distingea curgerea liniştită a unui pârâu.

Planotorul nu se opri la intrarea principală cu pergole stacojii. În schimb, dădu un ocol spre latura nordică a palatului, cât mai

aproape de aripa de cercetare. Deşi această parte a palatului era mai modernă, mai puţin nostalgică, Cinder tot observă o sculptură scundă a lui Buddha, cu faţa veselă, lângă alee. În timp ce plăti pentru planotor şi se îndreptă spre uşile automate de sticlă, simţi un puls subtil la nivelul gleznei – Buddha scana vizitatorii, căutându-i de arme. Spre uşurarea ei, oţelul din piciorul stâng nu stârni nicio alarmă.

Înăuntru, fu întâmpinată de un android care îi ceru numele şi îi spuse să aştepte în zona ascensoarelor. Centrul de cercetări era în plină activitate – diplomaţi şi doctori, ambasadori şi androizi, cu toţii străbătând culoarele în misiunile lor separate.

Un ascensor se deschise şi Cinder păşi înăuntru, bucuroasă că era singură. Uşile începură să se închidă, dar apoi se opriră şi se deschiseră din nou.

— Vă rugăm aşteptaţi, spuse vocea mecanică a operatorului de ascensoare.

O clipă mai târziu, prinţul Kai ţâşni prin uşile pe jumătate deschise.

— Mii de scuze, mulţumesc c-aţi ţinut...

O văzu şi înlemni.

— Linh-mèi?

Cinder se dezlipi de peretele ascensorului şi făcu cea mai naturală plecăciune cu putinţă, verificând în acelaşi timp dacă mănuşa stângă îi acoperea încheietura mâinii.

— Alteţă!

Cuvântul îi ieşi dintr-o suflare, rostit în mod automat, şi simţi nevoia să mai adauge ceva, să umple spaţiul din lift, dar nu găsi nimic.

Uşile se închiseră; cabina începu să urce.

Îşi drese vocea.

— Ar trebui, ăăă, să-mi spuneţi pur şi simplu Cinder. Nu trebuie să fiţi atât de...

Diplomat.

Prinţul ridică uşor colţul gurii, dar încercarea de zâmbet nu se strecură şi în privire.

— Prea bine. Cinder. Mă urmăreşti?

Ea se încruntă, simţind cum i se suie sângele la cap, când îşi dădu seama că el o necăjea.

— Mă duc să verific med-droidul. La care m-am uitat ieri. Ca să mă asigur că nu i-au mai rămas mici defecţiuni sau ceva de genul ăsta.

El încuviinţă, dar Cinder detectă o umbră în ochii lui, o nouă îmbăţoşare în felul în care îşi ţinea umerii.

— Eu tocmai mă îndreptam spre doctorul Erland, pentru a discuta despre progresul său. Se zvoneşte că e posibil să fi făcut progrese recent cu unul dintre subiecţii recrutaţi. Presupun că nu ţi-a divulgat ceva, nu-i aşa?

Cinder îşi făcu de lucru cu găicile pantalonilor.

— Nu, n-a menţionat nimic de genul ăsta. Însă eu sunt doar un simplu mecanic.

Ascensorul se opri. Kai o pofti să iasă prima şi apoi i se alătură în timp ce-şi croiau drum spre zona laboratoarelor. Cinder privea podeaua albă trecând pe sub picioarele ei.

— Alteţă? îi întrerupse o femeie tinerică cu păr negru prins într-o cosiţă strânsă.

Îl privea plină de compasiune pe prinţul Kai.

— Îmi pare enorm de rău!

Cinder se uită la Kai, care dădu din cap spre femeie.

— Îţi mulţumesc, Fateen, spuse el, după care continuă să meargă.

Cinder înlemni.

Câţiva paşi mai încolo, fură din nou opriţi de un bărbat care ducea câteva fiole transparente în pumni.

— Condoleanţele mele, Alteţă!

Cinder se înfioră în timp ce picioarele ei refuzară să mai meargă. Kai se opri şi întoarse capul spre ea.

— Nu te-ai uitat pe reţea azi-dimineaţă.

O secundă mai târziu, Cinder îşi accesă reţeaua, paginile derulându-se în câmpul ei vizual. Pagini de ştiri ale CO, vreo şase poze cu împăratul Rikan, două poze cu Kai – prinţul regent.

Cinder îşi acoperi gura cu mâna.

Kai păru surprins, dar privirea îi păli imediat. Îşi lăsă capul în jos, iar bretonul negru îi căzu peste ochi.

— Am ghicit şi eu.

— Îmi pare atât de rău! N-am ştiut.

Kai îşi vârî mâinile în buzunare şi aruncă o privire pe culoar. De-abia atunci observă Cinder că avea ochii uşor înroşiţi.

— Mi-aş dori ca moartea tatălui meu să fi fost cel mai rău lucru din toate astea.

— Alteţă?

Reţeaua ei încă era în căutare de informaţii, dar nimic nu părea mai rău decât faptul că împăratul Rikan trecuse în nefiinţă cu o seară în urmă. Cealaltă ştire care avea o oarecare

însemnătate era că ceremonia de încoronare a prinţului Kai fusese programată în aceeaşi seară cu Festivalul Păcii, urmând să aibă loc înainte de bal.

El îi întâlni privirea, surprins, ca şi când uitase cu cineva vorbea. Apoi spuse:

— Poţi să-mi spui Kai.

Cinder clipi.

— Poftim?

— Gata cu „Alteţa”. Aud asta de la... toată lumea. Ar trebui să-mi spui doar Kai.

— Nu. N-ar fi...

— Nu mă face să transform asta într-o poruncă regală, o întrerupse el, schiţând un zâmbet.

Cinder îşi ridică umerii până la urechi, brusc stânjenită.

— În regulă. Cred.

— Îţi mulţumesc, zise el, dând din cap spre culoar. Ar trebui s-o luăm din loc.

Ea aproape uitase că se aflau în aripa de cercetare, înconjuraţi de oameni, toată lumea ignorându-i politicos, ca şi când ei nici măcar nu se aflau acolo. Cinder porni pe culoar, întrebându-se dacă spusese ceva necuvenit, simţindu-se incomod lângă prinţul care brusc devenise *doar Kai*. Nu părea potrivit.

— Ce era în neregulă cu androidul?

Ea freca o pată de ulei de pe mănuşă.

— Ah, îmi cer scuze. Încă n-am terminat-o. Dar lucrez la ea, jur!

— Nu, mă referem la med-droid. Cel pe care l-ai reparat pentru doctorul Erland?

— Oh! Da, corect. Ăăă. Era... avea... un... cablu mort. Între optosenzor şi... panoul de control.

Kai ridică o sprânceană şi ea nu era sigură că îl convinsese. Cinder îşi drese vocea.

— Tu, ăăă, ai spus că exista ceva mai rău? Înainte?

Când Kai nu spuse nimic preţ de un moment incomod, ea ridică din umeri.

— Nu contează. Nu voiam să fiu indiscretă.

— Nu, e în regulă. Vei afla curând.

Îşi coborî vocea, înclinându-şi capul spre ea în timp ce mergeau.

— Regina lunară ne-a informat azi-dimineaţă că soseşte în Comunitate într-o misiune diplomatică. Chipurile.

Cinder aproape că se împiedică, dar Kai continuă să meargă. Ea se împletici după el.

— Regina lunară vine aici? Glumeşti, nu?

— Aş vrea eu. Fiecare android din palat şi-a petrecut dimineaţa înlăturând toate suprafeţele reflective din aripa musafirilor. E ridicol – ca şi când n-am avea ceva mai bun de făcut.

— Suprafeţe reflective? Mereu am crezut că asta e doar o superstiţie.

— Se pare că nu e. Ceva legat de farmecul lor...

Roti un deget în jurul feţei lui, apoi se opri.

— Nu prea contează.

— Când soseşte?

— Azi.

Lui Cinder i se prăbuşi stomacul. Regina lunară? În Noul Beijing? I se făcu pielea de găină.

— Voi face un anunţ în jumătate de oră.

— Dar de ce ar veni taman acum, când suntem în doliu?

Un zâmbet sinistru.

— *Fiindcă* suntem în doliu.

Kai tăcu. Aruncând o privire pe culoar, se apropie de Cinder şi îşi coborî vocea.

— Uite ce e, îţi sunt extrem de recunoscător că ne ajuţi cu med-droizii, şi sunt convins că cel mai bun mecanic din oraş are un milion de alte lucruri mai importante de făcut, dar cu riscul de a părea un prinţ răzgâiat, aş putea să te rog s-o muţi pe Nainsi în capul listei? Îmi doresc din ce în ce mai tare s-o recapăt. Mie...

Şovăi.

— Cred că în momentul de faţă m-ar ajuta foarte tare sprijinul moral al fostei mele dădace. Înţelegi?

Intensitatea din ochii săi nu încerca să ascundă adevărata însemnătate a ceea ce încerca să-i spună. El voia să ştie că minte. Asta nu avea nimic de-a face cu sprijinul moral sau ataşamentele din copilărie.

Panica pe care o ascundea în ochi spunea totul. Ce informaţii putea să conţină acel android de era atât de important? Şi ce avea de-a face cu regina lunară?

— Sigur că da, Alteţă. Scuze, principe Kai. Am să arunc un ochi de îndată ce ajung acasă.

Se gândi că zări o urmă de recunoştinţă pe sub toată acea expresie îngrijorată. Kai gesticulă spre o uşă de lângă el, pe care scria DR. DMITRI ERLAND. Deschise uşa şi o lăsă să intre.

Dr. Erland stătea la un birou lăcuit, zgâindu-se la un ecran încastrat în suprafaţă. Când îl zări pe Kai, sări în picioare, înşfăcându-şi basca de lână şi ocolind biroul spre ei în mod simultan.

— Alteţă... Îmi pare atât de rău! Cu ce vă pot fi de folos?

— Cu nimic, mulţumesc, răspunse Kai, o reacţie exersată.

Apoi se îndreptă de spate, răzgândindu-se.

— Găsiţi-mi un leac.

— Voi găsi, Alteţă, spuse el, punându-şi basca pe cap. Fireşte că voi găsi.

Convingerea de pe chipul doctorului era aproape înspăimântătoare, dar, de asemenea, liniştitoare. Cinder se întrebă imediat dacă el găsise ceva nou de când îl văzuse ultima oară.

Se gândi la Peony, singură la carantină. Deşi era un gând înfiorător, şi se admonestă imediat pentru el, nu se putu abţine – cu împăratul Rikan mort, Peony era prima care avea să primească antidotul.

Kai îşi drese vocea.

— M-am întâlnit în vestibul cu frumoasa dumneavoastră prietenă şi mi-a spus c-a venit să verifice din nou med-droizii. Ştiţi că dacă aveţi nevoie, vă pot oferi fonduri ca să achiziţionaţi nişte modele mai bune.

Cinder tresări la auzul acelui cuvânt simplu – *frumoasă* –, dar nici Kai şi nici Dr. Erland nu se uitară la ea. Legănându-se pe picioare, scrută încăperea. O fereastră înaltă cât tot peretele oferea o privelişte perfectă a grădinilor luxuriante şi a oraşului de dincolo. Rafturile deschise erau pline cu obiecte deopotrivă familiare si neobişnuite, noi si vechi. O stivă de cărţi – nu ecrane portabile, ci cărţi solide din hârtie. Borcane umplute cu frunze şi flori uscate, borcane umplute cu lichide atent etichetate, borcane umplute cu specimene de animale şi aldehidă formică. Un şir de roci şi metale şi minereuri, toate atent etichetate.

Era atât biroul unui vraci, cât şi cel al unui apreciat om de ştiinţă al casei regale.

— Nu, nu, nu aveau nevoie decât de un pic de mentenanţă, spunea Dr. Erland, minţind la fel de uşor ca în urmă cu o zi. Nu trebuie să vă faceţi griji. Nu mi-ar face deloc plăcere să trebuiască să programez un model nou. În plus, dacă n-am avea niciun android defect, ce scuze am mai născoci ca s-o chemăm din când în când pe domnişoara Linh la palat?

Cinder îi aruncă o privire urâtă doctorului, pe jumătate îngrozită, dar începutul unui zâmbet înflori pe chipul lui Kai.

— Domnule doctor, spuse Kai, am auzit un zvon cum că aţi făcut un soi de descoperire în ultimele câteva zile. E adevărat?

Dr. Erland îşi scoase ochelarii din buzunar şi se apucă să-i şteargă cu marginea halatului.

— Alteţă, ar trebui să ştiţi că nu e bine să vă luaţi după astfel de zvonuri. Urăsc să ofer speranţe înainte să ştiu ceva concret. Dar când voi avea informaţii fiabile, veţi fi primul care va vedea raportul.

Îşi puse ochelarii pe nas. Kai îşi vârî mâinile în buzunare, aparent satisfăcut.

— Bun. În acest caz, vă las să vă vedeţi de treabă şi sper ca zilele astea să găsesc un raport pe biroul meu.

— Asta va fi dificil, Alteţă, ţinând cont că nu aveţi un birou.

Kai ridică din umeri şi se întoarse spre Cinder. Ochii lui se îmblânziră un pic cu o înclinare uşoară a capului.

— Sper ca drumurile să ni se intersecteze din nou.

— Chiar aşa? În acest caz, bănuiesc c-am să continui să te urmăresc.

Regretă imediat că glumise cu atâta uşurinţă, până ce Kai începu râdă. Un râs sincer, care îi oferi o stare de bine fetei.

Apoi prinţul se întinse după mâna ei – mâna ei bionică.

Cinder se încordă, îngrozită că el avea să simtă metalul dur, chiar şi prin mănuşă. Însă mai mult îi era teamă să şi-o retragă şi el să intre la bănuieli. Îi porunci în minte mâinii robotice să fie delicată, să fie flexibilă, să fiu *umană*, în timp ce îl privea pe Kai ridicând-o şi sărutând-o. Îşi ţinu respiraţia, copleşită şi stânjenită.

Prinţul îi dădu drumul, făcu o plecăciune – părul îi căzu din nou peste ochi – şi părăsi încăperea.

Cinder rămase ţintă locului, simţind zumzăitul cablurilor conectate la nervi.

Îl auzi pe Dr. Erland bombănind curios, însă uşa se deschise de îndată ce se închisese.

— Dumnezeule! murmură Dr. Erland în timp ce Kai păşi înapoi înăuntru.

— Mă scuzaţi, dar aş putea să mai schimb două cuvinte cu Linh-mèi?

Dr. Erland flutură din mână spre ea.

— Sigur că da.

Kai se întoarse spre ea, rămas în pragul uşii.

— Poate că nu e cel mai bun moment, dar crede-mă când îţi spun că motivele mele au ca scop supravieţuirea.

Inspiră scurt.

— Vrei să-mi faci plăcerea de a mă însoţi la bal?

Cinder simţi că-i fuge pământul de sub picioare. Uită cum o cheamă. În mod sigur nu auzise bine.

Însă el aşteptă, răbdător, iar după un moment prelungit ridică ambele sprâncene într-un îndemn mut.

— P-poftim?

Kai îşi drese vocea. Se îndreptă de spate.

— Presupun că mergi la bal?

— N-nu ştiu. Vreau să zic, nu. Nu, îmi pare rău, nu merg la bal.

Kai se trase înapoi, derutat.

— Oh! Păi... Dar... Poate c-ai să te răzgândeşti? Fiindcă eu sunt, ştii tu.

— Prinţul.

— Nu că mă laud, zise el degrabă. Dar ăsta e adevărul.

— Ştiu.

Înghiţi. Balul. Prinţul Kai o invita la bal. Dar aceea era noaptea în care ea şi Iko aveau să fugă, dacă reuşeau să repare maşina la timp. Noaptea în care urma să evadeze.

În plus, el nu ştia pe cine, ce, invita la bal. Dacă afla adevărul... Cât de îngrozit ar fi dacă ar afla cineva?

Kai se foi, aruncând o privire agitată spre doctor.

— Î-îmi pare rău, se bâlbâi ea. Vă mulţumesc... Eu... Vă mulţumesc, Alteţă! Dar, cu tot respectul, trebuie să vă refuz invitaţia.

El clipi. Privirea îi căzu în pământ în timp ce procesă răspunsul ei. Apoi îşi ridică bărbia şi se strădui să afişeze un zâmbet care era aproape dureros de demoralizat.

— Nu, e în regulă. Înţeleg.

Dr. Erland se rezemă de biroul său.

— Sincere condoleanţe, Alteţă. În mai mult de un fel, se pare.

Cinder îi aruncă o privire glacială, dar el se apucă din nou să-şi şteargă ochelarii.

Kai se scărpină la ceafă.

— Mă bucur că te-am revăzut, Linh-mèi!

Cinder tresări la revenirea politeţurilor şi dădu să spună ceva, încurcându-se în scuze şi explicaţii, dar prinţul nu le aşteptă. Uşa deja se închidea în urma lui.

Strânse din maxilar în timp ce diverse gânduri îşi făceau loc în mintea ei. Dr. Erland plescăi din limbă, iar Cinder se pregăti să tabere pe el cu acele explicaţii care dădeau pe dinafară, dar se răsuci pe călcâie înainte ca ea s-o poată face şi se întoarse la locul său.

— Mare păcat ca nu poţi roşi, domnişoară Linh.

Nouăsprezece

Dr. Erland întinse ambele mâini spre un scaun aflat de cealaltă parte a biroului.

— Te rog să iei loc. Termin imediat de scris notiţele astea şi pe urmă am să-ţi spun ce-am mai aflat de ieri după-amiază.

Cinder se aşeză, bucuroasă să-şi odihnească picioarele lipsite de vlagă.

— Prinţul tocmai m-a...

— Da. Eram chiar aici.

Dr. Erland se aşeză şi butonă pe ecranul încastrat în biroul său.

Cinder se lăsă pe spate în scaun, apucându-se de braţele lui pentru a-şi potoli tremuratul. Mintea ei relua conversaţia în timp ce scanerul retinal o informa că trupul ei producea grămezi de endorfine şi că trebuia să încerce să se calmeze.

— La ce credeţi că se referea când a spus că motivele sale au ca scop supravieţuirea?

— Probabil că nu-şi doreşte să fie sfârtecat de toate domnişoarele care vor participa la bal anul ăsta. Ştii că în urmă cu câţiva ani s-a produs o adevărată debandadă.

Cinder îşi muşcă buza. Dintre toate fetele din oraş, ea era...

Cea mai bună opţiune.

Forţă acele cuvinte să rezoneze, să persiste. Ea era aici şi părea să fie întreagă la cap şi un pariu sigur pentru ca el s-o invite la bal. Asta era tot ce putea fi.

În plus, el era în doliu. Gândurile îi erau vraişte.

— Împăratul Rikan a murit, spuse ea, găsind alt subiect la care să se gândească.

— Într-adevăr. Prinţul Kai era apropiat de tatăl său, să ştii.

Îşi coborî privirea spre ecranul deasupra căruia stătea aplecat Dr. Erland. Putea să vadă doar o mică diagramă a unui

tors uman, înconjurat de căsuţe cu text înghesuit. Nu părea să fie al ei.

— Aş minţi, continuă Dr. Erland, dacă aş spune că nu nutrisem speranţe secrete de a găsi un antidot la timp pentru a-l salva pe Maiestatea Sa împăratul, cu toate c-am ştiut din momentul în care i-a fost pus diagnosticul că şansele erau aproape inexistente. În orice caz, trebuie să ne vedem în continuare de treabă.

Ea dădu din cap aprobator, gândindu-se la mânuţele lui Peony strângându-le pe ale ei.

— Domnule doctor, de ce nu i-aţi spus prinţului de mine? Nu vreţi să afle c-aţi găsit pe cineva care e imun? Nu e un lucru important?

El strânse din buze, dar nu se uită în ochii ei.

— Poate c-ar trebui s-o fac. Dar ar fi responsabilitatea sa de a împărtăşi această veste întregii ţări, şi nu cred că suntem pregătiţi să atragem atenţia asupra acestui lucru. Când vom avea dovezi suficiente că tu eşti... la fel de valoroasă pe cât sper, atunci îi vom împărtăşi vestea noastră prinţului. Şi lumii întregi.

Ea ridică stylusul unui ecran portabil care zăcea abandonat pe un birou şi îl examină de parcă era un mister ştiinţific. Răsucindu-l deasupra degetelor ca pe o morişcă de vânt, murmură:

— De asemenea, nu i-aţi spus nici că sunt cyborg.

Doctorul o privi acum cu ochii mijiţi.

— Ah! Şi de asta îţi faci atâtea griji?

Înainte să poată confirma sau nega, Dr. Erland dădu din mână pentru a alunga atitudinea ei defensivă.

— Crezi c-ar *trebui* să-i spun că eşti cyborg? Dacă vrei, îi spun. Dar sincer, nu cred că asta e treaba lui.

Cinder scăpă stylusul în poală.

— Nu, asta nu-i... Eu doar...

Dr. Erland chicoti. Râdea de ea.

Cinder pufni iritată şi se zgâi pe geam. Oraşul era aproape orbitor de luminos în soarele dimineţii.

— Nu e ca şi când ar conta. Oricum o să afle la un moment dat.

— Da, bănuiesc c-o s-o facă. Mai ales dacă va continua să se, ăăă, arate *interesat* de tine.

Dr. Erland îşi împinse scaunul.

— Poftim. Secvenţa ADN-ului tău a fost finalizată. Ce-ai zice să ne îndreptăm spre laborator?

Îl urmă pe coridorul steril. Drumul spre zona laboratoarelor era scurt, iar de data asta intrară în laboratorul 11D, care era identic cu laboratorul 4D: monitor, dulapuri încastrate, o singură masă de examinare. Nicio oglindă.

Cinder se aşeză pe masa de examinare fără să fie poftită.

— Azi am fost la carantină... să-mi vizitez sora.

Doctorul se opri, cu mâna pe butonul de pornire al monitorului.

— Cam riscant. Ştii că oamenii n-au voie să *plece* odată ce intră acolo, nu-i aşa?

— Ştiu. Dar trebuia s-o văd.

Îşi legănă picioarele, lovindu-le de metalul mesei.

— Unul dintre med-droizi mi-a făcut o analiză de sânge înainte să plec şi nu aveam nimic.

Doctorul era ocupat cu butoanele monitorului.

— Într-adevăr.

— M-am gândit să vă spun, în cazul în care asta ar putea afecta ceva.

— Nu afectează nimic.

El îşi scoase limba în colţul gurii. O secundă mai târziu, ecranul prinse viaţă. Mâinile lui umblară pe suprafaţa monitorului, deschizând dosarul lui Cinder. Astăzi era mai complex, plin cu informaţii despre ea pe care nici măcar ea nu le ştia.

— Şi am văzut ceva, spuse ea.

Doctorul mormăi, mai atent la ecran decât la ea.

— Unul dintre med-droizi a scos un cip de identificare dintr-o victimă. După ce a murit. Med-droidul a spus că era programat să-l ia. Avea *zeci* de cipuri.

Dr. Erland se întoarse spre ea cu o expresie uşor interesată. Păru să mediteze o clipă la asta, apoi chipul i se relaxă.

— Aha.

— Aha, ce? De ce-ar face asta?

Doctorul se scărpină pe obraz, unde începuse să-i crească barba.

— E un obicei în zonele rurale ale lumii – unde letumoza a luat mai multe vieţi decât la oraş. Cipurile sunt extrase din cei decedaţi şi vândute. Ilegal, desigur, dar am înţeles că pot obţine un preţ bun.

— De ce şi-ar dori cineva să cumpere cipul altcuiva?

— Fiindcă e dificil să te descurci fără – conturi bancare, ajutoare sociale, licenţe, toate necesită o identitate, răspunse el,

unindu-şi sprâncenele. Deşi asta aduce în discuţie un subiect interesant. Cu toate fatalităţile letumozei din ultimii ani, ai crede că piaţa e saturată de cipuri de identificare de care nu mai e nevoie. E curios că încă sunt la căutare.

— Ştiu, dar când *ai* deja unul...

Se opri când pricepu cuvintele lui. Oare chiar era atât de uşor să furi identitatea unei persoane?

— Asta dacă nu cumva doreşti să devii altcineva, spuse el, citindu-i gândurile. Hoţi. Cei certaţi cu legea.

Doctorul se scărpină pe cap prin bască.

— Puţinii lunari. Ei, fireşte, nu au un cip de identificare.

— Nu există niciun lunar pe pământ. Mă rog, în afară de ambasadori, bănuiesc.

Privirea doctorului Erland era compătimitoare, ca şi când avea de-a face cu o copilă naivă.

— A, da. Spre marea disperare a reginei Levana, nu toţi lunarii se lasă spălaţi pe creier cu atâta uşurinţă pentru a trăi cufundaţi într-o fericire oarbă, şi mulţi şi-au riscat vieţile pentru a evada de pe Luna şi a se muta aici. E dificil să pleci de pe Luna, şi sunt convins că cei mai mulţi mor în încercarea de-a o face, mai ales că în porturile lunare se pun din ce în ce mai multe restricţii, dar sunt sigur că încă se întâmplă.

— Dar... asta-i ilegal. Nu au voie deloc să vină aici. De ce nu i-am oprit?

Preţ de o clipă, se părea că Dr. Erland voia să râdă.

— Să evadezi de pe Luna e dificil – să ajungi pe Pământ e partea cea mai uşoară. Lunarii au metodele lor de a-şi ascunde navele spaţiale şi de a pătrunde în atmosfera Pământului fără să fie detectaţi.

Magie. Cinder se foi neliniştită.

— O faceţi să sune ca şi când evadează dintr-o închisoare.

Dr. Erland ridică ambele sprâncene spre ea.

— Da. Exact asta e.

Cinder îşi lovi din nou ghetele de masă. Gândul că regina Levana venea în Noul Beijing îi întorsese stomacul pe dos – gândul că zeci, poate chiar sute de lunari trăiau pe Pământ şi se dădeau drept pământeni aproape c-o făcuse să fugă la chiuvetă. Sălbaticii ăia – cu un cip de identificare programat şi abilitatea lor de a spăla oamenii pe creier, puteau fi oricine, puteau *deveni* oricine.

Şi pământenii nu aveau să ştie niciodată că erau manipulaţi.

— Nu-ţi fie teamă, domnişoară Linh. Ei preferă să stea la ţară, unde prezenţa lor e mai probabil să treacă neobservată. Şansele să te intersectezi cu vreunul sunt extrem de mici.

Îi zâmbi cu buzele strânse, mai mult s-o necăjească.

Cinder se îndreptă de spate.

— Ştiţi cam multe despre ei.

— Sunt un om bătrân, domnişoară Linh. Ştiu multe lucruri.

— Atunci, iată o întrebare. Care e faza cu lunarii şi oglinzile? Mereu am crezut că era doar un mit că le e teamă de ele, dar... e adevărat?

Sprâncenele doctorului se uniră.

— Există un sâmbure de adevăr. Înţelegi cum îşi folosesc lunarii farmecele?

— Nu chiar.

— Ah, înţeleg, spuse el, legănându-se pe călcâie. Ei bine, harul lunar nu e nimic altceva decât abilitatea de a manipula energia bioelectrică – energia care e creată în mod natural de toate lucrurile vii. De exemplu, e aceeaşi energie pe care rechinii o folosesc pentru a-şi detecta prada.

— Seamănă cu ceva ce-ar face lunarii.

Ridurile pe care doctorul le avea în jurul gurii se încreţiră.

— Lunarii au abilitatea unică nu doar de a detecta bioelectricitatea din alţii, ci, de asemenea, şi de a o controla. O pot manipula, astfel încât oamenii să vadă ceea ce lunarii îşi doresc ca ei să vadă, şi chiar să simtă ceea ce lunarii îşi doresc ca ei să simtă. Iluzia lor proiectată în minţile altora e ceea ce ei numesc farmec.

— Ca atunci când faci pe cineva să creadă că eşti mai frumos ca-n realitate?

— Exact. Sau...

Gesticulă spre mâinile lui Cinder.

— Să faci o persoană să vadă piele acolo unde în realitate e doar metal.

Cinder îşi frecă timidă mâna bionică prin mănuşă.

— Acesta este motivul pentru care regina Levana pare să posede o frumuseţe de-a dreptul răpitoare. Unii lunari talentaţi, cum ar fi regina, îşi menţin mereu farmecele. Dar aşa cum ea nu poate păcăli monitoarele, nu poate păcăli nici oglinzile.

— Carevasăzică, nu le plac oglinzile pentru că nu vor să se vadă în ele?

— Vanitatea joacă şi ea un rol, dar e mai degrabă o chestiune de control. E mai uşor să-i păcăleşti pe alţii să te vadă

frumoasă dacă te poţi convinge pe tine că *eşti* frumoasă. Dar oglinzile au felul lor nefiresc de a spune adevărul.

Dr. Erland o privi lung, ca şi când era amuzat.

— Acum am şi eu o întrebare pentru tine, domnişoară Linh. De unde atâta interes pentru lunari?

Cinder îşi coborî privirea spre mâini şi observă că încă ţinea stylusul furat de pe biroul său.

— E ceva ce-a zis Kai.

— Alteţa Sa?

Cinder încuviinţă.

— Mi-a spus că regina Levana vine în Noul Beijing.

Doctorul se trase înapoi. Rămase cu gura căscată, sprâncenele stufoase aproape atingându-i cozorocul băştii, iar apoi făcu un pas înapoi spre dulapuri. Pentru prima dată în acea zi, era ochi şi urechi la ea.

— Când?

— Ar trebui să sosească în cursul zilei de azi.

— *Azi?*

Tresări. Nu şi-l închipuise niciodată pe Dr. Erland ridicând vocea. Se îndepărtă de ea, scărpinându-şi basca, meditând.

— Sunteţi bine?

El dădu din mână a nepăsare.

— Presupun că abia aştepta asta.

Îşi scoase basca, dezvăluind o zonă chelă înconjurată de păr rar, ciufulit. Îşi trecu mâna prin el de câteva ori, privind fix în jos.

— Speră să profite de Kai. De tinereţea lui, de lipsa lui de experienţă.

Scoase un şuierat furios şi îşi puse basca la loc. Cinder îşi răsfiră degetele pe genunchi.

— Cum adică să profite de el?

Se întoarse înapoi spre ea. Avea faţa încordată, privirea turbulentă. Expresia pe care i-o aruncă lui Cinder o făcu să se simtă mică.

— N-ar trebui să-ţi faci griji pentru prinţ, domnişoară Linh.

— Cum aşa?

— Vine azi? Aşa ai auzit?

Cinder încuviinţă.

— Atunci, trebuie să pleci. Degrabă. Nu poţi fi aici când soseşte.

Îi făcu semn să coboare de pe masă. Cinder sări, dar nu se îndreptă spre uşă.

— Ce-are asta de-a face cu mine?

— Avem mostrele tale de sânge, ADN-ul tău. Ne putem descurca fără tine o perioadă. Stai departe de palat până pleacă, ai înţeles?

Cinder se înfipse pe cele două picioare.

— Nu, n-am înţeles.

Doctorul îşi mută privirea spre ecranul portabil care încă îi afişa statisticile. Părea derutat. Bătrân. Ameţit.

— Ecran, afişează ştirile.

Statisticile lui Cinder dispărură, înlocuite de un prezentator. Tidul de deasupra lui anunţa moartea împăratului.

— ...ţa Sa se pregăteşte să ţină un discurs peste câteva minute despre decesul Maiestăţii Sale Imperiale şi despre încoronarea care va avea loc de curând. Vom transmite în direct...

— Mut.

Cinder îşi împreună braţele la piept.

— Domnule doctor?

El îşi întoarse privirea imploratoare spre Cinder.

— Domnişoară Linh, trebuie să mă asculţi cu atenţie.

— Îmi voi da interfaţa auditivă la maximum.

Se sprijini de dulapuri, dezamăgită când Dr. Erland nici măcar nu clipi la sarcasmul ei.

În schimb, bombăni şi oftă.

— Nu sunt sigur cum să-ţi spun asta. Credeam că voi mai avea ceva timp la dispoziţie.

Îşi frecă palmele. Făcu câţiva paşi spre uşă. Se îndreptă de spate şi se întoarse din nou spre Cinder.

— Tu aveai unsprezece ani când te-au operat, nu-i aşa?

Nu la întrebarea asta se aşteptase ea.

— Da...

— Şi, înainte de asta, nu-ţi aminteşti nimic?

— Absolut nimic. Ce treabă are asta cu...

— Dar părinţii tăi adoptivi? În mod sigur ţi-au spus câte ceva despre copilăria ta, nu? Despre trecutul tău?

Palma dreaptă începu să-i transpire.

— Tatăl meu vitreg a murit la scurt timp după accident, iar lui Adri nu-i place să vorbească despre asta, în cazul în care ştie ceva. N-a fost chiar ideea ei să mă adopte.

— Ştii ceva despre părinţii tăi biologici?

Cinder clătină din cap.

— Doar numele, datele de naştere... câteva informaţii pe care le-am găsit în dosarele mele.

— Dosarele de pe cipul tău de identificare.

— Ei bine, zise ea iritată, simţind că mai are un pic şi izbucneşte. Unde vreţi să ajungeţi cu asta?

— Domnişoară Linh, din mostrele tale de sânge am dedus că tu eşti, de fapt, lunară.

Cuvântul trecu pe lângă Cinder de parcă el vorbea o altă limbă. Maşinăria din creierul ei continuă să ticăie, ca şi când încerca să rezolve o ecuaţie imposibilă.

— Lunară?

Cuvântul se evaporă de pe limba ei, aproape inexistent.

— Da.

— *Lunară?*

— Într-adevăr.

Ea se dădu înapoi. Aruncă o privire spre pereţi, spre masa de examinare, spre crainicul tăcut.

— Nu posed nicio magie, spuse ea, împreunându-şi braţele sfidătoare.

— Da, ei bine, nu *toţi* lunarii se nasc cu harul ăsta. Ei sunt numiţi scoici, un termen care are o conotaţie uşor peiorativă pe Luna, aşa că... În fine, limitaţi bioelectric nu sună mult mai bine, nu-i aşa? zise el, chicotind stânjenit.

Cinder îşi încleştă mâna metalică. Preţ de o secundă îşi dori să posede un soi de magie, astfel încât să-i poată trage un fulger în cap.

— Nu sunt lunară.

Îşi scoase mănuşa şi flutură din mână spre el.

— Sunt *cyborg*. Nu credeţi că asta e suficient de rău?

— Lunarii pot fi cyborgi la fel de uşor ca oamenii. E un lucru rar, fireşte, luând în considerare marea lor opoziţie faţă de cibernetică şi interfeţe creier-maşină...

Cinder scoase un icnet prefăcut.

— *Nu mai spuneţi!* Cine s-ar opune unui *asemenea lucru?*

— Dar să fii lunar şi cyborg nu sunt doi termeni care se exclud reciproc. Şi nu e deloc surprinzător c-ai fost adusă aici. De la instaurarea infanticidului celor neînzestraţi sub domnia reginei Channary, mulţi părinţi lunari au încercat să-şi salveze copiii scoici aducându-i pe Pământ. Desigur, mulţi dintre ei mor şi sunt executaţi pentru încercare, dar chiar şi-aşa... Cred că acesta a fost şi cazul tău. Partea cu salvarea. Nu cu executarea.

O lumină portocalie pâlpâi în colţul câmpului ei vizual. Cinder miji ochii spre bărbat.

— Minţiţi.

— Nu mint, domnişoară Linh.

Deschise gura ca să-l contrazică – dar care parte? Ce anume spusese el de îi stârnise detectorul de minciuni?

Lumina se stinse în timp ce el continuă să vorbească.

— Asta îţi explică, de asemenea, imunitatea. De fapt, când ţi-ai învins ieri patogenii, prima posibilitate la care m-am gândit a fost că ai putea fi lunară, dar n-am vrut să spun nimic până ce nu o confirmam.

Cinder îşi lipi palmele de ochi, blocând neoanele puternice.

— Ce treabă are asta cu imunitatea?

— Lunarii sunt imuni în faţa bolii, fireşte.

— Ba nu! Nu *fireşte*. Asta nu e ceva ce ştie toată lumea.

Cinder îşi duse mâinile la spate, lipindu-le de coada de cal.

— Oh. Păi, ar trebui s-o ştie, atât timp cât îşi cunosc istoria.

Îşi răsuci mâinile.

— Dar mă tem că cei mai mulţi oameni n-o cunosc.

Cinder îşi ascunse faţa, respirând cu dificultate. Nu putea decât să spere că omul era nebun de legat şi că la urma urmei nu trebuia să creadă o iotă din ce spunea.

— Vezi tu, continuă Dr. Erland, lunarii sunt originalele gazde purtătoare ale letumozei. Migrarea lor spre zonele rurale ale Pământului, în mare parte în timpul domniei reginei Channary, i-a adus pe oameni în contact cu boala pentru prima dată. Din punct de vedere istoric, e o situaţie obişnuită. Şobolanii care au adus ciuma bubonică în Europa, conchistadorii care au adus variola amerindienilor. Pare să semene atât de tare cu a doua eră, încât acum pământenii nu-şi pun la îndoială imunitatea, însă odată cu migrarea lunarilor, ei bine... sistemele imunitare pământeşti pur şi simplu nu erau pregătite. De îndată ce au sosit primii lunari, aducând boala cu ei, aceasta s-a răspândit precum focul grecesc.

— Credeam că nu sunt contagioasă.

— Nu eşti *acum*, fiindcă trupul tău a dezvoltat metode de a respinge boala, însă ai fost la un moment dat. În plus, bănuiesc că lunarii au niveluri diferite de imunitate – în vreme ce unii îşi pot scăpa trupurile complet de boală, altele o poartă fără să dezvolte vreodată simptome vizibile, răspândind-o pe oriunde merg şi neavând habar de problemele pe care le cauzează.

Cinder îşi flutură mâinile prin faţa lui.

— Ba nu! Vă înşelaţi. Există o altă explicaţie. Nu pot fi...

— Înţeleg că sunt multe informaţii de asimilat. Dar trebuie să înţelegi de ce nu poţi fi prezentă când soseşte Maiestatea Sa Regina. E mult prea periculos.

— Ba nu, dumneavoastră *nu* înţelegeţi. Eu nu fac parte dintre *ei!*

Să fie cyborg *şi* lunară! Una era suficientă ca s-o facă o mutantă, o proscrisă, dar să fie *ambele?* Se înfioră. Lunarii erau un popor crud, sălbatic. Îşi ucideau copiii scoici. Minţeau şi înşelau şi se îndoctrinau unii pe alţii fiindcă *puteau*. Nu le păsa pe cine răneau, atât timp cât ieşeau în câştig. Ea nu făcea parte dintre ei.

— Domnişoară Linh, trebuie să mă asculţi. Ai fost adusă aici cu un motiv anume.

— Care, să vă ajut să găsiţi un leac? Credeţi că ăsta e un soi de dar al sorţii?

— Eu nu vorbesc despre soartă sau destin. Vorbesc despre supravieţuire. Nu îi poţi permite reginei să te vadă.

Cinder se făcu mică lângă dulap, devenind din ce în ce mai derutată.

— De ce? De ce i-ar păsa de mine?

— I-ar păsa foarte tare de tine.

El şovăi, în ochii săi albaştri ca marea citindu-se panica.

— Vezi tu, ea... ea urăşte scoicile lunare. Scoicile sunt imune la farmecele lunare.

Îşi răsuci mâinile prin aer, căutând cuvintele potrivite.

— La *spălarea lor pe creier*, ca să spunem aşa. Regina Levana nu poate controla scoicile, motiv pentru care continuă să le extermine.

Strânse din buze.

— Regina Levana nu se va da în lături de la nimic pentru a-şi asigura controlul, pentru a pune capăt oricărei rezistenţe. Asta înseamnă să-i omoare pe cei care i se opun – oameni ca tine. Mă înţelegi, domnişoară Linh? Dacă pune ochii pe tine, o să te omoare.

Înghiţind puternic pentru a-şi stăpâni emoţia, Cinder îşi lipi degetul mare de încheietura mâinii stângi. Nu putea să-şi simtă cipul de identificare, dar ştia că e acolo.

Extras din cei decedaţi.

Dacă Dr. Erland avea dreptate, atunci tot ceea ce ştia despre ea, despre copilăria ei, despre părinţii ei era greşit. O poveste născocită. O fată născocită.

Gândul că lunarii erau fugari nu i se mai părea atât de ciudat.

Se întoarse spre monitor. Kai era acolo, în sala de presă, vorbind în faţa unui pupitru.

— Domnişoară Linh, cineva a trecut prin multe pentru a te aduce aici, iar acum tu te afli în mare pericol. Nu-ţi poţi pune viaţa în primejdie.

De-abia îl auzea, concentrată pe textul care începuse să se deruleze în partea de jos a ecranului.

ANUNŢ DE ULTIMĂ ORĂ: REGINA LUNARĂ LEVANA VA VIZITA COMUNITATEA ORIENTALĂ PENTRU A RELUA DISCUŢIILE LEGATE DE TRATATUL DE PACE. ANUNŢ DE ULTIMĂ ORĂ: REGINA LUNARĂ LEVANA...

— Domnişoară Linh? Asculţi ce-ţi spun?

— Da, spuse ea. Mare pericol. V-am auzit.

Douăzeci

Aeronava lunară nu părea să fie cu mult diferită de aeronavele pământene, excepţie făcând faptul că strălucea de parcă ar fi fost încrustată cu diamante, iar un şir de rune aurii încercuia fuzelajul într-o linie neîntreruptă. Nava era prea luminoasă în soarele după-amiezii şi Kai se văzu nevoit să închidă ochii strâns pentru a nu-l orbi. Nu ştia dacă runele erau magice sau dacă aşa intenţionau să pară. Nu ştia dacă nava era construită dintr-un material aparte foarte sclipitor sau dacă ei o vopsiseră aşa. Ştia doar că te durea să te uiţi la ea.

Nava era mai mare decât naveta personală cu care întâiul taumaturg al reginei, Sybil, venise pe Pământ, dar chiar şi-aşa, era relativ mică, ţinând cont de importanţa persoanei pe care o transporta: mai mică decât cele mai multe nave de pasageri şi mai mică decât orice cargobot pe care îl văzuse Kai vreodată. Era o navă privată, destinată doar reginei lunare şi alaiului ei.

Aeronava ateriză lin. Căldura se ridica de pe ciment în valuri fierbinţi. Mătasea fină a cămăşii lui Kai i se lipise de şira spinării şi câteva broboane de sudoare începuseră să-i alunece pe gât – seara, platforma de bun venit era adăpostită de pereţii din piatră

ai palatului, dar acum fusese luată cu asalt de soarele ultimelor zile din august.

Aşteptară.

Torin, aflat în dreptul lui Kai, nu se foia. Stătea impasibil, în expectativă. Atitudinea lui calmă nu facea decât să-l agite şi mai mult pe Kai.

De cealaltă parte a lui Kai, Sybil Mira era îmbrăcată în mantia ei albă oficială, cu rune brodate, similare celor de pe exteriorul navei. Materialul părea uşor ca aerul, şi totuşi o învăluia de la baza gâtului până la articulaţiile degetelor de la ambele mâini, iar cozile evazate atârnau mai jos de genunchi. Probabil că năduşea, dar părea extrem de calmă.

La câţiva paşi în spatele ei stătea paznicul blond, cu mâinile împreunate la spate.

Doi dintre paznicii regali ai lui Kai se aflau de-o parte şi de alta a platformei.

Asta era tot. Levana insistase ca nimeni altcineva să n-o întâmpine pe platformă.

Kai îşi înfipse unghiile în palme într-o încercare de a-şi ascunde zâmbetul maliţios de pe faţă şi aşteptă în timp ce căldura îi lipi bretonul de frunte.

Într-un târziu, când se părea că regina obosise să-i facă să sufere, rampa navei coborî, scoţând la iveală un şir de trepte îmbrăcate în argint.

Mai întâi debarcară doi bărbaţi – ambii înalţi şi musculoşi. Unul era foarte alb, cu o claie de păr roşcat ciufulit, şi purta aceleaşi arme şi armură ca de războinic pe care le avea şi paznicul lui Sybil. Celălalt bărbat era negru ca cerul nopţii, fără niciun fir de păr, şi purta o mantie ca a lui Sybil, cu broderiile şi mânecile sub formă de clopot. Totuşi, a lui era stacojie, anunţând că era inferior lui Sybil, un taumaturg de gradul al doilea. Kai era bucuros că ştia suficiente despre curtea lunară ca să recunoască cel puţin *asta*.

Privi în timp ce bărbaţii scrutară cu expresii stoice platforma, pereţii înconjurători şi grupul adunat, după care se aşezară de-o parte şi de alta a rampei.

Sybil înaintă pe nesimţite. Kai inspiră aerul înăbuşitor.

Regina Levana apăru în capul scărilor. Încă purta vălul ei lung, orbitor de luminos sub soarele necruţător. Rochia ei albă foşni în jurul taliei sale în timp ce coborî treptele şi acceptă mâna lui Sybil.

Sybil se lăsă într-un genunchi şi îşi atinse fruntea de mâna reginei ei.

— Regina mea, separarea noastră a fost insuportabilă. Mă bucur că pot fi din nou în serviciul Maiestăţii Voastre.

Apoi se ridică şi, cu o singură mişcare graţioasă, ridică vălul de pe chipul Levanei.

Aerul fierbinte rămase captiv în gâtul lui Kai, înecându-l. Regina se opri suficient cât să dea senzaţia că îşi lăsa privirea să se obişnuiască cu lumina puternică de pe Pământ – însă Kai bănuia că ea de fapt voia doar ca el s-o vadă bine.

Era într-adevăr frumoasă, ca şi când cineva luase măsurile ştiinţifice ale perfecţiunii şi le folosise pentru a crea un singur specimen ideal. Faţa ei avea o delicată formă de inimă, cu pometi înalţi, foarte puţin îmbujoraţi. Părul arămiu cădea în bucle mătăsoase până la nivelul taliei şi tenul ei ivoriu fără cusur strălucea ca sideful în lumina soarelui. Buzele ei erau roşii, atât de roşii, de parcă tocmai băuse o halbă de sânge.

Pe Kai îl străbătu un fior. Avea o frumuseţe nenaturală.

Kai se uită spre Torin şi văzu că îi susţinea privirea Levanei fără să trădeze nicio emoţie. Atitudinea hotărâtă a sfetnicului său îl molipsi şi pe el. Aducându-şi aminte că era doar o iluzie, se forţă s-o privească din nou pe regină.

Ochii ei de culoarea onixului licăriră în timp ce îl măsurară din cap până-n picioare.

— Maiestate, spuse Kai, ducând un pumn în dreptul inimii, este o imensă onoare să vă primesc în ţara şi pe planeta mea.

Buzele ei se ridicară la colţuri. O blândeţe îi lumină faţa – o inocenţă comparabilă cu cea a unui copil. Îl nelinişti. Ea nu făcu nicio plecăciune şi nici nu dădu din cap, dar în schimb întinse mâna.

Kai şovăi, zgâind-se la pielea albă, diafană, întrebându-se dacă o simplă atingere putea să distrugă mintea unui om.

Pregătindu-se sufleteşte, îi luă mâna şi lipi iute un sărut peste degetele ei. Nu se întâmplă nimic.

— Alteţă, spuse ea pe o voce melodioasă, care vibră pe şira spinării lui Kai. Este o mare onoare să fiu astfel primită. Doresc să-mi ofer din nou cele mai sincere condoleanţe pentru pierderea tatălui tău, marele împărat Rikan.

Kai ştia că ei nu îi părea deloc rău de moartea tatălui său, dar nici expresia şi nici tonul folosit nu dădeau de bănuit asta.

— Vă mulţumesc, răspunse el. Sper să găsiţi totul pe măsura aşteptărilor Domniei Voastre în timpul acestei vizite.

— Sunt nerăbdătoare să mă pot bucura de faimoasa ospitalitate a Comunităţii Orientale.

Sybil făcu un pas în faţă, ferindu-şi privirea în mod respectuos de regina Levana.

— Am inspectat personal camerele, Maiestate. Nu se pot compara cu dependinţele de pe Luna, dar consider că vor fi potrivite.

Levana nu îşi băgă în seamă taumaturgul, dar privirea i se îmblânzi, iar lumea se schimbă. Kai simţi că pământul se hurducăi sub el. Că aerul fusese supt din atmosfera pământului. Că soarele se înnegrise, lăsând-o pe regina eterică să fie singura sursă de lumină din galaxie.

Lacrimile începură să-i înţepe ochii.

O iubea. Avea nevoie de ea. Avea să facă orice pentru a o mulţumi.

Îşi înfipse unghiile în palme cât de tare putu, aproape urlând de durere, dar funcţionă. Controlul reginei se dezintegră, lăsând doar o femeie frumoasă – nu adorarea disperată pe care o simţise brusc pentru ea.

Ştia că regina era conştientă de efectul pe care îl avusese asupra lui în timp ce el se chinui să-şi potolească respiraţia întretăiată, şi cu toate că voia să detecteze o trufie rece în ochii ei negri, nu găsi nimic. Absolut nimic.

— Dacă binevoiţi să mă urmaţi, spuse el pe o voce uşor răguşită, vă voi conduce spre camerele Domniei Voastre.

— Asta nu va fi necesar, interveni Sybil. Sunt destul de familiarizată cu aripa invitaţilor şi o pot conduce singură pe Maiestatea Sa. Am dori să schimbăm câteva cuvinte între patru ochi.

— Desigur, spuse Kai, sperând că reuşise să-şi ascundă uşurarea.

Sybil porni prima, iar cel de-al doilea taumaturg şi cei doi paznici încheiau coloana. Nu le acordară vreo atenţie lui Kai şi lui Torin în timp ce trecură, dar Kai nu se îndoia că i-ar fi sucit gâtul într-o clipită dacă ar fi făcut vreo mişcare suspicioasă.

Eliberă o respiraţie tremurată când aceştia se făcuseră nevăzuţi.

— Ai simţit-o? întrebă el în şoaptă.

— Fireşte, răspunse Torin.

Privirea îi era atrasă de navă, dar ar fi putut foarte bine să se zgâiască la Marte, ţinând cont de cât de concentrat era.

— V-ati ţinut foarte bine, Altetă. Ştiu c-a fost dificil.

Kai îşi dădu bretonul de pe frunte, căutând o briză, orice briză, dar negăsind nimic.

— N-a fost atât de greu. A durat doar o clipă.

Privirile li se întâlniră. Era una dintre rarele ocazii când Kai vedea o adevărată expresie de compătimire în acea privire.

— Va deveni şi mai greu.

Cartea a treia

— Vrei să mergi la festival aşa,
murdară şi plină de praf?
Dar ne-ai face de ruşine!

Douăzeci şi unu

Cinder se prăbuşi pe scaunul din faţa masei de lucru, uşurată că în sfârşit ieşise din acel apartament înăbuşitor. Nu numai că aparatul de aer condiţionat nu funcţiona – *din nou* – şi cei de la mentenanţă nu erau de găsit, însă situaţia incomodă dintre ea şi Adri friza insuportabilul. De când se întorsese de la laborator în urmă cu două zile, încercaseră să se evite reciproc. Dorind să-i reamintească lui Cinder că îi era superioară, Adri îi poruncise să defragmenteze întregul calculator central al apartamentului şi să actualizeze toate softurile pe care nici măcar nu le mai foloseau, în timp ce stătea cu ochii pe ea, ca şi când era – aproape, oarecum – ruşinată de ceea ce-i făcuse lui Cinder.

Dar Cinder probabil că-şi imagina ultima parte.

Cel puţin Pearl fusese plecată toată ziua şi nu-şi făcuse apariţia decât atunci când Cinder şi Iko se îndreptau spre maşină ca s-o repare.

O altă zi lungă. O altă noapte albă. Munca la maşină avea să dureze mai mult decât planificase ea – întregul sistem de eşapament trebuia înlocuit, ceea ce însemna că trebuia să creeze ea o bună parte din piese, iar asta îi dăduse câteva dureri de cap. Avea senzaţia că n-o să mai doarmă mult dacă voia s-o aibă gata în seara balului.

Oftă. *Balul*.

Nu regreta că refuzase invitaţia prinţului, deoarece ştia cât de rău ar fi putut sfârşi totul. Existau multe lucruri sortite dezastrului – să se împiedice pe scări şi să-i arate prinţului o coapsă sexy de metal, sau să dea peste Pearl, Adri sau oricine altcineva de la piaţă. Oamenii puteau vorbi vrute şi nevrute. Canalele de bârfe în mod sigur aveau să arunce o ocheadă în trecutul ei şi, destul de curând, întreaga lume urma să afle că

prinţul adusese un cyborg la balul încoronării. El ar fi îngrozit. *Ea* ar fi îngrozită.

Însă asta nu uşură cu nimic lucrurile când se întrebă: dacă se înşela? Dacă prinţului Kai nu avea să-i pese? Dacă lumea era diferită şi nu interesa pe nimeni că ea era cyborg... şi, pe lângă asta, lunară?

Mda. Dorinţe deşarte.

Zărind pe covor monitorul stricat, se dezlipi de pe scaun şi îngenunche în faţa lui. Ecranul negru era suficient de reflectiv cât să-şi vadă Conturul feţei şi al trupului, tenul bronzat al braţelor contrastând cu oţelul negru al mâinii ei.

Negarea îşi urmase cursul, până ce nu mai avusese unde să meargă. Ea era lunară.

Totuşi, nu îi era teamă de oglinzi, nu îi era teamă de propria ei reflexie. Nu înţelegea ce anume i se părea Levanei şi neamului ei, neamului *lor*, atât de tulburător în legătură cu asta. Părţile ei mecanice erau singurele lucruri tulburătoare în reflexie, iar acestea îi fuseseră realizate pe Pământ.

Lunară. Şi cyborg.

Şi fugară.

Oare Adri ştia? Nu, Adri n-ar fi găzduit niciodată o lunară. Dacă ar fi ştiut, ar fi predat-o singură pe Cinder, probabil aşteptându-se la o răsplată.

Oare soţul lui Adri ştiuse?

Aceasta era o întrebare la care Cinder probabil că nu avea să afle răspunsul niciodată.

În orice caz, era încrezătoare că, atât timp cât Dr. Erland nu spunea nimic, secretul ei avea să fie în siguranţă. Trebuia să-şi vadă în continuare de viaţă, ca şi când nimic nu s-ar fi întâmplat.

Şi, într-o oarecare măsură, chiar aşa şi era. Rămăsese la fel de proscrisă ca întotdeauna.

O formă albă îi atrase atenţia pe suprafaţa ecranului – androidul lui Kai, cu senzorul stins îndreptat spre ea, cocoţat pe biroul ei. Trupul lui sub formă de pară era cel mai luminos lucru din încăpere şi probabil cel mai curat. Îi aduse aminte de med-droizii sterili de la laboratoare şi carantină, însă această maşinărie nu avea bisturie sau seringi ascunse în tors.

Muncă. Mecanică. Avea nevoie de distrageri.

Întorcându-se la birou, porni interfaţa auditivă şi căută ceva muzică liniştită de fundal. Scoţându-şi ghetele, apucă androidul cu ambele mâini şi îl trase spre ea. După o scurtă examinare a

învelişului extern, îl înclină într-o parte şi îl întinse pe orizontală, astfel încât să se sprijine pe marginile şenilelor.

Cinder deschise panoul din spate şi inspectă cablurile din tot cadrul cilindric. Nu era un android complicat. Interiorul era aproape gol, un înveliş care găzduia un minimum de hard-disk-uri, cabluri şi cipuri. Androizii Tutor nu necesitau decât o unitate centrală de procesare. Cinder bănuia că sistemul androidului trebuia şters şi reprogramat, însă ceva îi spunea că asta nu era o opţiune viabilă. În pofida atitudinii nepăsătoare a lui Kai, era limpede că acest android ştia ceva important, şi după conversaţia lor din aripa de cercetare, o anumită senzaţie de nelinişte îi spunea că avea ceva de-a face cu lunarii.

Strategii de război? Comunicate secrete? Dovezi de şantaj? Indiferent ce era, Kai ştia sigur că aveau să-l ajute, şi îşi pusese toată încrederea în Cinder să le salveze.

— Ce-mi place să lucrez sub presiune, bombăni ea, ţinând o lanternă între dinţi, astfel încât să poată vedea în interiorul androidului.

Înşfăcă o pereche de cleşti şi împinse cablurile dintr-o parte a craniului în cealaltă. Configuraţia lui era similară cu cea a lui Iko, aşa încât Cinder simţi o familiaritate în privinţa părţilor lui, ştiind exact unde să găsească toate conexiunile importante. Verifică dacă toţi conectorii cablurilor erau în regulă, dacă bateria era încărcată, dacă nu lipseau piese importante, şi totul părea a fi în regulă. Curăţă traducătorul acustic şi ajustă ventilatorul intern, însă Nainsi rămase în continuare o statuie din plastic şi aluminiu fără viaţă.

— Toată dichisită şi n-ai unde să mergi, spuse Iko din uşă.

Cinder scuipă lanterna cu un hohot de râs şi aruncă o privire spre pantalonii ei cargo pătaţi de ulei.

— Mda, sigur. Nu-mi lipseşte decât o diademă.

— Vorbeam despre mine.

Cinder roti scaunul. Iko îşi pusese un şirag de perle de-al lui Adri în jurul capul ei protuberant şi se mânjise cu un ruj roşu sub senzor într-o înfiorătoare imitaţie de buze.

Cinder râse.

— Uau! Ţi se potriveşte de minune culoarea asta.

— Aşa crezi?

Iko îşi puse roţile în mişcare şi se duse spre biroul lui Cinder, încercând să-şi vadă reflexia în monitor.

— Îmi imaginam cum ar fi să merg la bal şi să dansez cu prinţul.

Căzută pe gânduri, Cinder îşi freca maxilarul cu o mână şi bătea cu degetele celeilalte în masă.

— Ce haios! În ultima vreme şi eu îmi imaginez exact asta.

— Ştiam eu că-ţi place de el! Pretinzi că eşti imună la farmecele lui, dar am văzut cum l-ai privit atunci la piaţă.

Iko îşi frecă rujul, împrăştiindu-l pe bărbia ei albă.

— Mda, mă rog.

Cinder îşi prinse degetele metalice cu vârful cleştilor.

— Cu toţii avem câte o slăbiciune.

— Ştiu, zise Iko. Pantofii sunt slăbiciunea mea.

Cinder azvârli ustensila pe birou. Când Iko era prin preajmă, începea să se simtă vinovată. Ştia că trebuia să-i spună lui Iko că era lunară, că Iko înţelegea mai bine ca oricine ce înseamnă să fii diferit şi nedorit. Dar, cumva, nu-şi putea aduna curajul s-o spună cu voce tare. *Apropo, Iko, se pare că sunt lunară. Nu te deranjează, nu-i aşa?*

— Ce cauţi aici? întrebă ea în schimb.

— Am venit doar să văd dacă ai nevoie de ajutor. Trebuia să şterg praful din sistemele de ventilaţie, dar Adri era la baie.

— Aşa, şi?

— Am auzit-o plângând.

Cinder clipi.

— Oh...

— Asta mă făcea să mă simt inutilă.

— Înţeleg.

Iko nu era un android de serviciu normal, însă păstra o trăsătură comună cu toţi roboţii – inutilitatea era cel mai rău lucru care li se putea întâmpla.

— Păi, sigur, poţi să-mi dai o mână de ajutor, zise Cinder, frecându-şi mâinile. Numai să n-o laşi să te prindă cu perlele alea.

Iko apucă mărgelele cu cleştele şi Cinder observă că purta panglica pe care i-o dăruise Peony. Se dădu brusc înapoi, ca şi când fusese înţepată.

— Ce-ai zice de ceva lumină?

Senzorul albastru se intensifică, iluminând interiorul lui Nainsi. Cinder surâse.

— Crezi c-ar putea avea un virus?

— Poate că programarea ei a fost copleşită de senzualitatea nefirească a prinţului Kai.

Cinder se schimonosi.

— Am putea, te rog, să nu vorbim despre prinţ?

— Nu cred că e posibil. La urma urmei, tu munceşti la androidul lui. Gândeşte-te câte lucruri ştie, câte lucruri a văzut şi...

Iko începu să bolborosească.

— Crezi că l-a văzut gol?

— O, Doamne!

Cinder îşi scoase mănuşile şi le aruncă pe masă.

— Nu mă ajuţi deloc!

— Făceam şi eu conversaţie.

— Ei bine, încetează.

Încrucişându-şi braţele la piept, Cinder îşi împinse scaunul de la masa de lucru şi îşi ridică ambele picioare pe ea pentru a şi le odihni.

— Probabil că e o problemă cu softul.

Cinder pufni. De obicei, problemele de soft se rezolvau cu o reinstalare, dar asta ar fi însemnat să reseteze androidul. Nu ştia dacă prinţul îşi făcea griji pentru cipul de personalitate al androidului, care probabil se transformase în ceva destul de complicat după douăzeci de ani de serviciu, însă ştia că îşi făcea griji pentru hard-disk, iar ea nu voia să rişte să şteargă acele informaţii.

Singura metodă de a stabili ce anume era greşit şi dacă necesita o reiniţializare era să verifice diagnosticele interne ale androidului, iar asta necesita o conectare. Cinder ura conectările. Mereu considerase că e destul de riscant să-şi conecteze cablurile de un obiect străin, având în vedere că, dacă nu era precaută, propriul ei soft putea fi afectat.

Admonestându-se că era mofturoasă, duse mâna spre panoul de la ceafă. Unghia ei prinse mica încuietoare şi o răsuci.

— Ce-i aia?

Cinder se zgâi la degetul întins al lui Iko.

— La ce te referi?

— La cipul ăla.

Cinder îşi lăsă picioarele jos şi se aplecă. Miji ochii spre capătul îndepărtat al modelului, unde un şir de cipuri minuscule stăteau ca nişte soldaţi la baza panoului de control. Existau douăzeci de prize, însă numai treisprezece erau ocupate; producătorii lăsau mereu suficient spaţiu pentru componente auxiliare şi actualizări.

Iko zărise al treisprezecelea cip, şi avea dreptate. Era ceva diferit în legătură cu el. Era conectat suficient de departe de celelalte cipuri, astfel încât să fie uşor de ignorat în timpul unei

revizii de rutină, însă când Cinder îndreptă lanterna spre el, străluci precum argintul lustruit.

Cinder îşi închise panoul de la ceafă şi deschise schema androidului pe retina ei. Potrivit planurilor originale ale producătorului, acest model venea doar cu douăsprezece cipuri. Dar, desigur, după douăzeci de ani, androidul probabil că primise cel puţin un component auxiliar. În mod sigur palatul avea acces la cele mai noi şi mai bune programe de pe piaţă. Totuşi, Cinder nu mai văzuse niciodată un asemenea cip.

Apăsă cu unghia pe butonul de eliberare şi apucă marginea cipului argintiu cu cleştele. Alunecă din priză ca şi cum ar fi fost uns cu vaselină.

Cinder îl ridică pentru a-l inspecta îndeaproape. Cu excepţia finisării sidefate strălucitoare, arăta ca celelalte cipuri de programare pe care le văzuse. Întorcându-l, văzu literele COM-D gravate pe cealaltă parte.

— Aşa să fie oare? zise ea, coborând braţul.

— Ce e? întrebă Iko.

— Un cip de comunicare directă.

Cinder se încruntă. Aproape toate metodele de comunicare se realizau prin reţea – comunicările directe care ocoleau cu totul reţeaua erau practic demodate, ţinând cont că erau lente şi aveau tendinţa să piardă conexiunea în mijlocul transferului. Ea bănuia că paranoicii care aveau nevoie de intimitate găseau comurile directe atrăgătoare, dar chiar şi-aşa, trebuiau să folosească un portabil sau un monitor – un dispozitiv pregătit pentru aşa ceva. Să foloseşti un android drept una dintre cele două părţi ale conexiunii nu avea nicio noimă.

Lumina lui Iko scăzu în intensitate.

— Baza mea de date mă informează că androizii nu mai sunt echipaţi cu abilităţi de comunicare directă încă din 89 T.E.

— Ceea ce explică de ce nu funcţiona cu programarea ei.

Cinder întinse cipul spre Iko.

— Poţi să-i faci o analiză, ca să vedem din ce e fabricat?

Iko dădu înapoi.

— Sub nicio formă. Nu am trecut pe lista îndatoririlor de azi o cădere nervoasă.

— Totuşi, nu cred că cipul ăsta e de vină că nu mai funcţionează. N-ar fi trebuit ca sistemul să-l respingă?

Cinder întoarse cipul pe toate părţile, uluită de felul în care suprafaţa lui reflectivă capta lumina lui Iko.

— Asta dacă nu cumva a încercat să trimită informaţii prin conexiunea directă. Ar fi putut să-i dea peste cap lăţimea de bandă.

Ridicându-se, Cinder traversă spaţiul de depozitare, îndreptându-se spre monitor. Deşi cadrul îi fusese spart, ecranul şi butoanele păreau a fi în regulă. Băgă cipul înăuntru şi îl porni, fiind nevoită să apese mai tare decât de obicei înainte ca o lumină palidă verde să prindă viaţă lângă unitate şi ecranul să lumineze albastru. O spirală din colţ anunţa că citea noul cip. Cinder expiră şi îşi trase picioarele sub ea.

O secundă mai târziu, spirala dispăru, înlocuită de text.

SE INIŢIALIZEAZĂ O CONEXIUNE DIRECTĂ CU UN UTILIZATOR NECUNOSCUT VĂ RUGĂM AŞTEPTAŢI...

SE INIŢIALIZEAZĂ O CONEXIUNE DIRECTĂ CU UN UTILIZATOR NECUNOSCUT. VĂ RUGĂM AŞTEPTAŢI...

SE INIŢIALIZEAZĂ O CONEXIUNE DIRECTĂ CU UN UTILIZATOR NECUNOSCUT. VĂ RUGĂM AŞTEPTAŢI...

Cinder aşteptă. Şi dădu din picior. Şi aşteptă. Şi bătu cu degetele pe genunchi. Şi începu să se întrebe dacă nu cumva pierdea vremea. Nu auzise vreodată ca un cip de comunicare directă să strice ceva, chiar dacă tehnologia era străveche. Asta nu avea s-o ajute să rezolve problema.

— Bănuiesc că nu e nimeni acasă, zise Iko, apărând lângă ea.

Îşi porni ventilatorul, împingând aer cald pe gâtul lui Cinder.

— Of, fir-ar să fie, Adri mi-a trimis un com. Probabil c-a ieşit de la baie.

Cinder îşi lăsă capul pe spate.

— Îţi mulţumesc pentru ajutor. Nu uita să-ţi scoţi perlele, înainte s-o vezi.

Aplecându-se, Iko îşi lipi faţa rece şi plată de fruntea lui Cinder, fără îndoială lăsând o pată de ruj. Cinder râse.

— Ai să descoperi ce e în neregulă cu androidul Alteţei Sale. Nu mă îndoiesc de asta.

— Mersi!

Cinder îşi frecă palmele lipicioase de pantaloni, ascultând şenilele lui Iko îndepărtându-se. Textul continua să se repete pe suprafaţa ecranului. Se părea că oricine era de cealaltă parte a conexiunii nu avea nicio intenţie să răspundă.

O serie de clicuri o făcură să se sperie, urmate de un zumzăit revelator. Se întoarse, lipindu-şi articulaţiile degetelor de podeaua zgrunţuroasă.

Panoul de control al androidului lumina în timp ce sistemul trecea prin diagnosticele sale de rutină. Se repornea.

Cinder se ridică şi îşi scutură mâinile de praf în timp ce o voce calmă de femeie începu să se audă în difuzoarele androidului, ca şi când continua un discurs care fusese întrerupt în mod nepoliticos.

— ...pecta că un bărbat pe nume Logan Tanner, un doctor lunar care lucra sub domnia reginei Channary, a adus-o prima oară pe prinţesa Selene pe Pământ la aproximativ patru luni după presupusa sa moarte.

Cinder înlemni. *Prinţesa Selene?*

— Din păcate, Tanner a fost internat la spitalul de psihiatrie din Xu Ming pe 8 mai 125 T.E. şi s-a sinucis prin bioelectricitate pe 17 ianuarie 126 T.E. Deşi anumite surse confirmă că prinţesei Selene i-a fost alocat alt custode cu mulţi ani înainte de moartea lui Tanner, până în momentul de faţă nu am reuşit să confirm identitatea acelui custode. Unul dintre suspecţi e un fost pilot militar din Federaţia Europeană, Michelle Benoit, comandatul aripii de aviaţie, care...

— Opreşte-te! spuse Cinder. Nu mai vorbi.

Vocea tăcu. Capul androidului se roti la 180 de grade. Senzorul lui aruncă o lumină în timp ce o scană pe Cinder. Panoul ei intern de control scăzu în intensitate. Ventilatorul pe care îl avea în tors începu să se învârtească.

— Cine eşti? întrebă androidul. Sistemul meu de poziţionare globală îmi spune că ne aflăm în Sectorul 76 din Noul Beijing. Nu-mi amintesc să fi părăsit palatul.

Cinder încălecă scaunul, lăsându-şi mâinile peste spetează.

— Bun venit în apartamentul mecanicului din Noul Beijing! Prinţul Kai m-a angajat să te repar.

Zumzăitul puternic din torsul androidului scăzu până ce de-abia se mai auzea, chiar şi în acea încăpere tăcută.

Capul protuberant se roti dintr-o parte în alta, scanând spaţiul nefamiliar, apoi îşi îndreptă din nou atenţia spre Cinder.

— Calendarul meu îmi spune că nu am fost conştientă timp de douăsprezece zile şi cincisprezece ore. Am suferit o eroare de sistem?

— Nu chiar, răspunse Cinder, aruncând o privire peste umăr spre monitor.

Repeta acelaşi text, incapabil să stabilească o conexiune directă.

— Se pare că cineva ţi-a instalat un cip de comunicare care nu s-a înţeles prea bine cu programarea ta.

— Eu vin preinstalată cu capacităţi video-com şi text-com. Un cip de comunicare nou ar fi inutil.

— Acesta era pentru conexiuni directe.

Cinder îşi molfăi buza. Era limpede că cipul de comunicare fusese responsabil pentru brusca defecţiune a androidului, dar de ce? Şi în cazul în care nu Kai fusese cel care îl instalase, atunci cine o făcuse?

— Când te-ai trezit adineauri, spuse ea, vorbeai despre... Ai informaţii despre moştenitoarea lunară.

— Acea informaţie era confidenţială. Nu trebuia s-o auzi.

— Ştiu. Dar cred că probabil i-o transmiteai cuiva atunci când ai fost dezactivată.

Cinder se ruga ca acea persoană să fi fost Kai sau cineva loial lui. Se îndoia că regina Levana avea să fie prea fericită să afle că viitorul împărat era în căutarea moştenitoarei legitime a tronului ei.

— Stai nemişcată, spuse ea, căutându-şi şurubelniţa. Am să-ţi pun panoul la loc, iar apoi am să te duc la palat. Între timp, ar trebui să descarci ştirile din ultimele câteva zile. S-au întâmplat multe cât timp ai fost dezactivată.

Douăzeci şi doi

Cinder auzi avertismentele doctorului Erland repetându-se în mintea ei precum un fişier audio stricat, cât timp parcurse cei zece kilometri până la palat.

Regina Levana nu se va da în lături de la nimic pentru a-şi asigura controlul, pentru a pune capăt oricărei rezistenţe. Asta înseamnă să-i omoare pe cei care i se opun – oameni ca tine.

Dacă pune ochii pe tine, o să te omoare.

Şi totuşi, Cinder nu avea să şi-o ierte niciodată dacă pe drumul dintre apartament şi palat i se întâmpla ceva androidului care deţinea informaţii adevărate despre prinţesa lunară

dispărută. Era responsabilitatea ei să-i returneze androidul lui Kai teafăr şi nevătămat.

În plus, palatul era un loc imens. Ce şanse avea să dea peste regina lunară, care oricum probabil nu intenţiona să petreacă prea mult timp socializând cu cetăţenii?

Nainsi era mult mai rapidă pe şenile decât Iko, iar Cinder trebuia să se grăbească pentru a ţine pasul cu ea. Însă încetiniră când descoperiră că nu erau singurii cetăţeni care se îndreptau spre palat în acea după-amiază. La baza ţărmului stâncos, strada principală se bloca, pe măsură ce lăsa oraşul în urmă şi devenea drumul privat spre palat, umbrit de pini răsuciţi şi sălcii atârnătoare. Drumul şerpuitor era plin de pietoni care urcau încet pe deal. Unii mergeau singuri, alţii în grupuri mari. Conversaţiile lor ajungeau până la Cinder, mânioase şi neînduplecate, oamenii fluturând din mâini în gesturi enervate. *N-o vrem aici. Ce-a fost în capul Alteţei Sale?* Mugetul tot mai puternic al adunării răsuna pe tot drumul. Sute, poate mii de voci furioase scandau la unison.

— Afară cu regina lunii! Afară cu regina lunii! Afară cu regina lunii!

Cotind la ultimul colţ, privirea lui Cinder căzu pe mulţimea care umplea curtea din faţa porţilor maronii ale palatului şi se revărsa pe stradă. De-abia era ţinută în frâu de un şir de paznici agitaţi.

Deasupra lor fluturau pancarte. RĂZBOIUL E MAI BUN DECÂT SCLAVIA! AVEM NEVOIE DE O ÎMPĂRĂTEASĂ, NU DE O DICTATOARE! NU VREM ALIANŢĂ CU RĂUL! Multe includeau imaginea chipului cu văl al reginei, tăiat cu *X*-uri roşii.

Şase planotoare de ştiri dădeau ocol pe deasupra lor, luând cadre cu protestele pentru a le difuza la nivel global.

Cinder ocoli mulţimea, facându-şi loc spre poarta principală în timp ce încerca să protejeze trupul compact al lui Nainsi cu al ei. Dar când ajunse la poartă, o găsi închisă şi păzită atât de oameni, cât şi de androizi, care stăteau umăr la umăr.

— Mă scuzaţi, îi spuse ea celui mai apropiat paznic. Trebuie să ajung la palat.

Bărbatul întinse braţul spre ea, împingând-o înapoi cu un pas.

— Astăzi nu e deschis publicului.

— Dar eu nu sunt cu *ei*.

Îşi puse mâinile pe capul lui Nainsi.

— Acest android aparţine Alteţei Sale Imperiale. Am fost angajată să-l repar, iar acum am venit să i-l returnez. E foarte important să fie returnat cât mai repede cu putinţă.

Paznicul îşi coborî privirea spre android.

— Ai primit cumva o autorizare de la Alteţa Sa Imperială?

— Păi, nu, dar...

— Androidul are cod de identificare?

— Am.

Întorcându-şi torsul, Nainsi îi arătă paznicului codul ei de identificare.

Bărbatul încuviinţă.

— Poţi intra.

Porţile se deschiseră, doar un pic, şi înainte ca cineva să-şi dea seama, mulţimea se împinse înainte. Cinder ţipă din pricina vocilor furioase din urechile ei şi a îmbulzirii, trezindu-se împinsă în paznic. Nainsi trecu pe poartă fără să şovăie, dar când Cinder dădu să se strecoare în urma ei, paznicul întinse braţul pentru a o bloca şi o împinse înapoi.

— Doar androidul.

— Dar suntem împreună! strigă ea pentru a se face auzită.

— N-ai permis de trecere, nu intri.

— Dar am reparat-o! Trebuie s-o livrez. Trebuie să... îmi iau plata.

Până şi pe ea o dezgustă tonul ei plângăcios.

— Trimite factura la trezorerie, aşa cum procedează toată lumea, spuse bărbatul. Nimeni n-are voie să intre fără un permis de trecere.

— Linh-mèi, spuse Nainsi, aflată de cealaltă parte a porţii de fier. Am să-l informez pe prinţul Kai că doreşti să-l vezi. Sunt sigură că-ţi poate transmite un permis de trecere oficial.

Cinder simţi pe loc greutatea comportamentului ei absurd. Fireşte că nu trebuia să-l *vadă* pe prinţ. Livrase androidul; îşi terminase treaba. Şi oricum nu avea de gând să-l taxeze pe prinţ pentru asta. Dar Nainsi se întorsese şi pornise spre intrarea principală a palatului înainte ca Cinder să poată protesta, lăsând-o să încerce să născocească o scuză credibilă care să justifice necesitatea de a-l vedea pe Kai, ceva mai bun decât motivul foarte stupid şi foarte copilăresc care îi veni primul în gând. Că pur şi simplu voia.

Scandalul se opri instantaneu, facând-o pe Cinder să tresară.

Tăcerea bruscă a mulţimii creă un vid pe stradă, care tânjea să fie umplut cu respiraţii, cu sunete, cu orice. Cinder aruncă o

privire în jur, spre chipurile uluite întoarse spre palat, spre pancartele coborâte şi ţinute fără vlagă între degete. Un fior de teamă o străbătu pe şira spinării.

Urmări privirile adunării spre un balcon ieşit în afară la unul dintre cele mai înalte etaje ale palatului.

Regina lunară stătea cu o mână pe şold şi cu cealaltă pe balustrada balconului. Expresia ei era aspră, amară, dar nici măcar asta nu reuşea să alunge frumuseţea ei nefirească. Chiar şi de departe, Cinder putea să distingă luminescenţa palidă a pielii ei, nuanţa rubinie a buzelor. Ochii ei negri scrutau mulţimea amuţită, iar Cinder se dădu înapoi de lângă poartă, dorindu-şi să se facă nevăzută printre chipurile inexpresive.

Însă şocul şi groaza fură de scurtă durată. Această femeie nu era înspăimântătoare şi nici periculoasă.

Era amabilă. Primitoare. Generoasă. Trebuia să fie regina lor. Trebuia să îi conducă, să îi călăuzească, să-i protejeze...

Afişajul retinal al lui Cinder îi transmise un avertisment, încercă în van să clipească pentru a-l închide, enervată de faptul că-i distrăgea atenţia. Voia s-o privească întruna pe regină. Voia ca regina să vorbească. Să-i promită pace şi siguranţă, bunăstare şi confort.

Lumina portocalie clipea în colţul câmpului ei vizual. Dură o clipă ca Cinder să-şi dea seama ce era, ce însemna. Ştia că ceva e în neregulă. Ştia că nu avea noimă.

Minciuni.

Închise ochii strâns. Când îi redeschise, iluzia bunătăţii se risipise. Zâmbetul dulce al reginei devenise trufaş şi ameninţător. Lui Cinder i se întoarse stomacul pe dos.

Regina îi spăla pe creier.

Regina o spălase pe creier *pe ea.*

Cinder făcu un pas înapoi, izbindu-se de un bărbat de vârstă mijlocie căzut în nesimţire.

Privirea reginei se îndreptă spre ei, concentrându-se asupra lui Cinder. Un val de surprindere îi lumină chipul. Apoi ură. Dezgust.

Cinder se înfioră, dorindu-şi să se ascundă. Nişte degete reci se strânseră peste inima ei. O voce interioară îi spunea să fugă, dar picioarele ei se topiseră sub ea. Afişajul ei retinal desena linii confuze peste câmpul ei vizual, ca şi când nu suporta să mai privească nicio clipă farmecul reginei.

Se simţi goală şi vulnerabilă, extrem de singură în acea adunare spălată pe creier. Era sigură că pământul de sub

picioarele ei avea să se deschidă şi s-o înghită cu totul. Era sigură că privirea reginei avea s-o transforme într-un morman de cenuşă pe drumul pavat.

Încruntătura reginei se întunecă până ce Cinder începu să simtă că, deşi îi lipseau canalele lacrimale, avea să izbucnească în lacrimi.

Dar apoi regina se răsuci cu spatele drept în timp ce intră valvârtej în palat.

Cu regina plecată, Cinder se aştepta ca mulţimea să-şi reia protestele, chiar mai furioşi că îndrăznise să se arate. Dar n-o făcură. Uşor-uşor, ca şi când erau somnambuli, începură să plece. Cei cu pancartele le lăsară să cadă la pământ, urmând a fi călcate în picioare şi uitate. Cinder se lipi de zidul care străjuia palatul, dându-se la o parte în timp ce cetăţenii treceau pe lângă ea.

Carevasăzică, acesta era efectul farmecului lunar, vraja de a încânta, de a decepţiona, de a întoarce inima unei persoane spre tine şi împotriva duşmanilor tăi. Şi printre toţi aceşti oameni care o dispreţuiau pe regina lunară, Cinder părea să fie singura care îi rezistase.

Şi totuşi, ea *nu* îi rezistase. Nu de la început. I se făcu pielea de găină. Simţea durere acolo unde pielea se unea cu metalul.

Nu fusese cu totul imună la farmec, aşa cum se presupune erau scoicile.

Colac peste pupăză, regina o văzuse şi ştia.

Douăzeci şi trei

Kai îşi înfipse unghiile în genunchi când scandările protestatarilor conteniră. Torin se întoarse spre el cu o expresie surprinsă, similară cu cea a prinţului, deşi el fu mai iute în a şi-o ascunde. Succesul reginei de a linişti mulţimea fusese dobândit cu prea multă uşurinţă; Kai se aşteptase măcar la un strop de rezistenţă din partea cetăţenilor.

Înghiţind, Kai adoptă din nou o expresie calmă.

— E un truc extrem de folositor, spuse Sybil, aşezându-se pe marginea divanului de lângă focul holografic. Mai ales când vine vorba de cetăţeni insubordonaţi, care nu sunt niciodată toleraţi pe Luna.

— Am auzit că atunci când cetăţenii sunt insubordonaţi, există de obicei un motiv bine întemeiat, comentă Kai.

Torin îl avertiză cu o privire încruntată, dar el o ignoră.

— Iar spălarea pe creier nu pare a fi soluţia cea mai adecvată.

Sybil îşi împreună politicos mâinile în poală.

— *Adecvată* e un cuvânt subiectiv. Soluţia e *utilă*, lucru care nu poate fi negat.

Levana intră înapoi în salon cu pumnii încleştaţi. Pulsul lui Kai o luă razna când căutătura ei urâtă poposi asupra lui. Să te afli în prezenţa ei era ca şi când ai fi stat într-o încăpere închisă care îşi pierdea treptat oxigenul.

— Se pare, spuse ea, pronunţând cu grijă fiecare cuvânt, că ai încălcat Articolul 17 al Acordului Interplanetar din 54 T.E.

Kai îşi dădu silinţa să rămână impasibil în faţa acuzaţiei ei, dar nu putu să-şi controleze zvâcnetul care i se formă sub ochiul drept.

— Mă tem că n-am memorat Acordul Interplanetar pe de rost. Poate că mă puteţi lumina în ceea ce priveşte articolul cu pricina?

Levana inspiră lent prin nările dilatate. Chiar şi atunci – chiar şi cu toată ura şi furia întipărite pe chip – era de o frumuseţe uluitoare.

— Articolul 17 stipulează că niciuna din părţile care au semnat acordul nu va adăposti sau proteja cu bună ştiinţă lunari fugari.

— Lunari fugari?

Kai aruncă o privire spre Torin, însă chipul sfetnicului său era neutru.

— De ce credeţi că adăpostim lunari fugari?

— Deoarece tocmai am zărit unul în curtea voastră, laolaltă cu acei protestatari insolenţi. Acest lucru este intolerabil.

Kai se ridică şi îşi împreună braţele la piept.

— Asta e pentru prima oară când aud că există lunari în ţara mea. Compania de faţă se exclude, desigur.

— Ceea ce mă face să cred că ai închis ochii în ceea ce priveşte această problemă, la fel cum a procedat şi tatăl tău.

— Cum aş putea să închid ochii în faţa unui lucru de care n-am auzit niciodată?

Torin îşi drese vocea.

— Cu tot respectul, Maiestate, vă pot asigura că monitorizăm toate navele spaţiale care vin şi pleacă din Comunitate. Deşi nu

putem nega posibilitatea ca unii lunari să fi înşelat măsurile noastre de precauţie, vă pot garanta că am făcut tot ce ne-a stat în putinţă pentru a respecta Acordul Interplanetar. În plus, chiar dacă vreun fugar lunar ar fi sfârşit prin a-şi alege domiciliul în Comunitate, pare puţin probabil că ar risca să fie descoperit prin participarea la un protest la care ştia că va fi şi Domnia Voastră prezentă. Poate că v-aţi înşelat.

Ochii reginei scăpărară.

— Îmi cunosc oamenii când îi văd, şi în momentul de faţă există unul între zidurile oraşului.

Întinse un deget spre balcon.

— Vreau să fie găsită şi adusă la mine.

— Desigur, spuse Kai, asta nu va fi o problemă într-un oraş cu o populaţie de două milioane şi jumătate de oameni. Permiteţi-mi să mă duc să-mi iau detectorul special de lunari şi mă pun imediat la treabă.

Levana îşi lăsă capul pe spate, astfel încât să-l privească pe Kai de sus, chiar dacă el era mai înalt decât ea.

— Tinere prinţ, nu cred că-ţi doreşti să-mi pui răbdarea la încercare cu sarcasmul tău.

Kai strânse din maxilar.

— Dacă sunteţi incapabili s-o găsiţi, atunci voi chema pe Pământ un regiment din propria mea gardă, iar ei *o vor găsi*.

— Nu va fi necesar, spuse Torin. Vă cerem scuze că ne-am îndoit de Maiestatea Voastră şi suntem dornici să îndeplinim partea noastră a acordului. Vă rugăm să ne îngăduiţi să ne pregătim pentru încoronare şi festival, urmând a începe căutarea fugarei de îndată ce ne permit resursele.

Levana miji din ochi spre Kai.

— Intenţionezi să-şi laşi mereu sfetnicul să ia decizii în numele tău?

— Nu, răspunse Kai, oferind un zâmbet rece. La un moment dat voi avea o împărătească care s-o facă.

Privirea reginei Levana se îmblânzi, iar Kai de-abia se abţinu să nu rostească următoarele cuvinte. *Şi aceea nu vei fi tu*.

— Prea bine, spuse Levana, întorcându-se şi aşezându-se lângă taumaturgul ei. Voi aştepta ca ea, împreună cu ceilalţi fugari lunari din ţară, să fie livraţi pe Luna la un ciclu lunar după încoronarea ta.

— În regulă, spuse Kai, sperând ca Levana să uite de această conversaţie înainte de data stabilită.

Lunari în Noul Beijing – nu mai auzise niciodată ceva atât de absurd.

Furia se risipi atât de repede de pe chipul Levanei, încât se părea că ultimele câteva minute fuseseră un vis. Ea îşi încrucişă picioarele, astfel că şliţul rochiei sale simple scoase la iveală o fâşie de piele albă ca laptele. Kai strânse din maxilar şi privi pe fereastră, neştiind dacă avea să se îmbujoreze sau să se înece.

— Apropo de încoronare, spuse regina, ţi-am adus un dar.

— Câtă consideraţie, rosti el inexpresiv.

— Da. Nu eram sigură dacă să-l păstrez pentru marea seară, dar m-am gândit că ar putea oferi o impresie greşită dacă l-aş ţine mai mult.

Incapabil să-şi ascundă curiozitatea, Kai îşi îndreptă privirea spre regină.

— A, da?

Ea îşi înclină capul, buclele arămii căzându-i cascadă peste piept, şi îşi întinse degetele spre cel de-al doilea taumaturg al ei, bărbatul cu mantie roşie. Acesta scoase din mânecă o fiolă de sticlă, de măsura degetului mic al lui Kai, şi o puse în palma Levanei.

— Vreau să ştii, spuse Levana, că mă interesează foarte mult bunăstarea Comunităţii, şi a fost sfâşietor să văd cum te lupţi cu boala letumozică.

Kai îşi înfipse unghiile în palme.

— Probabil că nu ştii, dar de câţiva ani am o echipă de cercetare pe care am pus-o să studieze boala şi se pare că oamenii mei de ştiinţă au descoperit în sfârşit un antidot.

Lui Kai i se urcă sângele la cap.

— Poftim?

Levana strânse fiola între degetul mare şi arătător şi i-o întinse.

— E suficientă pentru a vindeca un adult de sex masculin, spuse ea, plescăind din limbă. Îngrozitoare sincronizare, nu-i aşa?

Simţi că-i fuge pământul de sub picioare. Pe Kai îl mâncau degetele să se întindă şi s-o strângă de gât până ce braţele începeau să-i tremure.

— Haide, zise Levana, cu o privire binevoitoare. Ia-o!

Kai înşfăcă fiola din mâna ei.

— De când aveţi asta?

Regina ridică din sprâncene.

— Ei bine, antidotul a fost confirmat ca fiind adevărat cu câteva ore înainte de plecarea mea.

Minţea. Şi nici măcar nu încerca să ascundă faptul că minţea.

Vrăjitoare spurcată.

— Alteţă, spuse Torin încet, punând o mână fermă pe umărul lui Kai.

La început fu blând, apoi îl strânse – era un avertisment. Pulsul lui Kai începu să filtreze fantezii de asasinare, chiar dacă într-o manieră subtilă.

Levana îşi împreună mâinile în poală.

— Această fiolă este cadoul pentru tine. Sper c-o vei găsi utilă, tinere prinţ. Cred că e în interesul amândurora să scăpăm planeta asta de boală. Savanţii mei ar putea avea mii de doze pregătite până la sfârşitul lunii. În orice caz, o asemenea întreprindere, alături de şase ani de muncă şi resurse, şi-au cam pus amprenta asupra ţării mele, şi sunt convinsă că vei înţelege nevoia pentru o compensaţie. *Asta* va necesita şi mai multe negocieri.

Lui Kai i se tăie răsuflarea.

— Aţi fi în stare să reţineţi distribuirea lor? Când mor atâţia oameni?

Era o întrebare stupidă. Oricum le reţinuse suficient de mult – ce o interesa pe ea dacă şi mai mulţi pământeni sufereau între timp?

— Ai multe de învăţat despre politică. Cred că vei descoperi destul de curând că totul se rezumă la a da şi a primi, dragul meu prinţ chipeş.

Pulsul îi bubuia în tâmple. Ştia că faţa îi devenise roşie ca sfecla, că furia lui era exact ceea ce-şi dorea Levana, dar lui nu-i păsa. Cum îndrăznea să folosească antidotul ca pe o monedă de schimb politică? Cum *îndrăznea?*

Sybil se ridică brusc.

— Avem un musafir.

Eliberând o respiraţie înăbuşită, Kai urmări privirea lui Sybil spre uşă, bucuros să-şi ia privirile de la regină, şi scoase un ţipăt.

— Nainsi!

Senzorul lui Nainsi lumină.

— Alteţă, vă rog să mă iertaţi pentru întrerupere.

Kai clătină din cap, încercând să-şi alunge surpriza.

— Cum... Când...?

— Conştiinţa mi-a fost restabilită în urmă cu o oră şi patruzeci şi şapte de minute, spuse androidul. Iar acum am venit

să mă prezint la datorie. Doresc să-mi ofer condoleanţele pentru pierderea prematură a împăratului Rikan. Mi s-a frânt inima când am auzit vestea.

Kai o auzi pe regina Levana pufnind în spatele lui.

— Ideea că o adunătură de metale poate simţi ceva e insultătoare. Expediază această monstruozitate!

Kai strânse din buze, încercând să-şi reprime un comentariu legat de lipsa ei de inimă, dar în schimb se întoarse spre Torin.

— Într-adevăr, permite-mi să îndepărtez această *monstruozitate* din prezenţa Maiestăţii Sale şi s-o reintroduc în sistem.

Într-un fel se aştepta ca Torin să-l admonesteze pentru lamentabilul plan de fugă, dar sfetnicul său părea uşurat că cearta se terminase. Kai observă că devenise palid şi se întreba cât de dificil fusese pentru Torin să-şi ţină în frâu propriul temperament.

— Fireşte. Poate că Maiestatea Sa ar dori să facă un tur al grădinilor?

Kai aruncă o privire plină de dispreţ spre regină şi îşi lovi călcâiele.

— Vă mulţumesc pentru acest dar minunat, spuse el cu o mică plecăciune.

— A fost plăcerea mea, Alteţă!

Kai ieşi din încăpere cu Nainsi lângă el. Când ajunseră pe culoarul principal, eliberă un ţipăt gutural şi lovi cu pumnul în cel mai apropiat perete, după care se prăbuşi peste el, lipindu-şi fruntea de tencuială.

Când îşi potoli respiraţia, se întoarse, dorindu-şi brusc să plângă – de furie, de disperare, de uşurare. Nainsi se întorsese.

— Nici nu-ţi poţi imagina cât de bucuros sunt că te văd!

— Se vede, Alteţă.

Kai închise ochii.

— Habar nu ai. Ultimele câteva zile. Eram sigur că cercetările noastre se duseseră pe apa sâmbetei.

— Toate înregistrările par a fi intacte, Alteţă.

— Bun. Trebuie să ne continuăm investigaţia imediat – acum e mai important ca niciodată.

Încercă să-şi ţină în frâu panica mistuitoare. Încoronarea lui urma să aibă loc de-abia peste nouă zile. Regina Levana nu se afla de nici douăzeci şi patru de ore pe Pământ şi deja întorsese cu susul în jos negocierile lor în privinţa alianţei. Ce alte secrete

putea dezvălui înainte de încoronarea lui, când rolul de a-şi proteja ţara avea să cadă cu adevărat asupra lui?

Capul îi bubuia. Kai o dispreţuia – pentru tot ce era, pentru tot ce făcuse, pentru cum transformase suferinţa Pământului într-un joc politic.

Dar ea se înşela dacă se aştepta ca el să devină marioneta ei. Avea s-o sfideze pe cât de mult putea, în orice fel putea. Avea s-o găsească pe prinţesa Selene. Dr. Erland avea să multiplice antidotul. Dacă se putea, nici măcar n-avea de gând să danseze cu Levana la balul acela tâmpit – s-o ia naiba de diplomaţie.

Aducerea aminte a balului împrăştie brusc norii de furtună din gândurile lui Kai. Deschizând un ochi, îşi coborî privirea spre android.

— De ce n-a venit şi mecanicul cu tine?

— A venit, răspunse Nainsi. Am lăsat-o aşteptând în afara palatului. Nu i s-a permis să intre fără un permis de trecere oficial.

— În afara palatului? Mai e acolo?

— Aşa cred, Alteţă.

Kai strânse fiola din buzunar.

— A menţionat cumva ceva legat de bal? Cum că s-ar fi răzgândit?

— N-a menţionat nimic legat de bal.

— Aha, am înţeles.

Înghiţind, îşi scoase mâinile din buzunare şi îşi frecă palmele de pantaloni, dându-şi seama cât de tare îl înfierbântase furia pe care şi-o reprimase.

— Sper din toată inima că s-a răzgândit.

Douăzeci şi patru

Cinder se ghemui rezemată de zidul care străjuia palatul, simţind prin tricou răceala pietrei. Mulţimea placase, iar singurul semn că fuseseră acolo erau pancartele călcate în picioare. Până şi paznicii abandonaseră curtea, deşi poarta elegantă din fier rămăsese încuiată. Din când în când, două garguie *qilin* din piatră, cocoţate deasupra lui Cinder, trimiteau un puls magnetic care îi zumzăia în urechi.

Mâna i se oprise în sfârşit din tremurat. Avertismentele din câmpul vizual în sfârşit dispăruseră. Dar confuzia rămăsese, la fel de insistentă ca întotdeauna.

Era lunară. În regulă.

Era o specie rară de lunară, o scoică, incapabilă să manipuleze gândurile şi sentimentele celorlalţi, dar şi imună la acest tip de manipulare.

În regulă.

Dar atunci, de ce farmecul Levanei o afectase la fel ca pe ceilalţi?

Dr. Erland fie greşea, fie mintea. Poate că ea nu era deloc lunară şi el se înşelase. Poate că imunitatea ei în faţa bolii se datora altor lucruri.

Scoase un mârâit frustrat. Nu fusese niciodată curioasă să ştie că trecutul ei, povestea ei, fuseseră atât de intense. Trebuia să afle adevărul.

Huruitul porţilor pe şinele lor îngropate o făcu să tresară. Cinder ridică privirea, zărind un android de un alb imaculat îndreptându-se spre ea pe drumul pavat.

— Linh Cinder?

Acesta întinse un scaner. Clipind, Cinder se ridică în picioare, ţinându-se de zid.

— Da? spuse ea, întinzând încheietura mâinii.

Scanerul bipăi, iar androidul, fără să se oprească de tot, îşi întoarse torsul la 180 de grade şi porni înapoi spre palat.

— Urmează-mă.

— Stai... ce?

Privirea îi ţâşni temătoare spre balconul în care se aflase mai devreme regina lunară.

— Alteţa Sa Imperială doreşte să schimbe o vorbă cu tine.

Verificându-şi mănuşile, Cinder aruncă o privire spre drumul care avea s-o ducă departe de palat, înapoi la siguranţa de a fi o fată invizibilă într-un oraş foarte mare. Expirând lent, se întoarse şi urmă androidul.

Uşile elegante de la intrare, înalte cât două etaje, erau aurite şi aproape orbitoare cu soarele care se răsfrângea în ele în timp ce se deschideau. Vestibulul din spatele lor era binecuvântat de răcoros şi plin cu sculpturi din jad, flori exotice, voci şi paşi a zeci de diplomaţi şi angajaţi ai guvernului grăbiţi, combinate cu cântecul liniştitor al apei care susura – însă Cinder de-abia băgă de seamă toate astea. Era panicată la gândul de a se trezi faţă-n

faţă cu regina Levana, până ce se trezi în schimb faţă-n faţă cu prinţul Kai. El aştepta rezemat de o coloană sculptată.

Se îndreptă când o văzu şi surâse, dar nu era unul dintre acele zâmbete luminoase şi relaxate ale lui. De fapt, părea epuizat.

Cinder înclină capul.

— Alteţă.

— Linh-mèi. Nainsi mi-a spus că mă aşteptai afară.

— Nu lăsau pe nimeni să intre în palat. Voiam doar să mă asigur că a ajuns în siguranţă.

Îşi duse mâinile la spate.

— Sper ca problemele dumneavoastră de siguranţă naţională să se rezolve curând.

Cinder încercă să folosească un ton lejer, dar văzu că prinţul şovăi înainte să răspundă.

Îşi coborî privirea spre android.

— Asta-i tot, spuse el, şi aşteptă până ce androidul dispăru într-un alcov de la intrare, înainte să continue: îţi cer scuze că ţi-am furat din timp, dar voiam să-ţi mulţumesc personal c-ai reparat-o.

Cinder ridică din umeri.

— A fost o onoare. Sper... Sper să găseşti ceea ce cauţi. Ochii lui Kai se mijiră în mod suspicios, şi aruncă o privire peste umăr în timp ce două femei bine îmbrăcate treceau pe lângă ei, una vorbind animat, cealaltă dând din cap a încuviinţare, fără să le acorde vreo atenţie lui Cinder şi Kai. După ce trecură, Kai expiră şi se întoarse spre ea.

— A intervenit ceva. Trebuie să vorbesc cu Dr. Erland. Cinder dădu din cap a încuviinţare, poate un pic prea tare.

— Desigur, spuse ea, pornind cu spatele spre uşile masive. Acum, că Nainsi s-a întors, eu am să...

— Ai vrea să mă însoţeşti?

Se opri brusc din mers.

— Poftim?

— Poţi să-mi spui ce-ai aflat. Ce anume era în neregulă cu ea. Cinder îşi frământă mâinile, nesigură dacă furnicătura pe care o simţea pe piele era încântare sau ceva mai apropiat de teamă. Gândul că regina era prezentă în palat nu-i dădea pace. Totuşi, se trezi reprimându-şi un rânjet stupid.

— Da. Desigur.

Kai păru uşurat când dădu din cap spre un coridor lat.

— Aşadar, ce *anume* era în neregulă cu ea? întrebă el în timp ce înaintau prin vestibulul maiestuos.

— Un cip, răspunse Cinder. Cred că cipul de comunicare directă i-a întrerupt conexiunea de pornire. N-a fost nevoie decât să i-l scot pentru a o trezi.

— Cipul de comunicare directă?

Cinder analiză oamenii care mărşăluiau prin jurul lor şi observă că niciunul nu părea interesat de prinţul moştenitor. În orice caz, îşi coborî vocea când răspunse:

— Exact, COM-D-ul. Nu tu l-ai instalat?

Kai clătină din cap.

— Nu. Noi folosim COM-D-uri când ţinem conferinţe internaţionale, dar cu excepţia lor, eu nu cred c-am mai văzut vreunul. De ce ar pune cineva unul într-un android?

Cinder strânse din buze, gândindu-se la lucrurile pe care Nainsi le spusese când se trezise. Probabil că atunci când devenise inconştientă transmitea aceleaşi informaţii, cel mai probabil prin conexiunea de comunicare directă.

Dar cine le primise?

— Cinder?

Ea trase de marginea mănuşii. Voia să-i spună că ştia despre investigaţia lui, că probabil şi altcineva aflase, dar nu voia să divulge nimic pe coridoarele aglomerate ale palatului.

— Probabil că cineva a avut acces la ea, chiar înainte să se avarieze. Pentru a instala cipul.

— De ce i-ar instala cineva un cip defectuos?

— Nu cred că era cu totul defectuos. Se pare că unele date au fost trimise prin conexiune înainte ca Nainsi să cedeze.

— Ce...

Kai şovăi. Cinder observă agitaţia din ochii lui, postura lui încordată. Îşi apropie capul de ea, de-abia încetinind.

— Ce fel de informaţii pot fi trimise prin comuri directe?

— Orice poate fi trimis pe reţea.

— Dar dacă cineva ar fi accesat-o aşa, de departe, n-ar fi putut... Vreau să zic, ea ar fi trebuit să-i permită accesul la orice informaţii pe care persoana respectivă le-a primit, nu-i aşa?

Cinder deschise gura, dădu să spună ceva, apoi o închise la loc.

— Nu ştiu. Nu sunt sigură cum ar trebui să funcţioneze un com direct într-un android, mai ales unul care nu era echipat pentru el în primul rând. Dar există posibilitatea ca cel care a

pus cipul în ea să fi sperat să capete ceva informaţii. Posibil... informaţii specifice.

Kai căzuse pe gânduri în timp ce traversata podul de sticlă închis care dădea spre aripa de cercetare.

— Aşadar, cum aflu cine a pus acel cip în ea şi ce anume a aflat?

Cinder înghiţi.

— Am încercat să iniţiez conexiunea, dar se pare că a fost dezactivată. Am să mai încerc, dar în momentul de faţă nu am nicio posibilitate de a afla cine se afla la capătul celălalt. Cât despre ce anume a aflat...

Prinzând aluzia din tonul ei, Kai se opri din mers şi se întoarse spre ea, cu ochii înflăcăraţi.

Cinder îşi coborî vocea, vorbind repede.

— Ştiu ce anume căutai. Am auzit o parte din informaţiile pe care le-a descoperit Nainsi.

— *Eu* încă habar nu am ce a descoperit.

Cinder încuviinţă.

— E... interesant.

Privirea lui se lumină când se apropie de ea, răsucindu-şi gâtul.

— E în viaţă, nu-i aşa? Nainsi ştie unde s-o găsească?

Cinder clătină din cap, frica punând stăpânire pe ea, ştiind că Levana se afla prin apropiere.

— Nu putem vorbi despre asta aici. Şi, oricum, Nainsi ştie mai multe decât mine.

Kai se încruntă şi făcu un pas înapoi, dar ea vedea că gândurile încă nu-i dădeau pace, pe când el pornea spre zona ascensoarelor şi îi dădea instrucţiuni androidului de acolo.

— Aşadar, spuse el, împreunându-şi braţele în timp ce aşteptau. Mi-ai spus că Nainsi are informaţii importante, dar şi că o persoană necunoscută s-ar putea să aibă acele informaţii.

— Mă tem că da, zise Cinder. De asemenea, cipul era neobişnuit. Nu era făcut din silicon sau carbon. Nu semăna cu niciun cip pe care l-am văzut vreodată.

Kai privi spre ea, cu sprâncenele unite.

— Ce vrei să spui?

Cinder ridică degetele de parcă avea cipul între ele, imaginându-şi-l.

— După mărime şi formă, ziceai că e un cip normal. Dar era strălucitor. Precum... o nestemată minusculă. Oarecum sidefat.

Lui Kai i se scurse sângele din obraji. O clipă mai târziu, închise ochii şi făcu o grimasă.

— E lunar.

— Poftim? Eşti sigur?

— Navele lor sunt construite din acelaşi material. Nu sunt sigur ce anume e, dar...

Blestemă, frecându-şi degetul mare de tâmplă.

— Probabil c-a fost Sybil sau paznicul ei. Au sosit cu câteva zile înainte ca Nainsi să se strice.

— Sybil?

— Taumaturgul Levanei. Lacheul care îi face toate treburile murdare.

Cinder simţi o apăsare puternică în plămâni. Dacă informaţiile ajunseseră la această Sybil, cel mai probabil le aflase şi regina.

— Ascensorul B pentru Alteţa Sa Imperială, anunţă androidul în timp ce uşile celui de-al doilea lift se deschiseră.

Cinder îl urmă pe Kai înăuntru, neputând să nu arunce o privire spre camera de supraveghere din tavan. Dacă lunarii pătrunseseră într-un android regal, ar fi putut pătrunde în orice altceva de la palat.

Îşi dădu o şuviţă de păr pe după ureche, paranoia ei forţând-o să se comporte normal în timp ce uşile se închiseră.

— Să înţeleg că lucrurile nu decurg prea bine cu regina?

Kai făcu o grimasă, ca şi când era cel mai dureros subiect din lume, şi se rezemă de perete. Lui Cinder i se strânse inima când văzu mina sa regală părăsindu-l. Îşi coborî privirea spre vârful ghetelor ei.

— Nu credeam că e cu putinţă să urăsc pe cineva la fel de mult pe cât o urăsc pe ea. E diabolică.

Cinder tresări.

— Crezi că e în regulă să... Vreau să zic, dacă a pus cipul ăla în androidul tău...

Pricepu imediat la ce se referă. Ridică privirea spre camera de supraveghere, după care dădu din umeri.

— Nu-mi pasă. Ştie c-o urăsc. Crede-mă, nu se sinchiseşte să schimbe asta.

Cinder îşi linse buzele.

— Am văzut ce le-a făcut protestatarilor.

Kai încuviinţă.

— N-ar fi trebuit s-o las să-i înfrunte. Odată ce ajunge pe ecrane rapiditatea cu care i-a controlat, oraşul va cădea pradă haosului.

Îşi împreună mâinile, ridicând umerii spre urechi.

— În plus, acum are impresia că adăpostim intenţionat fugari lunari.

Lui Cinder i se opri inima în loc.

— Serios?

— Ştiu, e absurd. *Ultimul* lucru pe care mi-l doresc e şi mai mulţi lunari însetaţi de putere umblând de nebuni prin ţara mea. De ce aş...? *Ahhh!* E atât de *frustrant!*

Cinder îşi frecă braţele, devenind brusc agitată. Ea era motivul pentru care Levana credea că prinţul adăpostea lunari. Nu se gândise că îl punea şi pe Kai în primejdie dacă era observată de regină.

Când Kai rămase tăcut, îndrăzni să arunce o privire spre el şi observă că se zgâia spre mâinile ei. Cinder le ridică la piept, verificându-şi mănuşile, dar erau în regulă.

— Ţi le scoţi vreodată? întrebă el.

— Nu.

Kai lăsă capul într-o parte, uitându-se la ea de parcă putea să privească direct prin învelişul metalic din capul ei. Intensitatea privirii lui nu cedă.

— Cred c-ar trebui să mergi la bal cu mine.

Cinder îşi strânse degetele. Expresia lui era prea sinceră, prea sigură. Nervii îi zbârnâiau.

— Pe stelele mele, murmură ea. Nu m-ai mai invitat o dată?

— De data asta speram să primesc un răspuns mai favorabil. Şi se pare că devin din ce în ce mai disperat.

— Ce fermecător!

Kai schiţă un zâmbet.

— Te rog!?

— De ce?

— De ce nu?

— Vreau să zic, de ce *eu?*

Kai îşi vârî degetele mari în buzunare.

— Astfel încât, dacă planotorul meu de evadare se strică, să am pe cineva la îndemână ca să-l repare?

Cinder îşi dădu ochii peste cap şi se trezi incapabilă să-l privească din nou, uitându-se în schimb la butonul roşu de urgenţă de lângă uşile ascensorului.

— Vorbesc serios. Nu pot merge singur. Şi *chiar* nu vreau să merg cu Levana.

— Ei bine, există vreo două sute de mii de fete singure în acest oraş care ar face moarte de om pentru acest privilegiu.

Între ei se aşternu tăcerea. El nu o atingea, dar ea putea să-i simtă prezenţa, caldă şi copleşitoare. Putea să simtă ascensorul devenind tot mai cald, în pofida faptului că termometrul ei o asigura că nimic nu se schimbase.

— Cinder!

Nu se putu abţine. Se uită la el. Apărătorile ei cedară un pic când întâlni acei ochi căprui sinceri. Încrederea lui fusese înlocuită de griji. Nesiguranţă.

— Două sute de mii de fete, spuse el. De ce nu tu?

Cyborg. Lunară. Mecanic. Era ultimul lucru pe care şi-l dorea el.

Cinder deschise buzele, iar ascensorul se opri.

— Îmi pare rău. Dar crede-mă... nu vrei să mergi cu mine.

Uşile se deschiseră şi tensiunea îi dădu drumul. Ieşi repede din lift, cu capul plecat, încercând să nu se uite la micul grup de oameni care aşteptau un ascensor.

— Vino cu mine la bal!

Ea înlemni. Toată lumea de pe culoar înlemni.

Cinder se întoarse. Kai încă se afla în ascensorul B, ţinând uşa cu o mână.

Avea nervii întinşi la maximum şi toate sentimentele pe care le simţise în ultima oră se transformară într-o singură senzaţie revoltătoare – exasperare. Culoarul era plin de doctori, asistente, androizi, oficiali, tehnicieni, care căzură cu toţii într-o tăcere stânjenitoare şi se uitau la prinţul şi fata cu pantaloni cargo bufanţi cu care el flirta.

Flirta.

Îndreptându-se de spate, Cinder se retrase în ascensor şi îl împinse înăuntru, fără ca măcar să-i pese c-o făcuse cu mâna metalică.

— Ţine liftul, îi spuse el androidului în timp ce uşile îi închideau înăuntru, după care zâmbi. Asta ţi-a atras atenţia.

— Ascultă, spuse ea. Îmi pare rău. Chiar îmi pare. Dar nu pot să merg la bal cu tine. Trebuie să ai încredere în mine în privinţa asta.

El îşi coborî privirea spre mâna ei înmănuşată de pe pieptul lui. Cinder dădu înapoi, încrucişându-şi braţele la piept.

— De ce? De ce nu vrei să mergi cu mine?

Cinder pufni.

— Nu e vorba că nu vreau să merg *cu tine*, ci că nu merg *deloc*.

— Deci *vrei* să mergi cu mine.

Cinder se îndreptă de spate.

— Nu contează. Fiindcă nu pot.

— Dar am nevoie de tine.

— Ai *nevoie* de mine?

— Da. Nu înţelegi? Dacă îmi petrec tot timpul cu tine, atunci regina Levana nu mă poate chema să conversăm sau să...

Se înfioră.

— Dansăm.

Cinder dădu înapoi uşor ameţită, pierzându-şi concentrarea. Regina Levana. Fireşte că asta era despre regina Levana. Ce îi spusese Peony cu mult timp în urmă? Nişte zvonuri legate de o alianţă matrimonială?

— Nu că am ceva împotriva dansului. Pot dansa. Dacă vrei să dansezi.

Cinder miji ochii spre el.

— Poftim?

— Sau nu, dacă nu vrei. Sau dacă nu ştii cum. Lucru de care n-ar trebui să-ţi fie ruşine.

Începu să-şi frece fruntea, simţind că o ia cu dureri de cap, dar se opri când îşi dădu seama că mănuşile îi erau murdare.

— Nu pot, chiar nu pot să merg, spuse ea. Vezi tu...

Nu am rochie. Adri n-o să mă lase. Regina Levana m-ar omorî.

— E vorba de sora mea.

— *Sora* ta?

Cinder îşi umezi gâtul şi îşi coborî privirea în podeaua din lemn negru lustruit. Chiar şi ascensoarele erau de o frumuseţe excepţională la palat.

— Da. Sora mea mai mică. E bolnavă de molimă. Şi n-ar mai fi la fel fără ea, iar eu nu pot să merg... N-am să merg. Îmi pare rău!

Cinder fu surprinsă se descopere cât de convingătoare erau cuvintele ei, chiar şi pentru ea. Se întreba dacă detectorul ei de minciuni s-ar fi activat, în cazul în care ar fi putut s-o vadă.

Kai se rezemă din nou de perete, cu părul în ochi.

— Nu, mie îmi pare rău. N-am ştiut.

— N-aveai de unde.

Cinder îşi frecă palmele de coapse. Pielea i se înfierbântase sub mănuşi.

— De fapt, există ceva... ce-aş vrea să-ţi spun. Dacă e în regulă.

Kai înălţă capul, curios.

— Doar că ei i-ar plăcea ca tu să ştii câte ceva despre ea. Ăăă... o cheamă Peony. Are paisprezece ani şi e îndrăgostită până peste cap de tine.

El ridică din sprâncene.

— Mă gândeam dacă, prin cine ştie ce minune, ea ar supravieţui... crezi c-ai putea s-o inviţi la un dans? La bal?

Cinder îşi simţi gâtul iritat când rosti cuvintele, ştiind că miracolele nu există. Dar trebuia să întrebe.

Kai se uită lung la ea şi dădu din cap lent şi hotărât.

— Ar fi plăcerea mea.

Cinder îşi coborî capul.

— Am să-i transmit răspunsul tău, astfel încât să se mai înveselească şi să aibă un lucru pe care să-l aştepte cu nerăbdare.

Cu coada ochiului, Cinder îl văzu pe Kai băgând o mâna în buzunar şi strângând-o pumn.

— Oamenii probabil că devin suspicioşi, spuse Cinder. Zvonurile se vor răspândi cât ai zice peşte.

Încheie comentariul cu un chicotit, dar Kai nu i se alătură. Când îndrăzni să se uite din nou la el, observă că privea în gol spre peretele cu lambriuri din spatele ei, având umerii pleoştiţi.

— Eşti bine?

Începu să încuviinţeze, dar se opri.

— Levana crede că poate să mă învârtă pe degete ca pe o marionetă, zise el, încruntându-se. Şi tocmai mi-am dat seama că s-ar putea să aibă dreptate.

Cinder îşi făcu de treabă cu mănuşile. Cât de uşor era să uite cu cine vorbea, şi toate lucrurile pe care probabil le avea pe cap, lucruri mult mai importante decât ea. Mai importante chiar şi decât Peony.

— Am senzaţia că, indiferent ce-aş face, o să stric totul, spuse el.

— Ba nu, n-ai s-o faci.

Îşi dorea să întindă mâna spre el, dar se abţinu.

— Vei fi unul dintre acei împăraţi pe care toată lumea îi adoră şi îi admiră.

— Mda, sigur.

— Vorbesc serios. Uită-te cât de mult îţi pasă, cât de tare te străduieşti, şi încă nici măcar n-ai devenit împărat. În plus, continuă ea, ascunzându-şi mâinile, nu e ca şi cum ai fi singur. Ai sfetnici şi reprezentanţi provinciali şi secretari şi trezorieri şi... Vreau să zic, zău aşa, câte daune poate produce un om de unul singur?

Kai râse fără prea mare tragere de inimă.

— Nu prea reuşeşti să mă faci să mă simt mai bine, dar apreciez efortul, zise el, ridicând ochii spre tavan. Oricum, n-ar trebui să-ţi spun astea. Nu sunt probleme tale, ca să-ţi faci griji. Doar că... mi-e uşor să vorbesc cu tine.

Cinder se foi.

— E oarecum problema mea. Vreau să zic, cu toţii trebuie să locuim aici.

— Ai putea să te muţi în Europa.

— Ştii, m-am tot gândit la asta în ultima vreme.

Kai râse din nou, iar de data asta din inimă.

— Dacă ăsta nu e un vot de încredere, atunci nu ştiu ce e.

Cinder îşi coborî capul.

— Uite ce e, ştiu că faci parte din familia regală şi tot tacâmul, dar cred că oamenii încep să-şi piardă răbdarea pentru ascenso...

I se tăie respiraţia când Kai se aplecă, atât de aproape, încât era sigură pentru o clipă că intenţiona s-o sărute. Înlemni, cuprinsă de un val de panică, şi de-abia reuşi să ridice privirea.

În loc s-o sărute, şopti:

— Închipuie-ţi că există un leac, dar ar trebui să plăteşti un preţ atât de mare pentru descoperirea lui, încât asta ţi-ar distruge complet viaţa. Ce-ai face?

Aerul cald o învălui din cap până-n picioare. Era atât de aproape, încât putea să simtă un miros vag de săpun venind dinspre el.

O privea fix, aşteptând, un pic disperat.

Cinder îşi umezi gura.

— Să-mi distrug viaţa pentru a salva un milion de alte vieţi? Nu prea aş avea de-ales.

Kai întredeschise buzele – ea nu avu de ales decât să se uite la ele şi apoi imediat în ochii săi. Aproape că putea număra genele negre din jurul lor. Dar apoi o tristeţe îi acapară privirea.

— Ai dreptate. Nu prea ai de-ales.

Trupul ei tânjea deopotrivă să elimine spaţiul dintre ei şi să-l împingă. Anticiparea care îi încălzi buzele făcea ca aceste lucruri să fie imposibile.

— Alteţă?

Îşi ridică faţa spre el, o mişcare de-abia perceptibilă. Ascultă respiraţia lui precipitată şi, de data asta, ochii lui fură cei care căzură spre buzele ei.

— Îţi cer scuze, spuse el. Sunt sigur că e îngrozitor de nepotrivit, dar... se pare că viaţa mea e pe cale de a fi distrusă.

Cinder ridică din sprâncene, întrebătoare, dar el nu-şi dezvoltă ideea. Degetele lui, uşoare ca aerul, îi mângâiară cotul. Îşi lăsă capul într-o parte. Cinder nu se putea mişca, de-abia reuşind să-şi umezească buzele în timp ce ochii i se închiseră.

Durerea explodă în capul ei. Îi coborî pe şira spinării.

Cinder icni şi se aplecă, apucându-se de abdomen. Lumea se hurducăi. Acidul îi arse gâtul. Kai strigă şi o prinse când se împletici, ajutând-o să se aşeze pe podeaua ascensorului.

Cinder tremura lipită de el, ameţită.

Durerea dispăru la fel de repede cum apăruse.

Cinder gâfâia, aplecată peste braţul lui Kai. Vocea lui se auzea întrerupt prin timpanele ei – numele ei, iar şi iar. Cuvinte înăbuşite. *Te simţi bine? Ce s-a întâmplat? Ce-am făcut?*

Era fierbinte, mâna îi transpira în interiorul mănuşii, iar faţa îi ardea. La fel ca înainte, când Dr. Erland o atinsese. Ce i se întâmpla?

Îşi linse buzele. Îşi simţea limba ca de vată în gură.

— Sunt bine, spuse ea, întrebându-se dacă era adevărat. A trecut. Sunt bine.

Închise ochii strâns şi aşteptă, temându-se că şi cea mai mică mişcare ar aduce durerea înapoi.

Kai o mângâie pe frunte, pe păr.

— Eşti sigură? Poţi să mergi?

Dădu din cap şi se forţă să-l privească.

Kai ţipă şi dădu brusc înapoi, cu mâna rămasă la câţiva centimetri de fruntea lui Cinder. O cuprinse un val de teamă. Oare i se vedea afişajul retinal?

— Ce? întrebă ea, ascunzându-şi faţa în spatele mâinii, trecându-şi agitată degetele peste piele, prin păr. Ce e?

— N-nimic.

Când îndrăzni să-l privească din nou pe Kai, văzu că era derutat şi clipea întruna.

— Alteţă?

— Nu, n-a fost nimic.

Schiţă un zâmbet, neconvingător.

— Probabil c-a fost doar în imaginaţia mea.

— Poftim?

El clătină din cap.

— N-a fost nimic. Hai.

Se ridică şi o ajută să se pună pe picioare.

— Poate c-ar trebui să vedem dacă domnul doctor te poate strecura în agenda lui aglomerată.

Douăzeci şi cinci

De când ieşiră din ascensor şi până când ajunseră la cabinetul doctorului Erland, Kai primi două comuri – Cinder ştia asta deoarece auzise clopoţelul sunând la cureaua lui, însă nu răspunse. Insistă să o ajute pe culoar, în pofida protestelor ei că putea să meargă fără probleme, în pofida privirilor curioase ale celor care treceau pe lângă ei. Privirile curioase nu păreau să-l deranjeze pe prinţ la fel de mult pe cât o deranjau pe ea.

Kai nu bătu la uşă când ajunseră la cabinet, iar Dr. Erland, când văzuse cine dăduse buzna fără să anunţe, nu păru surprins.

— S-a întâmplat din nou, îl informă Kai. Leşinul ei sau ce-o fi fost.

Dr. Erland îşi mută ochii săi albaştri spre Cinder.

— Acum a trecut, spuse ea. Mă simt *bine*.

— Ba nu te simţi bine, o contrazise Kai. Ce anume a provocat asta? Ce putem face pentru a o opri?

— O consult imediat, spuse Dr. Erland. O să vedem ce putem face pentru ca asta să nu se mai repete.

Kai se conformă cu acel răspuns, dar nu părea foarte convins.

— Dacă aveţi nevoie de fonduri pentru a face cercetarea... sau echipamente speciale, sau orice altceva...

— Haideţi să nu ne pripim, spuse doctorul. Probabil că are nevoie de o nouă reajustare.

Cinder strânse din dinţi în acelaşi timp în care detectorul ei de minciuni se aprinse. Îl minţea din nou pe prinţ. O minţea pe ea. Dar Kai nu obiectă şi nu puse întrebări. Inspiră adânc şi se întoarse cu faţa spre Cinder. Avea o expresie care o făcea să nu

se simtă în largul ei – o privire care sugera că era o păpuşă de porţelan, uşor de spart.

Şi poate şi un strop de dezamăgire.

— Serios, mă simt bine.

Putea să-şi dea seama că nu era convins, dar n-avea cum să se certe cu ea. Comunicatorul lui sună din nou. În cele din urmă aruncă o privire spre el, după care se încruntă şi îl închise.

— Trebuie să plec.

— Evident.

— Premierul Africii a convocat o întrunire cu conducătorii lumii. Foarte plictisitoare şi politică. Sfetnicul meu o să sufere o cădere nervoasă.

Cinder ridică din sprâncene într-o manieră care spera să-i dea de înţeles că era în regulă să plece. La urma urmei, el era prinţ. Cei mai puternici bărbaţi şi femei de pe Pământ îl convocaseră. Ea înţelegea.

Şi totuşi, el era în continuare acolo, cu ea.

— Mă simt *bine*, insistă ea. Poţi să pleci.

Expresia lui de îngrijorare se îmblânzi. Kai se întoarse spre Dr. Erland şi scoase ceva din buzunar, punând-o în mâna bărbatului.

— De asemenea, am venit să vă duc asta.

Dr. Erland îşi puse ochelarii şi ridică fiola de sticlă la lumină. Conţinea un lichid transparent.

— Şi ce e asta?

— Un dar din partea reginei Levana. Ea pretinde că e un antidot pentru letumoză.

Lui Cinder îi stătu inima în loc. Îşi îndreptă atenţia spre fiolă.

Un antidot?

Peony.

Dr. Erland păli şi făcu ochii mari.

— Chiar aşa?

— Ar putea fi o şmecherie. Nu ştiu. Chipurile, e o singură doză – suficientă pentru un adult de sex masculin.

— Înţeleg.

— Aşadar, credeţi că îl puteţi multiplica? Dacă e un leac?

Dr. Erland strânse din buze si coborî fiola.

— Asta depinde de multe lucruri, Alteţă, spuse el după o pauză lungă. Dar am să-mi dau toată silinţa.

— Vă mulţumesc! Daţi-mi de ştire de-ndată ce găsiţi ceva.

— Desigur.

Kai părea uşurat. Şe întoarse spre Cinder.

— Iar tu ai să-mi dai de ştire dacă...

— *Da!*

— ... te vei răzgândi în privinţa balului?

Cinder strânse din buze.

Zâmbetul lui Kai nu se reflecta şi în privire. Cu o înclinare scurtă spre doctor, plecă. Cinder îşi îndreptă din nou privirea spre fiolă, pe care doctorul o strângea în pumn, şi începu să-şi facă speranţe. Dar apoi observă că articulaţiile degetelor lui se albiseră şi îşi ridică privirea, trezindu-se pironită sub o privire furtunoasă.

— Ce *cauţi* aici? întrebă el, lovind cu mâna liberă în birou.

Cinder tresări, surprinsă de vehemenţa lui.

— Nu-ţi dai seama că regina Levana se află aici, acum, în acest palat? Ce n-ai *înţeles* când ţi-am spus să stai departe?

— A trebuit să-i returnez androidul prinţului. Face parte din munca mea.

— Tu vorbeşti de trai. Eu vorbesc de *viaţă*. Nu eşti în siguranţă aici!

— Dacă vă interesează, androidul ăla poate fi de o importanţă *vitală*.

Strânse din dinţi şi se abţinu cu greu să nu mai zică nimic. Oftând adânc, îsi scoase mănuşile înăbuşitoare si le vârî în buzunar.

— În fine, îmi pare rău, dar acum sunt aici.

— Trebuie să pleci. Acum. Dacă ea cere să viziteze laboratoarele?

— De ce i-ar păsa reginei de laboratoarele dumneavoastră?

Se aşeză pe scaunul din faţa doctorului Erland. El rămase în picioare.

— În plus, e prea târziu. Regina m-a văzut deja.

Se aştepta ca doctorul să explodeze la auzul acestei afirmaţii, dar în schimb încruntătura îi fu iute înlocuită de groază. Sprâncenele sale stufoase dispărură sub bască. Se aşeză încetişor pe scaun.

— Te-a *văzut?* Eşti sigură?

Cinder încuviinţă.

— Eram în curte când se desfăşurau protestele. Regina Levana a apărut la unul dintre balcoanele de sus şi... a făcut ceva. Mulţimii. Le-a spălat creierele sau i-a fermecat sau cum se numeşte ce le-a făcut. Absolut toţi s-au calmat şi au renunţat la proteste. A fost atât de *sinistru*. Ca şi când toţi au uitat motivul

pentru care se aflau acolo, că o *urau*. Şi pe urmă pur şi simplu au plecat.

— Da, spuse Dr. Erland, punând fiola pe birou. Brusc devine limpede cum de e în stare să-şi ţină propriul popor sub control, nu-i aşa?

Cinder se aplecă, bătând cu degetele metalice în birou.

— Totuşi, ceva nu-mi dă pace. Spuneaţi că scoicile nu sunt afectate de farmecul lunar, nu-i aşa? De asta a poruncit ca ei – noi – să fim omorâţi?

— Corect.

— Dar pe mine m-a afectat. Am avut încredere în ea, la fel ca toţi ceilalţi. Asta până când programarea mea s-a activat şi a preluat controlul.

Se uită în timp ce Dr. Erland îşi scoase basca, aranjă cozorocul şi şi-o puse la loc peste părul lui sur şi pufos.

— Asta n-ar fi trebuit să se întâmple, nu-i aşa? Fiindcă eu sunt o scoică.

— Nu, răspunse el, fără prea multă convingere. N-ar fi trebuit să se întâmple.

Se ridică de pe scaun şi se întoarse cu faţa spre ferestrele înalte cât peretele.

Pe Cinder o mâncau degetele să se întindă şi să înhaţe fiola de pe birou, dar se abţinu. Antidotul – dacă era aşa ceva – era menit pentru toată lumea.

Înghiţind, se sprijini de spateaza scaunului.

— Domnule doctor? Nu păreţi prea surprins.

El ridică o mână şi bătu cu două degete peste gură înainte să se întoarcă încet spre ea.

— Ţi-am interpretat greşit diagnosticul.

Minciună.

Cinder îşi strânse mâinile în poală.

— Sau mai degrabă nu mi-aţi spus adevărul.

Îşi uni sprâncenele, dar nu negă.

Cinder strânse din degete.

— Deci nu sunt lunară?

— Nu, nu. Categoric eşti lunară.

Adevăr.

Se scufundă în scaun, dezamăgită.

— Am făcut nişte investigaţii în ceea ce priveşte familia ta, domnişoară Linh.

Probabil că doctorul văzuse cum i se luminase privirea, deoarece ridică repede ambele mâini.

— Mă refeream la familia ta *adoptivă*. Ştiai că tutorele tău decedat, Linh Garan, proiecta sisteme de android?

— Ăăă...

Cinder se gândi la diplomele şi trofeele care se aflau pe poliţa şemineului din camera de zi a lui Adri.

— Îmi sună destul de cunoscut.

— Ei bine, cu un an înainte de operaţia ta, el a dezvăluit o invenţie la târgul de ştiinţă din Noul Beijing. Un prototip. L-a numit sistem de securitate bioelectric.

Cinder se uită lung.

— Ce anume?

Ridicându-se, Dr. Erland butonă monitorul până ce o hologramă familiară se deschise în faţa lor. Făcu să apară în prim- plan gâtul lui Cinder, unde se vedea o mică pată neagră pe partea de sus a şirei spinării.

— Asta.

Cinder duse mâna la ceafă, masând-o.

— E un dispozitiv care se leagă de sistemul nervos al unei persoane. Are două funcţii – pe un pământean, previne manipulările externe asupra bioelectricităţii lui personale. Pe scurt, face în aşa fel încât să fie imun în faţa controlului lunar. Pe de altă parte, când e instalat pe un lunar, îl împiedică să manipuleze bioelectricitatea altora. E ca şi cum ai pune un lacăt pe harul lunar.

Cinder clătină din cap, frecându-se în continuare la ceafă.

— Un lacăt? Pe magie? E posibil aşa ceva?

Dr. Erland ridică un deget spre ea.

— Nu e magie. Când o numeşti aşa nu faci decât să le oferi şi mai multă putere.

— Mă rog. Chestia asta bioelectrică. E posibilă?

— Evident. Harul lunar e abilitatea de a-ţi folosi creierul pentru a manipula şi controla energia electromagnetică. Pentru a bloca această abilitate ar fi necesară modificarea sistemului nervos atunci când pătrunde în trunchiul cerebral, şi să reuşeşti să faci asta fără să afectezi mişcările şi sistemul senzorial ar fi... de-a dreptul impresionant. Realmente ingenios.

Rămasă cu gură căscată, Cinder îl urmări pe doctor cu privirea în timp ce se aşează pe scaun.

— S-ar fi îmbogăţit peste noapte, concluzionă ea.

— Dacă ar fi supravieţuit, probabil că da, aprobă doctorul, oprind ecranul. Când a dezvăluit invenţia la târg, prototipul încă

nu fusese testat, iar contemporanii lui erau sceptici – pe bună dreptate. Mai întâi trebuia să-l testeze.

— Şi pentru asta avea nevoie de un lunar.

— Ideal era să folosească atât un lunar, cât şi un subiect pământean – astfel încât să testeze ambele funcţii separat. Nu am idee dacă a găsit un subiect pământean, dar e clar că te-a găsit pe tine, şi şi-a instalat invenţia pentru a te împiedica să-ţi foloseşti harul. Asta explică de ce nu ţi-ai putut folosi harul de la operaţie încoace.

Cinder îşi legăna piciorul, neliniştită.

— Nu mi-aţi interpretat greşit diagnosticul. Aţi ştiut asta de la bun început. Din clipa în care aţi intrat în acel laborator, aţi *ştiut* că eram lunară şi că aveam acest lacăt absurd şi... aţi *ştiut!*

Dr. Erland îşi frământă mâinile. Pentru prima dată, Cinder observă un inel de aur pe degetul său.

— Ce mi-aţi făcut? întrebă ea, ridicându-se. Când m-aţi atins şi m-a durut atât de tare şi am leşinat şi... apoi s-a întâmplat din nou azi. Ce anume provoacă asta? Ce mi se-ntâmplă?

— Calmează-te, domnişoară Linh.

— De ce? Ca să mă puteţi minţi în continuare, aşa cum l-aţi minţit şi pe prinţ?

— Dacă am minţit, a fost doar ca să te protejez.

— Să mă protejaţi de ce?

Dr. Erland îşi uni vârfurile degetelor.

— Înţeleg că eşti derutată...

— Ba nu, nu înţelegeţi nimic! Acum o săptămână ştiam exact cine eram, *ce* eram, şi poate că eram un cyborg de nimic, dar cel puţin ştiam asta. Iar acum... acum sunt lunară, o lunară care chipurile ar avea un har magic, dar nu-l poate folosi, iar acum există o regină nebună care, din cine ştie ce motiv, vrea să mă *omoare*.

NIVELURI ÎNALTE DE ADRENALINĂ, o avertiză panoul ei de control. COMPORTAMENT RECOMANDAT: RESPIRAŢII LENTE, MĂSURATE. NUMĂRÂND 1, 2, 3...

— Domnişoară Linh, te rog, *calmează-te*. De fapt, e un lucru bun că ai fost aleasă să primeşti acest lacăt.

— Sunt sigură că aveţi dreptate! *Ador* să fiu tratată ca un cobai, nu ştiaţi?

— Îţi place sau nu, lacătul ţi-a fost de folos!

— Cum?

— Dacă ai înceta să zbieri, aş putea să-ţi spun.

Îşi muşcă buza şi simţi că respiraţia i se stabiliza aproape împotriva voinţei ei.

— Bine, dar de data asta vă rog să-mi spuneţi adevărul.

Împreunându-şi braţele, se aşeză la loc.

— Domnişoară Linh, uneori mă scoţi din sărite, spuse Dr. Erland oftând şi scărpinându-se la tâmplă. Vezi tu, manipularea bioelectricităţii e atât de naturală pentru lunari, încât e imposibil să n-o folosească, mai ales la o vârstă atât de fragedă. Lăsată de capul tău, ai fi atras prea multă atenţie. E ca şi cum ţi-ai fi tatuat cuvântul „lunară” pe frunte. Şi chiar dacă ai fi *putut* să înveţi să-l controlezi, harul e o parte atât de fundamentală a structurii noastre interne, încât modificarea lui ar putea crea efecte adverse psihologice devastatoare – halucinaţii, depresie... chiar şi nebunie.

Dr. Erland îşi uni vârfurile degetelor şi aşteptă.

— Aşadar, vezi tu, lacătul de pe harul tău te-a protejat, în multe feluri, de tine însăţi.

Cinder îl privea fix.

— Ai înţeles cum v-a fost asta de folos amândurora? continuă doctorul. Linh Garan a avut un subiect, iar tu ai putut să te integrezi printre pământeni fără s-o iei razna.

Cinder se lăsă uşor în faţă.

— Structurii *noastre?*

— Poftim?

— Aţi spus că harul e „o parte fundamentală a structurii *noastre* interne”

Doctorul se ridică, aranjându-şi reverele halatului său.

— Ah, aşa am spus?

— Sunteţi lunar!

Îşi scoase basca şi o aruncă pe birou. Părea mai scund fără ea. Mai în vârstă.

— Nu mă minţiţi.

— Nu aveam de gând s-o fac, domnişoară Linh. Încerc doar să mă gândesc cum să-ţi explic asta într-o manieră care să te facă să te uiţi la mine mai puţin acuzator.

Încleştându-şi maxilarul, Cinder sări din nou de pe scaun şi se îndepărtă cu spatele de birou. Îl privea fix, dur, ca şi când lui chiar putea să-i apară pe frunte un tatuaj pe care să scrie „lunar”.

— Cum aş putea crede o iotă din ce spuneţi? Cum aş putea şti că nu mă spălaţi pe creier chiar în acest moment?

El ridică din umeri.

— Dacă ar fi să mă apuc de fermecat oameni toată ziua, cel puţin m-aş face să par mai înalt, nu crezi?

Cinder se încruntă, ignorându-l. Se gândi la regina de pe balcon, la cum optobionica ei o avertizase de o minciună chiar şi când nu fusese spus nimic. Cumva, creierul ei era capabil să distingă între realitate şi iluzie, chiar şi atunci când ochii ei nu puteau.

Mijind ochii, ridică un deget spre doctor.

— Dumneavoastră *chiar* v-aţi folosit harul ca să mă controlaţi. Când ne-am cunoscut. M-aţi... m-aţi spălat pe creier. La fel ca regina. M-aţi făcut să am încredere în dumneavoastră.

— Fii serioasă. Mă atacai cu o cheie franceză.

Furia ei începu să pălească. Dr. Erland îşi deschise palmele spre ea.

— Te asigur, domnişoară Linh, că în cei doisprezece ani de când mă aflu pe Pământ, nu am abuzat nici măcar o dată de harul meu, şi plătesc în fiecare zi preţul pentru această decizie. Stabilitatea mea mentală, sănătatea mea psihologică, simţurile mele, toate se resimt fiindcă refuz să manipulez gândurile şi sentimentele celor din jurul meu. Nu toţi lunarii sunt de încredere, ştiu bine asta, dar în mine *poţi* avea încredere.

Cinder înghiţi în sec şi cuprinse cu braţele speteaza scaunului.

— Kai ştie?

— Fireşte că nu. Nimeni nu ştie.

— Dar lucraţi la palat. Îl vedeţi pe Kai tot timpul. Şi împăratul Rikan!

O scânteie de iritare se aprinse în ochii albaştri ai doctorului Erland.

— Da, şi de ce te-ar deranja asta pe tine?

— Fiindcă sunteţi *lunar!*

— La fel ca tine. Ar trebui să-mi fac griji pentru siguranţa prinţului doar fiindcă te-a invitat la bal?

— Asta-i altceva!

— Domnişoară Linh, nu fi absurdă. Înţeleg că ai prejudecăţi, în multe feluri, sunt de înţeles, ba chiar justificate, ţinând cont de istoria Pământului cu Luna. Dar asta nu înseamnă că toţi suntem nişte diavoli lacomi şi egoişti. Crede-mă, nu există nicio persoană pe planeta asta care îşi doreşte mai mult decât mine s-o vadă pe Levana dată jos de pe tron. Aş omorî-o cu mâna mea, dacă aş putea.

Doctorul se făcu roşu la faţă, iar ochii îi ardeau.

— În regulă.

Cinder strânse tare perna spătarului, până ce simţi materialul cedând sub degetele ei de oţel.

— Pot accepta asta. Nu toţi lunarii sunt diavoli, şi nu toţi lunarii pot fi cu uşurinţă spălaţi pe creier ca s-o urmeze pe Levana. Dar chiar şi dintre aceia care îsi doresc s-o sfideze, câţi şi-ar risca vieţile ca să fugă?

Făcu o pauză, fixându-l cu privirea pe doctor.

— Aşa că *dumneavoastră* de ce aţi făcut-o?

Dr. Erland se foi ca şi când urma să se ridice, dar, după ce şovăi o clipă, umerii îi cedară, dezumflându-se.

— Ea mi-a omorât fata.

Adevăr.

Cinder se trase înapoi.

— Cea mai rea parte, continuă doctorul, e că dacă ar fi fost un alt copil, mi s-ar fi părut în regulă.

— Poftim? De ce?

— Fiindcă ea era o scoică.

Îşi luă basca de pe birou şi o studie în timp ce vorbea, plimbându-şi degetele peste modelul în carouri.

— În trecut fusesem de acord cu legile, gândindu-mă că scoicile erau periculoase. Că societatea noastră avea să se năruie dacă lor li se permite să trăiască. Dar nu şi fetiţa *mea*.

Un zâmbet ironic i se strecură pe buze.

— După ce s-a născut, am vrut să fug, s-o aduc pe Pământ, dar soţia mea era şi mai devotată Maiestăţii Sale decât fusesem eu. Nu voia să aibă nimic de-a face cu copila. Aşa că micuţa mea Crescent Moon a fost luată, la fel ca toţi ceilalţi.

Îşi puse basca la loc pe cap şi miji din ochi spre Cinder.

— Acum ar fi fost cam de aceeaşi vârstă cu tine.

Cinder ocoli scaunul şi se aşeză pe marginea lui.

— Îmi pare rău.

— Asta s-a întâmplat cu mult timp în urmă. Dar am nevoie să înţelegi, domnişoară Linh, prin ce anume a trecut persoana care te-a adus *pe tine* aici. Să meargă atât de departe cât să-ţi ascundă harul lunar – să te protejeze.

Cinder îşi împreună braţele, făcându-se mică.

— Dar de ce pe mine? Eu nu sunt o scoică. Nu eram deloc în primejdie. Nu are noimă.

— Va avea, îţi promit. Ascultă-mă cu atenţie, căci asta s-ar putea să te şocheze profund.

— Să mă şocheze? Vreţi să spuneţi că ăsta a fost aperitivul şi abia acum urmează felul întâi?

Privirea lui se îmblânzi.

— Harul tău se întoarce, domnişoară Linh. Am putut să-ţi manipulez bioelectricitatea pentru a copleşi temporar prototipul lui Linh Garan. Asta am făcut în prima zi în care ai fost aici, când ţi-ai pierdut cunoştinţa, iar din cauza asta, lacătul de pe harul tău a fost complet distrus. Cu ceva antrenament, vei putea să anulezi singură autoprotecţiile, până ce vei putea să-ţi recapeţi din nou controlul asupra harului. Înţeleg că e dureros când vine deodată, aşa cum s-a întâmplat azi, dar astfel de întâmplări ar trebui să fie rare, numai în momente de tulburări emoţionale extreme. Ce anume crezi că l-a declanşat mai devreme?

Cinder simţi un gol în stomac, amintindu-şi de apropierea lui Kai din ascensor. Îşi drese vocea.

— Pe scurt, ceea ce vreţi să spuneţi e că devin lunară pe bune. Magie şi toate alea.

Dr. Erland strâmbă din buze, dar n-o corectă din nou.

— Da. Va dura ceva timp, dar la un moment dat îţi vei recăpăta întru totul harul natural cu care te-ai născut.

Dr. Erland îşi roti degetele în aer.

— Vrei să încerci să-l foloseşti acum? S-ar putea să poţi s-o faci. Nu sunt sigur.

Cinder îşi imagină o scânteie între cablurile ei, ceva pârâind la baza coloanei vertebrale. Ştia că cel mai probabil era în imaginaţia ei, o panică autoprovocată, dar nu putea fi sigură. Cum era să fii lunar? Să ai acel tip de putere?

Clătină din cap.

— Nu, e în regulă. Nu sunt pregătită pentru asta.

O urmă de zâmbet se întinse pe buzele doctorului, ca şi când era uşor dezamăgit.

— Fireşte. Când eşti pregătită.

Cuprinzându-se cu braţele, Cinder inspiră tremurat.

— Domnule doctor?

— Da?

— Şi dumneavoastră sunteti imun la letumoză, ca mine?

Dr. Erland îi susţinu privirea, imperturbabil.

— Da. Sunt.

— Atunci, de ce nu v-aţi folosit propriile mostre de sânge pentru a găsi un leac? Au murit atâţia oameni... Şi recrutarea de cyborgi...

Ridurile de pe faţa lui se îmblânziră.

— Le-am *folosit*, domnişoară Linh. De unde crezi c-au apărut cele douăzeci şi şapte de antidoturi pe care le-am testat?

— Şi niciunul n-a funcţionat.

Îşi strânse picioarele sub scaun, simţindu-se mică. Insignifiantă – din nou.

— Aşadar, imunitatea mea nu e miracolul de care vorbeaţi.

Ochii ei căzură pe fiolă. Antidotul reginei.

— Domnişoară Linh.

Ridicându-şi privirea spre doctor, Cinder zări în ochii lui un licăr care îi provocă o uşoară ameţeală, la fel ca prima dată când îl întâlnise.

— Tu eşti miracolul pe care îl căutam, spuse el. Dar ai dreptate. Nu era datorită imunităţii tale.

Cinder se zgâi la el, aşteptând mai multe explicaţii. Ce altceva putea fi special la ea? Oare el chiar căutase ingeniosul lacăt de pe magia ei – prototipul lui Linh Garan?

Comul ei intern sună înainte ca el să poată continua. Tresări, mutându-şi privirea în altă parte în timp ce un text verde începu să se desfăşoare în câmpul ei vizual.

COM PRIMIT DIN DISTRICTUL 29 AL NOULUI BEIJING, CARANTINA BOLNAVILOR DE LETUMOZĂ. LINH PEONY A INTRAT ÎN AL PATRULEA STADIU AL LETUMOZEI LA 17:24 PE 18 AUGUST 126 T.E.

— Domnişoară Linh?

Degetele începură să-i tremure.

— Sora mea a intrat în al patrulea stadiu.

Privirea îi poposi pe fiola de pe biroul doctorului Erland.

— Înţeleg, spuse el, văzând unde îi căzuse privirea. Al patrulea stadiu avansează cu repeziciune. N-avem timp de pierdut.

Întinzându-se, luă fiola între degetele arătătoare.

— O promisiune e o promisiune.

Inima lui Cinder se izbea de cutia toracică.

— Dar nu aveţi nevoie de ea? Pentru a o multiplica? Ridicându-se, doctorul se îndreptă spre raftul de cărţi şi trase un stand de pahare gradate spre el.

— Câţi ani are?

— Paisprezece.

— Atunci, cred că asta va fi suficient.

Turnă un sfert din antidot în pahar. Punându-i dopul, se întoarse spre Cinder.

Eşti conştientă că vine din partea reginei Levana. Ar putea fi foarte bine o şmecherie.

— Sora mea e deja pe moarte.

El încuviinţă şi i-o întinse.

— Aşa mă gândeam şi eu.

Cinder se ridică, luă fiola şi o puse în palmă.

— Sunteţi sigur?

— Cu o singură condiţie, domnişoară Linh. Înghiţind, duse fiola la piept.

— Trebuie să-mi promiţi că n-ai să te mai apropii de acest palat cât timp regina Levana e aici.

Douăzeci şi şase

Prinţul Kai întârzie şaptesprezece minute la întrunire. Fu întâmpinat de privirile dezaprobatoare ale lui Torin şi ale celorlalţi patru oficiali guvernamentali care stăteau aşezaţi la o masă lungă, alături de alte douăsprezece feţe care priveau din respectivele lor monitoare aflate pe peretele cu lambriuri din faţa lui. Ambasadori din fiecare ţară pământeană – Regatul Unit, Federaţia Europeană, Uniunea Africană, Republica Americană şi Australia. O regină, doi prim-miniştri, un preşedinte, un guvernator-general, trei reprezentanţi statali şi doi reprezentanţi provinciali. Textul de la baza ecranelor le afişa numele, titlurile şi afiliaţiile.

— Cât de amabil din partea tânărului prinţ să ne onoreze cu prezenţa sa, spuse Torin, în timp ce oficialii din jurul mesei se ridicară pentru a-l primi pe Kai.

Kai dădu din mână pentru a alunga comentariul lui Torin.

— Credeam că poate vă e de folos înţelepciunea mea.

Pe peretele cu ecrane, Kamin, prim-ministrul Africii, mormăi într-o manieră nedemnă de o doamnă. Toţi ceilalţi rămaseră tăcuţi.

Kai porni spre locul său obişnuit, când Torin îl opri şi gesticulă spre scaunul aflat în capul mesei. Scaunul împăratului. Strângând din maxilar, Kai schimbă locurile. Ridică privirea spre grilajul de feţe – chiar dacă toţi ceilalţi conducători ai lumii se aflau la mii de kilometri depărtare, privind spre proprii lor pereţi

plini de monitoare, Kai avea senzaţia că ochii lor erau fixaţi asupra lui, dezaprobatori.

Îşi drese vocea, încercând să nu se fâţâie în scaun.

— Conexiunea conferinţei e sigură? se interesă el, întrebarea făcându-l să-şi amintească de grijile pentru cipul de comunicare directă pe care Cinder îl găsise în interiorul lui Nainsi.

Ecranele din sală erau echipate cu COM-D-uri, astfel încât să poată susţine întruniri internaţionale fără teama că cineva îi ascultă pe reţea. Dacă cipul din Nainsi fusese pus acolo de unul dintre apropiaţii Levanei din acelaşi motiv – pentru discreţie şi intimitate? Dacă aşa stăteau lucrurile, ce anume aflase ea?

— Fireşte, răspunse Torin. Conexiunile au fost verificate timp de aproape douăzeci de minute, Alteţă. Tocmai discutam despre relaţia Pământului cu Luna, când aţi binevoit să vă faceţi apariţia la întrunire.

Kai îşi împreună mâinile.

— Am înţeles. Acum, e vorba cumva de cea în care pe regina dominatoare o apucă pandaliile şi ameninţă cu război de fiecare dată când nu capătă ce vrea? Despre acea relaţie discutaţi?

Nimeni nu râse. Torin îşi îndreptă privirea spre Kai.

— Alteţă, doriţi cumva să amânăm întrunirea?

Kai îşi drese vocea.

— Vă rog să mă iertaţi. A fost necuvenit.

Întâlni feţele tuturor conducătorilor Pământului, care îl priveau de la mii de kilometri depărtare. Strânse din mâini pe sub masă, simţindu-se ca un copil care lua parte la întrunirile tatălui său.

— Evident, spuse Vargas, preşedintele Americii, relaţia dintre Pământ şi Luna a fost încordată vreme de mulţi ani, iar domnia reginei Levana n-a făcut decât să înrăutăţească lucrurile. Nu putem învinui niciuna din părţile implicate, dar cel mai important lucru e să o reparăm, înainte...

— Înainte ca ea să înceapă un război, concluzionă un reprezentant provincial din America de Sud, aşa cum a observat tânărul prinţ în urmă cu câteva momente.

—Totuşi, dacă e să fim atenţi la veştile care circulă în ultima vreme pe reţea, spuse Williams, guvernatorul-general al Australiei, legăturile dintre Pământ şi Luna au fost reluate. E adevărat că Levana se află *în acest moment* pe Pământ? De-abia mi-a venit să cred când am auzit!

— Da, răspunse Torin, cu toate privirile îndreptate asupra lui. Regina a sosit ieri după-amiază, iar întâiul ei taumaturg, Sybil

Mira, se află de două săptămâni la curtea noastră, în calitate de invitată.

— V-a informat Levana cu privire la scopul acestei vizite? se interesă prim-ministrul Kamin.

— Pretinde că vrea să ajungem la un acord de pace.

Unul din reprezentanţii Republicii Americane începu să râdă în hohote.

— Nu cred până nu văd.

Preşedintele Vargas ignoră comentariul.

— Cam suspicios momentul ales, nu-i aşa? Atât de curând după...

Nu termină. Nimeni nu se uită la Kai.

— Suntem de acord, interveni Torin, dar nu i-am putut refuza această solicitare.

— Dă impresia că a fost mereu mai dornică să discute despre o alianţă cu Comunitatea decât cu oricare dintre noi ceilalţi, comentă preşedintele Vargas, însă cerinţele ei erau mereu nesatisfacătoare. S-au schimbat cumva acele cerinţe?

Kai urmări cu coada ochiului cum pieptul lui Torin se umflă treptat.

— Nu, răspunse el. Din câte ştim, cerinţele Maiestăţii Sale nu s-au schimbat. Ţinta ei continuă să fie o alianţă matrimonială cu împăratul Comunităţii.

Deşi feţele din sală şi de pe ecrane încercară să rămână neschimbate, disconfortul atinse cote maxime printre ei. Kai îşi strânse pumnii atât de tare, încât unghiile îi creară în palme semiluni. Mereu detestase diplomaţia acestor întruniri. Toată lumea gândea acelaşi lucru, dar nimeni nu era suficient de curajos s-o spună cu voce tare.

Si fireşte că tuturor le era milă de soarta lui Kai, dar în acelaşi timp se bucurau că nu li se întâmplase lor. Erau mânioşi că regina Levana putea pătrunde în orice ţară pământeană cu dictatura ei, dar în acelaşi timp credeau că era o îmbunătăţire că nu pătrundea pe Pământ cu armata ei.

— De asemenea, continuă Torin, poziţia Comunităţii nu s-a schimbat.

Asta *chiar* păru să şocheze adunarea.

— N-ai să te căsătoreşti cu ea? întrebă Camilla, regina Regatului Unit, ridurile de pe fruntea ei adâncindu-se.

Kai ridică din umeri a apărare.

— Tatăl meu a fost foarte ferm când a luat decizia de a evita o asemenea alianţă, iar eu consider că motivele sale sunt la fel

de valabile şi azi, la fel cum erau şi săptămâna trecută, sau anul trecut, sau acum zece ani. Trebuie să mă gândesc la ce e mai bun pentru ţara mea.

— I-ai comunicat această decizie Levanei?

— N-am minţit-o.

— Şi care va fi următoarea ei mişcare? întrebă Bromstad, prim-ministrul Europei, un bărbat blond cu o privire amabilă.

— Păi ce altceva? zise Kai. Intenţionează să scoată în continuare aşi din mânecă, până ce o să ne lase fără cărţi.

Toţi se întoarseră într-o parte şi-n alta, făcând schimb de priviri. Buzele lui Torin deveniseră albe, implorându-l din privire pe Kai să fie cu băgare de seamă. Kai putea să jure că Torin nu intenţionase să menţioneze antidotul, cel puţin până ce nu plănuiau următoarea lor mişcare – însă letumoza era o pandemie care îi afecta pe toţi. Ei cel puţin aveau dreptul să ştie că exista posibilitatea unui antidot. Asta dacă nu cumva Levana îl minţise.

Kai inspiră adânc, răsfirându-şi degetele pe masă.

— Levana pretinde c-a găsit un leac pentru letumoză.

Monitoarele părură să pârâie de surprindere, deşi conducătorii adunaţi erau prea uluiţi pentru a vorbi.

— A adus o singură doză cu ea; pe care am dat-o deja echipei noastre de cercetare. Nu vom şti dacă e un antidot adevărat până ce nu vor fi avut şansa de a-l studia. Dacă e adevărat, atunci va trebui să aflăm dacă-l putem multiplica.

— Şi dacă nu-l putem multiplica?

Kai se uită la guvernatorul-general australian. Era mult mai în vârstă decât fusese tatăl lui Kai. Cu toţii erau mult mai în vârstă decât el.

— Nu ştiu, răspunse el. Dar voi face ce trebuie făcut pentru Comunitate.

Pronunţă cuvântul „Comunitate” cu mare grijă. Adevărat, alianţa lor de şase ţări şi o singură planetă era puternică, dar cu toţii aveau propriile loialităţi, iar el nu avea s-o uite pe-a sa.

— Chiar şi-atunci, spuse Torin, încă putem spera s-o facem să asculte de glasul raţiunii şi s-o convingem să semneze Tratatul de la Bremen fără o alianţă matrimonială.

— Va refuza, spuse un reprezentant statal al Federaţiei Europene. N-are rost să ne amăgim. Ea e la fel de încăpăţânată ca...

— Fireşte, familia imperială a Comunităţii nu e singura casă regală cu care ar putea spera să se unească, spuse reprezentantul statal african.

Spuse asta ştiind că propria lui ţară nu putea fi o opţiune, de vreme ce nu era monarhie. Orice legătură matrimonială ar fi fost prea superficială, prea efemeră.

Bărbatul continuă:

— Cred c-ar trebui să explorăm toate opţiunile posibile, astfel încât să putem fi siguri că avem o ofertă pregătită, indiferent de ceea ce decide Levana să facă în continuare. O ofertă pe care noi, în calitate de grup, simţim c-ar putea fi utilă cetăţenilor întregii planete.

Kai şi ceilalţi îşi îndreptară atenţia spre regina Camilla a Regatului Unit, care avea un fiu necăsătorit de vreo treizeci de ani, mai apropiat de vârsta Levanei decât Kai. Observă cât de pasivă încerca să pară regina şi se strădui din răsputeri să-şi disimuleze satisfacţia. Tare bine era să se inverseze rolurile.

Şi totuşi, din punct de vedere politic, nu era nicio îndoială că el era cea mai bună opţiune în ochii reginei Levana. Prinţul Regatului Unit era cel mai tânăr dintre cei trei fraţi şi exista posibilitatea să nu ajungă niciodată rege. Kai, pe de altă parte, avea să fie încoronat peste o săptămână.

— Dacă refuză pe altcineva? întrebă regina Camilla, ridicând o sprânceană care văzuse prea multe operaţii estetice de-a lungul anilor.

Când nimeni nu răspunse la întrebare, continuă:

— Nu doresc să stârnesc alarme nefondate, dar aţi luat cumva în considerare că motivul pentru care a venit pe Pământ ar putea fi pentru a asigura cu forţa o alianţă? Poate că intenţionează să-l spele pe creier pe tânărul prinţ pentru a se căsători cu ea.

Lui Kai i se făcu rău. Putea să-şi vadă frământarea oglindită în feţele celorlalţi diplomaţi.

— Ar putea să facă asta? întrebă el.

Când nimeni nu sări să-i răspundă, se întoarse spre Torin.

Dură mult, mult prea mult pentru ca Torin să clatine din cap a negare, părând înspăimântător de nesigur.

— Nu, răspunse el. Teoretic, poate, dar nu. Pentru a putea să-şi menţină şmecheria, ar trebui să rămână la braţul Alteţei Voastre zi şi noapte. De îndată ce nu aţi mai fi sub influenţa ei, aţi putea dovedi că mariajul nu e legal. Nu ar risca asta.

— Vrei să spui că *sperăm* că nu va risca asta, îl corectă Kai, care nu se simţea prea liniştit.

— Cum rămâne cu fiica Levanei, prinţesa Winter? întrebă preşedintele Vargas. Au existat ceva discuţii legate de ea?

— E fiica ei vitregă, răspunse Torin. Şi ce anume ar trebui să discutăm în ceea ce o priveşte pe prinţesa lunară?

— De ce nu putem forma o alianţă matrimonială cu ea? întrebă regina Camilla. Nu poate fi mai rea decât Levana.

Torin îşi împreună mâinile pe masă.

— Prinţesa Winter s-a născut dintr-o altă mamă, iar tatăl ei era un biet paznic la palat. Nu posedă sânge regal.

— Dar Luna încă ar putea onora o alianţă matrimonială prin ea, spuse Kai. Nu-i aşa?

Torin oftă, arătând ca şi când îşi dorea ca prinţul să-şi fi ţinut gura.

— Din punct de vedere politic, poate, dar asta nu schimbă faptul că regina Levana se află în dificila poziţie de a necesita o căsătorie şi de a produce un moştenitor care îi va continua descendenţa. Nu cred că va fi de acord să-şi mărite fiica vitregă, atâta timp cât ea însăşi caută un aranjament matrimonial potrivit.

— Şi chiar nu există nicio speranţă, spuse prim-ministrul african, ca lunarii s-o accepte vreodată ca regină pe prinţesa Winter?

— Numai dacă îi puteţi convinge să renunţe la superstiţii, răspunse Torin, şi ştim cu toţii cât de adânc înrădăcinate sunt ele în cultura lor. Altminteri vor insista mereu să aibă un moştenitor cu descendenţă regală.

— Si dacă Levana nu va avea niciodată un moştenitor? Ce vor face atunci?

Kai aruncă o privire spre sfetnicul său şi ridică dintr-o sprânceană.

— Nu sunt sigur, răspunse Torin. Sunt convins că familia regală are suficienţi veri îndepărtaţi care ar fi dispuşi să pună mâna pe tron.

— Carevasăzică, dacă Levana e musai să se căsătorească, spuse reprezentantul sud-american, şi se va căsători numai cu un împărat din Comunitate, iar împăratul Comunităţii refuză să se însoare *cu ea*, atunci ce se va întâmpla? Ne aflăm într-un impas.

— Poate, interveni guvernatorul-general Williams, îşi va duce la îndeplinire ameninţările.

Torin clătină din cap.

— Dacă dorinţa ei ar fi fost să pornească un război, ar fi avut suficiente ocazii în care s-o facă.

— E limpede, i-o întoarse guvernatorul-general, că dorinţa ei e să fie împărătească. Dar nu ştim ce anume a plănuit dacă voi nu...

— De fapt, avem o oarecare idee, îl întrerupse preşedintele Vargas, pe un ton solemn. Mă tem că nu mai e nevoie să speculăm dacă Levana intenţionează să poarte un război împotriva Pământului. Sursele noastre mă fac să cred că războiul nu e doar posibil, ci iminent.

Un freamăt încărcat de nelinişte străbătu sala.

— Dacă teoriile noastre sunt corecte, continuă preşedintele Vargas, Levana plănuieşte să atace Pământul în următoarele şase luni.

Kai se lăsă în faţă, frecându-şi între degete gulerul cămăşii.

— Ce teorii?

— Se pare că regina Levana construieşte o armată.

Confuzia se aşternu în toată sala.

— Cu siguranţă Luna deţine de ceva timp o armată, spuse prim-ministrul Bromstad. Nu e o veste nemaiauzită şi nici ceva controversat. Nu le putem cere să renunţe cu totul la armată, oricât de tare ne-am dori asta.

— Asta nu e armata normală a Lunii – soldaţi şi taumaturgi, spuse preşedintele Vargas, şi nici nu seamănă cu vreuna dintre armatele pe care le avem pe Pământ. Priviţi cele câteva fotografii pe care le-au putut obţine agenţii noştri de pe orbită.

Imaginea preşedintelui dispăru şi fu înlocuită de o poză neclară, ca şi când fusese făcută de la o foarte mare distanţă. Fotografii de satelit, făcute fără lumina soarelui. În orice caz, oricât de granuloasă era poza, Kai putu să distingă şiruri întregi de bărbaţi în formaţie. Miji ochii, iar o altă poză apăru pe ecran, luată mai de aproape, înfăţişând patru bărbaţi întorşi cu spatele şi fotografiaţi de sus, însă Kai observă cu stupoare că aceştia nu erau bărbaţi. Umerii lor erau prea laţi, prea aplecaţi. Profilurile lor de-abia vizibile erau prea întinse. Spinările lor erau acoperite cu ceea ce părea a fi blană.

O altă poză răsări pe ecran. Aceasta arăta şase dintre creaturi, de data asta frontal, cu feţele o combinaţie între bărbat şi bestie. Nasurile şi mandibulele aveau poziţii ciudate, iar buzele le erau răsucite în grimase veşnice. Din gură le ieşeau puncte albe – Kai nu putea să vadă prea bine, nu era foarte sigur, dar avea impresia că aceia erau colţi.

— Ce sunt creaturile astea? întrebă regina Camilla.

— Mutanţi, răspunse preşedintele Vargas. Credem că sunt lunari creaţi în laborator. E un proiect despre care presupunem că se desfăşoară de câteva zeci de ani. Am estimat că numai pe această întindere există vreo şase sute de specimene, dar bănuim că sunt mult mai multe, cel mai probabil în reţeaua de tuburi de lavă de sub suprafaţa lunii. Din câte ştim, ar putea fi mii, poate chiar zeci de mii de astfel de creaturi.

— Şi toate sunt înzestrate cu puteri magice?

Era o întrebare şovăitoare pusă de reprezentatul provincial al Canadei.

Poza dispăru, arătându-l din nou pe preşedintele american.

— Nu ştim. Nu i-am putut vedea antrenându-se sau făcând orice altceva, ci doar stând în formaţie şi intrând sau ieşind din caverne.

— Sunt lunari, zise regina Camilla. Dacă nu sunt morţi, atunci sunt înzestraţi cu magie.

— Nu avem nicio dovadă că ei îşi omoară copiii neînzestraţi, o întrerupse Torin. Oricât de interesant ar fi să privim aceste imagini şi să creăm tot felul de speculaţii absurde, nu trebuie să uităm că regina Levana încă nu a atacat Pământul, şi nu avem nicio dovadă că aceste creaturi au fost create pentru un asemenea atac.

— Pentru ce altceva ar fi putut fi create? întrebă guvernatorul-general Williams.

— Mână de lucru? sugeră Torin, provocând pe oricine să nege posibilitatea.

Guvernatorul-general pufni, dar nu spuse nimic.

— Ar trebui, firește, să fim pregătiţi în cazul în care vom avea totuşi parte de un război. Dar, între timp, prioritatea noastră trebuie să fie formarea unei alianţe cu Luna, nu îndepărtarea ei din cauza paranoiei şi a neîncrederii.

— Ba nu, îl contrazise Kai, lăsându-şi bărbia în pumn. Cred că e momentul propice pentru paranoia şi neîncredere.

Torin se încruntă.

— Alteţă...

— Se pare că aţi ratat cu toţii adevărata însemnătate a acestor poze.

Preşedintele Vargas îşi umflă pieptul.

— La ce te referi?

— Spuneaţi că cel mai probabil au construit această armată timp de câteva zeci de ani? Perfecţionând ştiinţa folosită pentru a crea aceste... creaturi?

— Aşa se pare.

— Păi, de ce am observat-o de-abia acum?

Flutură din mână spre ecran, acolo unde în urmă cu câteva momente se aflaseră imaginile.

— Sute de astfel de specimene, stând sub cerul liber ca şi când n-ar avea ceva mai bun de făcut. *Aşteptând* să li se facă poze.

Îşi împreună mâinile pe masă, privind în timp ce expresiile nesigure ale celorlalţi se întoarseră spre el.

— Regina Levana voia ca noi să-i vedem armata spectrală. Voia să luăm aminte.

— Crezi că încearcă să ne ameninţe? întrebă prim-ministrul Kamin.

Kai închise ochii, având imaginea cu şirurile de bestii întipărită în minte.

— Nu. Cred că încearcă să mă ameninţe pe mine.

Douăzeci şi şapte

Planotorul se opri cu un huruit lângă carantină. Cinder zbură pe trapa laterală şi dădu înapoi aproape imediat, acoperindu-şi nasul cu braţul. Îi venea să vomite de la duhoarea de carne putrezită, intensificată de căldura înăbuşitoare a după-amiezii. Lângă intrarea depozitului, un grup de med-droizi încărcau cadavre într-un planotor care avea să le ducă în alt loc, trupuri umflate şi decolorate, fiecare cu o despicătură roşie la încheietura mâinii. Cinder se uită în altă parte, ferindu-şi privirea şi ţinându-şi respiraţia în timp ce se strecură pe lângă ei şi intră în depozit.

Lumina orbitoare a soarelui deveni întunecoasă, captată de prelata verde a ferestrelor din acoperiş. Data trecută, carantina fusese aproape goală; acum dădea pe dinafară de victime – de toate vârstele şi sexele. Ventilatoarele din tavan nu prea reuşeau să alunge căldura sufocantă sau mirosul morţii, care încărca aerul.

Med-droizii se plimbau printre paturi, însă nu erau suficienţi pentru a avea grijă de toţi bolnavii.

Cinder înaintă pe un culoar, încercând să respire prin mânecă. Zări pătura verde din brocart a lui Peony şi se grăbi să ajungă la picioarele patului.

— Peony!

Când Peony nu făcu nicio mişcare, Cinder puse o mână pe umărul ei. Pătura era moale, caldă, dar forma de sub ea nu mişca.

Tremurând, Cinder apucă de marginea păturii şi o dădu la o parte.

Peony scânci, un protest vag, ceea ce trimise fiori de uşurare pe braţele lui Cinder. Se prăbuşi lângă pat.

— Pe stelele mele, Peony! Am venit de îndată ce am primit vestea.

Peony îşi miji ochii împăienjeniţi spre ea. Faţa îi era cadaverică, buzele uscate. Petele întunecate de pe gât începuseră să devină de culoare lavandei sub pielea ei fantomatică. Cu ochii pe Cinder, îşi scoase braţul de sub pătură şi îşi răsfiră degetele, arătându-i vârfurile negre-albăstrui şi nuanţa gălbuie a unghiilor.

— Ştiu, dar va fi bine.

Încă gâfâind, Cinder desfăcu buzunarul lateral al pantalonilor ei cargo şi scoase mănuşa care în mod normal îşi făcea veacul pe mâna ei dreaptă. Fiola se afla într-unul din degetele mănuşii, protejată.

— Ţi-am adus ceva. Poţi să te ridici puţin?

Peony îşi strânse mâna pumn cu dificultate şi o vârî din nou sub pătură. Ochii îi erau lipsiţi de viaţă. Cinder nu credea că o auzise.

— Peony?

Un clopoţel sună în capul lui Cinder. Afişajul ei arăta un mesaj în aşteptare de la Adri, iar atacul de anxietate care veni odată cu el îi puse un nod în gât lui Cinder.

Alungă mesajul.

— Peony, ascultă-mă. Trebuie să te ridici. Poţi să faci asta?

— Mamă? şopti Peony, adunând salivă la colţul buzelor.

— E acasă. Nu ştie...

Că eşti pe moarte. Dar, desigur, Adri ştia. În mod sigur primise şi ea comul.

Cu pulsul accelerat, Cinder se apleacă peste Peony şi o cuprinse cu braţul pe la spate.

— Hai, te-ajut eu.

Expresia lui Peony nu se schimbă – privirea absentă, cadaverică –, dar scoase un geamăt de durere când Cinder o ridică.

— Îmi pare rău, spuse ea, dar trebuie să bei asta.

Un alt clopoţel, un alt mesaj de la Adri. De data asta, iritată, Cinder închise reţeaua, blocând intrarea altor mesaje.

— E de la palat. S-ar putea să te-ajute. Înţelegi?

Nu îndrăzni să ridice vocea, de teamă ca nu cumva ceilalţi pacienţi s-o audă şi să se revolte împotriva ei. Dar privirea lui Peony rămase goală.

— Un *leac*, Peony, şuieră ea la urechea fetei. Un antidot.

Peony nu spuse nimic, ţinându-şi capul sprijinit de umărul lui Cinder. Trupul îi devenise inert, dar era la fel de uşoară ca o păpuşă din lemn.

Cinder îşi simţi gâtul iritat în timp ce privi în ochii goi ai lui Peony. Ochi care priveau pe lângă ea, prin ea.

— Nu... Peony, nu m-ai auzit?

Cinder o trase pe Peony cu totul peste ea şi scoase dopul fiolei.

— Trebuie să bei asta.

Duse fiola spre buzele lui Peony, dar sora ei nu făcu nicio mişcare. Nici măcar nu tresări.

— *Peony!*

Cu mâini tremurânde, îi dădu capul pe spate. Buzele ei ca pergamentul se deschiseră.

Cinder îşi forţă mâna să se liniştească în timp ce ridică fiola, temându-se să nu scape vreo picătură. Lipi sticla de buzele lui Peony şi îşi ţinu răsuflarea, dar se opri o clipă. Inima i se zgudui şi credea că în orice moment avea să-i explodeze capul din pricina lacrimilor care nu voiau să curgă. Clătină vehement.

— Peony, *te rog!*

Când văzu că printre buzele ei nu trecu nici măcar un şuierat, coborî fiola. Îşi îngropă capul în curbura gâtului lui Peony, scrâşnind din dinţi până ce începu să o doară maxilarul.

De fiecare dată când respira, aerul, încărcat de duhoarea din jurul ei, îi ardea gâtul, deşi din când în când venea câte o boare în care se simţea mirosul şamponului pe care Peony îl folosise pentru ultima oară în urmă cu multe zile.

Strângând fiola în pumn, îi dădu drumul cu blândeţe lui Peony, lăsând-o să alunece înapoi pe pernă. Încă avea ochii deschişi.

Cinder izbi cu pumnul în saltea. O parte din antidot se revărsă peste degetul ei mare. Strângând din ochi până ce văzu stele, se prăbuşi şi îşi îngropă faţa în pătură.

— Fir-ar să fie! *Fir-ar să fie!* Peony!

Legănându-se pe călcâie, inspiră cu dificultate şi se uită la chipul în formă de inimă al surioarei ei şi la ochii săi lipsiţi de viaţă.

— Mi-am ţinut promisiunea. Ţi l-am adus.

De-abia se abţinea să nu spargă fiola din pumn.

— În plus, am vorbit cu Kai. Peony, o să danseze cu tine!

Mi-a spus c-o va face. Nu înţelegi? *Nu poţi* să mori. Sunt aici... Eu...

O durere de cap sfâşietoare o izbi de pat. Se apucă de marginea saltelei şi îşi coborî capul, lăsându-l să atârne la piept. Durerea venea din nou din vârful coloanei sale, dar de data asta nu o copleşi. Simţea doar o căldură inconfortabilă, precum o arsură de soare pe dinăuntru.

Trecu, lăsând în urmă doar un zvâcnet surd şi privirea goală a lui Peony bântuind-o. Înălţă capul şi, fără prea multă energie, puse dopul pe fiolă, vârând-o la loc în buzunar. Întinzând mâna, închise ochii lui Peony.

Cinder auzi bine-cunoscuta rotire a şenilelor pe cimentul murdar şi zări un med-droid venind spre ea, fără apă sau cârpe umede în cleşti. Se opri de cealaltă parte a patului lui Peony, îşi deschise torsul şi scoase un bisturiu.

Cinder se întinse peste pat şi îşi puse mâna acoperită de mănuşă peste încheietura lui Peony.

— Nu! spuse ea, mai tare decât intenţionase.

Pacienţii din apropiere îşi întoarseră capetele spre ea.

Senzorul androidului se ridică spre ea, cu lumina în continuare scăzută.

Hoţomani. Condamnaţi. Fugari.

— Pe ăsta nu.

Androidul o privi cu faţa lui albă şi inexpresivă. Bisturiul îi ieşea în afară din tors, cu picături de sânge uscat pe margine.

Fără să spună ceva, androidul întinse braţul liber şi se agăţă de cotul lui Peony.

— Am fost programat...

— Nu-mi pasă ce-ai fost programat să faci! Pe ăsta nu poţi să-l iei!

Cinder trase braţul lui Peony din strânsoarea androidului. Cleştii lui lăsară zgârieturi adânci pe pielea ei.

— Trebuie să-i scot şi să-i păstrez cipul de identificare, spuse androidul, întinzându-se din nou spre fată.

Cinder se aplecă peste pat şi îşi puse mâna peste senzorul androidului, ţinându-l la distanţă.

— Am spus că n-ai să-l primeşti! Las-o în pace!

Androidul răsuci bisturiul în sus, înfigându-i vârful în mănuşa lui Cinder. Acesta zăngăni, metal pe metal. Cinder dădu înapoi surprinsă. Lama atârna de materialul gros al mănuşilor ei de lucru.

Scrâşnind din dinţi, smulse bisturiul din mănuşă şi îl înfipse în senzorul androidului. Sticla se sparse. Lumina galbenă se stinse. Androidul se mişcă înapoi pe roţi, legănându-şi braţele metalice, din difuzoarele lui ascunse revărsându-se bipuri asurzitoare şi mesaje de eroare.

Cinder se rostogoli peste pat şi trase un pumn în capul androidului. Acesta se prăbuşi la pământ, amuţit, încă zvâcnind din braţe.

Gâfâind, Cinder aruncă o privire prin jur. Pacienţii care puteau se ridicau în şezut în pat, clipind din ochii lor umezi. Un med-droid aflat la patru culoare distanţă îşi lăsă pacientul şi porni spre ea.

Cinder inspiră. Lăsându-se pe vine, întinse mâna spre senzorul spart al androidului şi înşfăcă bisturiul. Se răsuci înapoi spre Peony – aşternuturile răvăşite, zgârieturile de pe braţul ei, buricele degetelor albastre atârnând peste marginea patului, îngenunchind lângă ea, îşi ceru iute iertare şi apucă încheietura fragilă a surorii ei.

Vârî bisturiul în ţesutul subţire. Sângele se scurse din rană în mănuşa ei, amestecându-se cu ani şi ani de murdărie. Degetele lui Peony zvâcniră când Cinder atinse un tendor, făcând-o să tresară.

Când tăietura fu suficient de lată, băgă degetul mare şi o desfăcu, scoţând la iveală muşchiul de un roşu deschis. Sânge. I se întoarse stomacul pe dos, dar împinse vârful lamei înăuntru cu foarte mare grijă, eliberând cipul pătrat.

— Îmi pare tare, tare rău, şopti ea, punând încheietura mutilată pe stomacul lui Peony şi ridicându-se.

Scârţâitul scos de şenilele androidului se auzea din ce în ce mai aproape.

— Cenuşă, cenuşă...

Cu bisturiul strâns ferm într-o mână şi cu cipul lui Peony protejat în cealaltă, se întoarse spre vocea răguşită şi monotonă.

Băieţelul de pe următorul culoar se făcu mic când ochii săi dilataţi zăriră arma. Cântecul pentru copii se stinse uşor-uşor. Lui Cinder îi luă o clipă să-l recunoască. Chang Sunto, de la piaţă. Fiul Sachei. Pielea lui era acum lucioasă de la transpiraţie, iar

părul negru ridicat într-o parte de la prea mult dormit. *Cenuşă, cenuşă, cu toţii cădem.*

Toţi cei care erau suficient de puternici se ridicau în capul oaselor ca să se zgâiască la ea.

Inspirând scurt, Cinder se îndreptă spre Sunto. Scoase fiola din buzunar şi i-o puse cu forţa în degetele lui lipicioase.

— Bea asta.

Med-droidul ajunse la picioarele patului, iar Cinder îl împinse într-o parte. Acesta se duse grămadă la pământ, precum un pion căzut. Ochii deliranţi ai lui Sunto o urmăreau fără să dea vreun semn c-ar recunoaşte-o.

— Bea-o! îi porunci ea, scoţând dopul şi ridicând fiola cu forţa la gura lui.

Cinder aşteptă ca buzele lui să se închidă peste fiolă, iar apoi fugi.

Soarele o orbi preţ de câteva clipe când ţâşni pe stradă.

Împiedicată să ajungă la planotorul ei de câţiva med-droizi şi două târgi cu pacienţi decedaţi, se răsuci şi fugi în cealaltă direcţie.

Dădu un colţ şi apucase să alerge patru cvartale, când auzi un alt planotor deasupra, zumzăitul magneţilor trezindu-se sub ciocănitul picioarelor ei.

— Linh Cinder, bubui o voce prin difuzor, începând din acest moment ţi se porunceşte să te opreşti şi să fii luată în mod paşnic în custodie.

Cinder blestemă. O *arestau?*

Înfigându-şi picioarele în pământ, se întoarse să înfrunte planotorul alb, gâfâind. Era un vehicul de poliţie, manevrat de şi mai mulţi androizi. Cum de ajunseseră atât de repede la ea?

— Nu l-am furat! strigă ea, ridicând pumnul în care ţinea cipul lui Peony. Aparţine familiei ei, nu vouă sau altcuiva!

Planotorul ateriză pe pământ, cu motorul încă huruind. Un android coborî pe o rampă, scanând-o cu lumina lui galbenă în timp ce se apropie de ea. Ţinea un aparat de electroşocuri în cleşti.

Ea se împletici îndărăt, împrăştiind cu călcâiele pietricele pe strada pustie.

— N-am greşit cu nimic, spuse ea, întinzând mâinile spre android. Med-droidul ăla m-a atacat. A fost în legitimă apărare.

— Linh Cinder, spuse vocea mecanică a maşinăriei, am fost contactaţi de tutorele tău legal în peea ce priveşte dispariţia ta neautorizată. Prin urmare, ai încălcat Legea de Protecţie a

Cyborgilor şi ai fost catalogată drept un cyborg fugar. Ordinele noastre sunt să te imobilizăm şi cu forţa, în cazul în care e necesar, şi să te returnăm tutorelui tău legal. Dacă nu opui rezistenţă, această infracţiune nu va fi înregistrată în cazierul tău.

Cinder miji ochii, derutată. O broboană de sudoare îi alunecă peste sprânceană în timp ce-şi mută privirea de la androidul care vorbise spre un al doilea android, care tocmai cobora pe rampa planotorului.

— Staţi puţin, spuse ea, lăsând mâinile în jos. Adri v-a trimis?

Douăzeci şi opt

Tăcerea incomodă din sala de mese era întreruptă doar de zăngănitul beţişoarelor pe porţelan şi de paşii grăbiţi ai servitorilor. Erau prezenţi numai servitori umani – o concesie pentru profunda neîncredere a Levanei faţă de androizi. Ea pretindea că era împotriva moravurilor poporului ei şi a legilor naturii să oferi emoţii şi gânduri false maşinăriilor inventate de om.

În orice caz, Kai ştia că ei nu îi erau pe plac androizii doar din cauză că nu le putea spăla creierele.

Stând vizavi de regină, Kai îşi dădu seama că făcea eforturi să n-o privească – era deopotrivă tentant şi respingător, iar ambele sentimente îl iritau. Torin stătea lângă el, iar Levana era flancată de Sybil şi de al doilea taumaturg. Cei doi paznici lunari stăteau lipiţi de perete. Kai se întreba dacă mâncau vreodată.

Locul împăratului din capul mesei avea să rămână neocupat până la încoronare. Nici spre scaunul acela gol nu voia să privească.

Levana făcu un gest elegant şi pompos, atrăgând atenţia tuturor, doar ca să ia o gură de ceai. Surâse când puse ceaşca jos, intersectându-şi privirea cu a lui Kai.

— Sybil mi-a povestit că micul vostru festival are loc anual, spuse ea cu o voce la fel de melodioasă ca un cântec de leagăn.

— Da, răspunse Kai, ridicând cu beţişoarele un wonton[1] cu creveţi. Cade în cea de-a noua lună plină a fiecărui an.

— O, ce drăguţ din partea voastră să vă bazaţi sărbătorile pe ciclurile planetei mele.

[1] Specialitate chinezească, asemănătoare cu găluşca.

Kai ar fi vrut să pufnească la auzul cuvântului *planetă*, dar se abţinu.

— Sărbătorim sfârşitul celui de Al Patrulea Război Mondial, interveni Torin.

Levana plescăi din limbă.

— Asta-i problema când există prea multe ţărişoare pe un singur glob. Foarte multe războaie.

Ceva ţâşni pe farfuria lui Kai. Îşi coborî privirea şi văzu că umplutura wonton-ului fusese stoarsă din înveliş.

— Atunci, poate c-ar trebui să fim bucuroşi că războiul a avut loc şi a obligat ţările să se unească, aşa cum s-a şi întâmplat.

— Nu prea cred că a dăunat bunăstării cetăţenilor, spuse Levana.

Kai îşi simţea pulsul în urechi. Milioane de oameni muriseră în Al Patrulea Război Mondial; întregi culturi fuseseră devastate, zeci de oraşe transformate în cenuşă – inclusiv vechiul Beijing. Ca să nu mai pomenim de nenumăratele resurse naturale care fuseseră distruse prin războaie nucleare şi chimice. Da, el era destul de sigur că provocase câteva daune bunăstării cetăţenilor.

— Alteţă, mai doriţi puţin ceai? întrebă Torin, speriindu-l pe Kai.

Prinţul îşi dădu seama că strângea beţişoarele precum o armă.

Mormăind ceva, se lăsă pe spătar, permiţându-i unui servitor să-i reumple ceaşca.

— Trebuie să recunoaştem că datorită războiului s-a semnat Tratatul de la Bremen, spuse Torin, care până în momentul de faţă a fost în beneficiul tuturor ţărilor Uniunii Pământene. Sperăm, desigur, ca într-o bună zi să vedem şi semnătura Maiestăţii Voastre pe document.

Regina strânse din buze.

— Într-adevăr. Avantajul tratatului e discutat în amănunt în cărţile voastre de istorie. Şi totuşi, nu pot să nu simt că Luna – o singură ţară, condusă de un singur guvern – oferă un aranjament şi mai bun. Unul care este corect şi în beneficiul tuturor locuitorilor.

— Presupunând că guvernul conducător *este* corect, comentă Kai.

Regina îşi încordă maxilarul cu un oarecare dispreţ, care se transformă aproape instantaneu într-un zâmbet senin.

— Ceea ce, fireşte, Luna deţine, aşa după cum se poate observa în sutele de ani în care nu a existat nicio răzmeriţă – nici

măcar un protest, fie el cât de mic. Cărţile *noastre* de istorie atestă acest lucru.

Ca să vezi! ar fi bombănit Kai, dacă nu ar fi observat încruntarea cu care îl privea Torin.

— E o dovadă pe care şi-o doreşte fiecare conducător, spuse Torin.

Servitorii înaintară şi ridicară de pe masă primul fel, înlocuindu-l cu tăvi acoperite cu capace din argint.

— Regina mea e la fel de dornică precum Înălţimea Voastră să pecetluiască o legătură între Luna şi Pământ, spuse Sybil. E mare păcat că nu s-a putut ajunge la o înţelegere sub domnia împăratului Rikan, dar sperăm că înălţimea Voastră va fi mult mai deschisă în a accepta condiţiile noastre.

Kai se strădui din nou să slăbească strânsoarea cu care ţine beţişoarele, de teamă ca nu cumva, din greşeală, să sară peste masă şi să înfigă unul în ochiul vrăjitoarei. Tatăl său acceptase fiecare compromis cu putinţă pentru a forma o alianţă cu Luna, mai puţin singurul lucru cu care nu putea fi de acord. Singurul lucru despre care era sigur că avea să semnifice sfârşitul libertăţii pentru poporul său. O căsnicie cu regina Levana.

Dar nimeni nu obiectă la comentariul lui Sybil. Nici măcar el. Nu-şi putea scoate din minte imaginea întrunirii de azi. Mutanţii lunari, armata de creaturi asemănătoare cu bestiile. Aşteptând.

Îl luă cu fiori nu numai din cauza a ceea ce văzuse, ci din cauza a ceea ce-şi imagina că nu văzuse. Dacă avea dreptate, atunci Levana îşi scosese armata în văzul lumii ca să se dea în spectacol şi pentru a lansa o ameninţare. Dar el ştia că ea nu avea să-şi dea cărţile pe faţă cu atâta uşurinţă.

Aşadar, ce altceva mai ascundea ea?

Şi oare îndrăznea el să rişte pentru a afla?

Căsătorie. Război. Căsătorie. *Război.*

Servitorii ridicară simultan capacele de argint ale tăvilor, eliberând nori de aburi cu miros de usturoi şi ulei de susan.

Kai mormăi peste umăr un mulţumesc servitorilor, însă cuvintele fură întrerupte de ţipătul reginei. Îşi împinse scaunul departe de masă. Picioarele acestuia scârţâiră pe podea.

Speriat, Kai privi în farfuria reginei. În loc să vadă o bucată de file de porc tăiată subţire şi tăiţei din orez, pe farfurie se găsea o mică oglindă de mână, încastrată într-o ramă alb-argintie strălucitoare.

— Cum ţi-ai permis aşa ceva ?

Levana îşi întoarse privirea înflăcărată spre servitoarea care îi livrase felul – o femeie de vârstă mijlocie şi cu părul sur. Servitoarea se împletici îndărăt, cu ochii la fel de rotunzi ca oglinda.

Levana se ridică atât de brusc, încât scaunul se rostogoli în spatele ei pe podea. Un cor de picioare de scaun scârţâiră pe podea când toată lumea se ridică.

— Vorbeşte, pământeană dezgustătoare ce eşti! Cum îndrăzneşti să mă insulţi?

Servitoarea îşi dădu capul pe spate, mută.

— Maiestatea Voastră… începu Kai.

— Sybil!

— Regina mea!

— Această fiinţă umană nu mi-a acordat respectul cuvenit. E intolerabil.

— Maiestate! interveni Torin. Vă rog să vă calmaţi. Nu ştim dacă e vina acestei femei. Nu trebuie să tragem concluzii pripite.

— Atunci va servi drept exemplu, spuse Sybil pe un ton destul de rece, iar adevăratul făptaş va duce pe umeri vina, ceea ce e o pedeapsă mult mai aspră.

— *Nu* aşa funcţionează sistemul nostru, se păsti Torin, care se înroşise de mânie. Atâta timp cât vă aflaţi în Comunitate, veţi respecta legile noastre.

— Nu voi respecta nicio lege a voastră, atâta timp cât ele permit ca nesupunerea să prospere! răspunse Levana. Sybil!

Sybil ocoli scaunul căzut al reginei. Servitoarea dădu înapoi, făcând plecăciuni, murmurând scuze şi implorând milă, fără să ştie ce spune.

— Încetează! Las-o în pace! exclamă Kai, grăbindu-se spre servitoare.

Sybil înşfăcă un cuţit de pe masa de serviciu şi întinse mânerul spre femeie, care luă cuţitul, plângând, implorând în timp ce o făcea.

Kai rămase cu gura căscată. Era deopotrivă dezgustat şi uluit în vreme ce servitoarea întoarse lama spre pieptul ei, ţinând mânerul cu ambele mâini.

Frumosul chip al lui Sybil rămase satisfăcut.

Mâinile servitoarei tremurară şi ridicară lent cuţitul, până ce marginea strălucitoare ajunse la acelaşi nivel cu coada ochiului.

— Nu, scânci ea. *Vă rog!*

Kai se cutremură când îşi dădu seama ce anume o obliga Sybil pe femeie să facă. Cu inima bubuindu-i în piept, se îndreptă de spate.

— *Eu am făcut-o!*

Încăperea rămase nemişcată, amuţită, cu excepţia bâiguielilor şi suspinelor femeii.

Toată lumea se întoarse spre Kai. Regina, Torin, servitoarea cu mica zgârietură inflamată de lângă pleoapă, ţinând în continuare cuţitul în mână.

— Eu am făcut-o, repetă el.

Se uită la Sybil, care îl privea fără nicio expresie, iar apoi la regina Levana.

Regina îşi strânse mâinile pumn. Privirea ei întunecată mocnea. Tenul îi licărea. Pentru o fracţiune de secundă deveni urâtă, cu respiraţia întretăiată şi cu buzele corai crispate într-o expresie sarcastică.

Kai îşi trecu limba uscată peste cerul gurii.

— I-am poruncit bucătăresei să pună oglinda pe tava Domniei Voastre.

Îşi lipi mâinile de coapse, pentru a le ascunde tremurul.

— Intenţionam doar să fac o glumă nevinovată. Acum înţeleg că a fost o decizie ignorantă şi că există diferenţe culturale de neîncălcat, motiv pentru care vă prezint scuzele mele şi vă rog să mă iertaţi.

Îi susţinu privirea Levanei.

— Dar dacă nu mă puteţi ierta, atunci vă rog ca măcar să vă îndreptaţi furia spre mine şi nu spre servitoare, care nu ar fi avut de unde să ştie că oglinda se afla acolo. Pedeapsa ar trebui să-mi aparţină.

Dacă atmosfera încordată fusese greu de suportat când luaseră aperitivul, acum îl asfixia.

Levana îşi potoli respiraţia în timp ce ochii ei cântăreau opţiunile. Nu îl credea – era o minciună şi toată lumea din sală ştia asta. Dar el tocmai îşi recunoscuse fapta.

Ea îşi deschise pumnii, întinzându-şi degetele peste materialul rochiei.

— Eliberează servitoarea.

Energia se risipi. Kai îşi simţi urechile pocnind, ca şi când presiunea aerului din sală se schimbase.

Cuţitul zăngăni pe jos şi servitoarea se împletici îndărăt, izbindu-se de un perete. Mâinile ei tremurânde se lipiră de ochi, de faţă, de cap.

— Îţi mulţumesc pentru sinceritate, Alteţă, spuse Levana pe un ton neutru şi stins. Scuzele îţi sunt acceptate.

Femeia plângăcioasă fu scoasă din sala de mese. Torin se întinse peste masă, ridică domul din argint şi acoperi oglinda.

— Aduceţi-i celei mai onorabile invitate a noastre gustarea.

— Nu va fi necesar, spuse Levana. Mi-a cam pierit pofta de mâncare.

— Maiestate... începu Torin.

— Mă voi retrage în apartamentul meu, spuse regina.

Încă îl înfrunta pe Kai peste masă, cu privirea rece şi calculată, iar el nu se putea uita în altă parte.

— În seara asta am învăţat ceva valoros despre dumneata, tinere prinţ. Sper că acest lucru e reciproc.

— Că preferaţi să cârmuiţi prin teamă şi nu prin dreptate? Îmi pare rău, Maiestate, dar mă tem că ştiam asta deja.

— Nu, nicidecum. Dar sper c-ai observat că sunt în stare să-mi aleg bătăliile.

Schiţând un zâmbet, frumuseţea îi reveni în toată splendoarea ei.

— Dacă prin asta se câştigă războiul.

Ieşi din sală cu uşurinţa unui fulg, ca şi când nu se întâmplase nimic, anturajul său pornind la pas în urma ei. Abia atunci când tropăielile paznicilor se pierdură pe culoar Kai se prăbuşi pe cel mai apropiat scaun, lăsându-şi capul să-i atârne peste genunchi. Avea spasme de vomă şi era cu nervii la pământ.

Auzi un scaun tras în spate şi pe Torin aşezându-se lângă el, oftând profund.

— Ar trebui să aflăm cine e de vină cu adevărat pentru oglindă. Dacă e cineva din personal, ar trebui să fie suspendat până la plecarea reginei de la palat.

Kai îşi înălţă capul suficient cât să privească peste marginea mesei, unde zări domul de argint în faţa scaunului abandonat al reginei. Inspirând adânc, întinse mâna şi luă oglinda, după care strânse mânerul ei subţire. Era neted ca sticla, dar străluci ca diamantele când îl roti în lumina slabă. Nu mai văzuse decât o singură dată un astfel de material. Pe o navetă spaţială.

Ridicând oglinda spre Torin, clătină din cap dezgustat.

— Misterul a fost rezolvat, spuse el, răsucind oglinda, astfel încât sfetnicul său să poată vedea bizara rună lunară sculptată pe spatele ramei.

Torin făcu ochii mari.

— V-a testat.

Kai lăsă oglinda să cadă pe masă. Se frecă pe frunte cu degetele răsfirate, încă tremurând.

— Alteţă!

Un mesager îşi lovi călcâiele în cadrul uşii.

— Am un mesaj urgent de la Ministrul Sănătăţii şi Siguranţei Publice.

Kai îşi lăsă capul într-o parte, mijind ochii spre mesager prin breton.

— Nu putea să trimită un com? întrebă el, verificându-şi cureaua cu mâna liberă înainte să-şi aducă aminte că Levana ceruse să nu existe vreun ecran portabil la cină.

Mormăi şi se ridică.

— Care e mesajul?

Mesagerul păşi în sala de mese, cu ochii ageri.

— A avut loc o altercaţie la carantina Districtului 29. O persoană neidentificată a atacat doi med-droizi, a scos din uz unul, după care a evadat.

Kai se încruntă, îndreptându-se de spate.

— Un pacient?

— Nu suntem siguri. Singurul android care ar fi putut înregistra câteva imagini bune e cel care a fost scos din uz. Un alt android a prins câteva cadre de la distanţă, dar numai cu spatele făptaşului. Nu l-am putut identifica. Totuşi, făptaşul nu părea bolnav.

— Toţi cei de la carantină sunt bolnavi.

Mesagerul şovăi. Kai se apucă de braţele scaunului.

— Trebuie să-l găsim. Dacă e bolnav...

— Se pare că e o femeie, Alteţă. Şi asta nu e tot. Materialul video pe care-l avem o arată vorbind cu alt pacient, la câteva momente după ce a atacat primul med-droid. Un băiat numit Chang Sunto. A fost internat ieri la carantină, cu letumoză în stadiul al doilea.

— Şi?

Servitorul îşi drese vocea.

— Se pare că băiatul îşi revine.

— De pe urma atacului?

— Nu, Alteţă. Se pare că-şi revine de pe urma bolii.

Douăzeci şi nouă

Cinder trânti uşa apartamentului şi porni spre camera de zi. Adri şedea băţoasă lângă şemineu, zgâindu-se la Cinder ca şi când o aşteptase.

Cinder îşi încleştă pumnii.

— Cum îndrăzneşti să trimiţi după mine de parcă aş fi o infractoare de rând? Nu te-ai gândit că poate aveam ceva de făcut?

— Cum îndrăznesc să te tratez ca pe un cyborg de rând, la asta te referi? întrebă Adri, împletindu-şi mâinile în poală. Eşti un cyborg de rând, şi unul care se află sub tutela mea. Este de datoria mea să mă asigur că nu devii o ameninţare pentru societate, şi părea destul de limpede că făceai abuz de privilegiile pe care ţi le-am acordat în trecut.

— Ce privilegii?

— Cinder, mereu ţi-am îngăduit libertatea să faci ce vrei, să mergi unde vrei. Dar am fost informată că nu respecţi limitele şi responsabilităţile care vin odată cu libertatea.

Cinder se încruntă şi dădu înapoi. Îşi pregătise un discurs furios, pe care îl repetase pe tot drumul spre casă. Nu se aşteptase ca Adri să contracareze cu propriu-i discurs.

— Te porţi aşa din cauză că nu ţi-am răspuns la comuri?

Adri se îndreptă de spate.

— Cinder, ce căutai azi la palat?

Lui Cinder îi stătu inima în loc.

— La palat?

Adri înălţă calm o sprânceană.

— Mi-ai urmărit cipul de identificare.

— Tu m-ai făcut să iau astfel de măsuri de precauţie.

— N-am *făcut* nimic.

— Nu mi-ai răspuns la întrebare.

Avertismentele interne ale lui Cinder se activară. Adrenalina creştea alarmant. Inspiră adânc.

— M-am dus să protestez alături de ceilalţi, bine? E împotriva legii sau ce?

— Eu aveam impresia că te afli la subsol, lucrând, aşa cum ar fi trebuit să faci. Să te furişezi din casă fără acordul meu, fără ca măcar să mă informezi, pentru a participa la o paradă absurdă, în timp ce Peony...

Vocea i se frânse. Adri îşi coborî privirea, se adună, însă vocea îi era mai groasă când vorbi din nou.

— De asemenea, registrul îmi arată şi că ai mers cu un planotor azi, către periferia oraşului, în districtul depozitelor vechi. E limpede că încercai să fugi.

— Să fug? Nu. Este o... Acolo am...

Şovăi.

— Acolo se află un magazin de componente vechi. Mă duceam să cumpăr câte ceva.

— A, da? Şi rogu-te, spune-mi, de unde ai avut bani să mergi cu planotorul?

Muşcându-şi buza, Cinder îşi coborî privirea în pământ.

— E inacceptabil, spuse Adri. N-am de gând să tolerez un astfel de comportament din partea ta.

Cinder auzi paşi pe hol. Aruncând o privire spre uşă, o văzu pe Pearl ieşind tiptil din dormitor, atrasă de tonul ridicat al mamei ei. Cinder se întoarse spre Adri.

— După tot ce-am făcut pentru tine, continuă Adri, după tot ce noi am sacrificat, ai tupeul să mă şi *furi*.

Cinder se încruntă.

— N-am furat de la tine.

— A, nu?

Degetele lui Adri se albiră.

— Cinder, aş fi putut să închid ochii pentru cei câţiva univi folosiţi la călătoria cu planotorul, dar spune-mi, de unde ai obţinut cei 600 de univi ca să-ţi plăteşti...

Îşi coborî privirea spre ghetele lui Cinder, după care surâse cu dispreţ.

— ...noul *membru?* Nu e adevărat că acei bani erau rezervaţi pentru chirie şi mâncare şi cheltuielile de întreţinere a casei?

Lui Cinder i se strânse stomacul.

— Am revizuit memoria lui Iko. 600 de univi într-o singură săptămână, fără să mai pomenim de faptul că te-ai jucat cu perlele pe care Garan mi le-a dăruit la aniversarea noastră. Mi se face rău doar când mă gândesc câte alte lucruri mi-ai mai ascuns.

Cinder îşi lipi pumnii tremurânzi de coapse, bucuroasă, măcar de data asta, că nu-i spusese niciodată lui Iko că era lunară.

— Nu m-am...

— Nu vreau s-aud! se răsti Adri, strângând din buze. Dacă n-ai fi ieşit toată ziua să pierzi vremea, ai fi ştiut că – vocea i se

ridică, întărâtată, ca şi când furia putea ţine la distanţă lacrimile – acum am de plătit o înmormântare. Cu 600 de univi i-aş fi putut cumpăra fetei mele o placă respectabilă, şi intenţionez să recuperez acei bani. Vom vinde o parte din bunurile noastre personale ca să ne-o putem permite, iar tu va trebui să contribui cu o parte.

Cinder strânse clanţa uşii. Voia să-i spună lui Adri că nicio placă elegantă nu avea să i-o aducă pe Peony înapoi, dar nu avea forţa necesară pentru a o face. Închizând ochii, îşi lipi fruntea de lemnul rece al tocului uşii.

— Nu sta acolo, prefacându-te că înţelegi prin ce trec acum. Nu faci parte din această familie. Tu nici măcar nu mai eşti *om*.

— Sunt om, o contrazise Cinder, încet, sleită de furie.

Nu voia decât ca Adri să tacă, astfel încât să se poată duce în camera ei, să fie singură şi să se gândească la Peony. La antidot. La evadarea lor.

— Nu, Cinder. Oamenii plâng.

Cinder se prăbuşi, cuprinzându-se cu braţele în mod protector.

— Hai! Varsă o lacrimă pentru surioara ta! Se pare că sunt secată în seara asta, aşa că ce-ar fi să împărţi cu mine această povară?

— Nu mi se pare corect!

— Nu ţi se pare corect? lătră Adri. Ceea ce nu mi se pare corect e că *tu* încă trăieşti, în timp ce *ea* nu mai e. Asta nu mi se pare corect! Ar fi trebuit să mori în accidentul ăla. Ar fi trebuit să te lase să mori şi să-mi laşi familia în pace!

Cinder izbi din picior.

— Încetează să mai dai vina pe mine! N-am cerut eu să trăiesc. N-am cerut eu să fiu adoptată. N-am cerut eu să fiu făcută cyborg. N-am nicio vină! Şi nici Peony nu e vina mea, aşa cum nici Garan nu e. Nu eu am adus molima asta pe lume, nu eu...

Se opri brusc când cuvintele doctorului Erland tăbărâră asupra ei. Lunarii aduseseră molima pe Pământ. Lunarii erau de vină. Lunarii.

— Ai făcut scurtcircuit?

Cinder alungă gândul şi, fără să zică nimic, îi aruncă o căutătură urâtă lui Pearl, după care se întoarse spre Adri.

— Pot face rost de bani, spuse ea. Pot face rost de suficienţi cât să-i cumpărăm lui Peony cea mai frumoasă placă – sau chiar şi un mormânt adevărat.

— E prea târziu pentru asta. Mi-ai dovedit că tu nu faci parte din această familie. Mi-ai dovedit că nu se poate avea încredere în tine.

Adri îşi netezi fusta peste genunchi.

— Drept pedeapsă pentru furtişagul tău şi pentru încercarea de a fugi azi după-amiază, am hotărât că nu-ţi voi permite să iei parte la balul anual.

Cinder îşi reprimă un râs amar. Oare Adri chiar o lua de proastă?

— Până la noi ordine, continuă Adri, în timpul săptămânii vei putea merge doar până la subsol, iar pe durata festivalului numai la standul tău, astfel încât să poţi începe să-mi restitui banii pe care mi i-ai furat.

Cinder îşi înfipse unghiile în coapse, prea mânioasă pentru a se certa cu ea. Fiecare fibră, fiecare nerv, fiecare cablu din ea tremura.

— Şi-ai să-mi laşi mie piciorul tău.

Cinder tresări.

— Poftim?

— Cred că e cea mai bună soluţie. La urma urmei, l-ai cumpărat cu banii mei, prin urmare, e al meu şi pot face cu el ce doresc. Cinder, în unele ţări ţi-ar tăia mâna pentru aşa ceva. Consideră-te norocoasă.

— Dar e piciorul meu!

— Şi va trebui să te descurci fără el până ce vei găsi unul mai ieftin cu care să-l înlocuieşti.

Se uită urât spre picioarele lui Cinder şi se strâmbă dezgustată.

— Cinder, tu *nu* eşti om. E timpul să conştientizezi asta.

Mişcând din maxilar, Cinder se strădui să formuleze un argument. Dar, din punct de vedere legal, banii fuseseră ai lui Adri. Din punct de vedere legal, *Cinder* îi aparţinea lui Adri. Nu avea niciun drept, nicio posesiune. Nu era decât un cyborg.

— Poţi să pleci acum, spuse Adri, mutându-şi privirea spre poliţa goală a şemineului. Nu uita să-ţi laşi piciorul pe hol înainte să te duci la culcare în seara asta.

Cu pumnii încleştaţi, Cinder se retrase pe hol. Pearl se făcu una cu peretele, privind-o pe Cinder cu dezgust. Obrajii îi erau roşii şi umezi din pricina lacrimilor.

— Cinder, aşteaptă, mai e ceva.

Ea înlemni.

— Vei descoperi că am început deja să-ţi vând o parte din obiectele care nu-ţi făceau trebuinţă. Am lăsat în camera ta câteva părţi componente defecte, pe care le-am considerat inutile. Poate că poţi să faci ceva cu ele.

Când deveni limpede că Adri terminase, Cinder traversă holul valvârtej, fără să privească înapoi. Clocotea de furie. Voia să se dezlănţuie prin casă, să distrugă totul, dar o voce liniştită din capul ei o calmă. Adri îşi dorea asta. Adri căuta o scuză s-o aresteze, să scape de ea odată pentru totdeauna.

Avea nevoie doar de timp. Încă o săptămână, maximum două, şi maşina urma să fie gata.

Apoi avea să devină cu adevărat un cyborg fugar, dar, de data asta, Adri nu va putea s-o urmărească.

Intră cu paşi apăsaţi în dormitorul ei şi trânti uşa, lăsându-se peste ea cu o respiraţie fierbinte, sacadată. Închise ochii strâns. Încă o săptămână. *Încă o săptămână.*

Când respiraţia începuse să i se potolească şi avertismentele din câmpul ei vizual dispăruseră, Cinder deschise ochii. Camera ei era la fel de dezordonată ca întotdeauna, cu ustensile vechi şi părţi componente împrăştiate peste păturile pătate de vaselină care îi ţineau loc de pat, însă ochii ei poposiră imediat pe un lucru nou aflat în harababură.

Inima i se opri în loc.

Ingenunche deasupra mormanului de părţi inutile pe care Adri îl lăsase ca ea să-l găsească. O şenilă uzată, în care erau prinse pietricele şi reziduuri. Un ventilator antic cu o lamelă strâmbă. Două braţe din aluminiu – unul care încă avea panglica de catifea a lui Peony legată la încheietură.

Strângând din maxilar, începu să cotrobăie printre piese. Cu grijă. Una câte una. Degetele ei tremurară deasupra fiecărui şurub deformat. Deasupra fiecărei bucăţi de plastic topit. Clătină din cap, implorând în tăcere. Implorând.

Într-un târziu găsi ceea ce căuta.

Cu un suspin uscat şi recunoscător, se lăsă peste genunchi şi strânse la piept cipul de personalitate al lui Iko, pe care nimeni nu-l dorise.

Cartea a patra

Prinţul pusese ca scara să fie unsă cu smoală,
iar când Cenuşăreasa încercă să fugă,
pantoful stâng îi rămase înfipt acolo.

Treizeci

Cinder stătea în interiorul standului său, cu bărbia sprijinită în ambele palme, urmărind ceva pe uriaşul monitor care se afla în celălalt capăt al pieţei aglomerate. Din pricina haosului, nu putea auzi comentariul reporterului, dar nici nu avea nevoie – acesta discuta despre festivalul în mijlocul căreia era captivă ea. Reporterul părea să se distreze mult mai bine decât ea, gesticulând animat spre jonglerii şi vânzătorii de mâncare ambulanţi, contorsionişti din carele alegorice în miniatură şi coada unui zmeu în formă de dragon al norocului. Cinder putea să-şi dea seama datorită gălăgiei că reporterul transmitea din scuarul aflat la un cvartal distanţă de ea, unde aveau loc cele mai multe evenimente ale zilei. Era mult mai festiv decât strada cu standurile vânzătorilor, dar cel puţin a ei era la umbră.

Ziua *ar fi putut* să-i meargă bine comparativ cu zilele obişnuite de piaţă – mulţi potenţiali clienţi se interesaseră de preţurile ecranelor portabile stricate şi de părţile de android –, însă ea fusese obligată să-i refuze pe toţi. Nu avea să mai accepte clienţi în Noul Beijing. Nu s-ar fi aflat deloc acolo dacă Adri n-ar fi forţat-o să vină, lăsând-o la stand în timp ce ea şi Pearl se duseseră să cumpere ultimele accesorii pentru bal. Bănuia că Adri nu voia decât să vadă cum toată lumea se uita gură-cască la ea şchiopătând, fata cu un sigur picior.

Nu-i putea spune mamei sale vitrege că Linh Cinder, celebrul mecanic, îşi închisese prăvălia pentru totdeauna.

Fiindcă nu-i putea spune lui Adri că pleca.

Oftă, alungându-şi de pe faţă o şuviţă de păr. Căldura era insuportabilă. Umiditatea se agăţa de pielea lui Cinder, lipindu-i tricoul de şira spinării. împreună cu norii care se adunau la orizont, aceasta promitea ploaie, multă ploaie.

Care nu era ideală pentru condus.

Dar asta n-avea s-o oprească. Peste douăsprezece ore avea să se afle la mulţi kilometri în afara oraşului, punând cât mai multă distanţă cu putinţă între ea şi Noul Beijing. După ce Adri şi Pearl se culcau, Cinder cobora la garaj în fiecare seară, ţopăind cu ajutorul unor cârje făcute de ea, astfel încât să poată lucra la maşină. Cu o seară în urmă, pentru prima dată, motorul prinsese viaţă cu un muget.

În fine, mai bine zis, prinsese viaţă cu un bolborosit şi scuipase noxe pe ţeava de eşapament, care o făcuseră să tuşească fără oprire. Folosise aproape jumătate din banii pe care Erland îi transferase pentru cercetare şi cumpărase o canistră de benzină care, dacă era norocoasă, avea s-o ducă cel puţin până la următoarea provincie. Urma să fie o călătorie cu peripeţii. Urma să fie o călătorie cu mirosuri.

Dar avea să fie liberă.

Ba nu – *ele* aveau să fie libere. Ea, cipul de personalitate al lui Iko şi cipul de identificare al lui Peony. Aveau să evadeze împreună, aşa cum spusese mereu c-o vor face.

Deşi ştia că n-o putea aduce înapoi pe Peony, spera ca într-o bună zi să poată găsi un alt trup pentru Iko. Poate o altă carcasă de android – sau poate chiar o escortă, cu formele lor feminine aparent perfecte. Ştia că lui Iko i-ar fi plăcut aşa ceva.

Monitorul trecu la următoarea ştire preferată a săptămânii. Chang Sunto, copilul minune. Supravieţuitorul molimei. Fusese intervievat de nenumărate ori datorită recuperării lui incredibile, şi de fiecare dată când îl vedea, inima de silicon a lui Cinder se umplea de mândrie.

Pe ecrane se mai difuzau şi imagini cu fuga ei din zona carantinei, însă reportajul nu îi arăta niciodată faţa, iar Adri fusese prea distrasă – de bal şi de înmormântarea la care Cinder nu fusese invitată să ia parte – pentru a-şi da seama că fata misterioasă trăia sub acoperişul ei. Sau poate că Adri pur şi simplu nu o băga prea tare în seamă, astfel că oricum nu avea cum s-o recunoască.

Umblau tot felul de zvonuri despre fată şi despre miraculoasa recuperare a lui Chang Sunto, şi în vreme ce unele vorbeau despre un antidot, nimeni nu lămurise situaţia. Băiatul se afla acum sub supravegherea echipei de cercetare de la palat, ceea ce însemna că Dr. Erland avea un nou cobai cu care să se joace. Spera să fie suficient, având în vedere că rolul ei de voluntar pentru cercetare se terminase. Încă nu avusese curajul

să-i spună asta doctorului, iar vina o măcina în fiecare dimineaţă, când primea câte un nou transfer de bani. Dr. Erland îşi ţinuse partea de promisiune – îi deschisese un cont conectat la cipul ei de identitate, astfel încât numai Cinder să-l poată accesa, nu şi Adri, şi făcuse plăţi aproape zilnic din fondul de cercetare şi dezvoltare. Deocamdată nu ceruse nimic la schimb. Singurele lui comuri fuseseră trimise pentru a-i spune că încă se folosea de mostrele ei de sânge şi să îi readucă aminte să nu se întoarcă la palat până la plecarea reginei.

Cinder se încruntă, scărpinându-se pe obraz. Dr. Erland nu avusese niciodată ocazia să-i explice de ce era atât de specială, atâta timp cât şi el era imun. Curiozitatea nu-i dădea pace, dar nu era la fel de puternică precum hotărârea ei de a fugi. Unele mistere aveau să rămână nerezolvate.

Îşi trase trusa de unelte pe masă, cotrobăind prin ea doar ca să-şi ţină mâinile ocupate. Plictiseala ultimelor cinci zile o făcuse să-şi organizeze cu meticulozitate fiecare şurub şi piuliţă. Acum începuse să le numere, creând un inventar digital în minte.

În faţa mesei sale de lucru apăru o copilă cu părul negru mătăsos prins în cosiţe.

— Mă scuzaţi, spuse ea, împingând un ecran portabil pe masă. Puteţi să reparaţi asta?

Cinder îşi mută privirea plictisită de la copilă la portabil. Era suficient de mic cât să-i încapă în palmă şi acoperit cu o carcasă roz sclipitoare. Oftând, ridică portabilul şi îl întoarse. Apăsă pe butonul de pornire, dar ecranul se umplu cu şiruri de text indescifrabil. Surâzând, izbi colţul ecranului de două ori pe masă. Fata sări înapoi.

Cinder apăsă din nou pe butonul de pornire şi fu întâmpinată de ecranul de bun venit.

— Data viitoare când nu mai merge, încearcă şi tu asta, o sfătui ea, după care i-l aruncă înapoi copilei, care se strădui să-l prindă.

Ochii fetei se luminară. Îi afişă un rânjet cu doi dinţi lipsă, înainte să se facă nevăzută în mulţime.

Cinder se aplecă, sprijinindu-şi bărbia pe antebraţe şi dorindu-şi pentru a mia oară ca Iko să nu fi fost captivă într-o bucăţică de metal. S-ar fi amuzat împreună pe seama vânzătorilor cu feţe transpirate şi înroşite, care-şi făceau vânt sub paravanele standurilor. Ar fi vorbit despre toate locurile pe care voiau să le viziteze – Taj Mahal-ul, Marea Mediterană, linia

cu levitaţie magnetică transatlantică. Iko ar fi vrut să meargă la cumpărături în Paris.

Când o luă cu fiori, Cinder îşi îngropă faţa în curbura cotului. Cât de mult avea să poarte asupra ei fantomele lor?

— Te simţi bine?

Speriată, îşi ridică privirea. Kai stătea rezemat de colţul standului, cu un braţ proptit pe şina de oţel a uşii şi cu celălalt ascuns la spate. Era din nou deghizat, cu gluga hanoracului gri trasă peste cap, dar chiar şi în acea căldură înăbuşitoare, el reuşea să pară extrem de relaxat. Cu părul uşor ciufulit, cu soarele luminos în spatele lui – inima lui Cinder începu să se mărească, după care o trase la loc.

Nu se deranjă să se ridice, dar îşi trase nepăsătoare cracul pantalonilor în jos pentru a acoperi cât mai mult din cabluri, fiind din nou recunoscătoare pentru faţa de masă subţire.

— Alteţă!

— Uite ce e, nu vreau să-ţi dau sfaturi despre cum ar trebui să-ţi conduci afacerea sau ceva de genul ăsta, spuse el, dar te-ai gândit să taxezi oamenii pentru serviciile prestate?

Preţ de o clipă, cablurile ei părură să se chinuie pentru a se conecta în creierul ei, înainte să-şi aducă aminte de fata care fusese pe la ea în urmă cu câteva minute. Îşi drese vocea şi aruncă o privire prin jur. Fata şedea pe trotuar, cu fusta întinsă peste genunchi, fredonând odată cu muzica din căşti. Cumpărătorii umblau de colo-colo, legănând sacoşe peste şolduri şi luând o gustare din ouă fierte în ceai[1]. Cumpărătorii erau ocupaţi să transpire. Nimeni nu îi băga pe cei doi în seamă.

— Nu vreau să-ţi dau sfaturi despre cum să fii prinţ, dar n-ar trebui să mergi însoţit de nişte gărzi de corp sau ceva de genul ăsta?

— Gărzi de corp? Cine ar vrea să-i facă rău unui tip atât de şarmant ca mine?

Când Cinder îi aruncă o privire urâtă, el îi zâmbi şi îşi flutură încheietura mâinii spre ea.

— Crede-mă, ei ştiu exact unde mă aflu, oricând, dar încerc să nu mă gândesc la asta.

[1] Gustare tradiţională chinezească, în care ouăle fierte sunt crăpate şi apoi fierte din nou în ceai, sos şi/sau mirodenii. Mai sunt cunoscute şi sub numele de ouă marmorate, întrucât crăpăturile cojilor creează dungi întunecate cu modele asemănătoare marmorei.

Cinder luă o şurubelniţă dreaptă din trusa de unelte şi începu s-o răsucească între degete, orice pentru a-şi ţine mâinile ocupate.

— Ce cauţi aici? N-ar trebui să fii, nu ştiu... N-ar trebui să te pregăteşti pentru încoronare sau ceva de genul ăsta?

— Mă crezi sau nu, se pare că am din nou ceva probleme de ordin tehnic.

Îşi scoase ecranul portabil de la curea şi îşi coborî privirea spre el.

— Vezi tu, m-am gândit că probabil e prea mult să sper că cel mai renumit mecanic din Noul Beijing are probleme cu portabilul *ei*, aşa că m-am gândit că probabil e ceva în neregulă cu al meu.

Schiţând un zâmbet, izbi colţul portabilului de masă, apoi verifică ecranul şi oftă adânc.

— Nup, nimic. Poate că-mi ignoră comurile dinadins.

— Poate c-am fost ocupată?

— A, da, pari de-a dreptul copleşită.

Cinder îşi dădu ochii peste cap.

— Uite, ţi-am adus ceva.

Kai dădu la o parte ecranul portabil şi scoase de la spate o cutie lungă şi scundă, împachetată în folie aurie şi legată cu o panglică albă. Hârtia era superbă, împachetarea mai puţin.

Cinder scăpă şurubelniţa cu un zăngănit.

— Pentru ce-i asta?

O expresie rănită îi traversă chipul lui Kai.

— Ce? N-am voie să-ţi cumpăr un cadou? întrebă el pe un ton care aproape că-i opri impulsurile electrice din cabluri.

— Nu. Nu după ce ţi-am ignorat şase comuri în ultima săptămână. Eşti tâmpit?

— Deci le-ai primit!

Cinder îşi sprijini coatele pe masă, îngropându-şi bărbia în ambele palme.

— Normal că le-am primit.

— Atunci, de ce mă ignori? Am greşit cu ceva?

— Nu. Da.

Închise strâns din ochi, masându-şi tâmpla. Crezuse că partea cea mai grea trecuse. Că ea avea să dispară, iar el să-şi vadă în continuare de viaţă. Ea avea să-şi petreacă restul vieţii uitându-se cum prinţul, ba nu, *împăratul* Kai ţinea discursuri şi adopta hotărâri. Cum mergea în misiuni diplomatice în jurul lumii. Cum dădea mâna cu oameni şi săruta bebeluşi. Avea să-l

vadă căsătorindu-se. Avea să-i vadă soţia oferindu-i copii – fiindcă întreaga lume avea să vadă asta.

Dar el avea s-o uite. Iar asta era ceea ce trebuia să se întâmple.

Cât de naivă fusese crezând că va fi atât de simplu.

— Nu? Da?

Bombăni, gândindu-se că *ar fi trebuit* să fie uşor să dea vina pentru tăcerea ei pe Adri, nemiloasa ei mamă vitregă, care refuzase s-o lase să iasă din casă, dar nu era atât de uşor. Nu putea risca să-i dea speranţe false lui Kai. Nu putea risca orice avea puterea de a o face să se răzgândească.

— Pur şi simplu s-a întâmplat ca eu...

Dădu dinapoi, fiind conştientă că trebuia să-i spună. El o considera un simplu mecanic, şi poate că era dispus să treacă peste *acea* barieră socială. Dar să fie şi cyborg, şi lunară? Să fie urâtă şi dispreţuită de toate culturile din galaxie? El avea să înţeleagă într-o clipită de ce trebuia s-o uite.

Mai mult decât atât, probabil că *avea* s-o uite la fel de repede.

Degetele ei metalice zvâcniră. Mâna ei dreaptă era fierbinte sub mănuşa din bumbac.

Scoate-ţi mănuşile şi arată-i.

Duse nepăsătoare mâna spre marginea mănuşii, frecând între degete materialul pătat de vaselină.

— Fiindcă vorbeai întruna despre balul ăla tâmpit, spuse ea, făcându-se mică când îşi auzi propriile cuvinte.

El aruncă o privire rapidă spre cutia aurie din mâinile lui. Încordarea se topi până ce îşi lăsă braţele să-i cadă în laturi.

— Pe stele mele, Cinder, dacă aş fi ştiut că aveai să-mi faci zile fripte fiindcă te-am invitat să ieşim, n-aş mai fi îndrăznit.

Ea îşi ridică privirea către cer, dorindu-şi ca prinţul să fi fost măcar un pic enervat de răspunsul ei.

— Bine, am înţeles, nu vrei să mergi la bal. N-am să mai aduc vorba de el.

Cinder se juca cu degetele mănuşilor ei.

— Îţi mulţumesc!

El puse cutia pe masă. Cinder se foi incomodă, neputând să ajungă la ea.

— N-ai nimic important de făcut? De pildă, să conduci o ţară?

— Poate...

Lipindu-şi o mâna de birou, se aplecă şi încercă să tragă cu ochiul în poala lui Cinder. Ei îi sări inima din piept în timp ce se

trase mai aproape de masă, împingând piciorul cât mai departe cu putinţă de câmpul lui vizual.

— Ce faci? întrebă el. Te simţi bine?

— Foarte bine. De ce?

— De obicei eşti cel mai bun exemplu într-ale etichetei regale, dar nici măcar nu te-ai ridicat. Şi eram atât de pregătit să fiu un adevărat domn şi să te rog să te aşezi la loc.

— Îmi pare atât de rău că ţi-am furat *acel* moment de mândrie, spuse ea, adâncindu-se în scaun. Dar mă aflu aici de la ivirea zorilor şi sunt epuizată.

— De la ivirea zorilor! Cât e ceasul acum? întrebă el, ducând mâna spre ecranul portabil.

— 13:04.

Se opri cu mâna pe dispozitivul de la talie.

— Păi, atunci înseamnă că e timpul să iei o pauză, nu? zise el radiind. Ai vrea să-mi faci onoarea de a ieşi cu mine să luăm prânzul?

Pe Cinder o cuprinse panica şi se îndreptă de spate.

— Fireşte că nu!

— De ce?

— Fiindcă lucrez. Nu pot pur şi simplu să plec.

El ridică dintr-o sprânceană spre grămăjoarele de şuruburi frumos aranjate pe masă.

— La ce anume lucrezi?

— Ca să ştii şi tu, aştept o comandă mare de părţi componente să sosească şi cineva trebuia să fie aici pentru a o primi.

Era mândră că minciuna părea atât de credibilă.

— Unde ţi-e androidul?

I se tăie respiraţia.

— Ea... nu e aici.

Kai făcu un pas înapoi şi aruncă o privire exagerată prin jur.

— Roagă pe unul dintre ceilalţi vânzători să arunce un ochi la standul tău.

— Categoric nu. Plătesc bani buni ca să închiriez standul ăsta. N-am să-l abandonez doar fiindcă aşa-mi cere un oarecare *prinţ*.

Kai se apropie din nou de masă.

— Haide! Nu pot să te invit la... chestia aia care începe cu *B;* nu pot să te invit să luăm prânzul. În cazul în care nu iau decizia de a-mi scoate din funcţiune unul din androizi, asta ar putea fi ultima oară când ne vedem.

— Mă crezi sau nu, eu m-am cam obişnuit deja cu acest gând. Kai îşi sprijini cotul de masă, aplecându-se astfel încât gluga să-i ascundă ochii de ea. Degetele lui găsiră un şurub şi începură să-l răsucească.

— Măcar ai să urmăreşti ceremonia de încoronare?

Cinder şovăi înainte să ridice din umeri.

— Fireşte c-am s-o fac.

Încuviinţând scurt, Kai folosi vârful unui şurub pentru a se scărpina sub unghie, deşi Cinder nu văzu nici pic de murdărie acolo.

— În seara asta cică ar trebui să fac un anunţ. Nu la încoronare, ci la bal. Despre negocierile de pace pe care le-am purtat săptămâna trecută. Nu va fi înregistrat, din cauza politicii absurde a Levanei de a interzice camerele, dar voiam să ştii.

Cinder se îmbăţoşă.

— S-au făcut ceva progrese?

— S-ar putea spune şi-aşa.

Se uită la ea, dar nu putu să-i susţină privirea prea mult. Curând avea să privească pe lângă ea, spre piesele abandonate.

— Ştiu că e stupid, dar o parte din mine simţea că dacă veneam azi să te văd, dacă te puteam convinge să mă însoţeşti diseară, atunci poate că încă aş fi putut schimba lucrurile. E prostesc, ştiu. Nu e ca şi când Levanei îi pasă dacă eu, ştii tu, aş avea cu adevărat sentimente pentru cineva.

Îşi răsuci din nou capul, aruncând şurubul înapoi în grămăjoara lui.

Lui Cinder îi zbârnâia trupul de bucurie, dar înghiţi adânc, alungând senzaţia de ameţeală care începuse să pună stăpânire pe ea. Îşi aduse aminte că asta era ultima oară când avea să-l vadă.

— Vrei să spui că...

Cuvintele rămaseră în aer. Îşi coborî vocea.

— Dar cum rămâne cu Nainsi? Cum rămâne cu lucrurile pe care ea... pe care ea le ştia?

Kai îşi vârî mâinile în buzunare, privirea încurcată dispărându-i de pe chip.

— E prea târziu. Chiar dacă aş putea s-o găsesc. Nu se putea întâmpla azi, sau chiar mai devreme... Iar apoi mai e şi antidotul, iar eu... eu nu mai pot să aştept o minune. Mult prea mulţi oameni mor.

— Dr. Erland n-a aflat nimic?

Kai încuviinţă, încet.

— L-a confirmat ca fiind un antidot autentic, dar spune că nu-l poate multiplica.

— Poftim? De ce?

— Bănuiesc că unul dintre ingrediente se găseşte doar pe Luna. Ironic, ha? Şi apoi mai e şi băiatul care s-a însănătoşit săptămâna trecută, iar Dr. Erland l-a supus la tot felul de teste şi analize, dar e foarte secretos în această privinţă. Spune că n-ar trebui să-mi fac speranţe că însănătoşirea băiatului ar putea duce la noi descoperiri. N-a spus-o chiar aşa, dar... am impresia că doctorul îşi pierde treptat speranţa de a găsi un antidot în viitorul apropiat. Cel puţin un antidot care să nu îi aparţină Levanei. Ar putea trece mulţi ani până să facem noi progrese, iar când vom ajunge acolo...

Şovăi, cu privirea abătută.

— Nu ştiu dacă aş mai putea suporta să văd atâţia oameni murind.

Cinder îşi coborî privirea.

— Îmi pare rău! Mi-aş dori să pot face ceva.

Kai se îndepărtă de masă, stând din nou drept.

— Încă te mai gândeşti să pleci în Europa?

— O, da, categoric. Mă gândesc să plec, răspunse ea, inspirând adânc. Vrei să mergi cu mine?

Kai râse scurt şi îşi îndepărtă părul de pe faţă.

— Da. Glumeşti? Cred că asta e cea mai bună propunere pe care am primit-o.

Cinder îi zâmbi, dar nu dură mult. Un singur moment de fericire, în care ambii se prefăcură.

— Trebuie să mă întorc, spuse el, aruncând o privire cutiei subţiri învelite în auriu.

Cinder aproape că uitase de ea. Kai o împinse uşor peste masă, împrăştiind şi câteva şuruburi odată cu ea.

— Nu. Nu pot...

— Ba sigur că poţi.

Ridică din umeri, părând să se simtă incomod, expresie care nu-i stătea deloc rău.

— Mă gândisem că le vei putea purta la bal, dar... Ei bine, de-acum, pentru următoarea ocazie, cred.

Curiozitatea dădea pe dinafară, dar Cinder se forţă să împingă cutia spre el.

— Nu, te rog!

El îşi puse ferm mâna peste a ei – putea să-i simtă căldura chiar şi prin mănuşa groasă.

— Acceptă-l, spuse el, şi îi oferi bine-cunoscutul său zâmbet de prinţ fermecător, ca şi când nu era nimic. Şi gândeşte-te la mine.

— Cinder, ia astea!

Cinder tresări la auzul vocii lui Pearl şi îşi trase mâna din strânsoarea lui Kai. Pearl îşi trecu mâna peste masa ei de lucru, trimiţând şuruburile şi piuliţele pe jos, după care trânti un maldăr de cutii subţiri în locul lor.

— Pune-le undeva prin spate, unde nu vor putea fi furate, zise Pearl, gesticulând spre partea din spate a standului. Într-un loc curat, dacă există aşa ceva pe-aici.

Cu inima bubuindu-i în piept, Cinder se întinse spre cutii şi le trase spre ea. Se gândi panicată la glezna ei goală, la cum va trebui să şchiopăteze până în spatele standului, la cum nu avea nicio metodă de a-şi ascunde diformitatea.

— Ce, nu tu un „te rog” sau un „mulţumesc”? comentă Kai.

Cinder se înfioră, dorindu-şi ca prinţul să fi plecat înainte ca Pearl să-i strice ultimele clipe pe care le mai avea în compania lui.

Pearl se zbârli toată. Îşi dădu părul lung peste un umăr în timp ce se întoarse spre prinţ, cu ochii întunecaţi.

— Cine eşti tu ca să-mi...

Cuvintele dispărură, lăsând-o surprinsă şi cu buzele ţuguiate.

Kai îşi vârî mâinile în buzunare şi o priviri cu un dispreţ de-abia mascat.

Cinder îşi trecu degetele prin sfoara care lega cutiile lui Pearl.

— Alteţă, v-o prezint pe sora mea vitregă, Linh Pearl.

Pearl rămase cu gura căscată când prinţul îi oferi o scurtă plecăciune.

— O plăcere, zise el pe un ton prea înţepat.

Cinder îşi drese vocea.

— Alteţă, vă mulţumesc din nou pentru această plată atât de generoasă. Şi, ăăă, mult noroc la încoronare!

Privirea lui Kai se îmblânzi când se desprinse de pe Pearl. Surâse conspirativ, ceva mult prea sugestiv pentru a trece neobservat de Pearl. Kai înclină capul spre Cinder.

— Mă tem că a sosit momentul să ne luăm rămas-bun. Apropo, oferta mea rămâne valabilă, în caz că te răzgândeşti.

Spre uşurarea lui Cinder, el nu continuă, ci doar se întoarse şi dispăru în mulţime.

Pearl îl urmări cu privirea. Cinder voia s-o facă şi ea, dar se forţă să privească maldărul de cutii de cumpărături.

— Da, desigur, spuse ea, ca şi când întreruperea prinţului nu avusese loc. Am să le pun pe raftul de-acolo.

Pearl îşi trânti mâna peste a lui Cinder, oprind-o. Ochii ei erau mari, uluiţi.

— Ăla era prinţul!

Cinder se prefăcu indiferentă.

— I-am reparat unul din androizii regali săptămâna trecută. A trecut pe-aici ca să mă plătească.

O cută se formă între sprâncenele lui Pearl. Buzele i se întinseră. Privirea ei suspicioasă căzu pe cutia aurie subţire pe care Kai o lăsase în urmă. Fără să ezite, o înşfăcă.

Cinder icni şi întinse mâna spre cutie, dar Pearl se îndepărtă de ea. Cinder îşi ridică genunchiul pe masă, pregătită să se arunce spre ea, când îşi dădu seama ce catastrofă ar fi însemnat asta. Cu pulsul gonind, înlemni şi privi cum Pearl rupse funda şi o aruncă pe pământul prăfos, după care sfâşie hârtia aurie. Cutia de dedesubt era simplă şi albă, neînsemnată. Ridică repede capacul.

Cinder îşi înclină capul, încercând să vadă ce conţinea, în timp ce Pearl privea uluită cadoul. Putea să vadă bucăţele de hârtie subţire şi ceva alb şi mătăsos. Studie chipul lui Pearl, încercând să-i judece reacţia, dar nu vedea decât confuzie.

— E o *glumă?*

Fără să spună ceva, Cinder dădu uşor înapoi, coborându-şi genunchiul de pe masă.

Pearl înclină cutia, astfel încât Cinder să poată vedea. Înăuntru se afla cea mai elegantă pereche de mănuşi pe care şi-ar fi putut-o imagina. Mătase pură care strălucea alb-argintiu. Erau suficient de înalte cât să-i acopere coatele, şi un şir de perle minuscule de-a lungul tivurilor le ofereau cea mai simplă notă de eleganţă. Erau mănuşi demne de o prinţesă.

Chiar părea o glumă. Pearl râse ascuţit.

— El nu ştie, nu-i aşa? El nu ştie despre... despre *tine!*

Apucă mănuşile, rupându-le de pe suportul lor, şi azvârli cutia pe stradă.

— Ce credeai c-o să se-ntâmple?

Flutură mănuşile spre Cinder, degetele goale atârnând neajutorate.

— Credeai că prinţului chiar îi *place* de tine? Credeai că vei putea merge la bal, ca să dansezi cu noile tale mănuşi şi cu...

Analiză hainele lui Cinder, pantalonii cargo murdari, tricoul pătat, cureaua de unelte prinsă la brâu, şi râse din nou.

— Desigur că nu, răspunse Cinder. Nu am de gând să merg la bal.

— Atunci, de ce ar avea un cyborg nevoie de *aşa ceva?*

— Nu ştiu. Eu nu... El doar...

— Poate credeai că n-o să conteze, zise Pearl, plescăind din limbă. Asta e, nu-i aşa? Credeai că prinţul... ba nu... *împăratul* va reuşi să treacă peste toate...

Răsuci din mână.

— ...defectele tale?

Cinder strânse din pumni, încercând să ignore înţepătura cuvintelor.

— E doar un client.

Lumina zeflemitoare se stinse în ochii lui Pearl.

— Ba nu. E prinţul. Şi dacă ar şti adevărul despre tine, nici nu te-ar mai băga în seamă.

Acel comentariu învie indignarea lui Cinder, care îi aruncă o privire încărcată de ură.

— Cam cum s-a întâmplat şi cu tine, nu-i aşa?

Îşi dorea să-şi fi ţinut cuvintele în momentul în care le rosti, dar furia care îi incendie chipul lui Pearl aproape că făcu să merite totul.

Până ce Pearl aruncă mănuşile pe jos, apoi luă trusa de unelte de pe masă şi o răsturnă deasupra lor. Cinder ţipă îngrozită. Piuliţele şi şuruburile alunecară până pe stradă. Oamenii se opreau să se uite la ele, la haosul creat.

Pearl se întoarse spre ea cu un aer demn şi cu buzele strânse.

— Ai face mai bine să cureţi astea înainte de închiderea festivalului. Voi avea nevoie de ajutorul tău diseară. La urma urmei, trebuie să particip la un bal regal.

Cablurile lui Cinder încă zumzăiau când Pearl îşi luă cutiile de cumpărături şi plecă, dar nu pierdu timpul şi sări peste masă, îngenunchind lângă cutia de unelte răsturnată. O întoarse cu faţa în sus, dar ignoră piesele împrăştiate, întinzând-se în schimb după mănuşile de la baza mormanului.

Erau murdare de pământ şi praf, însă petele de vaselină fură cele care îi strânseră inima de durere. Cinder le puse peste genunchi şi încercă să netezească mătasea boţită, reuşind doar să întindă uleiul. Erau frumoase. Cele mai frumoase lucruri pe care le deţinuse vreodată.

Dar dacă învăţase un lucru după ani şi ani în meseria de mecanic, acela era că unele pete nu se duceau niciodată.

Treizeci şi unu

Drumul până acasă era lung. Adri şi Pearl plecaseră de la piaţă fără ea, nerăbdătoare să se pregătească pentru bal, ceea ce pentru Cinder fusese o uşurare la început, dar după primul kilometru de mers cu cârjele ei improvizate la subraţe şi cu geanta izbindu-i-se de şold, începuse să-şi blesteme mama vitregă cu fiecare pas şchiopătat.

Nu că Cinder se grăbea să ajungă acasă. Nu-şi putea imagina cu ce pregătiri o putea ajuta pe Pearl, dar nu se îndoia că erau menite s-o tortureze. Încă o seară de servitute. Încă o seară.

Acele gânduri îi dădură curaj să meargă mai departe.

Când ajunse într-un târziu la apartament, găsi culoarele straniu de tăcute. Toată lumea era la festival sau se pregătea pentru bal. Strigătele care în mod normal se auzeau de după uşile închise fuseseră schimbate cu râsete şi chicoteli.

Cinder vârî cârjele la subraţul ei inflamat şi se folosi de perete pentru a ajunge la uşă.

Apartamentul părea gol când intră, dar auzi podelele scârţâind în timp ce Adri şi Pearl se plimbau prin dormitoarele lor aflate în spate. Sperând să poată parcurge întreaga seară fără să le vadă, Cinder şontâcăi spre odaia ei şi închise uşa. Tocmai se gândea să-şi facă bagajele, când cineva bătu la uşă.

Oftând, o deschise. Pearl era pe hol, îmbrăcată în rochia ei aurie, toată numai mătase şi periuţe şi un decolteu la fel de generos pe cât îl ceruse Adri.

— Mai încet de-atât nu puteai să vii acasă? comentă ea. Plecăm de-ndată ce încoronarea ia sfârşit.

— Ei bine, aş fi putut să ajung mai repede, doar că cineva mi-a furat piciorul!

Pearl o privi urât preţ de o clipă, după care păşi înapoi pe hol şi făcu o semi-piruetă, lăsând fusta să se înfoaie în jurul gleznelor.

— Ce crezi, Cinder? O să mă observe prinţul în asta? Cinder de-abia se abţinu să nu-şi şteargă mâinile soioase de rochie. În schimb, îşi scoase mănuşile de lucru şi le vârî în buzunarul de la spate.

— Aveai nevoie de ceva?

— Da, de fapt. Voiam să-ţi cer părerea.

Pearl îşi ridică fusta şi Cinder văzu două încălţări diferite. În piciorul stâng avea o botină din catifea albă, care se lega la gleznă. în piciorul drept era o sanda aurie, legată cu panglici strălucitoare şi mici talismane în formă de inimi.

— Având în vedere că eşti atât de apropiată de prinţ, mă gândeam să te întreb: ce crezi că i-ar plăcea, încălţările aurii sau cele albe?

Cinder se prefăcu a lua în considerare opţiunile.

— Botinele îţi fac gleznele să pară umflate.

Pearl surâse.

— Învelişul metalic îţi face *ţie* glezna să pară umflată. Eşti doar geloasă fiindcă eu am picioare frumoase.

Suspină fals.

— Ce păcat că tu n-o să ai niciodată parte de aşa ceva.

— Mă bucur c-ai găsit cel puţin *o parte* a trupului pe care s-o consideri frumoasă.

Pearl îşi dădu părul într-o parte, afişând un zâmbet arogant. Ştia că împunsătura lui Cinder nu era întemeiată, iar Cinder se enervă când acea insultă nu îi aduse nicio satisfacţie.

— Am tot repetat conversaţia pe care o voi purta cu prinţul Kai, zise Pearl. Desigur, intenţionez să-i spun *totul*.

Se legănă uşor şi lumina se reflectă în fusta ei.

— Mai întâi, am să-i povestesc totul despre extremităţile tale metalice urâte şi ruşinea prin care ne faci să trecem. Apoi va înţelege în ce creatură dezgustătoare te-au putut transforma oamenii ăia. Şi, de asemenea, am să mă asigur că-şi dă seama că *eu* sunt o partidă mult mai bună.

Cinder se rezemă de tocul uşii.

— Ce bine era dacă ştiam mai din timp de această pasiune a ta, Pearl! Ştii, înainte ca Peony să plece dintre noi, am putut să obţin o promisiune de la Alteţa Sa că în seara asta avea să danseze cu ea. Aş fi putut cere acelaşi lucru şi pentru tine, dar bănuiesc că acum e prea târziu pentru asta. Păcat!

Pearl se făcu roşie ca sfecla.

— N-ar trebui să-i pronunţi numele, spuse ea cu o voce răguşită, de-abia perceptibilă.

Cinder clipi.

— Peony?

Furia din ochii lui Pearl se intensifică, lăsând în urmă tachinările copilăreşti.

— Ştiu că tu ai omorât-o. Toată lumea ştie c-a fost vina ta.

Cinder o privi cu gura căscată, deconcertată din pricina trecerii bruşte de la fanfaronade infantile la seriozitate.

— Nu-i adevărat! Eu n-am fost niciodată bolnavă.

— E vina ta c-a fost la cimitirul de vechituri. Acolo s-a îmbolnăvit.

Cinder deschise gura, dar nu spuse nimic.

— Dacă n-ai fi fost tu, în seara asta ar fi mers la bal, aşa că nu încerca să te prefaci că i-ai făcut favoruri. Cel mai bun lucru pe care ai fi putut să-l faci pentru Peony ar fi fost s-o laşi în pace. Atunci poate că încă ar mai fi fost printre noi.

În ochii lui Pearl începură să se adune lacrimi.

— Şi încerci să te prefaci că îţi păsa de ea, de parcă era sora ta, si asta nu-i corect. Ea era bolnavă si tu... te întâlneai cu prinţul, încercând să-i atragi atenţia, când tu ştii prea bine ce sentimente nutrea pentru el. E dezgustător.

Cinder îşi împreună braţele, protejându-se.

— Ştiu că nu crezi asta, dar chiar am iubit-o pe Peony. Chiar o iubesc.

Pearl îşi trase nasul o dată, zgomotos, ca şi când încerca să oprească plânsetul înainte s-o acapareze.

— Ai dreptate. Nu te cred. Eşti o mincinoasă şi o hoaţă, şi nu îţi pasă de nimeni în afară de tine. Făcu o pauză, după care continuă: Şi am să mă asigur că prinţul ştie asta.

Uşa de la dormitorul lui Adri se deschise, iar ea ieşi îmbrăcată într-un kimono în nuanţe de alb şi magenta, brodat cu cocori eleganţi.

— Acum de ce vă mai dondăniţi? Pearl, eşti gata?

O studie pe Pearl cu un ochi de expert, încercând să stabilească dacă mai necesita vreun retuş.

— Nu pot să cred că mergeţi, spuse Cinder. Ce-or să creadă oamenii, când voi două încă sunteţi în doliu?

Ştia că acela era un buton pe care nu trebuia să-l apese, un comentariu incorect, mai ales când le auzise pe amândouă prin pereţii subţiri plângând, dar nu avea dispoziţia necesară să fie corectă. Chiar dacă ar fi avut de ales, tot nu s-ar fi dus. Nu fără Peony.

Adri o fulgeră cu privirea şi strânse din buze.

— Încoronarea stă să înceapă, spuse ea. Du-te şi spală planotorul. Vreau s-arate ca nou.

Bucuroasă că nu trebuia să urmărească încoronarea cu ele, Cinder nu zise nimic. Îşi luă cârjele şi porni spre uşă.

Încă o seară.

Activă conexiunea de reţea de îndată ce ajunse în ascensor, micşorând încoronarea într-un colţ al câmpului ei vizual. Deocamdată încă se difuza pre-ceremonia. O paradă de oficiali guvernamentali intra în palat, înconjurată de o mare de jurnalişti şi de camere de luat vederi.

Luă o găleată şi săpun din camera de depozit înainte să pornească şontâcăind spre parcarea acoperită, ascultând cu jumătate de ureche în timp ce crainicul explica simbolismul din spatele diferitelor elemente ale încoronării. Broderia de pe mantia lui Kai, modelele de pe blazoanele care aveau să fie înălţate la depunerea jurămintelor, numărul de gonguri care avea să se audă când el cobora estrada, toate datinile care se repetau de secole, adunate din atâtea culturi, încât ajunseseră să formeze Comunitatea.

Jurnalul de ştiri oscila întruna între festivalul din centrul oraşului şi ocazionalele imagini cu Kai din timpul pregătirilor. Numai aceste fragmente din urmă îi distrăgeau atenţia lui Cinder de la găleata cu apă spumoasă. Nu putea înceta să-şi imagineze că se afla în palat cu el şi nu în această parcare rece şi întunecoasă. Kai dând mâna cu un delegat necunoscut. Kai întâmpinând mulţimea. Kai încercând să fure o conversaţie între patru ochi cu sfetnicul său. Kai întorcându-se spre ea, zâmbindu-i, bucuros că era lângă el.

Totuşi, acele imagini sporadice aveau un efect liniştitor, nu demoralizator, asupra inimii lui Cinder. Era o aducere-aminte că în lume se întâmplau lucruri mult mai însemnate, iar dorinţa de libertatea a lui Cinder, şi provocările lui Pearl, şi toanele lui Adri, şi până şi flirturile lui Kai nu-şi aveau locul în acea schemă a lucrurilor.

Comunitatea Orientală îşi încorona noul împărat. Astăzi, întreaga lume privea.

Veşmintele lui Kai îmbinau tradiţiile vechi cu cele noi. Turturelele brodate pe gulerul său mandarin simbolizau pace şi iubire. Peste umeri purta o mantie bleumarin brodată cu şase stele argintii, care semnificau pacea şi uniunea celor şase regate pământene, şi douăsprezece crizanteme, care semnificau cele douăsprezece provincii ale Comunităţii şi cum aveau să prospere ele sub domnia lui.

Un sfetnic al casei regale stătea lângă Kai pe podium. Primele rânduri ale mulţimii erau formate din oficiali guvernamentali din fiecare sector şi provincie. Dar privirea lui

Cinder era mereu atrasă spre Kai, prinzându-se ca un magnet de el, de fiecare dată.

Apoi, pe unul din culoare îşi făcu apariţia un mic alai, ultimii care îşi ocupau locurile – regina Levana, împreună cu doi taumaturgi. Regina purta un văl alb delicat, care îi ajungea până la coate, ascunzându-i chipul şi facând-o să semene mai degrabă cu o nălucă decât cu un invitat al casei regale.

Cinder se înfioră. Nu credea că vreun lunar fusese vreodată prezent la o încoronare a Comunităţii. Totuşi, acea privelişte, în loc s-o facă să se simtă optimistă în privinţa viitorului, îi puse un nod în gât. Întrucât poziţia trufaşă a Levanei sugera că aparţinea acelui loc mai mult decât oricare alt cetăţean pământean. Ca şi când *ea* urma să fie încoronată.

Regina şi alaiul ei îşi ocupară locurile rezervate în primul rând. Cei aşezaţi în jurul lor încercară, fără succes, să-şi ascundă dezgustul de a se afla atât de aproape de ea.

Cinder scoase cârpa din găleată şi îşi puse anxietatea la muncă, frecând planotorul lui Adri pentru a-l face lună.

Încoronarea începu cu un bubuit de tobe.

Prinţul Kai îngenunche pe un podium îmbrăcat în mătase în timp ce o paradă de bărbaţi şi femei trecu prin faţa lui, fiecare punându-i la gât o panglică, un medalion sau o piatră preţioasă. Toate darurile erau simbolice – viaţă lungă, înţelepciune, bunătate, generozitate, răbdare, bucurie. După ce primi toate lănţişoarele, camera luă în prim-plan chipul lui Kai. Părea surprinzător de senin, cu ochii coborâţi, dar cu capul ţinut sus.

După cum cerea obiceiul, din toate celelalte cinci regate pământene fusese selectat un reprezentant care avea să oficieze încoronarea, astfel încât să demonstreze că celelalte ţări vor onora şi respecta dreptul noului suveran de a guverna. Îl aleseseră pe Bromstad, premierul Federaţiei Europene, un bărbat înalt, blond şi lat în umeri. Cinder mereu crezuse că aducea mai degrabă a fermier decât a politician. Acesta scoase un sul de pergament de modă veche care conţinea toate promisiunile pe care Kai le făcea poporului său când accepta rolul de împărat.

Prim-ministrul desfăşură sulul şi îl ţinu de ambele capete, rostind o serie de jurăminte, pe care Kai le repetă.

— Jur solemn să guvernez popoarele Comunităţii Orientale conform legilor şi obiceiurilor care au fost stabilite de generaţiile anterioare de conducători, recită el. Mă voi folosi de toată puterea conferită pentru a promova dreptatea, pentru a fi

îngăduitor, pentru a onora drepturile inerente ale tuturor popoarelor, pentru a respecta pacea dintre naţiuni, pentru a conduce cu bunătate şi răbdare şi pentru a căuta înţelepciunea şi sfatul semenilor şi fraţilor mei. Toate acestea promit să le fac azi şi în fiecare zi a domniei mele, în faţa tuturor martorilor Pământului şi cerurilor.

Lui Cinder i se umflă pieptul de mândrie în timp ce spăla capota. Nu-l mai văzuse niciodată pe Kai atât de serios sau atât de chipeş. Se temea un pic pentru el, ştiind cât de neliniştit era, dar în acel moment el nu era prinţul care îi adusese un android stricat la piaţă şi aproape că o sărutase într-un ascensor.

El era împăratul ei.

Prim-ministrul Bromstad îi ridică bărbia.

— Prin aceasta te declar împăratul Kaito al Comunităţii Orientale. Trăiască Maiestatea Sa Imperială!

Mulţimea izbucni în strigăte de bucurie şi scanda *„Trăiască împăratul!”* în timp ce Kai se întoarse cu faţa spre poporul său.

Era imposibil să-ţi dai seama dacă era fericit cu noua sa poziţie. Buzele îi erau neutre şi privirea rezervată în timp ce se ridică pe estradă în aplauzele mulţimii.

După acel moment îndelungat în care el făcu faţă cu seninătate ropotelor de aplauze, un pupitru fu adus pe scenă pentru primul discurs al împăratului. Mulţimea amuţi.

Cinder aruncă apă peste vehicul.

Kai rămase lipsit de expresie pentru o clipă, privind spre marginea podiumului şi strângând marginile pupitrului.

— Sunt onorat, începu el, că încoronarea mea coincide cu cea mai venerată sărbătoare a noastră. În urmă cu 126 de ani, acel coşmar, acea catastrofă care a însemnat Al Patrulea Război Mondial a luat sfârşit, dând naştere Comunităţii Orientale. Aceasta a crescut din unificarea mai multor popoare, culturi şi idealuri. A fost întărită de o singură convingere solidă, că împreună, uniţi ca un singur popor, suntem puternici. Avem capacitatea de a ne iubi unii pe ceilalţi, în pofida diferenţelor noastre. De a ne ajuta, în pofida slăbiciunilor noastre. Am ales pacea în locul războiului. Viaţa în locul morţii. Am ales să încoronăm un om pentru a ne fi suveran, pentru a ne călăuzi, pentru a ne încuraja – nu să conducă, ci să servească.

Făcu o pauză.

Cinder îşi luă atenţia de la afişajul retinal suficient cât să facă o inspecţie scurtă planotorului. Era prea întunecat ca să-şi dea

seama dacă făcuse o treabă bună, însă îşi pierduse interesul în perfecţiune.

Mulţumită, lăsă cârpa să cadă în găleată şi se sprijini de peretele de beton din spatele şirului de planotoare parcate, acordându-i toată atentia micului ecran.

— Eu sunt stră-stră-strănepotul primului împărat al Comunităţii, continuă Kai. Lumea noastră s-a schimbat din zilele lui. Continuăm să înfruntăm noi probleme, noi neplăceri. Deşi pe acest pământ nu s-a mai purtat niciun război vreme de 126 de ani, acum ducem o nouă luptă. Tatăl meu a purtat un război împotriva letumozei, ciuma care a devastat planeta noastră pentru mai bine de doisprezece ani. Această boală a adus moartea şi suferinţa la uşile noastre. Oamenii buni ai Comunităţii, şi toţi fraţii noştri pământeni, au pierdut prieteni, rude, oameni dragi, vecini. Şi, odată cu acest pierderi, înfruntăm pierderea negoţului şi comerţului, căderea economiei, condiţiile de trai înrăutăţite. Unii oameni au pierit din pricina lipsei de mâncare, căci nu există suficienţi fermieri pentru a munci pământul. Unii au pierit din pricina lipsei de căldură, căci rezervele noastre de energie scad alarmant. Acesta este războiul cu care ne confruntăm acum. Acesta este războiul căruia tatăl meu era hotărât să-i pună capăt, iar acum eu jur să preiau ştafeta. Împreună vom găsi un leac pentru această boală. O vom înfrânge. Şi îi vom reda măreţei noastre ţări fosta splendoare.

Publicul aplaudă, dar Kai nu arăta niciun semn de bucurie la rostirea acelor cuvinte. Expresia lui era resemnată, întunecată.

— Ar fi urât din partea mea, zise el când publicul se potolise, să nu menţionez un al doilea tip de conflict. Unul nu mai puţin mortal.

Mulţimea murmură neliniştită. Cinder îşi rezemă capul de peretele rece.

— După cum sunt convins că mulţi dintre voi ştiţi, relaţia dintre naţiunile pământene şi Luna a fost încordată vreme de multe generaţii. De asemenea, după cum sunt convins că mulţi dintre voi ştiţi, în ultima săptămână, suverana Lunii, Maiestatea Sa Regina Levana, ne-a onorat cu prezenţa. E primul suveran lunar care a pus piciorul pe Pământ timp de aproape un secol şi prezenţa sa deschide porţile speranţei de a putea ajunge la o adevărată pace între noi într-un viitor nu foarte îndepărtat.

Cadrul se schimbă, arătând-o pe regina Levana în primul rând. Mâinile ei de culoarea laptelui erau împreunate cu falsă

modestie în poală, ca şi când era măgulită de acea recunoaştere. Cinder era sigură că nu păcălea pe nimeni.

— Tatăl meu şi-a petrecut ultimii ani din viaţă purtând discuţii cu Maiestatea Sa în speranţa de a forma o alianţă. Nu a trăit suficient pentru a vedea rezultatul acelor discuţii, dar eu sunt hotărât să am grijă ca eforturile sale să nu fi fost în van. Este adevărat că au existat numeroase obstacole pe acest drum către pace. Că am avut dificultăţi de a ajunge la un consens cu Luna, o soluţie care să satisfacă ambele părţi. Dar nu am renunţat la speranţa de a ajunge la o rezoluţie.

Inspiră adânc, apoi făcu o pauză cu buzele încă întredeschise. Privirea îi coborî spre pupitru. Se prinse cu degetele de marginile lui.

Cinder se apleacă, ca şi când putea să-l privească mai bine pe prinţ în timp ce el se străduia să-şi găsească următoarele cuvinte.

— Voi...

Tăcu din nou, se îndreptă şi îşi concentră atenţia spre un punct invizibil aflat undeva la distanţă.

— Voi face orice e necesar pentru a asigura bunăstarea ţării mele. Voi face orice e necesar pentru a vă proteja. Aceasta este promisiunea mea.

Îşi dezlipi mâinile de pe pupitru şi coborî înainte ca mulţimea să aibă timp să reacţioneze, plecând însoţit de câteva aplauze timide, dar politicoase.

Cinder simţi că i se strânge inima în piept când ecranul afişă un alt cadru cu lunarii din primul rând. Poate că vălul ascundea atitudinea trufaşă a reginei, însă rânjetele arogante ale celor doi însoţitori ai ei nu puteau fi interpretate greşit. Credeau că tocmai câştigaseră.

Treizeci şi doi

Cinder aşteptă jumătate de oră înainte să şchiopăteze înapoi spre ascensor. Clădirea de apartamente prinsese din nou viaţă. Stătea lipită de perete, târând cârjele după ea, în timp ce vecinii ei treceau în pas de dans îmbrăcaţi în haine elegante. Câteva priviri compătimitoare se întoarseră spre Cinder în timp ce ea încerca să nu le stea în cale şi să le păteze ţinutele frumoase, dar cei mai mulţi vecini o ignorau.

Reuşind să ajungă la apartament, închise uşa în urma ei şi ascultă pentru o clipă pustietatea binecuvântată a camerei de zi. Trecu în revistă tot ce voia să ia, umplându-şi câmpul vizual cu şiruri de text verde. În camera ei, Cinder îşi întinse pătura şi o umplu cu câteva lucruri personale – haine pătate de ulei, ustensile care nu se întorseseră niciodată în trusa de scule, mici cadouri absurde pe care Iko i le dăduse de-a lungul anilor, ca de pildă un „inel de aur” care era de fapt o şaibă ruginită.

Atât cipul de personalitate al lui Iko, cât şi cel de identificare al lui Peony erau depozitate în siguranţă în compartimentul de la gambă, unde aveau să stea până ce le găsea un loc mai bun.

Îşi închise ochii, simţindu-se brusc obosită. Cum era posibil să simtă deodată dorinţa copleşitoare de a se întinde şi de a trage un pui de somn, când libertatea era la o aruncătură de băţ de ea? Toate nopţile acelea lungi petrecute reparând la maşină îşi spuneau cuvântul.

Alungând acea senzaţie de oboseală, termină de împachetat pe cât de repede putu, dându-şi silinţa să nu se gândească la riscurile pe care şi le asuma. De data asta avea să fie considerată cu adevărat un cyborg fugar. Dacă era prinsă vreodată, Adri o putea trimite după gratii.

Nu îşi lăsă mâinile să se odihnească. Încerca să nu se gândească la Iko, care ar fi trebuit să-i fie alături. Sau la Peony, care ar fi convins-o să rămână. Sau la prinţul Kai.

Împăratul Kai.

Nu avea să-l mai vadă vreodată.

Înnodă furioasă colţurile păturii. Gândea prea mult. Trebuia doar să plece. Pas cu pas avea să ajungă la maşină, lăsând totul în urmă. Punându-şi desaga pe umăr, străbătu şontâc-şontâc culoarul şi labirintul subteran de spaţii de depozitare. Şchiopătând în camera de depozitare, lăsă desaga pe podea.

Se opri doar o clipă pentru a-şi trage sufletul înainte să continue, desfăcând capacul trusei de unelte şi băgând în ea tot ce se afla pe masa de lucru. Avea să le sorteze mai târziu. Dulapul de unelte care îi ajungea până la piept era mult prea mare pentru a încăpea în maşină, astfel că trebuia lăsat în urmă. Oricum, o asemenea greutate în spatele maşinii avea să crească consumul de benzină.

Studie încăperea unde petrecuse cea mai mare parte a ultimilor cinci ani. Era cel mai apropiat lucru de o casă pe care îl cunoscuse vreodată, chiar şi cu plasa de sârmă care îi conferea

un aspect de cuşcă şi cu toate acele cutii care miroseau a mucegai. Nu se aştepta să îi ducă dorul prea mult.

Rochia de bal mototolită a lui Peony încă era aruncată peste aparatul de sudură. Asemenea dulapului de unelte, nici el nu avea s-o însoţească.

Se mută spre rafturile din oţel înalte aflate pe peretele din spate şi începu să cotrobăie după părţi componente care aveau să fie utile maşinii sau trupului ei în cazul în care ceva nu funcţiona cum trebuie, aruncând piesele într-un morman pe podea.

Se opri când mâinile ei dădură peste ceva ce crezuse că n-o să mai vadă vreodată.

Piciorul mic şi învechit al unui cyborg în vârstă de unsprezece ani.

Îl ridică de pe raft, unde fusese ascuns de ochii lumii. Probabil că Iko îl salvase, chiar şi după ce Cinder o rugase să-l arunce.

Probabil că în mintea lui Iko era cel mai apropiat lucru de un papuc de android pe care îl deţinuse vreodată. Cinder strânse piciorul la piept. Cât de tare urâse acest picior! Şi cât de bucuroasă era să-l vadă acum!

Cu un zâmbet ironic, se lăsă pe scaunul de la masă pentru ultima dată. Scoţându-şi mănuşile, ochi încheietura mâinii stângi, încercând să-şi imagineze un mic cip sub piele. Asta o făcu să se gândească la Peony. La degetele ei cu vârfuri albastre. La bisturiul pe pielea ei albă.

Cinder închise ochii, alungând amintirea cu forţa. Trebuia să facă asta.

Se întinse după cuţitul aflat pe colţul mesei, care stătea cu lama scufundată într-o conservă cu alcool. Îl scutură, inspiră adânc şi îşi puse mâna de cyborg cu palma în sus pe masă. Îşi aduse aminte că văzuse cipul pe hologramă doctorului Erland şi ştia că se afla la doi centimetri şi jumătate de locul unde pielea se unea cu metalul. Provocarea era să-l scoată fără să taie din greşeală vreun cablu important.

Obligându-şi mintea să tacă şi mâna să nu se mai mişte, apăsă lama în încheietură. Simţi o durere acută, dar nu făcu nicio mişcare. Uşor. Uşor.

Un bip o sperie. Cinder sări, ridicând lama şi întorcându-se cu faţa spre peretele cu rafturi. Inima îi bubui în piept când văzu toate piesele şi uneltele pe care avea să le lase în urmă.

Bipul se auzi din nou. Cinder îşi coborî privirea spre vechiul monitor care încă stătea proptit de rafturi. Ştia că era deconectat de la reţea, şi totuşi, un pătrat albastru luminos clipea într-un colţ. Un alt bip.

Punând cuţitul jos, Cinder se ridică de pe scaun şi îngenunche în faţa ecranului.

Pe pătratul albastru scria:

CERERE DE CONEXIUNE DIRECTĂ PRIMITĂ DE LA UN UTILIZATOR NECUNOSCUT. ACCEPTAŢI?

Lăsând capul într-o parte, zări cipul COM-D încă introdus în unitatea monitorului. Luminiţa verde de lângă el clipea. În umbra ecranului, arăta ca un cip obişnuit, dar Cinder îşi aduse aminte de răspunsul lui Kai când ea îi descrisese materialul argintiu strălucitor al cipului. Un cip lunar.

Înşfăcă o cârpă murdară din mormanul de obiecte pe care intenţiona să le ia şi o lipi de rana care de-abia sângera.

— Ecran, acceptă conexiunea.

Bipăitul se opri. Căsuţa albastră dispăru şi fu înlocuită de o spirală.

— *Alo?*

Cinder tresări.

— *Alo, alo, alo – e cineva acolo?*

Oricine era, ziceai că mai avea un pic şi ceda nervos.

— Vă rog, of, vă rog, cineva să răspundă. Unde-i androidul ăla tâmpit? *ALO?*

— A... lo? zise Cinder nesigură, apropiindu-se de ecran.

Fata icni, urmată de o tăcere scurtă.

— Alo? Mă auzi? E cineva...

— Da, te aud. Stai puţin, cred că nu merge cablul video.

— O, Slavă cerului! exclamă vocea în timp ce Cinder lăsă cârpa jos.

Întoarse ecranul cu faţa pe podeaua de ciment şi deschise uşa panoului de control.

— Mă gândeam că poate se stricase cipul sau că îl programasem eu cu o conexiune de identificare greşită sau ceva de genul ăsta. Te afli în palat în momentul de faţă?

Cinder descoperi că era deconectat cablul video; probabil că ieşise când Adri îi făcuse vânt de pe perete. Cinder îl băgă la loc şi o lumină albastră se împrăştie pe podea.

— Gata, spuse ea, îndreptând ecranul.

Sări înapoi când o văzu pe fata care se afla de cealaltă parte a conexiunii. Probabil că era cam de aceeaşi vârstă cu Cinder şi avea cel mai lung, mai buclat, mai dezordonat şi mai încâlcit păr blond cu putinţă. Cuibul auriu din jurul capului ei era prins într-un nod mare deasupra unui umăr şi se revărsa într-o harababură de cosiţe şi onduleuri, învăluind unul din braţele fetei înainte să se piardă undeva departe de marginile ecranului.

Dacă n-ar fi avut acel păr dezordonat, ar fi fost tare frumoasă. Avea o faţă drăguţă în formă de inimă, ochi mari ca albastrul cerului şi câţiva pistrui pe nas.

Cumva, nu era deloc ceea ce se aşteptase Cinder.

Fata părea la fel de surprinsă s-o vadă pe Cinder, cu mâna ei de cyborg şi cu tricoul ei ponosit.

— Cine eşti? întrebă fata.

Ochii ei ţâşniră în spatele lui Cinder, studiind lumina slabă şi gardul de plasă.

— De ce nu te afli la palat?

— Nu am avut voie să merg, răspunse Cinder.

Miji ochii spre încăperea din spatele fetei, întrebându-se dacă nu cumva se uita la o casă de pe Luna... Dar nu semăna deloc cu o casă. Fata era mai degrabă înconjurată de pereţi metalici şi maşinării şi ecrane şi computere şi mai multe manete şi butoane şi lumini decât carlinga unui cargobot.

Cinder se aşeză turceşte, lăsându-şi gamba fără picior să atârne mult mai confortabil peste coapsă.

— Eşti lunară?

Fata clipi des, ca şi când acea întrebare o luase prin surprindere. În loc să răspundă, se aplecă în faţă.

— Trebuie să vorbesc imediat cu cineva de la Palatul Noului Beijing.

— Atunci, de ce nu ai trimis un com la centrul de informaţii al palatului?

— Nu pot!

Ţipătul fetei fu atât de neaşteptat, atât de disperat, încât Cinder aproape că se dezechilibră.

— Nu am un cip de com global – asta e singura conexiune directă pe care am putut s-o găsesc pe Pământ!

— Deci eşti lunară.

Ochii fetei se căscară în două cercuri aproape perfecte.

— Asta nu-i...

— Cine eşti? întrebă Cinder, ridicând vocea. Lucrezi pentru regină? Tu eşti cea care a instalat cipul în acel android? Tu ai făcut-o, nu-i aşa?

Sprâncenele fetei se uniră, dar în loc să pară iritată de întrebările lui Cinder, părea mai degrabă înspăimântată. Ba chiar stânjenită.

Cinder strânse din maxilar pentru a nu da frâu liber numeroaselor întrebări şi inspiră adânc înainte să întrebe calm:

— Eşti un spion lunar?

— Nu! Fireşte că nu! Vreau să zic... ei bine... oarecum.

— *Oarecum?* La ce te referi cu...

— Te rog, ascultă-mă!

Fata strânse din mâini, ca şi când în ea se dădea o luptă.

— Da, eu am programat cipul, şi lucrez pentru regină, dar nu e ceea ce crezi. Am programat toate dispozitivele de spionaj pe care Levana le-a folosit pentru a-l urmări pe împăratul Rikan în ultimele luni, dar n-am avut de-ales. Stăpâna m-ar omorî dacă... Ferească stelele, m-ar *omorî* dac-ar afla despre asta.

— Care Stăpână? Te referi la regina Levana?

Fata strânse tare din ochi, cu faţa contorsionată de durere. Când îi redeschise, aceştia luceau.

— Nu. Stăpâna Sybil. Ea e întâiul taumaturg al Maiestăţii Sale... şi tutorele meu.

Avea noimă. Kai bănuia că taumaturgul reginei pusese cipul în Nainsi.

— Dar e mai degrabă temnicera mea, continuă fata. Eu nu sunt decât o prizonieră şi o scla-avă.

Sughiţă la ultimul cuvânt şi îşi îngropă faţa într-un cocoloş de păr, suspinând.

— Îmi pare rău! Îmi pare nespus de rău! Sunt o fată ticăloasă, inutilă şi afurisită.

Cinder simţi un junghi de compasiune – înţelegea ce înseamnă să fii sclav pentru „tutorele” tău, dar niciodată nu se temuse că Adri o va omorî. În fine, excepţie făcând acea dată când o vânduse celor care se ocupau de cercetările pentru molimă.

Îşi încleştă maxilarul pentru a-şi înfrâna senzaţia de milă, amintindu-şi că această fată era lunară. O ajutase pe regina Levana să-i spioneze pe împăratul Rikan şi pe Kai. Preţ de câteva clipe se întrebă dacă nu cumva fata îi manipula acum sentimentele, înainte să-şi aducă aminte că lunarii nu puteau controla oameni prin intermediul monitoarelor.

Suflându-şi câteva şuviţe rebele de păr, Cinder se aplecă în faţă şi strigă:

— Încetează! Încetează să mai plângi!

Plânsetele încetară. Fata îşi ridică ochii mari şi injectaţi.

— De ce încercai să intri în contact cu palatul?

Fata se făcu mică şi suspină, dar se părea că alungase lacrimile.

— Trebuie să-i transmit un mesajul împăratului Kai. Trebuie să-l avertizez. El e în primejdie, tot Pământul e... Regina Levana... Şi nu e vina mea. Dacă aş fi fost mai puternică, dacă aş fi încercat măcar să lupt, asta nu s-ar fi întâmplat. E numai vina mea.

— Ferească stelele, vrei să *încetezi cu plânsul?* spuse Cinder înainte ca fata să cadă pradă din nou istericalelor. Trebuie să te-aduni! La ce te referi când spui că împăratul e în primejdie? Ce-ai făcut?

Fata se cuprinse cu mâinile, implorând-o din privire pe Cinder, ca şi când numai ea îi putea oferi iertarea.

— Eu sunt programatoarea reginei, aşa cum ţi-am mai spus. Mă pricep destul de bine – sparg conexiuni de reţea şi sisteme de securitate şi tot tacâmul.

Spuse astea fără vreun pic de aroganţă în vocea ei tremurândă.

— În ultimii câţiva ani, Stăpâna mi-a cerut să deviez conexiunile private ale liderilor politici de pe Pământ către palatul Maiestăţii Sale. La început erau doar discuţii judecătoreşti, întruniri, transferuri de documente, nimic foarte interesant. Maiestatea Sa nu afla lucruri noi faţă de ceea ce îi spusese deja împăratul, aşa încât nu mă gândeam că fac vreun rău cuiva.

Fata îşi răsuci părul în jurul degetelor de la ambele mâini.

— Dar apoi mi-a cerut să-i programez un cip COM-D pe care să-l poată instala într-unul din androizii casei regale, gândindu-se că îl putea spiona pe împărat în afara reţelei.

Îşi ridică ochii cuprinşi de vină spre Cinder.

— Dacă ar fi fost oricare alt android, orice android din lume, nici în momentul de faţă n-ar fi ştiut ceva. Dar acum ştie!

Şi e numai din vina mea!

Scânci şi îşi puse o şuviţă de păr în gură ca pe un căluş.

— Stai puţin.

Cinder ridică mâna, încercând s-o facă pe fată să vorbească mai rar.

— Ce anume ştie Levana?

Fata îşi scoase părul din gură în timp ce lacrimile începură să-i alunece pe obraji.

— Ştie tot ce ştia androidul ăla, tot ce-a cercetat. Ştie că prinţesa Selene trăieşte şi că prinţul... pardon, împăratul Kai o căuta. Ştie că împăratul voia s-o găsească pe prinţesă şi s-o declare în faţa întregii lumi drept adevărata regină lunară.

Pe Cinder o apucă groaza.

— Ştie numele doctorilor care au ajutat-o să evadeze şi al bietei bătrâne din Federaţia Europeană care a găzduit-o vreme îndelungată... Maiestatea Sa a trimis deja oameni s-o vâneze, folosind informaţiile pe care le avea Kai. Şi când o vor găsi...

— Dar ce-o să-i facă lui Kai? o întrerupse Cinder. Levana a câştigat deja. Kai mai-mai c-a spus c-o să-i ofere ce-şi doreşte, aşa că ce mai contează acum?

— El a încercat s-o uzurpe! Nu o cunoşti pe regină, nu ştii cât de ranchiunoasă e. N-o să-l ierte niciodată pentru asta. Trebuie să-i transmit un mesaj, lui sau cuiva de la palat. Trebuie să ştie c-a fost o capcană.

— O capcană? Ce fel de capcană?

— Să devină împărătească! Odată ce va pune mâna pe controlul Comunităţii, intenţionează să-şi folosească armata pentru a purta un război împotriva restului planetei. Şi o poate face – armata ei... această armată...

Se cutremură, ferindu-se ca şi când cineva încercase să-i tragă o palmă.

Cinder clătină din cap.

— Kai nu ar permite una ca asta.

— Nu contează. Odată ce se vede împărătească, el nu-i va mai fi de folos.

Sângele năvăli în urechile lui Cinder.

— Crezi? Dar ar fi proastă să încerce să-l omoare. Toată lumea ar şti că ea a făcut-o.

— Lunarii bănuiesc că ea a omorât-o pe regina Channary şi pe prinţesa Selene, dar ce pot face ei în legătură cu asta? Chiar dacă s-ar gândi să se revolte, odată ce-ar ajunge în prezenţa ei, i-ar spăla pe creier pe toţi pentru a se potoli.

Cinder îşi frecă fruntea cu degetele.

— Avea de gând să anunţe asta la balul de diseară, murmură Cinder în sinea ei. Îşi va anunţa intenţia de-a se căsători cu ea.

Inima îi gonea şi gândurile se revărsau în creierul ei.

Levana ştia că el pornise în căutarea prinţesei Selene. Avea să-l omoare. Avea să preia Comunitatea. Avea să poarte un război împotriva... împotriva întregii planete.

Se apucă de cap cu mâinile în timp ce lumea începu să se învârtească în jurul ei.

Trebuia să-l avertizeze. Nu-l putea lăsa să facă anunţul.

Putea să-i trimită un com, dar care erau şansele ca el să îl verifice în timpul balului?

Balul.

Cinder privi în jos spre hainele ei şterse. Spre glezna ei goală.

Rochia lui Peony. Fostul picior pe care îl salvase Iko. Mănuşile din mătase.

Capul ei începu să se mişte în sus şi-n jos înainte ca ea să ştie cu ce anume era de acord, şi se folosi de rafturi pentru a se ridica.

— Mă duc, murmură ea. Am să-l găsesc eu.

— Ia cipul, spuse fata de pe ecran. În caz că trebuie să ne contactăm una pe cealaltă. Şi, te rog, nu-i spune despre mine. Dacă Stăpâna mea află vreodată...

Fără s-o aştepte să termine, Cinder se aplecă şi scoase cipul din unitate. Ecranul deveni negru.

Treizeci şi trei

Cinder avea senzaţia că era învăluită în iederă otrăvitoare când îşi puse rochia de mătase. Privi în jos la corsajul argintiu cu ornamente din dantelă delicată, la fusta largă, la micuţele perle, dorindu-şi să se facă mică şi să dispară. Asta nu era rochia ei. Era o falsă în ea, o impostoare.

Oricât de ciudat părea, faptul că era şifonată precum faţa unui bătrân o facea să se simtă mai bine.

Înşfăcă fostul picior de pe raft – chestia aceea mică şi ruginită cu care se trezise după operaţia ei, când era o fetiţă derutată şi neiubită în vârstă de unsprezece ani. Jurase să nu şi-l mai pună niciodată, dar în momentul de faţă puteai să zici că era făcut din cristale, la cât de preţios arăta pentru ea. În plus, era suficient de mic cât să încapă în botinele lui Pearl.

Cinder căzu pe scaunul ei şi scoase o şurubelniţă. Era cea mai grăbită reparaţie pe care o făcuse vreodată, iar piciorul era

chiar mai mic şi mai inconfortabil decât şi-l amintea, dar nu trecu mult timp şi mergea din nou pe două picioare.

Mănuşile de mătase păreau prea elegante, prea delicate, prea fine şi îşi făcea griji că şi le putea agăţa în vreun şurub prost înfiletat. Cel puţin şi ele erau pline de pete de vaselină, completând afrontul.

Era un dezastru pe două picioare şi ştia asta. Avea să fie norocoasă dacă o lăsau să intre la bal.

Dar de asta trebuia să se ocupe când ajungea acolo.

Ascensorul era gol când coborî în parcarea acoperită. Fugi spre maşina abandonată, botinele ţăcănind incomod pe podeaua din beton în timp ce încerca să nu se împiedice de piciorul prea mic şi să-şi luxeze glezna. Simţea că era precar ataşat la capătul piciorului ei. Neavând timp sa-l conecteze la sistemul nervos cu toate cablurile, simţea că târăşte după ea un prespapier. Încercă să-l ignore, gândindu-se doar la Kai şi la anunţul pe care trebuia să-l facă în acea seară.

Ajunse la colţul întunecat al parcării, asudând deja din pricina efortului şi ştiind că situaţia nu avea decât să se înrăutăţească odată ce ajungea la umiditatea neînduplecată a oraşului. În faţa ei, maşina era înghesuită între două planotoare aerodinamice cu accente cromate. Luminile pâlpâitoare ale parcării făceau ca îngrozitoarea culoare portocalie să pară mai ştearsă. Nu-şi avea locul printre celelalte vehicule.

Cinder ştia senzaţia.

Se urcă la volan şi fu întâmpinată de mirosul de gunoaie vechi şi de mucegai. Cel puţin înlocuise capitonajul scaunului şi îl acoperise cu o pătură veche, astfel încât să nu trebuiască să-şi facă griji pentru excrementele şobolanilor. Totuşi, îşi închipuia ce pete lăsau podeaua şi cadrul maşinii pe rochia lui Peony.

Alungă gândurile, întinse mâinile sub coloana de direcţie şi apucă cablurile bateriei şi ale motorului, pe care deja le tăiase şi le legase cu bandă izolatoare. Bâjbâi după cablul maro de pornire.

Îşi ţinu răsuflarea şi le uni.

Nu se întâmplă nimic.

O broboană de sudoare i se scurse pe pulpa piciorului. Le uni din nou. Şi din nou.

— Te rog, te rog, te rog!

O scânteie ţâşni dintre cabluri, urmată de bolborosirea nefericită a motorului.

— *Da!*

Apăsă piciorul pe acceleraţie, turând motorul, simţind maşina vibrând si huruind sub ea.

Cinder îşi permise un strigăt de uşurare copleşitor, apoi îşi apăsă piciorul pe ambreiaj şi o băgă în viteză, recitând instrucţiunile pe care le descărcase în urmă cu o săptămână şi le studiase zi de zi. Cum să conducă.

Ieşirea din parcare se dovedi a fi cea mai dificilă parte. Odată ajunsă pe drum, traseul ei era ghidat de felinarele stradale solare şi de licărirea gălbuie a ferestrelor apartamentelor – iluminarea constantă a oraşului era o binecuvântare, de vreme ce farurile maşinii fuseseră sparte. Cinder era surprinsă de cât de stricate erau drumurile şi de cantitatea de gunoaie şi de moloz care acoperea asfaltul, de vreme ce planotoarele nu mai aveau nevoie ca drumurile să fie lipsite de obstacole. Călătoria era hurducăită şi dificilă, şi totuşi Cinder simţea un val de putere cu fiecare răsucire a volanului, cu fiecare apăsare a acceleraţiei, cu fiecare cârâială a schimbătorului de viteze şi cu fiecare scârţâit al anvelopelor.

O briză călduţă se infiltra prin geamul lipsă din spate, zbârlindu-i părul lui Cinder. Norii poposiseră deasupra oraşului şi atârnau ameninţător deasupra zgârie-norilor, învăluind seara într-un giulgiu cenuşiu. Spre celălalt orizont, cerul era încă larg deschis şi afişa cu mândrie a noua lună plină a anului. O sferă perfectă pe cerul înnegrit. Un ochi alb, rău prevestitor, o urmărea peste tot. Ignorându-l, Cinder călcă acceleraţia până la podea, obligând maşina să meargă mai repede – să zboare.

Şi zbură. Nu lin sau graţios precum un planotor, ci cu tot mugetul şi puterea unei bestii mândre. Nu putu să nu zâmbească, ştiind că ea făcuse asta. Ea îi dăduse o nouă viaţă acestei monstruozităţi. Îi era datoare acum şi ea părea să ştie asta.

Ar fi reuşit, gândi ea, în timp ce palatul începea să se întrevadă, înălţându-se deasupra oraşului pe ţărmul lui stâncos abrupt. Până acum ar fi trebuit să se apropie de periferia oraşului.

Prinzând viteză. Urmărind luminile trecând în viteză pe lângă ea. Gonind spre orizont fără să privească măcar o dată în urmă.

O picătură mare de ploaie se sparse pe parbrizul crăpat.

Cinder apucă volanul mai bine în timp ce porni pe drumul şerpuitor, plin de curbe, care ducea la intrarea palatului. Nu exista niciun planotor cu care să se întreacă – avea să fie ultimul invitat care sosea la bal.

Ajunse în vârful dealului, bucurându-se de senzaţia de evadare, de libertate, de putere – iar apoi începu să toarne cu găleata. Ploaia învălui maşina şi înceţoşă luminile palatului. Sunetul tăbăra pe metalul şi sticla maşinii. Fără faruri, lumea dispărea dincolo de parbriz.

Cinder călcă pedala de frână.

Nu se întâmplă nimic.

Panica puse stăpânire pe ea şi trase disperată de frâna de mână. O umbră se întrezărea prin furtună. Cinder ţipă şi îşi acoperi faţa.

Maşina se izbi de un cireş japonez şi Cinder se trezi împinsă în faţă cu o smucitură. Metalul scârţâi în jurul ei. Motorul bolborosi şi muri. Centura îi ardea pieptul.

Tremurând, Cinder privea uluită furtuna care se dezlănţuie peste parbriz. Frunze umede maronii căzeau de pe crengile de deasupra, lipindu-se de sticlă. Îşi aduse aminte să respire în timp ce adrenalina îi curgea prin vene. Panoul ei de control îi recomanda următoarea conduită: respiraţii lente, măsurate. Însă respiraţiile o sufocau, la fel şi centura, până ce întinse o mână tremurândă spre sistemul de prindere şi o desfăcu.

În acel moment descoperi că garniturile geamului ei aveau o gaură pe unde se scurgea apa, picurând pe umărul ei.

Cinder îşi sprijini capul de tetieră, întrebându-se dacă mai avea putere să meargă pe jos. Poate că era mai bine să aştepte ca musonul să treacă. Astfel de furtuni de vară nu durau niciodată prea mult; avea să se transforme în burniţă într-o clipită.

Îşi ridică mănuşile îmbibate de apă şi se întrebă la ce anume se aştepta. Nu la mândrie. Nu la respectabilitate. În momentul de faţă, faptul că era udă leoarcă putea fi chiar un avantaj.

Inspirând adânc, împinse mânerul portierei şi lovi cu piciorul pentru a o forţa să se deschidă. Ieşi în ploaia torenţială, simţind-o rece şi revitalizantă pe pielea ei. Trântind portiera, se întoarse pentru a constata daunele, dându-şi părul de pe frunte.

Botul maşinii înconjura trunchiul copacului, capota fiind strânsă ca un acordeon până la aripa din dreapta. Inima i se frânse un pic când privi epava – toată munca ei distrusă într-o fracţiune de secundă.

Şi – până atunci nu îi trecuse prin minte – şansa ei de a evada se dusese pe apa sâmbetei.

Tremurând în ploaie, alungă acele gânduri. Maşini mai existau. În momentul de faţă, trebuia să-l găsească pe Kai.

Brusc, ploaia încetă să mai tabere asupra ei. Ridică ochii spre umbrela de deasupra, după care se întoarse. Un recepţioner privea cu ochii mari maşina buşită, strângând cu ambele mâini mânerul umbrelei.

— A, salutare! se bâlbâi ea.

Bărbatul îşi întoarse privirea uluită spre ea. Spre părul ei, spre rochia ei. Arăta tot mai îngrozit cu fiecare secundă.

Cinder înşfăcă umbrela de la el şi îi oferi un zâmbet.

— Mersi! spuse ea şi traversă în goană curtea spre uşile duble ale palatului care tocmai se deschideau, aruncând umbrela pe scări.

Culoarul era flancat de paznici îmbrăcaţi în uniforme stacojii, care conduceau invitaţii departe de zona ascensoarelor şi către sala de bal din aripa de sud, ca şi când clinchetele paharelor şi orchestra nu se auzeau suficient de tare. Drumul spre sala de bal fu lung şi anevoios. Cinder nu ştia dacă paznicii îşi îndreptau privirile stoice spre ea în timp ce trecea, cu botinele umede scârţâind, iar ea nu îndrăznea să-i privească, chiar dacă ei ar fi făcut-o. Singura ei grijă era să trimită ordine prin cablurile ei spre butucul acela numit picior.

Fii graţioasă. Fii graţioasă. Fii graţioasă.

Muzica se auzea din ce în ce mai tare. Sala era decorată cu zeci de statui din piatră elegante – zei şi zeiţe de mult uitate. Camere de supraveghere ascunse. Scanere de identificare deghizate. Se simţea paranoică, aducându-şi aminte că încă avea cipul de identificare al lui Peony la ea, ascuns în compartimentul piciorului. Îşi imagina alarmele urlând şi luminile pâlpâind când depistau că ea avea două cipuri de identificare asupra ei – ceea ce ar fi suspicios, dacă nu chiar de-a dreptul ilegal –, dar nu se întâmplă nimic.

Ieşind de pe culoar, se trezi în vârful unei scări maiestuoase care cobora în sala de bal. Un şir de paznici şi servitori flancau scările, cu feţele la fel de inexpresive ca ale celor de pe culoar. Tavanul înalt fusese decorat cu sute de felinare stacojii din hârtie, fiecare aruncând o lumină bogată, sclipitor de aurie. Peretele din spate era plin de ferestre înalte de jos până în tavan, care dădeau spre grădinile palatului. Ploaia bătea geamurile, aproape mai tare decât orchestra.

Ringul de dans fusese amenajat în centru, înconjurat de mese rotunde. Fiecare masă fusese împodobită cu aranjamente elegante din orhidee şi cu sculpturi din jad. Pereţii sălii erau mărginiţi de panouri din mătase pictate de mână, cu modele de

cocori şi ţestoase şi bambus, vechi simboluri ale longevităţii, care doreau să transmită un singur mesaj: trăiască împăratul.

Din locul în care se afla, putea să vadă întreaga sală, plină de mătăsuri şi crinoline elegante, strasuri şi pene de struţ. Începu să-l caute pe Kai.

Nu dură mult până să-l găsească – dansa. Mulţimea se dădu la o parte pentru el şi partenera lui, cea mai frumoasă, mai graţioasă şi mai divină femeie din încăpere. Regina lunară. Cinder nu putea să-şi înăbuşe un icnet de uluială la vederea ei.

I se întoarse stomacul, căci impresia de moment se transformă în repulsie. Regina afişa un zâmbet senin, însă expresia lui Kai era la fel de insensibilă precum o piatră în timp ce valsau pe podeaua din marmură.

Cinder se retrase înainte ca regina s-o observe. Scrută mulţimea, convinsă că împăratul nu făcuse încă anunţul, altminteri atmosfera din încăpere n-ar mai fi fost atât de veselă. Kai era bine. Era în siguranţă. Tot ce trebuia să facă era să găsească o modalitate de a vorbi cu el, într-un loc privat, pentru a-i aduce la cunoştinţă planurile reginei şi faptul că ea ştia despre investigaţia lui asupra nepoatei ei. Atunci avea să cadă în sarcina lui să amâne acceptarea termenilor reginei până la...

Ei bine, Cinder ştia că nu exista nimic care să poată amâna planurile reginei Levana la nesfârşit fără s-o convingă să nu pornească războiul cu care ameninţase atâta amar de vreme.

Dar poate, doar poate, că prinţesa Selene putea fi găsită înainte ca asta să se întâmple.

Expirând lent, Cinder păşi din cadrul masiv al uşii şi se ascunse pe după cea mai apropiată coloană, poticnindu-se cu piciorul ei mic. Scrâşnind din dinţi, aruncă o privire prin jur, însă paznicii şi servitorii din apropiere rămaseră la fel de dezinteresaţi precum un perete din beton.

Cinder se lipi de coloană, încercând să-şi netezească părul, astfel încât măcar să poată pretinde că face parte dintre ei.

Muzica se opri şi mulţimea începu să aplaude.

Îndrăzni să arunce o privire spre ringul de dans şi îi văzu pe Kai şi pe Levana despărţindu-se – el cu o plecăciune băţoasă şi ea cu graţia unei gheişe. Când orchestra începu să cânte din nou, întreaga sală de bal se alătură dansului.

Cinder urmări strălucitoarele bucle negre ale reginei îndreptându-se spre o scară aflată de cealaltă parte a încăperii, mulţimea dându-se imediat la o parte din faţa ei. Îl căută din nou pe Kai şi îl găsi îndreptându-se în direcţia opusă – spre ea.

Ţinându-şi răsuflarea, se îndepărtă de coloana care o proteja. Asta era şansa ei. Ce bine era dacă el şi-ar fi ridicat privirea ca s-o vadă. Ce bine era dacă el s-ar fi îndreptat spre ea. Avea să-i spună totul, iar apoi putea să dispară în noapte şi nimeni nu trebuia să ştie că ea fusese acolo vreodată.

Strânse rochia argintie în pumni, uitându-se fix spre capul împăratului, dorindu-şi ca el să-şi ridice privirea. Uită-te la mine. *Uită-te la mine*.

Kai înlemni uşor perplex, iar Cinder crezu cu bucurie că izbutise – oare ea îşi folosise cumva harul lunar?

Dar apoi observă o pată aurie lângă Kai, o mânecă dantelată atingându-i braţul. Lui Cinder i se tăie răsuflarea.

Era Pearl, mângâind cotul lui Kai, toată numai zâmbete năucitoare şi fluturări din gene în timp ce făcu o reverenţă.

Cu stomacul ghem, Cinder se sprijini din nou de coloană.

Pearl începu să vorbească, iar Cinder monitoriză expresiile lui Kai în timp ce pulsul îi bubuia în urechi. La început, el afişă doar un zâmbet şters, dar la scurt timp după aceea deveni confuz. Derutat. O încruntătură nesigură. Cinder încerca să ghicească ce anume îi spunea Pearl: *Da, eu sunt fata de azi-dimineaţă de la festival. Nu, Cinder nu vine. Nu am îndrăzni să dezonorăm această ocazie memorabilă permiţându-i acelei urâţenii de cyborg, sora mea vitregă, să participe. A, nu ştiaţi că e cyborg?*

Cinder se înfioră, cu ochii lipiţi de ei. Pearl avea să-i spună lui Kai totul, iar ea nu putea să facă nimic decât să privească şi să aştepte îngrozitorul moment când Kai îşi dădea seama că flirtase cu un cyborg. El nu mai voia să aibă deloc de-a face cu ea. Nu voia să-i audă scuzele. Cinder avea să fie forţată să se împleticească după el pentru a-i spune de ce venise, simţindu-se ca o adevărată monstruozitate.

Cineva îşi drese vocea, iar Cinder sări ca arsă din transa ei, aproape luxându-şi glezna. Era evident că unul dintre servitori se săturase să stea nemişcat şi imparţial şi acum o studia cu o repulsie de-abia mascată.

— Mă scuzaţi, spuse el pe un ton înţepat. Trebuie să vă scanez cipul de identificare.

Cinder îşi feri instinctiv mâna de el, lipindu-şi încheietura mâinii de stomac.

— De ce?

Ochii lui ţâşniră spre paznici, pregătit să-i strige pentru a o escorta de-acolo în orice moment.

— Pentru a mă asigura că sunteţi pe lista invitaţilor, fireşte, spuse el, ridicând un mic scaner de mână.

Cinder se lipi cu spatele de coloană, toată agitată.

— Dar... am crezut că fiecare cetăţean din oraş e invitat.

— Într-adevăr, aşa e.

Bărbatul rânji, părând aproape bucuros la ideea de a o *dez*invita pe fata din faţa lui.

— Dar trebuie să ne asigurăm că îi primim pe cei care au răspuns la invitaţie. E o măsură de siguranţă.

Înghiţind, Cinder aruncă o privire spre ringul de dans. Kai încă era încolţit de Pearl, iar acum Cinder o putea vedea pe Adri dând târcoale nu foarte departe de ei, părând pregătită să intervină în conversaţie în cazul în care Pearl spunea ceva stânjenitor. Pearl încă nu renunţase la şarmul ei timid şi cochet. Stătea cu capul plecat şi cu o mână lipită delicat de claviculă.

Kai încă părea perplex.

Cu pielea de găină, Cinder se întoarse spre curtean şi încercă să copieze inocenţa veselă a lui Peony.

— Desigur, spuse ea.

Ţinându-şi respiraţia, îşi întinse braţul. Născocea deja câteva scuze şi justificări – probabil că răspunsul ei fusese încurcat cu al altcuiva, sau poate că era o confuzie, de vreme ce mama ei vitregă şi sora ei ajunseseră deja fără ea, sau...

— Ah!

Bărbatul tresări, privind lung spre micul ecran.

Cinder se încordă, întrebându-se ce şanse avea să-l pună la pământ cu o lovitură rapidă la cap fără că vreunul din paznicii aceia să observe.

Ochii lui uluiţi îi studiară din nou rochia şi părul, după care se reîntoarseră la ecranul său. Putea să vadă lupta internă a bărbatului în timp ce încerca să zâmbească şi să fie politicos.

— Ei bine, Linh-mèi, e o plăcere! Ne bucurăm că aţi putut fi alături de noi în această seară.

Cinder ridică din sprâncene.

— Vă bucuraţi?

Bărbatul îi oferi o plecăciune băţoasă.

— Vă rog să-mi iertaţi ignoranţa. Sunt sigur că Maiestatea Sa Imperială se va bucura că aţi sosit. Vă rog, urmaţi-mă pe-aici şi-am să vă anunţ.

Ea clipi şi îi acceptă braţul în tăcere în timp ce el coborî treptele.

— Ai să mă ce?

El tastă ceva în ecranul portabil, înainte să se întoarcă din nou spre Cinder. O măsură din nou din cap până-n picioare, ca şi când nu-i venea să creadă ce era pe cale să facă, însă zâmbetul său politicos nu păli.

— Toţi invitaţii speciali ai Maiestăţii Sale Imperiale sunt anunţaţi cum se cuvine, ca o recunoaştere a importanţei lor. Desigur, de obicei ei nu sosesc atât de... târziu.

— Stai puţin. Invitaţii speciali ai... oh. Oh! Nu, nu, nu trebuie să...

Cinder fu acoperită de urletul trompetelor înregistrate care se auzea prin difuzoarele invizibile de deasupra. Se făcu mică din pricina zgomotului, căscând ochii, în timp ce melodia scurtă luă sfârşit. Odată cu ultimul tril al cornilor, o voce maiestuoasă răsună în toată sala de bal:

— Îi urăm bun venit la cel de-al 126-lea Bal Anual al Comunităţii Orientale unei invitate speciale a Maiestăţii Sale Imperiale: Linh Cinder din Noul Beijing.

Treizeci şi patru

Temperatura sălii de bal urcă brusc în timp ce sutele de feţe se întoarseră spre Cinder.

Poate că mulţimea s-ar fi întors cu spatele o clipă mai târziu, indiferentă, dacă n-ar fi descoperit că invitata specială a împăratului era o fată cu părul ud şi pete de noroi pe tivul rochiei sale argintii şifonate. În orice caz, privirile rămaseră nemişcate, pironind-o pe Cinder în capul scărilor. Picioarele ei de dimensiuni diferite rămaseră înţepenite pe lespedea din piatră, ca şi când betonul se întărise în jurul lor.

Se uită la Kai, care rămase cu gura căscată în timp ce o studia.

Se aşteptase în tot acest timp ca ea să sosească. Îi rezervase un loc pe lista lui personală. Îşi închipuia că acum regreta amarnic acea decizie.

Lângă el, faţa lui Pearl începuse să ardă sub strălucirea candelabrelor. Cinder se uită la sora ei vitregă, apoi la Adri, examinându-le expresiile îngrozite şi încremenite, şi îşi aminti să respire.

Se terminase deja pentru ea.

Pearl cel mai probabil îi povestise deja lui Kai că ea era cyborg.

Curând, regina Levana avea s-o vadă şi ea şi să ştie că era lunară. Avea să fie luată, poate chiar omorâtă. Acum nu mai avea ce să facă.

Însă îşi asumase riscul. Ea luase decizia de a veni.

Nu avea să fie în van.

Se îndreptă de spate. Îşi ridică bărbia.

Ochii i se transformară în ceva asemănător cu amuzamentul, ca şi când o asemenea apariţie neîngrijită era tot ce se putea aştepta de la un mecanic celebru.

Un murmur străbătu mulţimea şi în timp ce călcâiul botinei lui Cinder lovi podeaua de marmură cu o precizie forţată, marea de ţinute începu să se dea la o parte. Femeile şopteau pe după mâinile ridicate. Bărbaţii îşi întindeau gâturile pentru a auzi bârfele.

Până şi servitorii se opriseră s-o privească, ţinând ridicate tăvi cu delicatese. Mirosul de usturoi şi ghimbir plutea prin jurul lor, făcând să-i chiorăie stomacul lui Cinder, care îşi dădu brusc seama că era lihnită. Pregătirile pentru fuga ei nu-i lăsaseră timp nici măcar să mănânce. Laolaltă cu anxietatea ei, aproape c-o făcu să leşine. Încercă să-l ignore, să fie puternică, însă starea de agitaţie se întindea prin muşchii ei încordaţi cu fiecare pas. Îşi simţea pulsul ca pe o bătaie de tobe în capul ei.

Fiecare pereche de ochi o măsura din cap până-n picioare, luând-o în râs. Fiecare cap se întorcea să şoptească, zvonurile prinzând deja zbor. Urechile lui Cinder zbârnâiau, auzind fragmente de conversaţii – *O invitată specială? Dar cine e? Şi ce e chestia aia de pe rochia ei?* –, până ce Cinder îşi ajustă interfaţa auditivă, amuţind cuvintele.

Niciodată în viaţă ei nu mai fusese atât de bucuroasă că nu putea roşi.

Kai schiţă un zâmbet, şi cu toate că încă părea încurcat, nu era furios sau dezgustat. Cinder înghiţi. În timp ce se apropia, îşi dorea să se poată cuprinde cu braţele, pentru a-şi acoperi cât mai bine cu putinţă rochia murdară, şifonată şi pătată de apă, dar nu îşi permitea să facă asta. Ar fi fost inutil, iar lui Kai nu-i păsa de rochia ei.

Mai degrabă, probabil că încerca să discearnă cât din ea era metal şi silicon.

Îşi ţinu capul sus, chiar dacă ochii o usturau, chiar dacă panica îi umplea câmpul vizual cu avertismente şi precauţii.

Nu era vina ei că el o plăcuse.

Nu era vina ei că era cyborg.

Nu avea să-şi ceară scuze.

Se concentra doar pe mers, un pas răsunător după altul, în timp ce mulţimea se dădea la o parte din faţa ei şi apoi se unea la loc după ce ea trecea.

Dar înainte să ajungă în faţa împăratului, o siluetă îşi făcu loc prin mulţime şi se proţăpi în faţa ei. Cinder înlemni, paralizată de privirea mânioasă a mamei sale vitrege.

Clipi, confuză, în timp ce realitatea îşi făcu loc în acel moment tăcut. Uitase că Adri şi Pearl erau acolo.

Obrajii roşii ai lui Adri, plini de pete, se vedeau prin machiajul ei alb, iar pieptul îi urca şi cobora pe sub decolteul modest al kimonoului. Chicotelile confuze încetară, împingând întrebările către cei din spatele mulţimii, care nu puteau vedea ce se întâmpla, dar care fără îndoială simţeau tensiunea întinzându-se în jurul lor.

Mâna lui Adri ţâşni în faţă, prinzând fusta lui Cinder în pumn. Trase de material.

— De unde ai luat asta? sâsâi ea pe un ton coborât, ca şi când îi era teamă să nu se dea în spectacol şi mai mult decât o făcuse deja Cinder.

Strângând din dinţi, Cinder făcu un pas înapoi, trăgându-şi rochia departe de mama ei vitregă.

— Iko a salvat-o. Peony şi-ar fi dorit ca eu s-o port.

În spatele ei, Pearl icni, ducându-şi repede mâinile la gură. Cinder se uită la ea şi o găsi pe Pearl privind în jos, îngrozită.

Cinder se înfioră, imaginându-şi că piciorul ei bionic putea fi văzut de toată lumea, până ce Pearl întinse mâna spre picioarele ei şi strigă:

— Botinele mele! Alea sunt botinele mele! în picioarele *ei!*

Ochii lui Adri se îngustară.

— *Hoaţă* mică ce eşti! Cum îndrăzneşti să vii aici şi să-mi faci familia de râs?

Ridică degetul peste umărul lui Cinder, spre scara grandioasă.

— Îţi poruncesc să te duci acasă în această clipă, înainte să mă faci de râs în continuare!

— Nu, refuză ea, încleştându-şi pumnii. Am aceleaşi drepturi ca şi tine să fiu aici.

— Poftim? *Tu?* ridică Adri vocea. Dar tu nu eşti decât un...

Lăsă fraza în aer, nedorind nici măcar acum să împărtăşească îngrozitorul secret despre fiica ei vitregă. În schimb, îşi desfăcu palma şi ridică mâna deasupra umărului.

Mulţimea icni şi Cinder se făcu mică, însă lovitura nu sosi.

Kai stătea lângă mama ei vitregă, ţinând-o ferm de încheietura mâinii. Adri se întoarse spre el, clocotind de furie, însă expresia i se domoli imediat.

Dădu înapoi, bâlbâindu-se.

— Maiestate!

— Suficient, spuse el pe o voce blândă, dar aspră, şi îi dădu drumul.

Adri făcu o reverenţă jenantă, dând întruna din cap.

— Îmi pare atât de rău, Maiestate! Emoţiile mele... Temperamentul meu... Fata asta e... Îmi pare rău că v-a întrerupt... Ea e pupila mea... Nu trebuia să se afle aici...

— Fireşte că trebuia.

Exista o lejeritate în cuvintele sale, ca şi când credea că numai prezenţa ei putea risipi ostilitatea lui Adri. Îşi fixă privirea asupra lui Cinder.

— Ea e invitata mea specială.

Aruncă o privire peste capetele publicului şocat, spre scena unde orchestra încetase să mai cânte.

— Aceasta este o seară de petrecere şi voie bună, spuse el tare. Vă rog să reluaţi dansul.

Orchestra îşi reluă activitatea, la început timid, până ce muzica răsună din nou în sala de bal – Cinder nu-şi putea aduce aminte când încetase s-o audă, deşi interfaţa auditivă continua să amortizeze zgomotele din jurul ei.

Kai o privea din nou. Ea înghiţi şi descoperi că tremură – de furie, de groază, de nervi şi de senzaţia de a fi captivată de ochii săi căprui. Mintea îi era goală, nesigură dacă voia să-i mulţumească sau să se întoarcă şi să continue să urle la mama ei vitregă, însă el nu-i oferi ocazia de a face vreo alegere.

Kai se întinse si o luă de mână, si înainte să-şi dea seama ce se întâmpla, el o trăsese departe de mama şi sora ei vitregă şi o luase în braţe.

Dansau.

Cu inima bubuindu-i, Cinder îşi dezlipi ochii de pe el şi privi peste umărul lui.

Ei erau singurii care dansau.

Probabil că şi Kai observase, căci pentru o secundă îşi ridică mâna de pe talia ei, gesticulând spre mulţimea stupefiată, şi spuse pe un ton care era parţial încurajator şi parţial poruncitor:

— Vă rog, sunteţi invitaţii mei. Bucuraţi-vă de muzică!

Simţindu-se incomod, cei aflaţi în apropiere făcură schimb de priviri cu partenerii lor, şi curând ringul de dans se umplu cu fuste înfoiate şi fracuri. Cinder riscă şi privi spre locul în care le abandonaseră pe Adri şi Pearl – ambele stăteau nemişcate în mulţimea care se foia de colo-colo, privind în timp ce Kai o conducea cu dibăcie pe Cinder tot mai departe de ele.

Dregându-şi vocea, Kai murmură:

— Habar n-ai să dansezi, nu-i aşa?

Cinder îl fixă cu privirea, încă ameţită.

— Eu sunt de meserie *mecanic*.

Kai ridică din sprâncene cu un aer batjocoritor.

— Crede-mă, am observat. Pe mănuşile pe care ţi le-am dăruit sunt pete de vaselină?

Îngrozită, privi spre degetele lor întrepătrunse şi la petele negre de pe mănuşile ei din mătase albă. Înainte să-şi poată cere scuze, se trezi delicat împinsă şi rotită sub braţul lui. Icni, pentru o clipă simţindu-se la fel de uşoară ca un fluture, înainte să se împiedice de piciorul ei bionic subdimensionat şi să cadă peste el.

Kai rânji, prinzând-o de spate peste braţul întins, dar nu o necăji.

— Aşadar, ea e mama ta vitregă.

— Tutorele meu legal.

— Da, greşeala mea. Ce fiinţă deosebită!

Cinder râse batjocoritor şi începu să se simtă mai bine. Fără să aibă vreun simţ în picior, avea impresia că încerca să danseze cu o bilă de fier sudată de glezna ei. Piciorul începea să o doară din această cauză, dar îşi înăbuşi nevoia de a şchiopăta, imaginându-şi-o pe veşnic graţioasa Pearl în rochia şi pantofii ei de bal, dorindu-şi ca trupul ei să se mişte cu aceeaşi agilitate.

Cel puţin trupul ei părea să memoreze tiparul paşilor de dans, executând fiecare mişcare ceva mai bine decât anterioara, până ce aproape că ajunse să simtă că ştie ce face. Fireşte, apăsarea tandră a mâinii lui Kai pe talia ei nu o durea.

— Îţi cer scuze pentru asta, spuse ea. Pentru ea, şi pentru sora mea vitregă. Poţi să crezi că ele mă consideră *pe mine* o ruşine?

O făcu să sune a glumă, dar nu putu să nu analizeze răspunsul lui, pregătindu-se pentru acel moment când avea s-o întrebe dacă era adevărat.

Dacă era cu adevărat cyborg.

Apoi, în timp ce zâmbetul începu să-i pălească, îşi dădu seama că momentul sosise prea repede şi îşi dorea cu disperare să-şi retragă acel comentariu. Îşi dorea ca amândoi să se poată preface că secretul ei era în continuare în siguranţă. Că el încă nu ştia.

Că el încă voia ca ea să fie invitata lui specială.

— De ce nu mi-ai spus? întrebă Kai pe un ton coborât, deşi erau înconjuraţi de râsete gălăgioase şi ţăcănitul tocurilor.

Cinder deschise gura, dar cuvintele îi rămaseră blocate în gâtlej. Voia să nege afirmaţia lui Pearl, s-o facă mincinoasă. Dar ce i-ar fi adus asta? Şi mai multe minciuni. Şi mai multe trădări.

Degetele mâinii sale metalice se strânseră pe umărul lui, limitele rigide şi implacabile ale membrului ei. El nu tresări, ci doar aşteptă.

Voia să se simtă uşurată, acum că nu mai existau secrete între ei. Dar nici asta nu era adevărat. El încă nu ştia că ea e lunară.

Deschise gura din nou, nesigură de ceea ce avea să spună, până ce cuvintele şoptite ieşiră singure:

— Nu ştiam cum s-o fac.

Ochii lui Kai se îmblânziră, formând mici riduri în colţuri.

— Aş fi înţeles, spuse el.

Aproape imperceptibil, se apropie de Cinder, iar ea îşi găsi cotul urcând pe umărul lui într-un fel care părea imposibil de natural. Totuşi, el nu dădu înapoi. Nu se înfioră şi nici nu se încordă.

Ştia, dar nu era dezgustat? Încă voia s-o atingă? Cumva, de necrezut, oare el poate chiar o mai plăcea?

Dacă ar fi putut, ar fi plâns.

Buricele degetelor ei se strânseră şovăitor în jurul părului său de la ceafă, şi descoperi că tremura, fiind sigură că avea s-o împingă din clipă în clipă. Dar n-o făcu. Nu se retrase. Nu se schimonosi.

Buzele lui se deschiseră uşor, iar Cinder se gândi că poate nu era singura căreia îi venea greu să respire.

— Doar că, începu ea, trecându-şi limba peste buze, nu e un subiect de care-mi face plăcere să vorbesc. N-am spus niciunei persoane care... care...

— Care n-o cunoştea?

Cuvintele lui Cinder se risipiră. *N-o cunoştea?*

Simţindu-şi degetele înţepenite, şi le retrase din părul lui şi îşi puse palma înapoi pe umărul său.

Intensitatea privirii lui se transformă în compasiune.

— Înţeleg de ce n-ai spus nimic. Dar acum mă simt atât de egoist.

Îşi încordă maxilarul şi adoptă o expresie vinovată.

— Ştiu, ar fi trebuit să ghicesc din momentul în care mi-ai spus că e bolnavă, dar cu încoronarea, cu balul şi cu vizita reginei Levana pe cap, eu am... Bănuiesc c-am uitat. Ştiu că asta mă face să fiu cel mai mare măgar din lume, şi ar fi trebuit să-mi dau seama că sora ta a... şi ăsta era motivul pentru care îmi ignorai comurile. Acum are noimă.

Kai o trase mai aproape, până ce aproape că putea să-şi pună capul pe umărul lui, dar n-o făcu. Trupul îi devenise din nou rigid şi uitase şi paşii de dans.

— Îmi doresc ca tu să-mi fi spus asta.

Se uită peste umărul lui, cu privirea pierdută.

— Ştiu, murmură ea. Ar fi trebuit să-ţi spun.

Avea senzaţia că toate părţile ei artificiale se strângeau laolaltă, strivind-o pe dinăuntru.

Kai nu ştia.

Şi totuşi, să simtă mângâietoarea prezenţă a acceptării, doar ca să cadă din nou pradă secretelor, era şi mai insuportabil decât să-l mintă.

— Kai, spuse ea, alungând nefericirea care o ameninţa.

Făcu un pas înapoi, reîntorcându-se la o distanţă care era acceptabilă pentru doi străini – sau pentru o fată-mecanic care dansa cu împăratul ei. Pentru prima dată, Kai rată un pas de dans, clipind surprins. Ea ignoră vina care o măcina.

— Am venit aici ca să-ţi spun ceva. E important.

Aruncă o privire prin jur, asigurându-se că nu-i putea auzi nimeni. Deşi zări câteva încruntături geloase aruncate spre ea, nimeni nu era suficient de aproape să audă peste muzică, iar regina lunară nu era de văzut pe nicăieri.

— Ascultă. Nu te poţi căsători cu Levana. Indiferent de ceea ce-şi doreşte, indiferent de ameninţările ei.

Kai se înroşi la auzul numelui reginei.

— La ce te referi?

— Ea nu-şi doreşte numai Comunitatea. O să pornească oricum un război împotriva Pământului. Doar că titlul de împărătească îi va facilita calea.

Fu rândul lui să arunce o privire prin jur, reuşind în acelaşi timp să adopte o mină de indiferenţă rece peste cea de panică, deşi, de aproape, Cinder putea să-i vadă îngrijorarea din ochi.

— Şi asta nu-i tot. Ea *ştie* despre Nainsi... despre ceea ce a descoperit Nainsi. Ştie că încercai s-o găseşti pe prinţesa Selene, şi a intrat în posesia informaţiilor pe care tu le-ai găsit, iar acum e pe urmele ei. Şi-a pus oamenii s-o caute... dacă nu cumva au găsit-o deja.

Făcând ochii mari, Kai se uită din nou la ea.

— Iar tu ştii, continuă ea, nepermiţându-i lui Kai s-o întrerupă, tu *ştii* că ea n-o să te ierte fiindcă ai încercat s-o găseşti pe prinţesă.

Cinder înghiţi.

— Kai, de îndată ce te însori cu ea, iar ea primeşte ceea ce-şi doreşte... o să te omoare.

Lui Kai i se scurse tot sângele din obraji.

— De unde ştii toate astea?

Cinder inspiră adânc, oarecum epuizată la gândul că trebuia să-i ofere toate informaţiile, ca şi când îşi rezervase suficientă energie doar cât s-o aducă până în momentul de faţă.

— De la cipul COM-D pe care l-am găsit în Nainsi. Era o fată, programatoarea lui... Of! E complicat.

Şovăi, gândindu-se că mai bine îi dădea cipul lui Kai cât încă mai avea ocazia. Poate că el putea scoate mai multe informaţii de la fată, doar că în graba ei de a ajunge la bal, îl ascunsese în compartimentul de la gambă. Stomacul i se făcu ghem. Să-l scoată acum ar fi însemnat să-şi dezvăluie secretul în faţa lui Kai şi a tuturor celor din jurul ei.

Înghiţi, încercând să alunge neliniştea tot mai mare. Era mai important pentru ea să-şi salveze mândria?

— Putem merge undeva? întrebă ea. Departe de mulţime? Am să-ţi spun totul.

El aruncă o privire prin jur. În dansul lor, traversaseră aproape întreaga sală de bal, iar acum se aflau în apropierea unor uşi uriaşe care dădeau spre grădinile regale. Dincolo de trepte, o salcie plângătoare vărsa fără încetare lacrimi de ploaie într-un heleşteu timid care aproape că dădea pe dinafară. Rafalele furtunii veneau în valuri, aproape acoperind muzica orchestrei.

— Grădinile? întrebă el, dar înainte să poată face vreo mişcare, o umbră căzu peste ei.

Ridicându-şi privirea, Cinder văzu expresia nefericită a unui oficial al casei regale care îl privea pe Kai cu buzele atât de strânse, încât începuseră să se albească. Nu o băgă în seamă pe Cinder.

— Maiestate, spuse el, cu faţa trasă. A sosit timpul.

Treizeci şi cinci

Cinder îşi ridică privirea spre bărbat, conexiunea ei la baza de date a reţelei informând-o că acesta era Konn Torin, sfetnicul casei regale.

— A sosit timpul? întrebă ea, întorcându-se spre Kai. Timpul pentru ce?

Kai îi aruncă o privire prin care îşi cerea scuze, dar care totodată era şi temătoare. Lui Cinder i se făcu stomacul ghem.

Era timpul să pecetluiască soarta Comunităţii Orientale.

— Nu, şopti ea. Kai, nu poţi să...

— Maiestate, spuse Konn Torin, alegând s-o ignore în continuare pe Cinder. V-am oferit libertatea pe care v-aţi dorit-o, dar a sosit timpul să punem punct acestui lucru. Vă faceţi de râs.

Kai îşi coborî privirea în pământ, înainte să închidă ochii de tot. Îşi frecă fruntea.

— Doar o clipă. Am nevoie de o clipă ca să gândesc.

— Nu mai avem nicio clipă la dispoziţie. Am întors asta pe toate părţile...

— Tocmai am primit noi informaţii, îl întrerupse Kai, pe un ton aspru.

Chipul lui Konn Torin se înnegură şi îi aruncă o căutătură suspicioasă lui Cinder. Ea se înfioră la acea încruntătură dezaprobatoare – pentru prima dată, această ură îndreptată asupra ei nu era din cauza faptului că era cyborg, ci fiindcă era o fată normală, nedemnă de atenţia împăratului.

Pentru prima dată, era de acord.

Şi totuşi, dacă faţa lui Cinder afişă o expresie înţelegătoare, sfetnicul o ignoră.

— Maiestate. Cu tot respectul, nu vă mai puteţi permite luxul de a fi un adolescent amorezat. Acum aveţi o datorie de îndeplinit faţă de poporul Domniei Voastre.

Lăsând mâna jos, Kai îl privi pe Konn Torin cu ochii goi.

— Ştiu, spuse el. Am să fac ce e mai bine pentru ei.

Cinder îşi adună materialul fustei în ambele mâini, cuprinsă de sentimentul de speranţă. El îi înţelegea avertismentele. El înţelegea greşeala pe care ar face-o dacă era de acord să se căsătorească cu Levana. Ea îşi atinsese ţelul.

Dar apoi el se întoarse spre ea, iar speranţa se spulberă la vederea neputinţei întipărite în ridurile adânci de pe fruntea lui.

— Îţi mulţumesc că m-ai avertizat, Cinder. Cel puţin ştiu la ce să mă aştept.

Ea clătină din cap.

— Kai! Nu *poţi*.

— N-am de-ales. Ea se află în posesia unei armate care ne-ar putea distruge. A antidotului de care avem nevoie... Trebuie să-mi asum aceste riscuri.

Cinder se împletici îndărăt, ca şi când cuvintele lui îi dăduseră lovitura de care el o protejase înainte. Avea să se însoare cu regina Levana.

Regina Levana urma să fie împărătească.

— Îmi pare rău, Cinder!

El părea la fel de terminat precum se simţea Cinder, şi totuşi, în vreme ce trupul ei deveni greoi şi imobil, Kai găsi cumva puterea de a se întoarce cu capul ridicat şi a de porni spre podiumul instalat în capătul sălii de bal, unde avea să-şi anunţe decizia în faţa celor care se adunaseră.

Cinder se străduia să găsească ceva care să-l facă să se răzgândească. Dar ce altceva mai era de spus?

El ştia că Levana avea să pornească un război. El ştia că Levana cel mai probabil avea să încerce să-l omoare după nuntă. El probabil avea cunoştinţă de fapte mult mai crude şi mai malefice comise de ea, dar acestea nu schimbau cu nimic lucrurile. Cumva, el încă era suficient de naiv cât să creadă că acea uniune avea să aducă mai multe avantaje decât dezavantaje. Nu avea să încerce să oprească asta.

Singura persoană care avea puterea de a opri această alianţă matrimonială era însăşi regina.

Cinder simţi cum i se strânge un pumn în jdrul inimii.

Înainte să ştie ce face, porni valvârtej după Kai. Îl apucă de cot şi îl întoarse cu faţa spre ea.

Fără să şovăie, Cinder îl cuprinse cu braţele pe după gât şi îl sărută.

Kai înlemni, cu trupul la fel de încordat ca al unui android, însă buzele îi erau moi şi calde. Deşi Cinder intenţionase ca sărutul să fie de scurtă durată, se trezi incapabilă de a se dezlipi de el. Trupul îi fu străbătut de furnicături calde, surprinzătoare şi înspăimântătoare, dar nu neplăcute, gonind precum electricitatea prin cablurile ei. De data asta nu o copleşiră. De data asta, nu o ameninţară s-o ardă pe dinăuntru.

Disperarea se risipi şi, pentru o fracţiune de secundă, motivele iniţiale fură date uitării. Se trezi sărutându-l doar pentru că voia s-o facă. Voia ca el să ştie că ea voia s-o facă.

Nu-şi dădu seama cât de tare îşi dorea ca el s-o sărute până ce nu deveni destul de limpede că el n-avea intenţia s-o facă.

Cinder se dezlipi de el. Mâinile îi rămaseră pe umerii lui, incapabilă să-şi controleze energia în stare pură care o străbătea pe dinăuntru şi o făcea să tremure.

Kai o privea uluit, cu gura căscată, şi cu toate că reacţia instinctivă a lui Cinder fu să dea înapoi şi să-şi ceară întruna scuze, o alungă.

— Poate, zise ea, testându-şi vocea înainte s-o ridice suficient cât să se asigure că mulţimea o auzea. Poate că regina nu-ţi va accepta cererea în căsătorie când va auzi că eşti deja îndrăgostit de mine!

Sprâncenele lui Kai se ridicară şi mai sus.

— Pof...?

Lângă el, sfetnicul rămase fără cuvinte, şi o succesiune de icnete şi mişcări acapară sala. Cinder îşi dădu seama că muzica se oprise din nou în timp ce muzicienii se ridicară şi încercau să vadă ce se întâmpla.

Un râset jovial străpunse acea situaţie incomodă. Sunetul, la fel de dulce precum chicotitul unui copil, o făcu pe Cinder să se înfioare.

Luându-şi mâinile de pe gâtul lui Kai, se întoarse încet. Invitaţii urmară şi ei direcţia sunetului, întorcându-se la unison ca nişte marionete.

Iar acolo se afla regina Levana.

Stătea sprijinită de una din coloanele care flancau uşile spre grădini, ţinând o cupă cu vin auriu într-o mână şi lipindu-şi degetele celeilalte peste buzele ei roşii zâmbitoare. Silueta ei era perfecţiunea întruchipată. Postura ei nu ar fi putut fi mai dreaptă nici măcar dacă ar fi fost sculptată din aceeaşi piatră precum coloana. Purta o rochie de un albastru regal, brodată cu ceea ce

erau probabil diamante, şi totuşi dădea impresia unor stele pe un cer de vară infinit.

Luminiţa portocalie clipea lângă câmpul vizual al lui Cinder. Farmecul reginei, minciuna infinită.

Lângă regină se afla un paznic lunar, cu părul de un roşu intens, ridicat de pe frunte precum flacăra unei lumânări. Un bărbat şi o femeie, îmbrăcaţi în uniformele caracteristice ale taumaturgilor casei regale, zăboveau prin apropiere, aşteptând poruncile stăpânei lor. Ambii erau năucitor de frumoşi şi, spre deosebire de regina lor, frumuseţea lor nu părea a fi o iluzie.

Cinder se întreba dacă asta era o cerinţă pentru a servi la curtea lunară – sau dacă pur şi simplu se întâmpla ca ea să fie singura lunară din galaxie care nu se născuse cu ochi fermecători şi piele fără cusur.

— Cât de naiv din partea ta, spuse regina, după care chicoti din nou. Probabil că mi-ai înţeles greşit cultura. Pe Luna, noi considerăm monogamia a fi doar un sentimentalism arhaic. Ce-mi pasă mie dacă viitorul meu soţ e îndrăgostit de o altă...

Făcu o pauză, studiind cu ochii ei negri rochia lui Cinder.

— ... femeie?

Groaza se strânse în jurul gâtului lui Cinder în timp ce regina părea s-o fulgere cu privirea. Regina ştia că e lunară. Era sigură.

— Ceea ce mă îngrijorează, continuă regina Levana, cu vocea un cântec de leagăn dulce care se ascuţi odată cu următoarele cuvinte, e că logodnicul meu se pare că s-a îndrăgostit de o scoică lipsită de importanţă. Greşesc cumva?

Taumaturgii încuviinţară din cap, fixând-o cu privirea pe Cinder.

— Cu siguranţă are mirosul uneia, zise femeia.

Cinder strâmbă din nas. Conform doctorului Erland, ea nu era de fapt o scoică, şi se întreba dacă femeia născocise acea insultă pentru a-şi bate joc de ea. Sau poate că mirosea a benzină de la maşină.

Brusc, conexiunea ei la reţea recunoscu femeia, iar Cinder uită despre afront. Ea era diplomata care se afla în Noul Beijing de câteva săptămâni bune, a cărei poză apăruse în toate ştirile, cu toate că nu îi acordase niciodată prea multă atenţie.

Sybil Mira, întâiul taumaturg al reginei lunare.

Stăpâna Sybil, spusese fata prin cipul COM-D. Aceasta era femeia care o obligase să creeze echipamentul de spionaj, care pusese cipul în Nainsi.

Cinder încercă să se relaxeze, surprinsă că panoul ei de control nu făcuse scurtcircuit cu toată adrenalina care curgea prin venele ei. Ar fi dat orice să aibă o armă cu care să se protejeze, chiar şi o nenorocită de şurubelniţă – orice în afară de acest picior inutil şi de mănuşile subţiri din mătase.

Kai o abandonă pe Cinder, pornind spre regină.

— Maiestate, vă cer scuze pentru această întrerupere, spuse el, Cinder prinzând cuvintele pe măsură ce-şi ajusta interfaţa auditivă. Dar nu e necesar să ne dăm în spectacol în faţa invitaţilor mei.

Ochii reginei, negri precum cărbunele, scăpărau în lumina caldă a sălii de bal.

— Se pare că eşti în stare să te dai în spectacol şi fără ajutorul meu, zise ea, ţuguindu-şi buzele în joacă. O, vai mie, se pare că nestatornicia ta mă răneşte mai tare decât credeam. Credeam că eu sunt invitata ta specială.

O studie din nou pe Cinder.

— *Nu poţi* s-o consideri pe ea mai drăguţă decât mine.

Ridică o unghie şi o trase peste maxilarul lui Kai.

— Dragul meu, de ce te-ai *îmbujorat?*

Kai împinse mâna Levanei, dar înainte ca el să poată răspunde, Levana se întoarse spre Cinder şi expresia i se umplu de dezgust.

— Cum te numeşti, copilă?

Cinder înghiţi adânc, de-abia forţându-şi numele să iasă pe buze.

— Cinder.

— *Cinder*, repetă Levana, râzând condescendent. Cât de potrivit! Cenuşă. Pământ. *Murdărie*.

— Suficient... începu Kai, dar Levana trecu în viteză pe lângă el, rochia sclipitoare unduindu-se peste şoldurile ei.

Ridică sus de tot paharul de vin, ca şi când voia să-l felicite pe împărat pentru organizarea dineului.

— Spune-mi Cinder, zise ea, de la ce biată tânără pământeană ai furat acest nume?

Mâna lui Cinder zbură spre încheietură şi strânse mănuşa de mătase şi carnea care îi ascundea cipul de identificare, de-abia inflamată de la mica incizie pe care şi-o făcuse mai devreme. O greutate se aşternu în străfundul stomacului ei.

Regina pufni.

— Voi, scoicilor, zise ea, ridicând vocea pentru mulţimea adunată. Vă credeţi atât de isteţi. Carevasăzică, ai furat cipul de

la încheietura unui pământean mort. Carevasăzică, ai reuşit să te infiltrezi în sistemul guvernului. Carevasăzică, crezi că poţi trece drept om, că poţi exista aici fără vreo repercusiune. Sunteţi nişte netoţi.

Cinder îşi încleştă maxilarul. Voia să-i explice că nu avea nicio amintire de a fi altceva *decât* pământeană – altceva decât cyborg. Dar cui avea să-i pledeze acest caz? În mod sigur nu reginei. Iar Kai... Kai, care arunca priviri între ea şi regină, încerca să îmbine în minte ca pe un puzzle cuvintele Levanei.

Regina se întoarse spre împărat.

— Nu doar că adăposteşti lunari, dar mai şi dansezi cu ei. Sunt dezamăgit de tine, Maiestate, comentă ea, plescăind din limbă. Faptul că această fată trăieşte pe teritoriul tău dovedeşte că ai încălcat Acordul Interplanetar. Împărate Kaito, eu tratez cu foarte mare seriozitate desconsiderarea flagrantă a unei asemenea legi. De fapt, acest lucru ar putea justifica pornirea unui război. Insist ca această trădătoare să fie luată în captivitate şi trimisă înapoi pe Luna, imediat. Jacin?

Un al doilea paznic lunar ieşi din mulţime, la fel de chipeş ca ceilalţi, cu păr blond lung şi ochi serioşi de un albastru ca gheaţa. Fără vreun avertisment, o apucă pe Cinder de încheieturi, ducându-i-le la spate. Ea scoase un ţipăt şi, disperată, îşi întoarse privirea spre publicul adunat, care începuse să ţipe alarmat.

— Opreşte-te!

Kai fugi spre Cinder şi o apucă de cot. O trase spre el şi ea se împletici, dar paznicul nu îşi slăbi strânsoarea.

Paznicul o trase pe Cinder înapoi, iar braţul ei, alunecos din pricina mănuşilor de mătase, fu smuls din strânsoarea lui Kai. Fata se trezi lipită de lunar. Pieptul lui era solid în spatele ei şi ea simţea un zumzăit vag în cap, precum electricitatea statică din păr.

Magie, îşi dădu ea seama. În el zumzăia bioelectricitatea. Oare oricine o putea auzi de atât de aproape sau acesta era un alt semn al harului ei care se trezea la viaţă?

— Dă-i drumul! se răsti Kai, întorcându-se spre regină. Asta e absurd! Nu e o fugară – ea nici măcar nu e lunară. E doar un mecanic!

Levana ridică o sprânceană subţire. Ochii ei scânteietori trecură pe lângă Kai, poposind pe Cinder cu o privire deopotrivă frumoasă şi crudă.

Cinder simţi că o căldură tot mai intensă se propaga pe coloana ei vertebrală şi se temea să nu se prăbuşească. Durerea avea să vină, facând-o să leşine şi să fie inutilă.

— Ei bine, Cinder? zise regina Levana, rotind vinul alb în pahar. Se pare că ai ţinut secrete faţă de superiorii tăi regali. Doreşti cumva să negi afirmaţia mea?

Kai se întoarse spre ea, şi putea să-i simtă disperarea, chiar dacă nu se putea uita la el. Se concentra doar asupra reginei şi maxilarul o durea de ură.

Era bucuroasă că nicio lacrimă nu-i putea trăda umilirea. Bucuroasă că niciun strop de sânge din obrajii ei nu-i putea trăda furia. Bucuroasă că trupul ei odios de cyborg era bun pentru un singur lucru în timp ce ea se agăţa de cât îi mai rămăsese din demnitate. Îi întoarse privirea reginei.

Afişajul ei retinal începu să se panicheze, observând nivelurile crescute ale adrenalinei, pulsul care îi gonea. Avertismentele pâlpâiau în faţa ei, dar le ignoră, surprinzător de calmă.

— Dacă n-aş fi fost adusă pe Pământ, spuse ea, aş fi fost o sclavă sub domnia ta. N-am să-mi cer scuze pentru faptul c-am fugit.

Cu coada ochiului, îl văzu pe Kai stupefiat, cu ochii din ce în ce mai mari pe măsură ce adevărul devenea limpede. Curtase o lunară.

Dinspre mulţimea speriată se auzi un ţipăt. O serie de icnete, o bufnitură moale. Adri leşinase.

Înghiţind, Cinder se îndreptă de spate.

— Nu-mi doresc scuze, zise Levana, arborând un zâmbet diabolic. Vreau doar să îndrept greşelile din viaţa ta, cât ai zice peşte.

— Vrei să mă vezi moartă.

— Cât de isteaţă e! Da, vreau. Şi nu doar pe tine, ci pe toţi cei ca tine. Voi, scoicilor, sunteţi o ameninţare pentru societate, un pericol pentru cultura noastră ideală.

— Pentru că nu ne poţi spăla creierele ca să te venerăm cum fac toţi ceilalţi?

Regina strânse din buze, care se întăriră precum tencuiala pe faţa ei. Îşi coborî vocea, aducând un aer rece în încăpere. O explozie bruscă de ploaie în spatele ei zgudui ferestrele.

— Nu e doar pentru poporul meu, ci şi pentru toţi pământenii. Voi, scoicilor, sunteţi o molimă.

Făcu o pauză, timp în care ochii ei îşi recuperară strălucirea obişnuită, ca şi cum mai avea puţin şi râdea.

— Destul de literal, se pare.

— Regina mea, spuse femeia cu părul negru, se referă la aşa-zisa febră albastră care a creat un haos de zile mari printre cetăţenii voştri. Şi, fireşte, propria voastră familie regală... fie ca împăratul Rikan să se odihnească în...

— Ce-are asta de-a face cu restul? întrebă Kai.

Femeia îşi vârî mâinile în mânecile sub formă de clopot ale mantiei sale de culoarea fildeşului.

— Nu ajunseseră deja la această concluzie genialii voştri oameni de ştiinţă? Mulţi lunari neînzestraţi sunt purtători de letumoză. Ei au adus-o pe Pământ. Ei continuă s-o răspândească, fără nicio grijă, se pare, pentru vieţile pe care le iau.

Cinder clătină din cap.

— Nu, spuse ea.

Kai se întoarse spre ea, îndepărtându-se cu un pas fără să-şi dea seama. Ea clătină din cap şi mai vehement.

— Ei nu ştiu c-o fac. De unde să ştie? Şi, desigur, oamenii de ştiinţă şi-au dat seama de asta, dar ei ce pot să facă, altceva decât să încerce să găsească un leac?

Regina râse ascuţit.

— Ignoranţa este apărarea ta? Cât de banal. Trebuie să vezi adevărul, faptul că *ar trebui* să fii moartă. Ar fi mult mai bine pentru toată lumea dacă ai muri.

— Ca să fie *clar*, spuse Cinder, ridicând vocea, eu nu sunt o scoică.

Regina surâse, sceptică.

— Suficient, interveni Kai. Nu-mi pasă unde s-a născut. Cinder este o cetăţeană a Comunităţii. Nu o voi aresta.

Levana nu îşi luă privirea de pe Cinder.

— Adăpostirea unei fugare e motiv de război, tinere împărat. Ştii asta.

Viziunea lui Cinder scăzu în intensitate în timp ce retina ei afişa o diagramă lipsită de sens peste câmpul ei vizual. Închise strâns ochii, blestemând. Acum nu era timpul să aibă parte de o eroare cerebrală.

— Dar poate că putem ajunge la un soi de compromis, spuse regina.

Cinder deschise ochii. Filmul întunecat rămase, însă diagramă neclară dispăruse. Îşi îndreptă atenţia asupra reginei, la timp cât să vadă un zâmbet malefic strecurându-i-se pe buze.

— Se pare că fata crede că tu o *iubeşti*, aşa că ai acum ocazia să o dovedeşti.

Dădu din gene într-o manieră cochetă.

— Aşadar, spune-mi, Maiestate, eşti pregătit să te tocmeşti pentru ea?

Treizeci şi şase

— Să mă tocmesc, repetă el. Pentru viaţa ei?

— Bun venit în adevărata lume a politicii!

Levana luă o gură de vin. În pofida buzelor sale roşii ca sângele, nu lăsă nicio urmă pe cupă.

— Acesta nu este nici momentul şi nici locul pentru a purta o asemenea discuţie, zise el cu un mârâit de-abia stăpânit.

— A, nu? Mie mi se pare că această discuţie priveşte pe toată lumea aflată în această încăpere. La urma urmei, tu îţi doreşti pace. Îţi doreşti siguranţa cetăţenilor tăi. Două ţeluri demne de admiraţie.

Privirea ei alunecă spre Cinder.

— De asemenea, vrei să salvezi această creatură nefericită. Fie. Inima lui Cinder bubuia, vederea pâlpâindu-i în timp ce îşi îndreptă din nou atenţia asupra lui Kai.

— Şi dumneata? întrebă tânărul.

— Eu vreau să fiu împărătească.

Cinder se zvârcoli în strânsoarea paznicului.

— Kai, nu. Nu poţi să faci asta.

Se întoarse spre ea. Ochii îi erau furtunoşi.

— Nu va schimba cu nimic lucrurile, zise Cinder. Ştii că nu-şi va ţine cuvântul.

— Fă-o să tacă! porunci Levana.

Paznicul îşi puse mâna peste gura ei, lipind-o cu putere pe fată de pieptul lui, dar nu îi putea acoperi şi ochii imploratori. *N-o face. Eu nu merit asta, ştii bine.*

Kai se apropie de uşile care dădeau înspre grădinile palatului şi se opri câteva clipe în faţa lor, cu privirea pierdută spre furtuna violentă şi cu umerii tremurânzi, după care se întoarse şi aruncă o privire prin sala de bal. Marea de culori, mătase şi tafta, aur şi perle. Chipurile înspăimântate şi derutate din jurul său.

Balul anual. 126 de ani de pace mondială.

Scoase o respiraţie strangulată şi îşi încordă umerii.

— Credeam că-mi făcusem clară poziţia. În urmă cu doar câteva ore, i-am spus poporului meu că voi face orice pentru a-i proteja. Absolut orice.

Deschise ambele palme, implorator, spre regină.

— Nu mi-e deloc jenă să recunosc că sunteţi mai puternică decât toate regatele pământene la un loc, şi nu am nicio dorinţă să testez forţele noastre împotriva alor voastre. De asemenea, recunosc că sunt ignorant în ceea ce priveşte cultura şi oamenii voştri, şi nu vă pot învinovăţi pentru felul în care i-aţi guvernat. Sunt convins că mereu aţi avut cele mai bune intenţii în ceea ce-i priveşte.

Kai îşi intersectă privirea cu a lui Cinder. Umerii îi deveniră rigizi.

— Dar nu acesta este felul în care-mi doresc să guvernez Comunitatea. Avem nevoie de pace, dar nu cu costul libertăţii. Nu pot... N-am să mă căsătoresc cu Domnia Voastră.

Aerul fu absorbit din încăpere, şoapte grăbite împrăştiindu-se prin mulţime. Senzaţia de uşurare care o acapară pe Cinder dispăru când îşi încrucişă privirea cu Kai, care nu putea să pară mai nefericit de-atât. El rosti pe muteşte, simplu:

— Îmi pare rău.

Ea îşi dorea să-i poată spune că e în regulă. Că înţelegea. Asta era decizia pe care ea îşi dorise ca el s-o ia de la bun început, şi nimic nu avea s-o schimbe.

Nu era corect să se stârnească un război din cauza ei.

Levana avea buzele ţuguiate şi chipul nemişcat, cu excepţia urechilor date uşor pe spate şi a încleştării de-abia perceptibile a maxilarului. Scanerul retinal al lui Cinder pâlpâi întruna în colţul câmpului ei vizual, derulând numere şi cifre, dar ea îl ignoră aşa cum ar fi făcut cu un ţânţar enervant.

— Acesta este ultimul tău cuvânt?

— Da, răspunse Kai. Fata... Fugara va fi întemniţată la noi până la plecarea voastră.

Îşi ridică bărbia, ca şi când se resemna în privinţa deciziei pe care el însuşi o luase.

— Nu e intenţia mea să vă jignesc, Maiestate. Îmi doresc din toată inima să putem continua discuţiile noastre, pentru a fructifica o alianţă acceptabilă.

— Nu putem, zise Levana.

Cupa din mâna ei se sparse, trimiţând fragmente de cristal pe podea. Cinder tresări, un cor de ţipete răsună dinspre

mulţimea care dădu înapoi, însă paznicul lunar părea imun în faţa haosului.

— Mi-am expus cererile cu aceeaşi claritate şi în acelaşi fel atât în faţa tatălui tău, cât şi în faţa ta, şi eşti un prost că le-ai refuzat.

Aruncă piciorul subţire al paharului în coloană. De pe buricele degetelor îi curgea vin.

— Insişti să-mi refuzi cererile?

— Maiestate...

— Răspunde la întrebare!

Scanerul retinal al lui Cinder se aprinse, ca şi când un reflector fusese îndreptat spre regină. Scoase un ţipăt. Genunchii îi cedară, şi se prăbuşi peste paznic, care o ridică imediat înapoi.

Închise ochii, sigură că imaginaţia îi juca feste, după care îi redeschise. Diagrama se reasamblă. Linii care formau unghiurile exacte ale chipului Levanei. Coordonate care arătau locaţia ochilor ei, lungimea nasului, lăţimea frunţii. O ilustraţie perfectă suprapusă peste femeia perfectă – şi nu erau identice.

Cinder încă se holba la regină, încercând să priceapă liniile şi unghiurile pe care scanerul ei i le arăta, când îşi dădu seama că cearta încetase. Reacţia ei fusese atât de abruptă, încât toată lumea se întorsese spre ea.

— Pe stelele mele! murmură ea.

Scanerul ei vedea dincolo de iluzie. Neafectat de farmecul lunar, ştia unde se aflau adevăratele limite ale feţei reginei, imperfecţiunile, inconsistenţele.

— Chiar e o iluzie. Tu nu eşti deloc frumoasă.

Regina păli. Lumea părea să fi îngheţat în jurul diagramelor din privirea lui Cinder, punctişoarele şi măsurătorile scoţând la iveală cel mai mare secret al reginei. Încă putea să vadă farmecul reginei, pometii ei înalţi şi buzele pline, însă efectul pălea sub adevărul diagramei. Cu cât se holba mai mult, cu atât afişajul ei aduna mai multe informaţii, umplând treptat adevăratele trăsături ale Levanei.

Era atât de captivată de dezvăluirea lentă, încât n-o observă pe Levana strângând uşor din degetele ei lungi. Abia atunci când un curent electric păru să licărească în aer Cinder îşi mută atenţia de la scrijeliturile câmpului ei vizual.

Regina îşi flexă degetele. Paznicul dădu înapoi, eliberând încheieturile lui Cinder.

Încordându-şi picioarele, Cinder reuşi la ţanc să nu se ducă grămadă la pământ – în acelaşi timp în care mâna ei se întinse la

spate, ca şi când ar fi fost independentă, şi înşfăcă pistolul din tocul paznicului.

Înlemni, simţind pistolul greu atât de brusc şi de neaşteptat în mâna ei de oţel.

Degetul îi alunecă peste trăgaci, ca şi când ar fi fost o extensie a ei. Pistolul se simţea confortabil în palma ei. Dar n-ar fi trebuit. Nu mai ţinuse niciodată vreunul.

Inima i se zbătea în piept.

Cinder ridică pistolul, lipindu-şi ţeava de tâmplă. Scoase un strigăt tremurat. O şuviţă de păr i se agăţă de buzele crăpate. Ochii îi ţâşniră la stânga, incapabilă să vadă pistolul sau mâna trădătoare care îl ţinea. Privi spre regină, spre mulţime, spre Kai.

Tot trupul îi tremura, cu excepţia braţului încrezător care ţinea pistolul ridicat pentru a o omorî.

— Nu! Las-o în pace!

Kai fugi spre ea, apucând-o de cot. Încercă să i-l tragă, dar ea era imobilizată, solidă ca o statuie.

— Las-o să plece!

— K-Kai, se bâlbâi ea, groaza punând stăpânire pe ea.

Îşi îndemnă mâna să arunce pistolul, îşi îndemnă degetul să se îndepărteze de trăgaci, dar era inutil. Închise ochii strâns. Capul îi zvâcnea. NIVELURI CRESCUTE DE ADRENALINĂ. CORTIZON. GLUCOZĂ. RITMUL CARDIAC CREŞTE. PRESIUNEA ARTERIALĂ CREŞTE. AVERTISMENT, AVERTISMENT...

Degetul i se zbătu, scurt, după care se solidifică din nou. Îşi imagina cum avea să se audă pistolul. Îşi imagina sângele, îşi imagina creierul ei scos din funcţiune, fără să simtă nimic. S-A DETECTAT MANIPULARE BIOELECTRICĂ. SE INIŢIALIZEAZĂ PROCEDURA DE REZISTENŢĂ ÎN 3... 2...

Degetul ei apăsă uşor, uşor, pe trăgaci.

Un foc aprins îi străbătu coloana vertebrală şi se răspândi printre nervi şi cabluri, şerpuind până la părţile ei metalice.

Cinder ţipă şi îşi forţă pistolul să se îndepărteze de cap. Braţul drept, ţeava îndreptată spre tavan. Nu se mai lupta cu el. Apăsă pe trăgaci. Un candelabru se sparse deasupra ei, sticlă şi cristal şi scântei.

Mulţimea ţipă şi ţâşni spre ieşire.

Cinder se prăbuşi în genunchi şi se aplecă, ducând pistolul la stomac. Durerea o sfredelea, o orbea. În capul ei izbucniră focuri de artificii. Se simţea ca şi cum trupul ei încerca să se debaraseze de toate componentele bionice – explozii şi scântei si fum sfâşiindu-i carnea.

Vocea lui Kai peste tumultul din urechile ei o făcu să-şi dea seama că durerea ceda. Era fierbinte la atingere, ca şi cum cineva o aruncase într-un cuptor, însă durerea şi căldura se mutaseră la exterior, pe pielea şi buricele degetelor ei, în loc s-o mistuie pe dinăuntru. Deschise ochii. Punctişoare albe îi împestriţau vederea. Avertismente roşii pâlpâiau pe afişajul ei. La marginea câmpului ei vizual se derulau diagnostice. Temperatura ei era prea mare, ritmul cardiac prea mare, presiunea arterială prea mare. Câteva substanţe străine îi invadaseră sângele, iar sistemul ei nu le recunoştea şi nu le putea elimina. *Ceva nu-i bine*, striga programarea ei. *Eşti deteriorată. Eşti bolnavă. Eşti pe moarte.*

Dar nu se simţea ca şi cum ar fi pe moarte.

Trupul îi era atât de fierbinte, încât era surprinsă că nu dădea foc rochiei fragile. Sudoarea îi sfârâia pe frunte. Se simţea diferită. Puternică. De neînvins.

În flăcări.

Tremurând, se lăsă pe călcâie şi îşi privi mâinile. Mănuşa stângă începuse să se topească, formând petice de piele lipicioasă şi mătăsoasă pe mâna ei metalică fierbinte. Putea să vadă electricitatea trosnind peste suprafaţa de oţel, dar nu-şi dădea seama dacă cei care o detectau erau ochii ei umani sau cei de cyborg. Sau poate că nici cei umani şi nici cei de cyborg.

Cei de lunară.

Îşi înălţă capul. Lumea era învăluită într-o ceaţă cenuşie rece, ca şi când totul îngheţase – cu excepţia ei. Trupul începea să-i tremure. Pielea i se albea, metalul se stingea. Încercă să-şi acopere mâna metalică, ca o proastă, în cazul în care Kai fusese prea orbit de lumină ca s-o observe.

Atrase atenţia reginei. Furia Levanei păru să se diminueze când privirile li se intersectară. Regina icni şi făcu un pas înapoi. Preţ de o clipă, păru aproape speriată.

— Imposibil, şopti ea.

Cinder făcu apel la fiecare nanobit de forţă pe care îl mai avea pentru a se ridica, şi îndreptă pistolul spre regină. Apăsă pe trăgaci.

Paznicul roşcat era acolo. Glonţul îl nimeri pe el în umăr.

Levana nici măcar nu tresări.

Creierul lui Cinder reuşi în cele din urmă să recupereze controlul total al trupului ei când sângele începu să picure pe armura paznicului.

Aruncă pistolul şi fugi. Ştiind că adunarea de oameni speriaţi era impenetrabilă, se îndreptă spre cea mai apropiată ieşire, uşile masive care dădeau înspre grădinile palatului. Trecând pe lângă paznic, pe lângă regină, pe lângă alaiul ei, sfărâmând bucăţelele de sticlă cu botinele ei furate.

Ecoul pustiu al grădinii de piatră. O băltoacă îi împroşcă picioarele. Mirosul proaspăt şi rece al ploii care se transformase în burniţă.

Scara se întindea în faţa ei. Douăsprezece trepte şi o grădină zen, un zid înalt, o poartă, oraşul – evadare.

La a cincea treaptă, auzi şuruburile trosnind. Cablurile se rupseră, ca nişte tendoane întinse la maximum. Simţi pierderea curentului la baza gambei ei, trimiţând un semnal de avertisment spre creierul ei.

Căzu cu un ţipăt şi încercă să-şi amortizeze căderea cu mâna stângă. Un junghi de durere îi străbătu umărul şi coloana. Metalul zăngăni pe piatră când se prăbuşi pe cărarea cu prundiş.

Rămase întinsă pe-o parte. Câteva găuri se formaseră în mănuşa mâinii cu care încercase să-şi atenueze căderea. Sângele păta frumoasa mătase de culoarea smântânii deasupra cotului drept.

Se străduia să respire. Îşi simţea brusc capul îngreunat şi îl sprijini de pământ, simţind cum pietricelele îi pătrundeau în scalp. Îşi îndreptă privirea obosită spre cer, unde furtuna se făcuse nevăzută, cu excepţia ceţii, care se agăţa de părul şi de genele lui Cinder, răcorindu-i pielea fierbinte. Luna plină căuta să străpungă norii, creând uşor-uşor o gaură deasupra fetei, ca şi când plănuia să înghită tot cerul.

O mişcare o făcu să-şi îndrepte privirea înapoi spre sala de bal. Paznicul care o ţinuse mai devreme ajunse în capul scărilor şi înlemni. Kai apăru lângă el o secundă mai târziu şi se opri brusc, apucându-se de balustradă.

Ochii lui o măsurară din cap până-n picioare – o strălucire de degete metalice, cabluri scoţând scântei la capătul piciorului ei metalic învechit. Rămase cu gura căscată şi pe moment arăta ca şi când urma să i se facă rău.

Mai multe tropăieli în capul scărilor. Bărbatul şi femeia apărură în uniformele lor de taumaturgi, inclusiv paznicul pe care îl împuşcase, nedescurajat de rana din care se prelingea sângele. Sfetnicul lui Kai şi, în cele din urmă, însăşi regina Levana. Farmecul îi revenise în plină forţă, însă toată frumuseţea ei nu-i putea ascunde furia care îi contorsiona trăsăturile.

Adunându-şi fusta sclipitoare în ambele mâini, dădu să coboare degrabă treptele spre Cinder, însă femeia taumaturg o opri cu o mână blândă şi gesticulă spre zidul palatului.

Cinder se uită şi ea.

O cameră de supraveghere plana deasupra lor – deasupra ei. Observând totul.

Ultimele rămăşiţe de putere o părăsiră pe Cinder, lăsând-o epuizată şi slăbită.

Kai coborî tiptil pe scări, ca şi când se furişa în spatele unui animal rănit. Aplecându-se, ridică piciorul ruginit de cyborg care ieşise din botina de catifea. Maxilarul i se flexa în timp ce îl studia, poate recunoscându-l din ziua în care se întâlniseră la piaţă. Nu voia să se uite la ea.

Levana strâmbă din buze.

— Dezgustător, spuse ea din cadrul uşii, ferită de raza camerei de supraveghere.

Cuvintele ei erau stridente şi anormal de forţate prin comparaţie cu vocea ei melodioasă obişnuită.

— Moartea ar fi cel mai bun lucru care i s-ar putea întâmpla.

— La urma urmei, nu era o scoică, spuse Sybil Mira. Cum a reuşit să ascundă asta?

Levana zâmbi diabolic.

— Nu contează. Oricum va fi moartă în curând. Jacin?

Paznicul blond coborî o singură treaptă spre Cinder. Avea din nou pistolul în mână, cel pe care Cinder îl aruncase.

— Aşteaptă!

Kai coborî treptele rămase, până ce ajunse pe cărare în faţa ei. Se părea că trebuia să facă un efort pentru a se uita în ochii ei, şi la început tresări. Cinder nu-i putea citi expresia, un amestec mereu schimbător de neîncredere, confuzie şi regret. Respira agitat. Încercă de două ori să vorbească înainte să rostească cuvintele, nişte cuvinte stinse, pe care Cinder nu avea să le uite niciodată.

— Totul a fost o iluzie? întrebă el.

Durerea îi sfâşia pieptul, lăsând-o fără aer.

— Kai?

— Totul a fost în capul meu? Un truc lunar?

Stomacul i se făcu ghem.

— Nu.

Clătină din cap vehement. Cum să-i explice că nu mai avusese niciodată harul? Că n-ar fi putut să-l folosească împotriva lui?

— Nu te-as minţi nicioda...

Lăsă fraza în aer. Minţise. Tot ceea ce el ştia despre ea fusese o minciună.

— Îmi pare tare rău, termină ea, rostind cuvintele resemnată.

Kai îşi luă ochii de pe ea, privind undeva departe în grădina strălucitoare.

— Îmi este mult mai greu să te privesc pe tine decât pe ea.

Inima lui Cinder se strânse atât de tare, încât era sigură că avea să se oprească de tot. Îşi duse mâna la obraz, simţind mătasea umedă peste pielea ei.

Încordându-şi maxilarul, Kai se întoarse spre regină. Cinder privea spatele cămăşii lui stacojii, cu paşnicele turturele brodate pe guler. Încă ţinea piciorul de cyborg într-o mână.

— Va fi luată în custodie, spuse el, fără nicio tragere de inimă. Va fi încarcerată până ce vom lua o hotărâre în privinţa ei. Dar dacă o omori în seara asta, jur că nu vor accepta niciodată o alianţă cu Luna.

Privirea încruntată a reginei se întunecă. Chiar dacă avea să fie de acord cu asta, Cinder urma să fie trimisă înapoi pe Luna la un moment dat. Şi de îndată ce Levana punea mâinile pe ea, următorul pas era un ştreang în jurul gâtului.

Kai nu încerca decât să obţină mai mult timp pentru ea. Dar probabil nu foarte mult.

Ceea ce nu înţelegea era de ce făcea asta.

Cinder o priviri pe regină luptându-se cu temperamentul ei, ştiind că putea s-o omoare şi pe ea, şi pe Kai, cât ai clipi.

— Va fi prizoniera mea, acceptă Levana într-un târziu. Va fi repatriată pe Luna şi judecată sub legile noastre.

Traducere: va muri.

— Înţeleg, spuse Kai. În schimb, tu nu vei declara război împotriva ţării mele sau a planetei.

Levana îşi înălţă capul, privindu-l de sus.

— De acord. Nu voi declara război împotriva Pământului pentru *această* infracţiune. Dar, dacă aş fi în locul tău, tinere împărat, aş umbla cu mare grijă. În seara asta mi-ai cam pus răbdarea la încercare.

Kai inspiră scurt, o salută cu o înclinare a capului şi apoi se dădu la o parte în timp ce paznicii lunari îşi târşâiră picioarele pe scări. Ridicară trupul vătămat al lui Cinder de pe cărarea cu prundiş. Ea îşi dădu toată silinţa să se ridice, uitându-se la Kai, dorindu-şi să poată avea la dispoziţie măcar o clipă pentru a-i spune cât de rău îi pare. O singură răsuflare pentru a-i explica.

Dar nu se uită la ea în timp ce era trasă pe lângă el. Privirea îi era lipită de piciorul murdar din oţel ţinut cu ambele mâini, strânsoarea puternică albindu-i vârfurile degetelor.

Treizeci şi şapte

Stătea întinsă pe spate, ascultând bătaia ritmică a degetelor ei metalice pe podeaua din răşină albă a celulei sale. Dintre toate gândurile care ar fi trebuit să-i acapareze mintea, un singur moment părea capturat în gândurile ei, repetându-se la nesfârşit.

Zi de piaţă, aer umed, mirosul melcilor cu miere ai lui Chang Sacha plutind în scuarul oraşului. Înainte ca toate astea să se fi întâmplat – înainte ca Peony să se fi îmbolnăvit, înainte ca Levana să fi sosit pe Pământ, înainte ca prinţul Kai s-o fi invitat la bal. Ea era doar un mecanic, iar el era doar prinţul, cu toate farmecele la care ea se prefăcea a fi imună. Iar el era acolo, în faţa ei, în timp ce ea se clătina pe un singur picior şi încerca să-şi calmeze bătăile rapide ale inimii. Cum de-abia putea să-i susţină privirea. Cum el se apleca în faţă, forţând-o să-l privească, zâmbindu-i.

Acolo.

Acel moment. Acel zâmbet.

Iar şi iar şi iar.

Cinder oftă şi schimbă tempoul bătăilor din degete.

Reţeaua era plină de materiale video de la bal. Urmărise exact 4,2 secunde din filmare prin conexiunea ei la reţea – ea în rochia ei de bal murdară, rostogolindu-se pe trepte – înainte s-o închidă. Filmarea o făcea să arate ca o nebună. Desigur, fiecare om de pe Pământ avea să-i ureze călătorie sprâncenată când regina Levana urma s-o ducă înapoi pe Luna. Pentru „judecata” ei.

Auzi paşii pazniculuiu, înăbuşiţi, de cealaltă parte a celulei. Totul în jurul ei era alb, inclusiv uniforma din bumbac înălbită în care o îmbrăcaseră când fusese forţată să renunţe la rochia distrusă a lui Peony şi la resturile din mănuşile de mătase care nu fuseseră topite sau rupte. Nici nu se deranjaseră să oprească luminile orbitoare, lăsând-o lipsită de somn şi epuizată. Începea să se întrebe dacă nu cumva avea să fie o uşurare când regina

urma să vină după ea, dacă poate avea să i se permită măcar un moment de somn.

Şi nu era acolo decât de paisprezece ore, treizeci şi trei de minute şi şaisprezece secunde. Şaptesprezece. Optsprezece.

Uşa zăngăni, speriind-o. Miji ochii spre gemuleţul care se deschisese în uşă, zărind umbra capului unui bărbat la poarta de fier. Ceafa lui. Niciunul din paznici nu o privea în ochi.

— Ai un vizitator.

Se ridică în coate.

— Împăratul?

Paznicul pufni.

— Mda, cum să nu.

Umbra lui dispăru din dreptul grilajului.

— Te rog frumos să deschizi uşa, spuse o voce familiară, cu un accent familiar. Trebuie să vorbesc cu ea între patru ochi.

Cinder se ridică pe singurul ei picior, sprijinindu-se de peretele neted ca sticla.

— E o celulă de maximă siguranţă, răspunse paznicul. Nu vă pot lăsa înăuntru. Trebuie să vorbiţi cu ea printre gratii.

— Nu fi ridicol! Arăt eu cumva ca un pericol pentru siguranţă?

Cinder şchiopătă până la fereastră şi se ridică pe vârfurile piciorului. Chiar era Dr. Erland, ţinând o geantă bej din pânză. Încă purta halatul de laborator, cu mica pereche de ochelari argintii şi basca de lână pe cap. Cu toate că trebuia să-şi ridice gâtul pentru a-l privi în ochi pe paznic, atitudinea sa dădea de înţeles că nu avea de gând să se lase intimidat.

— Sunt directorul echipei de cercetare a letumozei de la casa regală, îi explică Dr. Erland, iar această fată este cel mai important obiect de studiu al meu. Am nevoie de mostrele ei de sânge înainte să părăsească această planetă.

Scoase o seringă din geantă. Paznicul dădu înapoi surprins înainte să-şi împreuneze braţele la piept.

— Domnule, am primit ordine stricte. Va trebui să obţineţi de la împărat o autorizare oficială pentru a putea intra.

Dr. Erland se dezumflă şi vârî seringa înapoi în geantă.

— Prea bine. Dacă acesta este protocolul, înţeleg.

Dar, în loc să se întoarcă, îşi aranjă manşetele mânecilor, expresia întunecându-i-se pe moment, înainte să-i arunce un alt zâmbet paznicului.

— Gata, ai văzut? zise el, vocea lui trimiţând un fior bizar pe şira spinării lui Cinder. Doctorul continuă, cadenţa cuvintelor lui

fiind la fel de mângâietoare precum un cântec: Am obţinut autorizarea necesară de la împărat.

Flutură din mâini spre uşa celulei.

— Poţi deschide uşa.

Cinder clipi ca pentru a-şi alunga pânzele de păianjen din minte. Se părea că Dr. Erland intenţiona să fie şi el arestat, dar apoi paznicul se întoarse spre ea cu o expresie ameţită şi îşi trecu cipul de identificare prin faţa scanerului. Uşa se deschise.

Cinder se împletici îndărăt, prinzându-se de perete.

— Îţi mulţumesc frumos, zise doctorul, intrând în celulă fără să se întoarcă cu spatele la paznic. Am să te rog să ne oferi câteva clipe de intimitate. Nu durează mult.

Paznicul închise uşa fără să comenteze. Paşii lui se auziră îndepărtându-se pe culoar.

Dr. Erland se întoarse şi îşi ţinu respiraţia când ochii săi albaştri poposiră asupra lui Cinder. Buzele i se deschiseră o clipă, înainte să-şi mute privirea în altă parte şi să închidă ochii strâns. Când îi redeschise, părea să-şi fi revenit după uluială.

— Dacă a existat vreodată o urmă de îndoială, acum a dispărut. Ai face bine să înveţi să-ţi controlezi farmecul.

Cinder îşi duse o mână pe obraz.

— Dar nu fac nimic.

Doctorul îşi drese vocea incomod.

— Nu-ţi face griji. Ai să te prinzi repede cum stă treaba.

Aruncă o privire prin celulă

— Te-ai băgat într-o mare belea, nu-i aşa?

Cinder ridică degetul spre uşă.

— Trebuie să mă învăţaţi trucul ăla.

— Ar fi o onoare, domnişoară Linh. E destul de simplu. Concentrează-ţi gândurile, răsuceşte gândurile subiectului tău spre tine şi declară-ţi intenţia limpede. Pe dinăuntru, desigur.

Cinder se încruntă. Nu părea deloc simplu.

Doctorul dădu din mână pentru a alunga expresia ei.

— Nu-ţi face griji. Vei descoperi că vine în mod firesc când ai nevoie de ea, dar n-avem timp de lecţii acum. Trebuie să ne mişcăm repede, înainte ca cineva să intre la bănuieli.

— *Eu* am intrat la bănuieli.

El o ignoră, măsurând-o pe Cinder din cap până-n picioare – uniforma albă, destul de largă pe silueta ei subţire, mâna metalică lovită şi zgâriată în urma căderii ei, cablurile multicolore care ieşeau prin cracul pantalonilor.

— Ţi-ai pierdut piciorul.

— Da, am observat si eu. Cum se simte Kai?

— Poftim? Pe mine nu mă întrebi cum mă simt?

— Arătaţi bine, zise ea. Mai bine ca de obicei, de fapt.

Era adevărat – lumina fluorescentă a celulei îl facea cu vreo zece ani mai tânăr. Sau, mai degrabă, îşi dădu ea seama, erau efectele care persistau în urma folosirii harului lunar asupra pazniculuі.

— Dar *el* cum se simte?

— Derutat, cred, zise doctorul, ridicând din umeri. Cred că i se aprinseseră un pic călcâiele după tine. Însă când a descoperit că erai, ei bine... Sunt sigur c-au fost cam multe de asimilat.

Cinder îşi trecu o mână frustrată prin păr, care era încâlcit după ce îl apucase agitată în pumni timp de paisprezece ore.

— Levana l-a obligat să aleagă. Ori se căsătoreau, ori mă preda ei. Altminteri spunea că va declara război bazându-se pe nu ştiu ce lege care interzice adăpostirea lunarilor.

— Se pare c-a luat decizia corectă. Va fi un bun conducător.

— Asta nu contează. Levana nu va fi satisfăcută prea mult timp de decizia lui.

— Fireşte că nu. Şi nici nu te-ar mai fi lăsat în viaţă prea mult, chiar dacă el ar fi ales să se căsătorească cu ea. Te vrea cu tot dinadinsul moartă, mai mult decât conştientizezi. De aceea probabil consideră că împăratul a făcut tot ce i-a stat în putinţă pentru a te ţine închisă şi e dispus să te predea de îndată ce ea se întoarce pe Luna – ceea ce se va întâmpla curând, cred. Altminteri consecinţele suferite ar putea fi oribile pentru el... şi pentru Comunitate.

Cinder îşi îngustă ochii spre el.

— Mie mi se pare că el *face* tot ce-i stă în putinţă pentru a mă ţine închisă.

— Într-adevăr, răspunse el, jucându-se cu degetele mari. Asta complică lucrurile, nu-i aşa?

— La ce vă...?

— Ce-ar fi să luăm loc? Nu cred că e confortabil pentru tine să stai într-un picior.

Dr. Erland se lăsă pe singurul pat din celulă. Cinder se aşeză cu spatele lipit de peretele aflat faţă-n faţă cu el.

— Ce-ţi mai face mâna?

— Bine, răspunse ea, flexându-şi degetele metalice. Articulaţia din degetul mic s-a dus, dar ar fi putut fi şi mai rău. A, da, uitam.

Gesticulă spre tâmpla ei.

— N-am nicio gaură în cap. Încă sunt fericită pentru asta.

— Da, am auzit cum te-a atacat regina. Programarea ta de cyborg te-a salvat, nu-i aşa?

Cinder ridică din umeri.

— Cred că da. Am primit un mesaj care spunea ceva legat de manipularea bioelectrică, chiar înainte să... N-am mai primit niciodată mesajul ăla, nici măcar în jurul farmecului dumneavoastră.

— Era pentru prima oară când un lunar te obligase să *faci* ceva, nu doar să crezi sau să simţi ceva. Şi se pare că programarea ta a funcţionat exact aşa cum trebuia s-o facă – o altă decizie impresionantă a chirurgului tău, sau poate că a fost prototipul lui Linh Garan cel care a făcut-o. În orice caz, Levana probabil c-a fost luată prin surprindere. Deşi bănuiesc că spectacolul cu focul de artificii pe care l-ai dat nu ţi-a câştigat afecţiunea multor pământeni.

— Nu ştiam cum să-l controlez. Nu ştiam ce se întâmpla.

Îşi ridică genunchii la piept.

— Probabil că e un lucru bun că mă aflu aici. Nu există niciun loc în lume potrivit pentru mine, nu după aia.

Gesticulă spre locul inexistent aflat dincolo de pereţii albi.

— E mai bine că Levana are de gând să-mi curme suferinţa.

— Aşa crezi, domnişoară Linh? Păcat. Speram să fi moştenit mai mult curaj de la poporul nostru.

— Scuze. Mi-am pierdut curajul când piciorul mi-a căzut în timpul unei transmisiuni în direct.

Doctorul strâmbă din nas.

— Îţi faci prea multe griji pentru lucruri absurde.

— *Absurde?*

Dr. Erland surâse.

— Ştii, am venit aici pentru un motiv foarte important, şi nu avem toată ziua la dispoziţie.

— Corect.

Cinder bombăni în timp ce-şi ridică mâneca şi îşi întinse braţul spre el.

— Luaţi cât sânge vreţi. Oricum n-o să mai am nevoie de el.

Dr. Erland o bătu uşor peste cot.

— Ăla a fost un şiretlic. N-am venit aici după mostre de sânge. Vor exista suficienţi lunari în Africa pentru a-i testa, în cazul în care o să am nevoie de ei.

Cinder îşi coborî braţul înapoi în poală.

— Africa?

— Da, mă duc în Africa.

— Când?

— Peste aproximativ trei minute. E multă treabă de făcut şi va fi dificil s-o finalizez într-o celulă de închisoare, aşa că m-am hotărât să mă duc acolo unde au fost atestate primele cazuri de letumoză, într-un orăşel la est de deşertul Sahara.

Roti degetele prin aer, ca şi când gesticula spre o hartă invizibilă.

— Sper să găsesc nişte gazde purtătoare şi să le conving să ia parte la cercetarea mea.

Cinder îşi trase mâneca în jos.

— Şi ce căutaţi aici?

— Să te invit să mi te alături acolo. Oricând doreşti, desigur.

Cinder se încruntă.

— Ce să zic, mulţumesc mult, domnule doctor! Am să-mi consult calendarul ca să văd când voi fi disponibilă din nou.

— Sper că vei fi, domnişoară Linh. Iată, ţi-am adus un cadou. Două, de fapt.

Dr. Erland băgă mâna în geantă şi scoase o mână metalică şi un picior metalic, ambele strălucind în lumina puternică. Cinder ridică din sprâncene.

— Ultimul răcnet, zise Dr. Erland. Complet echipate, înveliş 100 la sută din titan. Şi priveşte!

Precum un copil care primise o nouă jucărie, mişcă un pic degetele mâinii, scoţând la iveală o lanternă ascunsă, un stilet, un pistol cu proiectile, o şurubelniţă şi un cablu conector universal.

— E mai mult decât util. Săgeţile tranchilizante sunt depozitate aici.

Deschise un compartiment din palmă, unde se vedeau aproximativ douăsprezece săgeţi subţiri.

— Odată ce cablurile se sincronizează, vei putea s-o încarci doar cu un simplu gând.

— E... fascinant! Astfel, când urmează să fiu decapitată, cel puţin voi putea lua cu mine câţiva spectatori.

— Exact! chicoti el.

Cinder se încruntă, iritată, dar Dr. Erland era prea ocupat să privească fascinat protezele pentru a o observa.

— I-am pus să le facă special pentru tine. Am folosit scanările corpului tău pentru a mă asigura că au dimensiunile potrivite. Dacă aş fi avut mai mult timp, aş fi făcut şi o grefă de piele, dar bănuiesc că nu le putem avea pe toate.

Cinder luă părţile componente când el i le întinse, inspectându-le măiestria cu trepidaţii.

— Nu-l lăsa pe paznicul ăla să le vadă, altminteri vei da de bucluc, zise el.

— Mulţumesc mult! Nu ştiţi ce bucuroasă sunt că le voi putea purta în ultimele două zile ale vieţii mele.

Cu un zâmbet şiret, Dr. Erland aruncă o privire prin mica celulă.

— Amuzant, nu-i aşa? Atâtea progrese, atâta tehnologie. Dar nici măcar cele mai sofisticate sisteme de securitate nu sunt concepute cu cyborgii lunari în minte. Bănuiesc că e un lucru bun că nu există prea mulţi ca tine pe-aici, altminteri ni s-ar duce reputaţia că suntem experţi în evadări.

— Ce? Aţi luat-o razna? întrebă Cinder în şoaptă. Îmi sugeraţi să încerc să *fug?*

— De fapt, chiar sunt un pic nebun zilele astea, răspunse Dr. Erland, scărpinându-şi obrazul ridat. N-am de-ales. Cu toată bioelectricitatea aia care n-are unde să se ducă şi ce să facă...

Oftă în mod exagerat.

— Dar nu, domnişoară Linh, nu îţi sugerez c-ar trebui să *încerci* să fugi. Îţi spun că e *musai* să fugi. Şi cât mai curând posibil. Şansele tale de supravieţuire vor scădea drastic de-ndată ce Levana vine după tine.

Cinder se sprijini de perete, simţind începutul unei dureri de cap.

— Uitaţi ce e, apreciez că vă pasă de mine, sincer. Dar chiar dacă aş găsi o metodă de-a ieşi de-aici, vă daţi seama cât de mânioasă ar fi Levana? Chiar dumneavoastră aţi spus că vor fi consecinţe teribile dacă nu primeşte ceea ce-şi doreşte. *Eu* nu sunt atât de valoroasă cât să se stârnească un război pentru mine.

Ochii lui se luminară în spatele ochelarilor. Pentru o clipă păru tânăr, aproape vesel.

— De fapt, eşti.

Cinder îşi lăsă capul într-o parte, privindu-l cu ochii strânşi. Poate că el chiar era nebun.

— Am încercat să-ţi spun asta săptămâna trecută, când erai în biroul meu, dar a trebuit să fugi să-ţi vezi sora... Ah, apropo, îmi pare tare rău pentru sora ta.

Cinder îşi muşcă obrazul pe interior.

— În fine, vezi tu, am pus să ţi se analizeze ADN-ul. Acesta m-a informat nu doar că eşti lunară, că *nu* eşti o scoică, dar, de

asemenea, mi-a zis câte ceva şi despre moştenirea ta. Despre descendenţa ta.

Cinder simţi că pulsul i se accelerează.

— Despre familia mea?

— Da.

— Şi? Am una? Părinţii mei sunt...

Şovăi. Ochii doctorului Erland se întristaseră la entuziasmul ei.

— Sunt decedaţi?

El îsi scoase basca.

— Îmi pare rău, Cinder. Ar fi trebuit să-ţi spun astea altfel. Da, mama ta a murit. Nu ştiu cine e tatăl sau dacă e în viaţă. Mama ta era, ca să spunem aşa... celebră pentru promiscuitatea ei.

Cinder simţi că speranţele ei scădeau văzând cu ochii.

— Aha.

— Şi mai ai o mătuşă.

— O mătuşă?

Dr. Erland strânse basca în ambele mâini.

— Da. E regina Levana.

Cinder clipi.

— Draga mea fată. Tu eşti prinţesa Selene.

Treizeci şi opt

Tăcerea invadă aerul alb şi steril care îi separa şi acapară negura din capul lui Cinder. Confuzia nu-i mai părăsea chipul.

— Poftim?

Doctorul se întinse şi îşi puse mâna peste a lui Cinder.

— Tu eşti prinţesa Selene.

Cinder dădu înapoi brusc.

— Eu nu... Poftim?

— Ştiu. Pare incredibil.

— Nu, pare... Asta-i imposibil. De ce aţi glumi cu aşa ceva? El zâmbi blând şi o bătu uşor pe mână. Abia atunci Cinder observă că vederea ei era limpede. Nicio luminiţă portocalie nu clipea la margine.

Rămase fără suflare. Privirea îi căzu pe cablurile goale care îi ieşeau din gleznă.

— Ştiu că va dura ceva timp până ce vei accepta aceste noi informaţii, zise Dr. Erland, şi mi-aş dori să fiu aici să te pot ajuta. Şi voi fi. Îţi voi spune tot ce trebuie să ştii când ajungi în Africa. Dar acum e important să înţelegi de ce n-o pot lăsa pe Levana să te ia. Tu eşti singura care o poate detrona. M-ai înţeles?

Ea clătină din cap, ameţită.

— Prinţesă...

— *Nu* îmi spuneţi aşa.

Dr. Erland strânse basca în poală.

— Prea bine. Domnişoară Linh, ascultă-mă. Te-am căutat vreme de mulţi ani. Pe Luna, l-am cunoscut pe bărbatul care te-a adus pe Pământ şi te-a operat. L-am urmărit în încercarea de a te găsi, dar pe-atunci el începuse deja să-şi piardă minţile. Nu am putut scoate de la el decât informaţia că tu te aflai undeva aici, în Comunitate. Ştiam că eram în căutarea unui cyborg, a unei adolescente – şi au existat multiple ocazii când credeam că voi înnebuni şi eu înainte să te găsesc. Înainte să pot avea ocazia de a-ţi spune adevărul. Şi apoi ai apărut aici – brusc –, în laboratorul meu. Un *miracol*.

Cinder ridică o mână, reducându-l la tăcere.

— De ce? De ce m-au făcut cyborg?

— Fiindcă trupul tău suferise prea multe răni în acel incendiu, spuse el, ca şi când răspunsul era evident. Membrele tale n-au putut fi salvate. E uimitor c-ai putut supravieţui şi c-ai reuşit să stai ascunsă toţi aceşti...

— Opriţi-vă! Vă rog să vă opriţi!

Cinder îşi flexă mâna protetică veche înainte s-o strângă în jurul noului membru pe care i-l adusese doctorul. Ochii ei ţâşniră spre celulă, iar respiraţia îi devenise sacadată. Închise ochii strâns în timp ce un val de ameţeală puse stăpânire pe ea.

Ea era...

Ea era...

— Recrutarea, şopti ea. Aţi înfiinţat recrutarea pentru a mă găsi. Un cyborg... în Comunitatea Orientală.

Dr. Erland se foi, iar când ea îndrăzni să-şi ridice din nou privirea, în ochii săi se citea vina.

— Cu toţii am fost nevoiţi să facem sacrificii, dar dacă Levana nu e oprită...

Dând drumul noii proteze, Cinder îşi acoperi urechile şi îşi îngropă faţa în genunchi. Recrutarea. Toţi acei cyborgi. Atâţia oameni convinşi că era cel mai bun lucru pe care îl puteau face.

Că era mai bine să fie ei decât oamenii. Odată un proiect ştiinţific, mereu un proiect ştiinţific.

Iar el nu-şi dorea decât s-o găsească pe ea.

— Cinder?

— Mi se face rău.

Dr. Erland îşi lipi mâna de umărul ei, dar ea i-o împinse.

— Nu e vina ta pentru nimic din ceea ce s-a întâmplat, spuse el. Iar acum te-am găsit. Putem începe să îndreptăm lucrurile.

— Cum pot îndrepta lucrurile? Levana o să mă omoare!

Icnind, Cinder îşi înălţă capul.

— Staţi puţin. Ea ştie?

Amintirea ei răspunse înaintea doctorului – Levana în capul scărilor, înspăimântată. *Furioasă*. Îşi ascunse din nou faţa.

— O, pe stelele mele, ştie!

— Farmecul tău e unic, Cinder, la fel ca al reginei Channary. Levana trebuie să fi ştiut imediat cine eşti, deşi mă îndoiesc ca altcineva să-şi fi dat deja seama, iar ea va încerca să-l ţină secret cât de mult poate. Fireşte, se va grăbi să scape de tine. Sunt sigură că în momentul de faţă îşi plănuiesc plecarea.

Lui Cinder i se uscă gura.

— Cinder, uită-te la mine.

Se uită. Şi deşi ochii doctorului erau uluitori de albaştri, compătimitori şi chiar liniştitori, ea ştia cumva că el nu făcea nimic pentru a o manipula. Acesta era doar un bătrânel hotărât s-o detroneze pe regina Levana.

Un bătrânel care cumva îşi depozitase toată speranţa în ea.

— Kai ştie? şopti ea.

Dr. Erland clătină din cap cu tristeţe.

— Nu mă pot apropia de el atât timp cât Levana e prezentă, iar aceasta nu este o informaţie pe care să i-o pot trimite printr-un com. Ea te va fi luat înainte să am şansa să mă văd cu el. În plus, ce-ar putea el să facă?

— Dacă ar şti, mi-ar da drumul.

— Şi să rişte s-o facă pe Levana să-şi întoarcă mânia împotriva întregii lui ţări? Levana ar găsi o modalitate de-a te omorî cu mult înainte ca tu să ai vreo şansă de a-ţi recăpăta tronul. Kai ar fi un prost să facă ceva atât de nesăbuit, nu fără un plan.

— Dar el merită să ştie. A umblat atâta timp în căutarea ei. În... În căutarea...

— Mulţi oameni te-au căutat. Dar găsirea ta şi capacitatea de a te repune pe tron ca regină sunt două ţeluri foarte diferite. Am plănuit acest moment multă vreme. Eu te pot ajuta.

Cinder rămase cu gura căscată în timp ce panica punea stăpânire pe plămânii ei.

— Să mă repuneţi pe tron ca regină?

Doctorul îşi drese vocea.

— Înţeleg că acum eşti speriată şi derutată. Nu gândi prea mult. Nu-ţi cer decât să găseşti o modalitate de-a ieşi din închisoarea asta. *Ştiu* că poţi s-o faci. Apoi vino în Africa. De-acolo am să te ajut eu în continuare. Te rog! Nu-i putem permite Levanei să câştige.

Ea nu putea să răspundă, nu putea nici măcar să înceapă să priceapă ce anume îi cerea el. O prinţesă? O moştenitoare?

Clătină din cap.

— Nu. Nu pot. Nu pot fi regină sau prinţesă sau... Eu sunt un nimeni. Sunt un cyborg!

Dr. Erland îşi împreună palmele.

— Cinder, dacă nu mă laşi să te-ajut, atunci ea va fi câştigat deja, nu-i aşa? Curând, regina Levana te va duce de-aici. Va găsi o modalitate de-a se căsători cu Kai şi de a deveni împărătească. Va declara război împotriva Uniunii Pământene şi, n-am nicio îndoială, va ieşi victorioasă. Mulţi vor muri, restul vor deveni sclavi, exact ca noi, lunarii. E o soartă tristă, dar inevitabilă, bănuiesc, dacă tu nu eşti dispusă să accepţi ceea ce eşti cu adevărat.

— Nu e corect! Nu puteţi pur şi simplu să-mi puneţi asta în cârcă şi să vă aşteptaţi să pot face ceva în legătură cu ea!

— N-o fac, domnişoară Linh. Nu mă aştept decât ca tu să găseşti o modalitate de-a ieşi din închisoare şi de a veni după mine în Africa.

Se uita lung la el, cu gura căscată, în timp ce acele cuvinte se infiltrau treptat în creierul ei.

Să evadeze din închisoare.

Să se ducă în Africa.

Părea aproape simplu când o spunea aşa.

Doctorul probabil văzuse ceva schimbându-se pe chipul ei, căci bătu din nou uşor în încheietura ei, după care se ridică cu scârţâielile tipice articulaţiilor bătrâne care deveneau şi mai bătrâne.

— Cred în tine, spuse el în timp ce se îndreptă spre uşă şi bătu în grilaj. Şi chiar dacă el ştie acum sau nu, şi Kai crede în tine.

Uşa celulei se deschise, Dr. Erland îşi atinse cozorocul spre ea şi se făcu nevăzut.

Cinder aşteptă până ce auzi cele două perechi de picioare îndepărtându-se pe culoar înainte să se înfioare şi să se prăbuşească în genunchi, acoperindu-şi urechile cu mâinile. Creierul ei descărca informaţii mai repede decât putea sorta ea printre ele: articole vechi despre dispariţia prinţesei, interviuri cu oamenii care se ocupau de teoriile conspiraţiei, imagini cu molozul pârjolit al camerei de copii unde fusese găsită carnea ei arsă. Date. Statistici. Transcrierile încoronării Levanei, următoarea în linia de succesiune a tronului.

Data de naştere a prinţesei Selene: 21 decembrie 109 T.E. Era aproape cu o lună mai mică decât crezuse mereu. Era un fapt minuscul, un fapt insignifiant, şi totuşi, preţ de o clipă, avu impresia că nu mai ştia cine e. N-avea nici cea mai vagă idee cine trebuia să fie.

Apoi sosi recrutarea cyborgilor. Toate numele celor care fuseseră extraşi îi trecură prin faţa ochilor. Pozele lor, numerele lor de identificare, datele lor de naştere, datele la care fuseseră pronunţaţi morţi, în mod onorabil, pentru sacrificiul în favoarea Comunităţii şi a bunăstării ei.

Auzi un ceas ticăind în interiorul capului ei.

Cinder respira sacadat în timp ce informaţiile îi inundau creierul. Panica îi cuprinsese stomacul. Bila i se ridică în gură, arzând-o în timp ce ea o înghiţea.

Regina Levana avea să vină după ea ca s-o execute. Aceasta avea să fie soarta ei. Şi se împăcase cu ideea. Fusese pregătită pentru aşa ceva. Nu pentru a fi moştenitoare. Nu pentru a fi regină, salvatoare sau eroină.

Era foarte simplu să nu facă nimic. Foarte simplu să nu riposteze.

Printre numeroasele informaţii care îi invadau capul, gândurile ei aterizară din nou în acelaşi moment tăcut, prins în timp.

Zâmbetul nepăsător al lui Kai în piaţă.

Ghemuindu-se la pământ, Cinder opri conexiunea la reţea.

Zgomotele încetară. Imaginile şi materialele video se întunecară.

Dacă nu încerca s-o oprească pe Levana, ce avea să i se întâmple lui Kai?

Deşi încercă să blocheze întrebarea, aceasta continua s-o deranjeze, răsunând în gândurile ei.

Poate că Dr. Erland avea dreptate. Poate că trebuia să fugă. Poate că trebuia să încerce.

Căută pe bâjbâite protezele din poala ei şi le strânse cu mâinile. Ridicându-şi capul, privi spre gratiile din uşa închisorii. Paznicul n-o închisese în urma lui.

Simţi o furnicătură pe şira spinării. O nouă electricitate bizară zumzăia pe sub pielea ei, spunându-i că nu mai era un simplu cyborg. Acum era lunară. Putea să-i facă pe oameni să vadă lucruri care nu existau. Să simtă lucruri pe care nu trebuiau să le simtă. Să facă lucruri pe care nu voiau să le facă.

Putea fi oricine. Putea *deveni* oricine.

Gândul o îngreţoşa şi o înspăimânta deopotrivă, dar hotărârea o linişti din nou. Când paznicul se întorcea, ea avea să fie pregătită.

Când mâinile încetară să-i mai tremure, scoase stiletul din noul deget placat cu titan şi manevră lama în încheietura ei. Tăietura era încă proaspătă acolo unde începuse înainte să-şi scoată cipul de identificare, astfel încât ei să n-o poată urmări. De data asta nu mai şovăi.

Curând, întreaga lume avea s-o caute pe Linh Cinder.

Un cyborg diform, cu un picior lipsă.

O lunară cu o identitate furată.

Un mecanic care nu avea la cine şi unde să meargă.

Însă aveau să caute o fantomă.

Mulţumiri

M-am simţit norocoasă să fiu înconjurată de o mulţime de oameni minunaţi, care m-au susţinut şi m-au ajutat să transform o idee nebunească în cartea pe care o ţineţi acum în mâini.

Recunoştinţa mea profundă se îndreaptă către agentul meu, Jill Grinberg. E imposibil să exprim în cuvinte cât de norocoasă şi de onorată mă simt să fiu reprezentată de o asemenea vedetă. De asemenea, le sunt recunoscătoare şi celorlalţi oameni din echipa de la agenţie, Cheryl Pientka şi Katelyn Detweiler, pentru toată munca, dăruirea şi entuziasmul lor.

Mulţumiri infinite se îndreaptă către redactorul meu, Liz Szabla, editorul meu, Jean Feiwel, şi tuturor celor de la Feiwel and Friends. Entuziasmul pe care l-au arătat pentru *Cinder* a fost de-a dreptul uluitor. N-aş fi putut cere un grup de susţinători mai minunat de-atât!

Le datorez mulţumiri şi prietenilor mei de pe internet, bloggerilor şi fanilor Sailor Moon, care m-au încurajat la fiecare pas. Aş dori să mulţumesc în special primelor mele cititoare, fiindcă mi-au oferit informaţii, sugestii, critici, sinceritate, sprijin şi momente ocazionale în care s-au comportat ca nişte adevărate fane: Whitney Faulconer, Tamara Felsinger, Jennifer Johnson, Rebecca Kihara şi Meghan Stone-Burgess. De asemenea, mulţumiri celor din grupul de critică Circlet, fiindcă m-au ajutat să editez acel prim capitol atât de important trimis agenţilor, inclusiv lui Naomi Boyd, lui Dominique Samantha Dulay, Jelenei Radosavljevic şi lui Steve Tara.

Doresc să trimit un mulţumesc *uriaş* Ginei Araner şi lui Jennifer S. De Mello, Ph.D., fiindcă m-au ajutat cu întrebările mele despre genetică, mutaţii şi bioelectricitate şi mi-au umplut capul cu tot felul de cuvinte folositoare. De asemenea, îi sunt extrem de recunoscătoare lui Paul Manfredi, Ph.D., pentru ajutorul dat în privinţa formalităţilor chinezeşti.

Desigur, nimic din toate astea n-ar fi fost posibil fără sprijinul constant al celor mai apropiaţi prieteni şi membri de familie. Mama şi tata, vă mulţumesc că m-aţi lăsat să-mi cumpăr toate acele cărţi când eram mică şi că m-aţi lăsat să stau la calculator şi să scriu tot felul de poveşti absurde în timpul vacanţelor de

vară, când probabil că ar fi trebuit să smulg buruieni în grădină. Fratelui meu mai mare, Jeff, îţi mulţumesc pentru obsesia cu Războiul Stelelor. Cumnatei mele, Wendy, îţi mulţumesc că-mi apreciai sarcasmul când nimeni altcineva n-o făcea. Verişoarei mele, Lucy, îţi mulţumesc că eşti şi tu pasionată de cărţi, şi pentru toate paharele de vin pe care le-am băut. Unchiului meu, Bob, îţi mulţumesc că m-ai dus pe mine şi un VW Bug plin de adolescente la convenţiile *anime* şi că ai sădit în mine un adevărat respect pentru *cosplay*. Bunelor mele prietene, Leilani Adams şi Angela Yohn, vă mulţumesc pentru toate cafelele şi bârfele... Vreau să zic, pentru toate ieşirile în care chipurile *lucram*.

În sfârşit, mulţumiri logodnicului meu, Jesse – care atunci când va citi asta va fi deja soţul meu –, deoarece îmi aduceai cafeaua la pat în fiecare dimineaţă, deoarece îmi spuneai să mă întorc în birou de fiecare dată când nu-mi atingeam numărul zilnic de cuvinte şi, cel mai important, deoarece crezi în mine. Cred că acum e în regulă să citeşti povestea.

Cuprins

Cartea întâi....7

Unu....7

Doi....17

Trei....26

Patru....31

Cinci....40

Şase....45

Şapte....52

Opt....57

Cartea a doua....64

Nouă....64

Zece....66

Unsprezece....70

Doisprezece....76

Treisprezece....84

Paisprezece....87

Cincisprezece....93

Şaisprezece....99

Şaptesprezece....103

Optsprezece....110

Nouăsprezece....119

Douăzeci....129

Cartea a treia....134

Douăzeci şi unu....134

Douăzeci şi doi.....142
Douăzeci şi trei.....146
Douăzeci şi patru.....152
Douăzeci şi cinci.....164
Douăzeci şi şase.....175
Douăzeci şi şapte.....183
Douăzeci şi opt.....189
Douăzeci şi nouă.....196
Cartea a patra.....201
Treizeci.....201
Treizeci şi unu.....213
Treizeci şi doi.....220
Treizeci şi trei.....228
Treizeci şi patru.....236
Treizeci şi cinci.....244
Treizeci şi şase.....252
Treizeci şi şapte.....260
Treizeci şi opt.....267
Mulţumiri.....273

marissa meyer

locuiește în Tacoma, Washington, cu soțul ei și cele două fiice ale lor. Este o fană înfocată a *Sailor Moon* și *Firefly* și adoră să-și aranjeze rafturile de cărți după culori. S-a îndrăgostit de basme încă de când era mică, un lucru de care nu intenționează să se plictisească niciodată. E posibil sau nu să fie cyborg. *Cinder* este prima carte din seria *Cronicile lunare*, devenită la scurt timp după apariție bestseller *New York Times*. Seria mai cuprinde încă sase volume, ultimul fiind un roman grafic.

Pentru mai multe informații, vizitați **marissameyer.com**.

Cover illustration by Michael O © 2012, based on original artwork by Klaudia Jakubowska

Cover design by Rich Deas

BESTSELLER INTERNAȚIONAL
TRADUS ÎN 39 DE LIMBI.

„Remarcabilă!" — **Los Angeles Times**

„Romanul de debut al Marissei Meyer [...] combină o poveste clasică cu un strop de *Terminator* și *Războiul Stelelor* în prima carte a *Cronicilor lunare*."
— **USA Today**

„Meyer încorporează în mod ingenios elemente-cheie ale basmului în acest prim roman al seriei." — **Horn Book Magazine**

„Ceea ce cititorii nu știu până ce nu încep să dea paginile acestui roman fabulă-transformată-în-SF-distopic e că toate contribuțiile lui Meyer creează o magnifică poveste de sine stătătoare." — **VOYA**

„Ingeniozitatea Marissei Meyer constă în a trimite povestea într-o dimensiune nouă, extraordinară."
— **Publishers Weekly**

Pur și simplu mi-a plăcut la nebunie *Cinder*. Marissa a luat o bine-cunoscută poveste și a creat o răsturnare de situație de-a dreptul fantastică, născocind o cu totul alta." — **Between the Covers Blog**

SF & fantasy pentru
adolescenți și tineri

www.edituraepica.ro